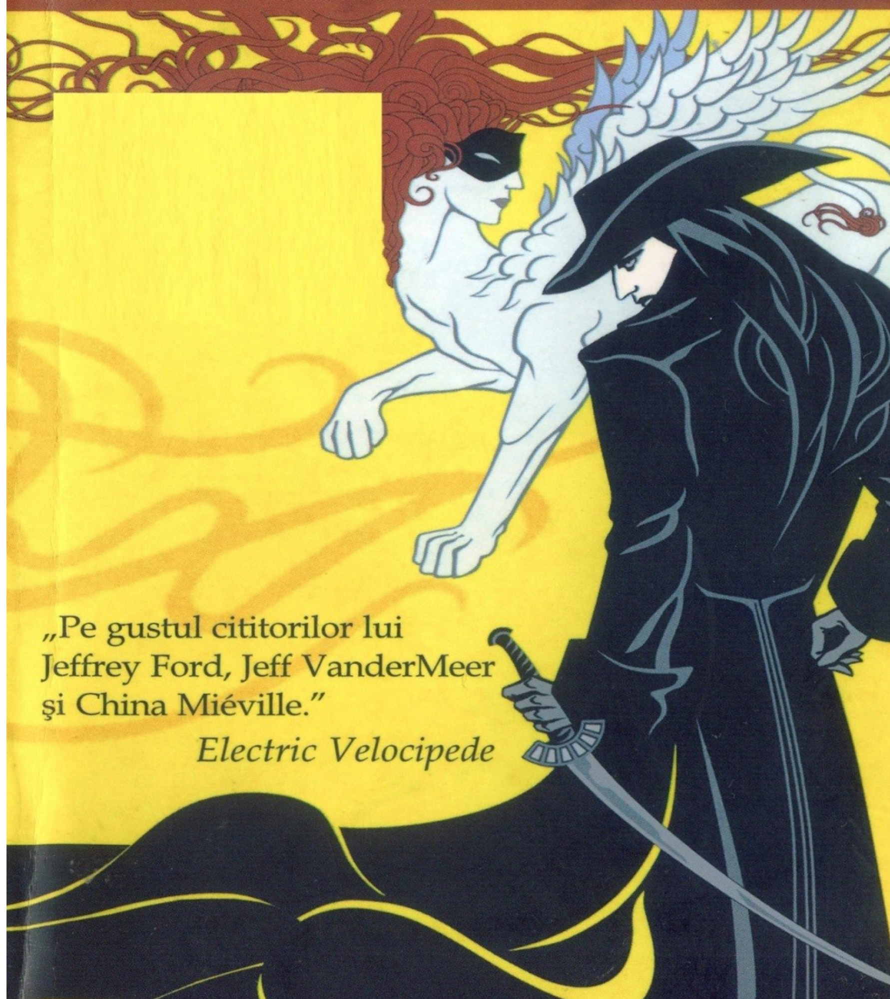
KJ BISHOP

The Etched City

ORAŞUL GRAVAT

K. J. Bishop

Oraşul gravat

Titlu original:
The Etched City

Mulţumiri

Multe mulţumiri lui Juliet Ulman şi tuturor celor din Bantam Spectra, precum şi lui Trent Jamieson, Geoffrey Maloney, Sean Wallace, Garry Nurrish, Howard Morhaim, Jeff Vandermeer, Jeff Ford, Luis Rodrigues, Kris Kemensley şi Antoninei Franchey.

Pentru Stuart

Dispreţuiesc şi blestem mândria şi plăcerile decadente ale acelei nimicitoare ironii care distruge precizia gândurilor noastre.

Lautréamont, *Poésies*

PARTEA ÎNTÂI

1

Nu existau borne kilometrice în Ţinutul de Aramă. Cel mai adesea călătorul îşi măsura distanţa parcursă după timpul scurs între două ruine: o jumătate de zi de mers de la o fântână părăsită până la gura unei ţevi de tun ivite din coasta unei dune, două ore până la scheletele unui om şi catârului său. Pământul pierdea bătălia cu timpul. Bătrân şi epuizat, el revărsa asupra tuturor lucrurilor o neputinţă totală, ca de ciudă.

În sudul ţării, câmpii cu arbuşti uscaţi alternau cu porţiuni întinse de deşert. Un singur drum străbătea regiunea, făcând legătura între cătunele răzleţe şi oaze şi urmând traiectoria unui zid de piatră abandonat ce fusese ridicat cu multă vreme în urmă de un despot războinic. De-a lungul zidului, la intervale mari, se aflau ruinele turnurilor de supraveghere şi ale micilor forturi. Cea mai mare parte a zidului şi a fortificaţiilor erau complet ruinate însă, din loc în loc, se păstraseră şi porţiuni aproape intacte care ofereau adăpost.

Într-o seară, în ultimele zile ale lunii lui Cuptor, pe când soarele se îndrepta spre asfinţit, iar muşcătura razelor lui începea, în sfârşit, să se piardă, drumul o conduse pe Raule, meşteră în ale vindecării, spre un turn cu trei pereţi încă în condiţii bune. În faţa acestei privelişti promiţătoare, trăsăturile ei întunecate lepădară încruntarea în care fuseseră încremenite în timpul după-amiezii înăbuşitoare şi monotone. Mai devreme, schimbase poveşti cu nomazii Harutaim a căror direcţie de mers îi adusese pe drum, sau mai bine zis pe lângă el, căci nu

priveau cu ochi buni cărările făcute de om. Niciodată nu poposeau lângă zid şi o sfătuiră şi pe Raule să facă la fel. Credeau că ruinele sunt bântuite de spirite rele, de nemiloasele suflete ale trecutului care nu-şi puteau găsi liniştea. Raule prefera însă adăposturile de piatră cerului liber.

Înăuntrul turnului găsi cenuşa unui foc făcut mai devreme de altcineva, o sticlă, o cutie de conserve goală şi un ghemotoc de bandaje murdare de sânge. Se dădu jos de pe cămilă şi o lăsă să pască nişte ierburi ţepoase care creşteau prin pietrişul din jurul edificiului de piatră. După ce împinse gunoiul cu piciorul într-un colţ, îşi instală cortul lângă perete şi aprinse un foc peste cel de dinainte. Mâncă nişte bucăţi uscate de carne de capră pe care le cumpărase de la nomazi. Devoră cu mai multă poftă o mână de curmale pe care le prăji în vârful unui cuţit vechi deasupra focului până când se încinseră şi se înmuiară. Când termină bruma de cină, rămase aşezată dinaintea focului, înfăşurată într-o pătură şi cuprinsă de gânduri; deşi obosită, nu reuşi să adoarmă odată cu venirea nopţii.

După apusul soarelui, temperatura scăzu puternic şi un vânt fioros începu să şuiere încolo şi încoace peste boltă. În timp ce-l asculta, se gândea cât de simplu era să-ţi imaginezi vârcolaci şi djinni rătăcind prin întuneric sau să ţi se pară că ai auzit clopotele cămilelor unei caravane de fantome trecând pe drum.

Când în sfârşit reuşi să adoarmă visă numai morţi. În ultimele zile, îi vedea ori de câte ori închidea ochii.

Zidul se termina în oraşul Stânca Dovezii. Soarele părea un rug de seară, pământul era prăjit şi atacat de muşte. Raule stătea moleşită în şa. Era atât de transpirată, încât bluza şi pantalonii i se lipiseră de piele, iar picioarele i se coceau în cizme. Privi în jur fără entuziasm.

Ca mai toate aşezările din Ţinutul de Aramă părea ridicată pe ruinele alteia mai vechi, dispărute de mult. Singurele suflete care se vedeau erau câţiva bătrâni ce moţăiau pe verande şi în balcoane, încremeniţi ca nişte statui de lemn. Uşi închise şi ferestre cu obloanele trase întregeau impresia de cuib părăsit.

La marginea oraşului se afla un han construit din fier vechi. Avea o verandă de cărămidă, acoperită de o prelată şi umbrită de un palmier din cale afară de uscat. O pătură întinsă pe o

sârmă servea drept uşă, în timp ce nişte saci acopereau ferestrele, ascunzând interiorul. Patru cămile erau priponite de zăbrelele unui gard în faţa verandei. Raule le privi. Păreau bune de călărit şi aveau spatele frumos acoperit cu pături, dar le lipseau cu desăvârşire clopotele.

Raule descălecă, îşi legă cămila de palmier şi se îndreptă spre uşă. Căra cu ea sacul cu ierburi care-i anunţa meşteşugul paşnic, iar mâna dreaptă o ţinea lângă flinta pe care şi-o făcuse dintr-o puşcă de vânătoare căreia îi tăiase aproape toată ţeava cu ferăstrăul.

Dădu pătura la o parte şi intră. Înăuntru era întuneric, rumeguş împrăştiat pe podea şi o mulţime de muşte care bâzâiau. Era un aer atât de înţepător şi atât de fierbinte, încât îţi tăia respiraţia. Temperatura de afară părea mult mai plăcută în comparaţie cu cea dinăuntru. Singurii clienţi erau patru bărbaţi care jucau cărţi la o masă plină cu sticle, pahare şi teancuri de bancnote. Toţi patru aveau straie în culori sumbre, erau înarmaţi până în dinţi şi înfăşuraţi în cartuşiere, cu pălării cu boruri largi care le umbreau trăsăturile. Sământă de scandal. Se întoarseră şi o priviră pe Raule.

Unul dintre ei, un bărbat subţirel, era înfăşurat într-o mantie neagră şi avea nasul şi gura acoperite cu o pânză care-l ferea de praf. Raule zâmbi în sinea ei de caricatura aceea de bandit. Apoi privirea i se opri asupra sabiei care îi atârna pe coapsa stângă şi al cărei vârf ajungea la podea, puţin în spatele lui. Teaca aceea lungă şi puţin curbată îi era cunoscută.

Omul îşi trase în jos borul pălăriei, ca şi când ar fi vrut să se ferească de ochii ei. Apoi degetele lui acoperite de mănuşi negre începură să bată darabana pe masă parcă plictisite, iar Raule percepu mesajul pe care îl transmitea mişcarea lor:

Ne bucură apariţia ta. Mai aşteaptă puţin.

Privirile celorlalţi trei îi transmiteau în mod clar acelaşi mesaj de „aşteaptă”, dar din cu totul alte motive. Nu-şi făcea griji în această privinţă; mai târziu aveau să fie beţi morţi.

Cu excepţia fantomelor care-i apăreau în vise, Raule nu mai văzuse o faţă cunoscută, fie ea a unui duşman ori a unui prieten, de mai bine de o jumătate de an. Deşi îi trecu prin minte să plece imediat, dusese o viaţă mult prea însingurată în ultima vreme şi hotărî să rămână. Vrând să bea ceva şi, dacă s-

ar fi putut, să găsească puţină apă cu care să se spele, se îndreptă spre bar. Nu era nimeni acolo. Simţi un miros de carne crudă.

Uitându-se peste tejghea, văzu corpul unui bărbat în vârstă care nu putea fi altul decât hangiul. Un obiect greu şi ascuţit îi despicase capul ca pe un ou. Sângele din jurul lui era încă proaspăt. Pe un raft din spatele barului zăceau câteva sticle, dar Raule hotărî să se abţină deocamdată de la alcool. Între două plăci de tablă din peretele din spate era o spărtură dincolo de care se putea vedea o altă cameră. Fără să se mai uite o dată la cei patru bărbaţi, Raule porni spre locul acela.

— Femeie, stai pe loc!

Nu era vocea celui cu care se salutase. Era mai aspră şi mai dură. Raule se opri.

— Cum crezi că a murit omul acela? se auzi vocea tărăgănată.

— După părerea mea, răspunse Raule fără să se întoarcă, a căzut şi s-a lovit la cap.

Preţ de câteva secunde se auziră nişte hohote de râs hidos. Apoi amestecatul şi trântitul cărţilor pe masă anunţară reluarea jocului.

Încercaseră doar să glumească pe seama ei.

Raule trecu prin deschizătură şi se trezi într-un fel de dormitor-magazie. Pe rafturi erau câţiva saci cu fasole şi nişte cârnaţi vechi. Pe jos zăcea un seif gol care fusese deschis cu forţa. O uşă cu geamuri rotunde de un verde spălăcit dădea spre o curte exterioară. Raule miji ochii, surprinsă de lumină. În colţul curţii era o pompă cu o găleată alături. Încercă să pompeze, dar apa ieşi foarte murdară. Luă totuşi puţină în pumni şi se udă pe cap şi pe gât. În cutele palmelor îi rămaseră urme de mizerie. Nu avea de gând să bea din apa aceea, în schimb luă o găleată plină ca să-i dea cămilei căreia îi era probabil sete şi ocoli clădirea. Cămila luă câteva guri de apă apoi lovi dispreţuitor găleata cu piciorul vărsând apa pe care pământul uscat o înghiţi într-o clipă.

Raule bău dintr-unul dintre bidoanele pe care le avea, apoi se aşeză sub palmier.

Soarele cobora uşor de pe cer. Umbrele se tot lungeau. Un câine slab, cu trei picioare, traversă strada şchiopătând. Nişte

furnici arămii, cam cât jumătate din degetul ei mare, ieşiră dintr-o gaură de lângă picioarele ei. Începu să le numere.

După ce numără nouă sute treisprezece furnici, auzi focuri de armă înăuntru.

Deşi se aşteptase oarecum la aşa ceva, pocnetul asurzitor o făcu să tresară. Sări de pe verandă şi se întinse cu faţa la pământ. Auzi câteva revolvere golindu-se iute şi bărbaţi mugind ca nişte tauri.

Apoi se reinstală liniştea.

Raule se furişă către uşă. Lungită la pământ, ridică un pic marginea de jos a păturii şi trase cu ochiul înăuntru. Siluete întunecate zăceau printre cioburi şi scaune răsturnate. Numai omul cu faţa acoperită se afla în picioare, învăluit în fum de praf de puşcă, sub lumina razelor ce pătrundeau prin găurile proaspăt făcute de gloanţe în pereţi şi acoperiş. Bărbatul încărcă din nou cele două revolvere cu ţeavă lungă pe care le ţinea în mâini şi le băgă în tocuri. Apoi scoase din teaca curbată iataganul pe care îl repezi de trei ori, tăind capetele celor trei bărbaţi prăbuşiţi. Aceea era metoda lui preferată de a se asigura că adversarii erau morţi. Raule îşi spuse că obiceiul acela îi dădea bărbatului şi o stare de confort psihic, tot aşa cum unii au obiceiul de a îndrepta tablourile de pe pereţi sau poartă tot timpul un anumit articol vestimentar.

Se ridică în picioare. Când vru să dea pătura la o parte, sârma se desprinse şi căzu. Bărbatul tresări şi ridică sabia. Văzând că nu era decât Raule, o lăsă din nou în jos.

Raule păşi înăuntru şi înaintă prin fum, apoi se opri la mică distanţă de bărbat şi de mocirla de rumeguş şi sânge în care stătea. Aruncă o privire spre cadavre.

— Care din ei a trişat?

— Tu care crezi?

Vocea din spatele vălului era plăcută, cu un timbru presărat cu inflexiuni fine ce trădau un accent nordic.

— Se pare că nu ţi-ai pierdut deloc îndemânarea, Gwynn!

— Ce nu foloseşti, pierzi, spuse el cu răceală.

Îşi şterse sabia pe mâneca celui mai apropiat cadavru, apoi o puse la loc în teacă. Îşi dădu jos pălăria, apoi mantia şi vălul, scoţând la iveală un chip ciudat: o faţă albă, cu linii uşor ascuţite, pe care apărea expresia elegantă a unui calm urban.

Avea ochii de un verde spălăcit ca al oceanului. Părul îi era negru, lung, strâns în coadă.

— Mă bucur să te văd, Raule, spuse el.

Găsind o sticlă şi un pahar încă întregi, îşi turnă de băut.

— Vrei şi tu?

— Poate mai târziu.

După ce îşi potoli setea, păşi peste cadavre şi îi întinse mâna zâmbind. Zâmbetul dizolvă liniştea ciudată din privirea lui, înlocuind-o cu o căutătură vicioasă.

Raule ezită preţ de o clipă. Ar fi preferat să întâlnească pe oricine altcineva. Dar Gwynn îi fusese cândva tovarăş şi, într-un fel, chiar unul dintre cei mai buni prieteni. Nu îi mai rămăseseră prea mulţi, aşa că nu-şi putea permite să fie pretenţioasă. Îi strânse mâna întinsă.

— Te credeam spânzurat de mult, spuse ea.

Vechiului lor duşman, generalul Anforth şi a lui Armată a Eroilor, îi plăcea tot atât de mult ca şi lui Gwynn să-şi lase adversarii în viaţă.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Eu? Ştii bine că atârnatul nu face parte din pasiunile mele.

Cuvintele lui îi părură lui Raule mai curând autoironice decât bravadă. De când căpătase o reputaţie, sau mai degrabă de când şi-o pătase, Gwynn se amuza mereu pe seama neconcordanţei dintre măreţia pe care mitul le pretindea de la viaţa şi moartea unui om vestit şi lipsa de demnitate pe care împrejurările reale tindeau să le impună asupra amândurora.

— Anforth încă te mai urmăreşte? Nu mi-l imaginez renunţând, spuse Raule.

— Ah, nici nu va renunţa vreodată. Bătrânul buldog mă urmăreşte cu aceeaşi patimă de totdeauna. M-a făcut să valorez o avere. Dacă oamenii s-ar putea vinde pe acţiuni, aş fi foarte bogat. Probabil că ai stat foarte mult ascunsă prin fundături de nu ai văzut afişele cu faţa mea şi cu recompensa care se oferă în ultima vreme pentru prinderea mea.

— Mă tem că am ieşit din circuitul social.

Zâmbetul neplăcut reapăru pe chipul lui Gwynn.

— Am auzit că petrecerile de anul acesta sunt un dezastru. Până şi oamenii de calitate vor să chefuiască numai cot la cot cu potera. Presupun că doftoriceşti prin ţinutul ăsta.

— Da, pe ici, pe colo. E destul de muncă.

— Şi capeţi şi plată?

— Nu, nu chiar.

De fapt, Raule era la un pas de faliment. Foarte puţini din cei pe care îi doftoricea aveau ce să-i dea mai mult decât un adăpost peste noapte şi o masă sărăcăcioasă. Când mai găsea pe câte unul cu ceva bani, nu o lăsa inima să-i ia. Nedorind să dezbată problema sărăciei ei cu Gwynn, îl întrebă dacă mai ştia ceva de alţii.

— L-am văzut pe Casvar la Muntele Tăiat, răspunse el. Putrezea într-o peşteră. Şi-a rupt un picior şi a făcut cangrenă. Mi-a cerut să-i curm suferinţa şi am acceptat. În Quanut am văzut o piatră de mormânt cu numele lui Harni cel Roşu. Dar tu? Ai mai văzut pe cineva?

— L-am văzut pe Evoiry acum câteva luni. Vindea lemne de foc în târg. Părea să fie bine.

Gwynn dădu din cap. Degetele de la mâna stângă se jucau cu mânerul sabiei. Raule aţinti privirea asupra lor. Gwynn adusese sabia aceea cu el tocmai din nord. Era făcută în Maghian, iar numele ei adevărat era Fâlfâitul Aripilor de Bâtlan Deasupra Lacului de Munte, însă Gwynn îi dăduse un alt nume în anvallic, limba lui nativă: Gol'achab, care însemna „Nu e înmormântarea mea”.

Raule observă că nestematele care decoraseră cândva mânerul nu mai erau la locul lor. Gwynn îi surprinse privirea.

— Am vândut toate bijuteriile cu ceva vreme în urmă ca să-mi iau nişte lucruri trebuincioase, îi răspunse el din proprie iniţiativă. Poate că şi-a pierdut din frumuseţe, dar încă funcţionează şi, din când în când, mă ajută să fac economie de gloanţe.

Raule privi înspre hangiul mort.

— Tu l-ai făcut pe ăla?

— Nu.

Gwynn dădu un pas înapoi şi lovi unul dintre cadavre cu vârful cizmei.

— Individul ăsta s-a ofticat pe ceva ce i-a spus hangiul şi a avut o reacţie oarecum exagerată.

Se uită la cadavrul de jos şi clătină din cap.

— Un amărât. Avea nervii întinşi precum corzile de pian. Nu l-am văzut niciodată fericit. Probabil că viaţa era o povară pentru el.

— Toţi trebuie să fi fost destul de tensionaţi dacă au sărit la bătaie în patru din pricina unui joc de cărţi.

— Aşa ziceam şi eu.

— Deci? Ce planuri ai de acum încolo?

Gwynn trecu pe lângă ea.

— Să dorm. Vreau să plec la noapte.

Ieşi afară şi se întoarse repede cu o raniţă. Îşi scoase mânuşile şi îşi suflecă mânecile, apoi începu să dezbrace cadavrele şi să adune banii care căzuseră în balta de sânge de pe podea. Raule îl lăsă în treaba lui şi ieşi să se bucure de aerul ceva mai proaspăt de afară. Se aşeză pe vine sub palmier, cercetând strada pe care bătrânii moţăiau. *Îmi imaginez cum se simt,* gândi ea.

După o vreme, Gwynn apăru din curtea din spate, cu mănuşile vârâte la centură, scuturându-şi mâinile de apă.

Raule se întinse şi căscă.

— Ei bine, nu cred că cineva de pe aici va încerca să te aresteze.

Gwynn scoase o ţigară lungă şi îngălbenită şi o cutie de chibrituri din buzunarul vestei. Frecă băţul de chibrit de peretele de metal, aprinse ţigara şi trase fumul cu nesaţ.

— Păcat că trebuie să părăsesc acest loc… spuse el.

— Nu ştiu ce să zic. Mi-ar plăcea un loc ceva mai liniştit.

— Ştiu eu un cimitir drăguţ.

Raule îi aruncă un zâmbet din colţul gurii. În mormânt aveau să ajungă destul de curând. Îl întrebă pe Gwynn în ce direcţie avea de gând să meargă. El îi răspunse că spre est. Îi zise că ea avea să meargă întâi înspre vest şi apoi spre sud.

Gwynn îndreptă ţigara spre clădirile de peste drum.

— Atunci să înţeleg că n-ai de lucru aici?

Ea ridică din umeri.

— Am văzut un câine care avea nevoie de un picior de lemn.

Întoarse capul spre uşă.

— Apropo, cine erau oamenii ăia?

— Nişte tipi cu care m-am însoţit câteva zile. N-a fost o tovărăşie tocmai plăcută.

Gwynn dezlegă cele patru cămile. Raule luă şaua de pe cocoaşa cămilei ei, după care se aşeză pe verandă şi-şi întinse picioarele. Câinele cu trei picioare apăru iar şi trecu strada înapoi. Raule alungă muştele cu mâna. Îi trecu prin minte că trupurile dinăuntru ar trebui îngropate ca să nu răspândească vreo boală.

Deşi asta ar putea servi la afaceri.

Se simţea toropită, nu doar din cauza căldurii. Se gândea să se ridice şi să vadă dacă nu putea găsi, de fapt, ceva de lucru în oraş. Într-un loc cu o populaţie atât de îmbătrânită ar fi fost imposibil să nu găseşti oameni bolnavi. Sau ar putea să plece. Probabil că la asta se aştepta Gwynn. Dar corpul ei refuza să se mişte, aşa că se lăsă cuprinsă de somn şi se cufundă în vise. Se văzu în oraşul ei natal, un loc mai mare decât Stânca Dovezii, dar altminteri nu prea diferit de el. Totul era absolut obişnuit, mai puţin oamenii, care nu aveau cap. Se plimbau pe străzi şi munceau pe câmpurile molcome cu rânduri de fasole, cu vertebrele iţindu-se din cioturile gâturilor.

Gwynn o trezi. Fălcile încinse ale zilei atârnau blegi. Cerul se întuneca şi parcă toate muştele din lume se adunaseră în han. Gwynn îşi acoperise din nou faţa şi aruncase pe el o mantie greoaie. Cămilele rămase fără călăreţi le priponise de cămila lui şi părea gata de plecare.

O întrebă pe Raule dacă nu avea de gând să se întoarcă o bucată de drum cu el. Îl întrebă de ce. Arătă cu biciul cămilele celor trei bărbaţi morţi.

— Sunt obligat să duc o viaţă hoinară de negustor. Cunosc pe cineva în târgul din Lutul Galben căruia aş putea să-i vând aceste animale şi averea considerabilă pe care am căpătat-o astăzi de la răposaţii mei tovarăşi, printre care şi trei duzini de arme excelente. Prefer totuşi să mă feresc de ochii oamenilor, aşa că dacă vrei să te târguieşti în locul meu, îţi dau jumătate din bani.

— Nu.

— Nu?

— Oferta nu e rea, dar nu cred că mă interesează sursa generozităţii tale.

Gwynn se uită lung la ea.

— Ai de gând să devii martira unor idealuri pioase, doamnă doctor?

— Sper să nu devin martiră. Dar poate chiar mi-am propus să ating un ideal sau două.

Îşi întinse din nou picioarele şi mâinile în faţă.

— Chiar dacă oamenii ăia nu preţuiau cine ştie ce, pe cine au omorât ei de-au căpătat atâta marfă?

— Fără îndoială că pe alţii care valorau şi mai puţin decât ei. Câţi oameni de valoare ai văzut tu că au bani?

— Niciunul, de vreme ce nemernicii nu încetează să-i jefuiască.

— Fă ce vrei, spuse Gwynn ridicând din umeri.

Îşi îngenunche cămila, se urcă pe spatele ei şi o îndemnă să pornească la pas.

— Ai grijă de tine, îi strigă el peste umăr.

În vreme ce el se îndepărta, Raule se uită în cealaltă parte. Oraşul era pustiu. Palmierul foşnea sub prima adiere a brizei nopţii.

— Am rămas numai noi două, îi spuse ea cămilei.

Se ridică şi începu să se pregătească de plecare.

În timp ce punea şaua pe spatele cămilei şi verifica harnaşamentul, se gândi câtă nevoie avea de bani. Traversând oraşul spre vest, pe lângă casele liniştite cu ferestrele lor întunecate şi cu verandele acum pustii, se luptă cu conştiinţa ei fantomatică, după cum o numea ea.

Nefiind decât o fantasmă, nu avea cine ştie ce putere.

— Lua-te-ar naiba, mormăi ea, neştiind exact cu cine vorbea.

Se întoarse, porni înapoi şi ajunse din urmă caravana cea mică şi conducătorul ei cufundat într-o tăcere diplomatică.

Pe drumul întunecat, scârţâind şi tresăltând, coborau înşiruite nişte căruţe. Erau în număr de cincisprezece, trase de catâri şi însoţite de nişte câini şi vite numai piele şi os. Câţiva dintre oamenii care stăteau sub prelatele mari le făcură cu mâna celor doi călăreţi. Raule le făcu la rândul ei cu mâna. Ar fi fost tentată să se oprească şi să stea de vorbă, dar Gwynn se uita numai înainte, nedorind în mod evident să intre în vorbă cu necunoscuţii, cu toate că, de obicei, era un tovarăş de drum vorbăreţ. Ştia multe poveşti despre aventuri şi suferinţe

recente – în special despre aventurile lui şi suferinţele altora, aproape întotdeauna legate între ele – pe care le istorisea cu aerul unui prădător binevoitor. Viaţa unei doctoriţe aflate mereu pe drumuri furniza şi ea momente de amuzament macabru şi Raule se obişnui repede cu schimbul de glume sinistre cu vechiul ei tovarăş. Era deja a doua lor noapte în care călătoreau spre est. În timpul celor mai fierbinţi ore ale zilei se odihneau, pentru că aşa prefera Gwynn. Când nu stăteau de vorbă, Raule obişnuia să se uite pe cer şi să studieze constelaţiile. Manticorul îşi arcuia coada deasupra Coroanei, în vreme ce Regina Călăreţilor era mereu pregătită să arunce laţul; Alergătorii o urmăreau pe Săltăreaţă; Vulturul îi gonea pe cei Şapte Oaspeţi din Han; Ţestoasa târa Cupa în spate, încercând să o ajungă din urmă pe Bătrâna din cealaltă parte a cerului; Şopârla îşi conducea copiii acasă, în urma vicleanului Liliac. Raule se întreba dacă după milioane de ani stelele aveau să-şi schimbe poziţia astfel încât să se dezvăluie deznodământul acestor poveşti.

— Deci care dintre voi l-a jefuit pe hangiu? îndrăzni ea să-l întrebe pe Gwynn la un moment dat.

— Individul care l-a ucis, îi răspunse el. Eu câştigasem deja totul înainte să îl omor, dacă te interesează. Asta înseamnă că banii pe care i-am luat sunt bani curaţi. Depinde cum vezi lucrurile.

— Am încercat să scap de vechile obiceiuri, spuse Raule.

Împrejurările care îi împinseseră în nebunia aceea se încheiaseră. Pierduseră războiul. Trecuseră trei ani de când generalul Anforth câştigase bătălia care încheiase revoluţia şi de când liderii ei fuseseră trimişi la ocnă. Armata Eroilor, aflată încă sub conducerea lui Anforth, îşi urmărea încă vechii duşmani prin Ţinutul de Aramă. Uneori se auzea câte o baladă despre moartea nobilă a cuiva copleşit numeric; dar trădarea din partea foştilor aliaţi, urmată de un proces şi de execuţie sau chiar numai de o linşare rapidă, asta era de fapt realitatea.

— Şi ce te aşteaptă la capătul acestei călătorii, doamnă doctor? întrebă Gwynn. Care e ţelul tău, mirajul după care alergi?

— Mă gândeam să trec prin Ţărmul Teleute, spuse ea.

— Este, fără îndoială, o alegere bună. Am auzit că oamenii duc o viaţă destul de civilizată acolo.

— Aşa cred şi eu.

În realitate, Raule nu avea nicio intenţie serioasă. Ca şi în cazul lui Gwynn şi pe capul ei se pusese o recompensă, dar mult mai mică şi, în plus, fiind născută pe acele meleaguri, avea avantajul de a fi o figură comună. Nimeni nu remarca o femeie măruntă, slabă şi neagră printre celelalte femei din piaţă sau din cârciumă. În plus, oamenii care locuiau în cătunele din sălbăticie erau, de regulă, bucuroşi să aibă un doctor în preajmă şi chiar dacă vreunul dintre ei a recunoscut-o vreodată ca fiind Raule tâlhăriţa, vrăjitoarea dracului în cârdăşie cu ucigaşii, nimeni nu o trădase încă. Se lăsa purtată de val, mulţumită că prindea seara în viaţă şi se trezea dimineaţa tot aşa, lăsând zilele, săptămânile şi lunile să treacă.

— Iar tu, pistolar rătăcitor spre soare-răsare, te îndrepţi spre preerie?

— Nu. Am luat la ochi Orientul adevărat. Sarban, Ambashan, Icthilliki, unde fetele-s frumoase…

— A, paradisul răsăritean. Din acela cu grădini şi terase umbrite unde poţi să leneveşti şi să mănânci toată ziua lotus şi unde servitoare frumoase îţi aduc atât vin cât poţi bea şi în care poţi să devii putred de bogat fără să mişti un deget?

— E de la sine înţeles, nu?

— Aşa e.

Raule se lăsă în mrejele visului despre viaţa dulce din asemenea locuri.

În noaptea aceea ajunseră într-un oraş fantomă de pe lângă o mină abandonată. Nu se sinchisiră să oprească. Tot ce ar fi meritat să fie prădat fusese de mult luat de alţii.

În dimineaţa următoare, la o oră după ce se lumină, ajunseră în Lutul Galben.

Uitându-se prin binocluri, văzură o mulţime de uniforme azurii în aglomeraţia din târg. Soldaţii nu se plimbau pur şi simplu. Puneau întrebări şi verificau acte. Câţiva ghinionişti stăteau legaţi fedeleş sub supraveghere. Un alt grup de soldaţi instala o tabără la marginea oraşului.

Gwynn înjură în barbă.

Raule ridică din umeri.

— Am putea să ne vedem de drum. Dăm noi de un alt loc.

— Noi?

— Păi, de vreme ce am ajuns atât de departe, aş vrea să-mi primesc partea.

Astfel că îşi continuară drumul spre est. Ajunseră la celălalt capăt al zidului. Drumul se despica în două poteci care se depărtau una de alta pe o câmpie roşcată. Raule indică poteca din dreapta.

— Pe drumul ăla am venit eu, îi spuse ea lui Gwynn. Nu e mare lucru pe acolo.

— Atunci să pornim pe drumul ăsta, spuse el, alegând cărarea din stânga.

După patru ore de mers călare, prin căldura care se înteţea tot mai mult, ajunseră în dreptul unui şir întins de dealuri abrupte, din piatră roşiatică, cu vârfurile acoperite de tufe răsfirate. Cărarea urca primul deal în curbe strânse, apoi urmărea o albie secată printre tufe. În cea mai mare parte, vegetaţia era compusă din salcâmi şi arbuşti răsuciţi, sub care se aşternea iarbă ţepoasă şi încâlcită. Cămilele se traseră spre arbuşti şi păscură din frunzele lor. Alte vietăţi curăţaseră înaintea lor toate ramurile de jos. Vinovaţii ieşiră imediat la iveală: câteva capre slăbănoage, cu clopote la gât şi însemnate, arătând că se aflau în stăpânirea cuiva.

Cam la un kilometru şi jumătate distanţă, poteca trecea printre nişte cocioabe. Pe o scândură bătută în cuie de un salcâm era scris cu vopsea: ÎNGĂDUINŢA.

În Îngăduinţa, dacă acesta era numele cătunului, nu exista niciun han; totuşi pe una dintre colibe se afla un semn care lăsa să se înţeleagă că oaspeţii erau bineveniţi. Raule şi Gwynn se opriră dinaintea ei şi descălecară. Multe bătăi în uşă aduseră, în sfârşit, un bărbat în prag, somnoros şi morocănos. Acesta arătă cu degetul podeaua murdară ca să le dea de înţeles că acela le era patul şi le ceru un preţ exagerat de mare. Raule se tocmi până la jumate din preţ. Nu exista niciun adăpost pentru cămile. Bărbatul refuză categoric să le lase înăuntru: ce era casa lui, grajd de vite? Cămilele trebuiau să rămână afară. Bărbatul făcu semn unei copiliţe să iasă din colibă. Cândva,

fusese arsă îngrozitor: sub boneta soioasă i se vedea faţa roşie, ca o mască de ţesut cicatricial cu un singur ochi.

— Fiica mea, spuse bărbatul cu un râs răutăcios, o să aibă grijă de animalele voastre.

Raule propuse să facă de pază pe rând. Gwynn fu de acord şi se oferi să facă prima tură, aşa că Raule îşi aduse aşternuturile în colibă şi se prăbuşi în obişnuitul ei somn zdruncinat. Gwynn o trezi după prânz şi se întinse la rândul lui pe podea, cu pălăria peste faţă. Gazda lor se făcea că doarme, ostentativ, răsfirat pe o canapea veche în chip de divan, însă în răstimpuri deschidea ochii să cerceteze împrejurimile. Se temea oare că îi vor fura mizeria de pe podea sau pânzele de păianjen de pe tavan?

Ca să-i treacă timpul mai uşor, Raule luă un pachet de cărţi de joc de pe un raft şi începu să-şi dea pasienţe. După ce se plictisi să mai amestece cărţile, deschise una dintre desagi şi scoase un jurnal jerpelit. Odată ca niciodată avusese obiceiul să-şi noteze în amănunt fişe medicale. Aruncase totul, mai puţin acest carneţel, care data dintr-una din ultimele şi cele mai aspre luni de război. Îl ştia pe de rost şi îl răsfoia fără a trebui să se uite decât la date, în timp ce ochii îi alunecau peste rândurile scrise mărunt, care nu conţineau doar informaţii utile, ci şi însemnări personale. Pentru mulţi dintre cei ale căror suferinţe trupeşti erau descrise în carneţel, notiţele despre oasele, muşchii, organele, temperatura, excrementele, stările de vomă, crizele şi moartea lor, erau singurele însemnări ce dovedeau că trăiseră vreodată. Numele lui Gwynn nu apărea deloc, pentru că în perioada în care necazurile se ţinuseră lanţ de el, nicio lovitură nu reuşise să-i producă vreo rană care să merite să fie consemnată. Norocosul era ca o listă de lovituri ratate şi de eschive reuşite.

Pe la jumătatea jurnalului, Raule se opri din citit şi îl puse deoparte. Din acelaşi sac scoase singura altă lucrare de citit pe care o mai avea. Era un ghid turistic pentru Ţărmul Teleute pe care îl cumpărase din curiozitate cu vreo şase luni în urmă.

Pe harta de pe coperta interioară se vedea Deşertul Sărat, care se întindea spre sud-vest de Ţinutul de Aramă, traversând buricul lumii. Mai departe spre vest, Ţărmul Teleute devenea o curbă care întâlnea deşertul în partea exterioară. Din carte,

Raule aflase că ţinutul se ridica la o înălţime de peste trei sute de metri şi că pe culmile ei se afla o altă lume bogată. În vremurile vechi, după cum se spunea în introducere, Ţărmul Teleute fusese marginea unui continent, iar Deşertul Sărat fusese o mare. Acum însă deşertul era complet lipsit de apă. Raule ştia câte ceva despre el. Concernele comerciale deţineau puterea aici, întreţinând mine fortificate ce operau ca nişte provincii în miniatură. Acestea depindeau de calea ferată pentru alimentarea cu apă şi cu alte produse vitale. Însă cartea prezenta un cu totul alt tip de climă în regiunile muntoase ale Ţărmului. Rândurile cărţii curgeau unul după altul înfăţişând fertilitatea acelor locuri: munţi verzi ca smaraldul, jungle de nepătruns, râuri uriaşe pline de peşte şi ploi care cădeau săptămâni la rând. Raule nu-şi putea închipui atâta apă. Existau, de asemenea, pasaje referitoare la cele mai mari şi mai ciudate douăzeci de oraşe care îi stârneau imagini vii despre locurile acelea vechi, mari şi pline de istorie. Chiar dacă nu era atât de naivă încât să-şi imagineze că vreunul din acele oraşe era raiul pe pământ, nu putea totuşi să nu se lase ademenită de descrierile arhitecturii, ale grădinilor, palatelor, universităţilor şi teatrelor, ale stilurilor şi ornamentelor care trădau existenţa unei civilizaţii bogate şi stabile.

Aruncă o privire spre Gwynn care stătea culcat, liniştit şi nemişcat ca o stană de piatră. Anvall, ţara lui natală, era într-o regiune în care anotimpurile erau doar mici variaţii ale iernii. Un loc alb ca luna şi mai rece decât o mie de morminte, cum îl descrisese el cândva. Vara, graniţele i se topeau precum ţurţurii de pe casă şi se scurgeau într-o mare neagră şi învolburată: în timpul iernii, marea îi înapoia teritoriul răpit. Oare visa el despre apă? se întreba ea. Sau despre oraşele acelea despre care vorbea uneori, fortăreţe pe jumătate de piatră şi pe jumătate de gheaţă? Era oare el chemat în timpul nopţii către acea lume ciudată şi rece de pe vârful lumii, oare visa plăcerile oraşelor înflorite din Icthilliki?

Când se trezi, îl întrebă. El îi răspunse râzând că rareori i se întâmplă să reţină ce a visat.

Se gândi că relaţia lor se întemeia tocmai pe faptul că ea nu ştia mare lucru despre el. Visele erau un subiect delicat pe care

niciunul dintre ei nu s-ar fi gândit până acum să-l discute cu celălalt.

Războiul revoluţionar atrăsese numeroşi străini în Ţinutul de Aramă. În cadrul armatei răzvrătite se adunaseră tot felul de epave umane: mercenari profesionişti, canalii şi tâlhari, idealişti şi romantici care-şi doreau să lupte pentru o cauză, hoinari de ocazie. Gwynn era unul dintre cei câţiva străini care se înrolaseră în compania în care Raule servea drept chirurg. La început, revoluţionarii se bucuraseră de sprijinul mulţimii, dar pe măsură ce războiul se lungea, condiţiile de viaţă deveniseră mai precare şi pericolul crescuse inevitabil; toate acestea au condus la o schimbare radicală a opiniei publice. Oamenii începuseră să vadă în Armata Eroilor singura posibilitate de refacere a echilibrului şi a păcii. Deodată, revoluţionarii se treziseră că sunt indezirabili, iar când totul se termină, se văzură urmăriţi. Ca să supravieţuiască, multe companii au luat calea tâlhăriei. Aşa păţise şi compania din care făcea parte Raule. Între timp, Gwynn devenise liderul lor. Câţiva ani au trăit ca nişte tâlhari la drumul mare într-o zonă relativ populată din nordul Ţinutului de Aramă, jefuind bănci şi trenuri ca să-şi poată întreţine viaţa risipitoare, luptând în continuare, cu fiecare prilej, împotriva armatei. Însă voinţa poporului a învins. Cu ajutorul generalului Anforth, oraşele şi-au încropit trupe de miliţie şi din acel moment tâlharii căpătară mai mult plumb decât aur. Foştii tovarăşi s-au dat de partea duşmanului şi au devenit informatori sau vânători de recompense. Orgolioşii şi nebunii precum şi cei care nu ştiau ce altceva să facă şi-au găsit iute moartea. Gwynn, spre lauda lui, a împrăştiat banda, dându-le tuturor şansa de a se ascunde şi de a supravieţui. Asta se întâmpla acum mai bine de un an. Raule reuşise să-şi şteargă urma, însă trăia cu impresia că se ascunsese chiar mai bine decât îşi propusese.

Revoluţia fusese un vis important al ei. După război, ajunsese să se întrebe însă de ce. Acum nici măcar nu se mai întreba. Toate frământările ei legate de politică, afaceri importante şi istorie erau de acum pentru ea doar pulbere în vânt.

Ceva mai înainte, omul care îi găzduia ieşise afară cărând nişte capcane. Gwynn se mutase pe canapea şi îşi curăţa armele. Avea mai multe pistoale, două puşti de vânătoare şi o

superbă carabină Speer cu repetiţie care îl însoţea, de obicei, lângă desagi într-o teacă din piele de viţel. Fredona încet în timp ce le făcea să strălucească. Fetiţa cu faţa arsă intră în cameră cu două castroane din tablă pline cu supă. Le lăsă pe podea şi ieşi în grabă. Raule scoase o bucată de carne dintr-un castron şi gustă. Avea gustul obişnuit de carne de capră. Nu i se păru prea rea, însă Gwynn luă doar o gură din porţia lui, după care împinse castronul deoparte, apoi îşi făcu siesta cu o ţigară şi câteva înghiţituri de băutură dintr-o sticlă fără etichetă. Raule îşi termină porţia ei de supă şi întinse mâna după castronul lui Gwynn.

— Te superi? întrebă ea.

— Te rog.

În timp ce mânca alături de Gwynn, care continua să-şi cureţe armele, Raule analiza situaţia în care se afla. Pentru că era medic, era născută în acea zonă şi căpătase încrederea lui Gwynn, acesta o considera cu siguranţă un bun ce merita protejat. Dacă avea să-i fie de folos, se putea aştepta la un câştig din partea lui. Într-o mare măsură, pentru el, acest tip de pragmatism era apanajul oricărei prietenii. Asta îi convenea de minune lui Raule, pentru că îi permitea să păstreze o cotă de interes în relaţia cu el, fără să fie expusă oprobriului.

Drumul ales îi purta către Despicătura Sfântului Kaseem, o prăpastie adâncă ce tăia Ţinutul de Aramă de la nord la sud. Cu siguranţă, podul avea să fie păzit de un număr mare de gărzi. Nu încăpea îndoială că-l putea ajuta pe Gwynn să se strecoare. Dar dacă planul avea să eşueze şi se ajungea la luptă, Raule era în cel mai bun caz un trăgător obişnuit şi nu garanta pentru şansa ei de supravieţuire. Norocul lui Gwynn nu protejase niciodată pe nimeni altcineva în afară de el. În definitiv, nu avea nicio obligaţie faţă de el. Dacă ar fi găsit un târg înainte de pod, ar fi putut să-şi ia banii şi să plece. Dar dacă nu găseau, merita oare să îşi pună viaţa în pericol? Raule hotărî că nu merita.

— Dacă nu găsim niciun târg înainte de Despicătură, eu mă întorc spre vest, spuse ea.

Gwynn încuviinţă cu un mormăit ursuz, uitându-se chiorâş pe ţeava carabinei.

Ieşiră din Îngăduinţa în seara aceea, pe când umbrele se întindeau lungi şi vineţii. Drumul cobora dealurile şerpuind şi străbătea apoi câmpia stearpă. Lumina lunii aflate la primul pătrar dezvăluia insule de iarbă ţepoasă despărţite prin canale de nisip. Raule avea impresia că arhipelagul de iarbă şi nisip nu era decât o porţiune mică de pământ care se repeta la nesfârşit, de parcă un zeu leneş s-ar fi jucat cu o ştampilă. Îi trecu prin minte că s-ar putea învârti o veşnicie prin ţinutul acela, până ar cădea lată sau ar îmbătrâni.

După ce merseră cale de vreo trei ore fără să dea de urma vreunui om, remarcă:

— Cel puţin Armata Eroilor nu pare interesată de acest teritoriu.

— Un erou n-ar avea prea multe de făcut aici, răspunse Gwynn.

Ceva mai târziu în noaptea aceea ajunseră într-un oraş minier care avea străzi adevărate şi care chiar exista pe hărţile lor. Zeci de oameni, majoritatea bărbaţi cu chipuri aspre, se foiau încolo şi încoace. O clădire cu perdele roşii la ferestre, deasupra cărei verande era inscripţionat cu litere mobile „CLUBUL GENTILOMILOR” părea să domine strada principală. Imediat lângă ea se afla un salon dinăuntrul căruia se auzea o voce acompaniată de un pian. În capătul străzii se puteau vedea nişte spânzurători şi un cimitir; alături de aceste atracţii, o cisternă cu apă şi o adăpătoare. După ce-şi umplură bidoanele şi îşi adăpară cămilele, Raule se rezemă de cisternă şi cercetă harta. După părerea ei, erau cam la trei-patru zile distanţă de Despicătura Sfântului Kaseem. Singurul alt pod trecut pe hartă era cel de pe Calea Ghan, la trei sute de kilometri spre nord, practic vecin cu comandamentul din Oraşul Gloriei al generalului Anforth.

Raule îl întrebă pe Gwynn cum avea de gând să treacă dincolo.

— Cum? reluă el întrebarea ca un ecou. Nu ştiai că şi cămilele pot zbura?

Sorbea din nou din sticla lui fără etichetă pe care o ţinea pe sub văl. Lui Raule îi părea că miroase a soluţie de lustruit metalul.

— Asta e o soluţie găsită la beţie, spuse ea. Care ar fi soluţia logică?

— Soluţia logică s-ar putea să nu existe acum, răspunse el. Dar am să încerc. Aş vrea să ajungem în dreptul prăpastiei pe la prânz. Am speranţa că amicii noştri care fac de gardă acolo nu vor avea chef să iasă din cazemata lor răcoroasă. De fapt, sper să îi găsim dormind.

— Şi ce ai de gând să facem în cazul în care nu dorm?

— Să trag mai bine cu arma decât ei.

— Înţeleg. Deci, atât timp cât vei avea suficiente braţe ca să poţi trage cu toate pistoalele deodată, o să-i faci praf pe inamici. Dacă îmi îngădui scepticismul de agnostic, îţi spun de pe acum că o să mori.

— Pui pariu?

— Nici vorbă. Dacă am să câştig, înseamnă că mori. În acest caz, cine îmi mai dă banii?

— O grămadă de lume; cu condiţia să-mi păstrezi capul ca să ai ce să le arăţi.

Gwynn aruncă sticla peste drum în curtea cimitirului.

— Încă te mai gândeşti să te întorci?

— Da.

— Atunci poate că ar fi mai bine să rămâi aici.

— Un pic mai sus ar trebui să fie un loc numit Pietriş, spuse Raule. Am să merg până acolo.

Încălecară şi îşi continuară drumul. Sub razele lunii se înfăţişa vag un teritoriu care, cu fiecare kilometru parcurs, devenea tot mai pustiu. Pâlcurile de iarbă spinoasă erau din ce în ce mai rare, iar din loc în loc se iveau dune brune cu grohotiş.

Zorii zilei mijiră deasupra deşertului care se întindea acum în toată splendoarea lui. Steiuri dramatice de stâncă neagră se înălţau din solul drept ca-n palmă. Nisipul maroniu şi zgrunţuros se adunase sub forma unor povârnişuri abrupte, mânat de vânt spre stânci. Bucăţi de căruţe abandonate, oasele şi gunoaiele obişnuite erau singurele marcaje ale traseului, pe care îl urmară timp de două nopţi în căutarea locului numit Pietriş.

În cea de-a treia noapte se porni un vânt puternic care, până în zori, se înăspri şi începu să răscolească nisipul de pe

povârnişuri şi să-l spulbere cu sălbăticie. Gwynn îşi acoperi faţa cu mantia, iar Raule se înfăşură cu o eşarfă. Deşi mergeau cu capetele aplecate, nisipul, fin ca praful, le intra în ochi şi în nas şi le pătrundea peste tot în haine. Cămilele erau din ce în ce mai îndărătnice şi răgeau de parcă i-ar fi implorat să nu le mai oblige să meargă mai departe. Drumul de-abia se mai putea vedea.

— Gwynn! strigă Raule. Ce-ar fi să aşteptăm să se oprească vântul?

Vâjâitul vântului o împiedică să audă răspunsul, însă îl văzu ridicându-şi biciul în semn că era de acord. Se adăpostiră în spatele primului aflorimen de stânci care le ieşi în cale, ghemuindu-se după cămile. Şuierând înfiorător, vântul spulbera nisipul transformându-l în nori de praf ce întunecau cerul. Pentru că nu mai aveau nimic de făcut, cămilele se folosiră de prilej ca să-şi arate indignarea faţă de situaţie şi începură să scuipe în bătaia vântului. La rândul lui, vântul culegea scuipatul urât mirositor şi-l împrăştia generos, stropind grupul.

Furtuna dură câteva ore bune. Între timp, soarele deveni un rug ce arunca şuvoaie de dogoare. Gwynn dormi. Raule nu reuşi decât să aţipească pe furiş.

Când, în sfârşit, vântul se domoli, soarele trecuse bine de mijlocul cerului. Raule îşi ridică fruntea. Nisipul maroniu îi acoperea din cap până în picioare, pe ea, pe Gwynn şi pe cămile. Parcă ieşiseră din fundul pământului. În timp ce grăunţele mari de nisip căzuseră înapoi pe pământ, cele fine rămăseseră în aer, acoperind cerul ca un văl roşiatic. Îl scutură pe Gwynn ca să-l trezească, apoi îşi scuturară hainele şi echipamentul. Gwynn îşi desfăcu şi curăţă pe îndelete toate armele. Raule se apucă şi ea să-şi lustruiască flinta şi carabina ei cea veche, pe care o păstra pentru vânătoare. Când, în cele din urmă, terminară, Gwynn propuse să se îndepărteze şi mai mult de drum ca să pună tabăra. Raule îşi spuse că, dacă Pietriş ar fi fost ceva mai departe de drum, ar fi trecut pe lângă el în timpul furtunii de nisip fără să-l zărească. Prin urmare, îi propuse lui Gwynn să cerceteze împrejurimile şi indică o stâncă înaltă, cu nisip îngrămădit la poalele ei, aflată la aproape un kilometru în josul drumului, de unde se vedea bine până departe.

Panta îi duse la vreo treizeci de metri deasupra drumului. La înălţimea aceea se aflau deasupra ceții de praf şi puteau vedea dincolo de zona afectată de furtună. Raule îşi scoase ocheanul din toc şi-l trecu peste zare. Oriunde îşi îndrepta privirea, nu vedea decât nisip şi stânci.

Nimic. Sau poate că nu. Pe drumul pe care veniseră, tremurând în zarea maronie, deformat din cauza căldurii, se vedea un şir de puncte pe care la început îl luase drept o înşiruire de stânci; dar fu surprinsă de faptul că păreau să se afle la distanţe neobişnuit de egale. Putea fi un şir de colibe sau de corturi.

Sau poate că erau nişte obiecte mai mici şi mai apropiate.

Se întoarse către Gwynn care se uita în partea cealaltă a drumului.

— Gwynn, dă-mi, te rog, ocheanul tău puţin.

Avea lentile mai bune decât ale ei.

Înmânându-l, bărbatul o întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Uitându-se prin ocheanul mai puternic, Raule reuşi să înţeleagă rostul punctelor.

— Cred că vom avea probleme, spuse ea.

Era un şir de călăreţi. Aprecie că erau cel puţin vreo două duzini şi se apropiau la trap. Nu putea fi vorba despre caravana vreunui grup de nomazi, pentru că le lipseau cirezile de vite. Făcu nişte calcule rapide şi ajunse la concluzia că nu erau la mai mult de cincisprezece kilometri distanţă de ei.

— Par a fi Eroi, zise Raule înapoindu-i ocheanul lui Gwynn.

El îl puse la ochi, se uită într-acolo şi încuviinţă.

— Da, aşa se pare.

Nu părea prea surprins. Îşi luă repede ocheanul de la ochi.

— Am văzut o sclipire de lentilă. Mă tem că ne-au văzut. Despicătura nu poate să fie prea departe de aici. Hai, să nu mai pierdem vremea.

Îşi lovi cămila şi porni în galop. Raule nu întârzie să-i urmeze exemplul.

Pe când sălta în şa alături de Gwynn, spuse:

— Mă îndoiesc că au venit până aici doar ca să admire peisajul. Ar putea, prin cine ştie ce coincidenţă, să fie pe urmele tale?

— Am intrat într-o încurcătură cam acum vreo lună, răspunse el puţin stânjenit. Credeam că am scăpat de ei.

— Nu zău?

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Îmi cer scuze.

— Te-ai gândit vreodată că, dacă nu ai lăsa maldăre de cadavre peste tot în urma ta, ai fi mult mai greu de urmărit?

— Am încercat, dar întotdeauna lucrurile par să o ia razna.

Ajunseră la capătul pantei. După ce descălecă în grabă, Raule îi aruncă peste umăr:

— Nu ştiu ce preţ s-a pus pe capul tău, dar sunt sigură că e mult prea mare. Anforth ştie că umblă după un cap sec?

— Eu spun să mai scăpăm de nişte bagaje, spuse Gwynn de parcă nu ar fi auzit-o şi începu să tragă desagii atârnaţi de cămile şi să îi arunce pe jos.

Lui Raule îi venea să-i înfigă un cuţit în spate. Dar mânia îi dispăru atât de repede, încât fu surprinsă. În locul ei, simţi un fel de fatalism, de parcă s-ar fi aflat deja în ghearele morţii. Nu vedea nicio cale de scăpare. Dacă ar fi apucat-o pe drumul ei şi soldaţii ar fi hotărât să se împartă şi să o urmărească, nu-şi dădea prea multe şanse de supravieţuire. Fiindcă avea puţine lucruri de aruncat, îl ajută pe Gwynn. Tocmai se pregătea să taie sfoara cu care era încinsă o legătură de piele de pe spatele uneia dintre cămile fără călăreţ când el o opri.

— Nu pe-aia, spuse el. E puţin cam prea preţioasă.

Ea ridică din umeri şi trecu la următorul pachet. În timp ce urca în şa, îşi aruncă ochii spre grămada de bagaje abandonate, printre care se aflau şi pistoalele din Stânca Dovezii. Era o pradă bună pentru primul venit.

Porniră pe cărare, ridicând nori de praf, trăgând după ei celelalte cămile legate cu sfori.

După câteva minute Gwynn zise:

— Vrei să ştii pe ce am dat ornamentele de pe sabie? E în pachetul ăla.

Raule îl privi nedumerită.

— Dinamită.

Raule tăcu o bucată de drum. Într-un târziu spuse:

— Nemaipomenit! Câtă?

— Atâta cât să-mi ajungă să arunc în aer o cazemată. Şi podul acela.

— Deci ăsta ţi-era planul?

— Da. Aveam de gând să ţi-l dezvălui.

Raule cugetă la dogoare şi la drumul greu pe care tocmai alergau şi la zgomotul care se va produce în momentul exploziei. Apoi se gândi că, dacă aveau să supravieţuiască traversării podului şi dacă aveau să reuşească să-l arunce în aer, avea să rămână izolată în partea cealaltă a prăpastiei.

— Mi-am dat seama, spuse ea, că eşti un netrebnic arogant şi ridicol, un dobitoc cu minte creaţă şi un căcăcios şi că meriţi să fi uitat de toată lumea.

Gwynn nici nu se sinchisi să discute pe această temă.

2

Gwynn se ridică în scări cu ocheanul la ochi. Era atent la ce se întâmpla înainte, în timp ce Raule avea grijă de spate.

Se apropiau de Despicătura Sfântului Kaseem. Acum o puteau vedea: o linie neagră, subţire, care tremura în mirajul argintiu al orizontului.

Călăriseră mai bine de o oră în ritmul cel mai rapid de care erau în stare cămilele. Nu li se părea suficient de repede; dar chiar şi aşa animalele dădeau semne de oboseală. Urmăritorii nu apăruseră încă pe drum, dar nu aveau cum să fie cu mult în urmă.

— Vezi ceva? întrebă Raule.

— Nu văd absolut nimic şi asta nu e bine.

— Ce vrei să zici?

— Podul! Parcă ar fi fost o alunecare de pământ.

Raule se uită înainte şi cercetă punctul în care drumul se intersecta cu prăpastia întunecată din depărtare. Podul care ar fi trebuit să se întindă peste despicătură nu se vedea nicăieri.

— L-o fi aruncat altcineva în aer înaintea noastră? sugeră ea.

Norocul nu părea să fie de partea lor.

Traseră de frâie şi forţară cămilele să se oprească.

— Lua-i-ar dracul de ingineri amatori, mormăi Gwynn.

— Lua-te-ar dracul pe tine, izbucni Raule.

Fără să se agite, Gwynn băgă mâna în vestă şi scoase o hartă. Raule întinse gâtul, deşi ştia că nu avea să vadă decât o bucată de hârtie albă, fără nicio însemnare în afară de linia Despicăturii Sfântului Kaseem care se întindea mult în ambele direcţii. Pe harta lui Gwynn apărea acelaşi spaţiu gol, cu câteva titluri frumos caligrafiate: Deşertul Răsăritean, Deşertul Sudic, Deşertul Marginal, Deşertul Fierbinţelilor, Deşertul Râsetelor.

Raule privi împrejur. Stâncile se împuţinaseră şi se micşoraseră şi erau îngrămădite spre nord. Spre sud se întindea o privelişte cu care se obişnuise, o întindere plată, aproape lipsită de repere. Aruncă o privire de-a lungul drumului. Era mai puţin nisip şi urmele pe care le lăsau erau mai puţin adânci. Nu era nevoie de un vânt prea puternic ca să le şteargă.

— În acest moment nu ne pot vedea decât dacă urcă aşa cum am făcut şi noi, spuse ea, arătând cu degetul spre sud. Dacă i-am putea atrage către zona asta plată şi am păstra în continuare aceeaşi distanţă faţă de ei, am reuşi să scăpăm.

Gwynn încuviinţă.

— Şi cum se întunecă, ne-am putea întoarce pe drum.

Raule îşi puse mâna streaşină la ochi.

— Ar trebui totuşi să mergem mai departe spre Despicătură. Sunt destule oraşe şi oaze care n-au fost trecute niciodată pe hartă. Ar putea exista chiar un pod necartografiat.

— Aşa te vreau, spuse Gwynn.

Despicătura Sfântului Kaseem era lată de treizeci de metri şi se spunea că era la fel de adâncă precum prostia. Pereţii ei de stâncă întunecată şi aspră se prăbuşeau prin hăuri de umbră care se înteţea încetul cu încetul, până devenea un râu de noapte pură.

Porniră de-a lungul ei, oprindu-se din când în când ca să schimbe cămilele, care acum abia mai puteau merge la pas. Raule se tot uita în urmă, aşteptându-se să vadă soldaţii însă de fiecare dată dădea doar de linia goală a orizontului sumbru. Când nu se uita înapoi, privirea îi era atrasă deseori de adâncimile hăului.

Soarele părea încremenit. Raule avea sentimentul că se confrunta cu o forţă ostilă care ţinea ziua pe loc şi nu lăsa noaptea să sosească.

— Parcă am fi urmăriţi de fantome, nu-i aşa? zise Gwynn la un moment dat.

Raule nu răspunse.

Până la urmă, soarele reuşi să coboare alene de pe cer. Când se întunecă de-a binelea, îşi asumară riscul de a se opri ca să dea un răgaz cămilelor. Îşi verificară rezervele de apă şi socotiră că avea să le ajungă vreo săptămână. Nu mai aduseră vorba despre pod. În mijlocul acelei imensităţi pustii, ideea existenţei unui pod era la fel de ciudată ca ideea de ploaie. Căzură de acord să facă un ocol larg pentru a nu ajunge prea iute înapoi pe drum. Ghidându-se după stelele Şopârlei, se îndepărtară de Despicătura Sfântului Kaseem şi o apucară către sud-vest.

Lui Raule noaptea i se păru chiar mai lungă decât ziua. În răstimpuri avu impresia că simte prezenţa călăreţilor în întuneric, undeva în spatele lor. Inima îi sărea din piept de fiecare dată când se întorcea să verifice, dar lumina lunii îi dezvăluia mereu un peisaj pustiu.

Răsăritul nu aduse nimic nou. Ghidându-se după soare, se îndreptară spre vest. Gwynn fuma ţigară de la ţigară şi arunca mucurile într-un bidon gol. Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, străbătură câţiva kilometri de deluşoare de pietriş gălbui, împrăştiate de parcă nişte oale uriaşe de lut nears, uitate într-un cuptor din ceruri, ar fi fost azvârlite pe pământ de către fratele coleric al acelui zeu leneş care crease câmpiile cu iarbă ţepoasă. La prânz se odihniră puţin, apoi îşi continuară drumul prin căldura mistuitoare, moţăind pe rând în şa.

Raule se visă pe o scenă lângă un magician a cărui asistentă era. Acest vrăjitor învăluit în mantie o ucise de câteva ori pentru ca apoi s-o readucă la viaţă, în diferite moduri, până când, într-un final, o conduse spre spânzurătoare.

— Habar n-ai cât de moartă eşti, spuse el.

— Aici te-nşeli, îi răspunse ea, după care se trezi.

Dealurile rămaseră undeva în urma lor, întinderea stearpă se aşternea mai departe. Pământul acela era la fel de gol şi de

uscat ca un craniu vechi de o mie de ani. Nu era nici urmă de cactus, nicio muscă, nu vedeai un os sau măcar nişte gunoaie; viaţa nu era reprezentată în niciun fel în ţinutul acela. I se părea ciudat că meleagurile acelea stranii se aflau în ţinutul ei de baştină.

Soarele apuse. Ei îşi continuară drumul spre vest, intenţionând să revină pe drum abia în ziua următoare.

Dimineaţă devreme, îi văzură pe călăreţi în zare, undeva în spatele lor. Erau la cel mult şase kilometri depărtare.

— Cum au reuşit oare? întrebă Raule tremurând şi cu răsuflarea tăiată.

— Când eroii se transformă în vânători, sunt cei mai buni din lume, răspunse Gwynn.

În vocea lui se simţea o ciudă pe care Raule nu o mai auzise niciodată până atunci.

Nu puteau fugi. Cămilele erau prea obosite ca să meargă mai repede, oricât de mult ar fi fost biciuite.

Cândva Raule văzuse un melc uriaş urmărind şi omorând un melc mai mic. Vânătoarea începuse într-o parte a curţii şi se terminase în cealaltă parte; durase mai mult de trei ore. Se întreba dacă această urmărire avea să dureze măcar atât.

La început nu crezu, deoarece soldaţii porniră în goană spre ei. Dar încetiniră curând; porniseră la alergat prea tare şi prea din timp. În câteva minute deveniră din nou nişte puncte la orizont.

Acest fel de abordare avea să se repete iar şi iar. De fiecare dată când urmăritorii încercau să acopere ultima distanţă, eşuau. Raule îşi spuse că această situaţie ar fi părut amuzantă, dacă nu ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. În situaţia dată însă nu avea nicio îndoială asupra deznodământului şi simţea sfârşeala celui care-şi săpa propriul mormânt. Avea impresia că pustia îşi bătea joc de ea. Şi tu vei fi pârjolită şi strivită şi făcută praf, părea să-i spună ea în batjocură.

Uitându-se în urmă, socoti că trupele erau mai aproape. Îi spuse lui Gwynn că trebuiau să se grăbească. Biciuiră sălbatic cămilele, dar nu reuşiră să le facă să meargă mai repede. Pe măsură ce inamicii se apropiau, Raule îşi dădu seama că se

înşelase amarnic în privinţa numărului lor. Erau cel puţin patruzeci. Se apropiaseră destul cât să le poată vedea uniformele albastre. Apoi rămaseră din nou în urmă şi se făcură mici.

Kilometri întregi treceau, aducând şi mai mult deşert şi epuizându-i tot mai tare. Raule îşi turnă apă pe gât; pielea i se scălda în sudoare. Parcă avea în cap o nicovală bătută puternic cu un baros; stomacul îi era întors pe dos şi se simţea aproape deshidratată. Ţinu gura închisă şi respiră numai pe nas, încercând să-şi conserve umezeala. Îşi simţea teama sedimentându-se; sentimentul îşi pierdu ascuţimea şi deveni o stare obişnuită, parte a ei, ca organele sau mădularele. Îşi amintea bine senzaţia, de pe vremea când fusese sigură că avea să moară. Încercă să îşi recapete optimismul, gândindu-se că scăpase cu viaţă din toate acele situaţii, dar nu reuşi să obţină decât o senzaţie de usturătoare autoironie.

Pe la prânz, cămila lui Gwynn se prăbuşi. Nu pierdu vremea să încerce să o ridice, ci îi trase un glonţ între ochi şi încălecă pe alta. Moartea părea să fi semănat teamă printre cămilele care porniră mai iute, dar numai pentru scurtă vreme; soldaţii menţineau ritmul, legănându-se necontenit la marginea tulbure a lumii.

O oră mai târziu Gwynn se opri.

— Ce s-a întâmplat? zise Raule cu voce răguşită, oprindu-se lângă el.

Avu impresia că văzuse ceva.

— Nu am de gând să o ţin tot pe fugă, spuse el pe un ton hotărât, născut parcă din disperare. Prefer să lupt acum, cât mai am putere să ţintesc bine.

Glasul lui Gwynn, la fel ca al ei, era obosit şi găunos.

— Sunt prea mulţi. O să murim.

Gwynn rămase tăcut.

Raule se prefăcu a scuipa cu dispreţ, fără să irosească de fapt niciun strop de salivă, apoi îndemnă cămila mai departe. La scurtă vreme, Gwynn o ajunse dinspre dreapta şi continuă să meargă pe lângă ea. Nu rosti niciun cuvânt şi nici nu-i aruncă vreo privire, dar din acel moment rămase cot la cot cu ea. Poate că-şi dăduse seama că era mai bine să-şi încredinţeze soarta în mâinile ei.

Dar Raule nu se gândea decât cum să-şi întârzie moartea cât mai mult.

Îşi imagina că, dacă ar fi murit, fantoma ei ar fi rătăcit veşnic prin acele ţinuturi, pentru că nu-şi mai amintea să fi făcut şi altceva în această viaţă. I se părea că scopul vieţii ei nu fusese decât acela de a o conduce spre acel sfârşit penibil.

Timpul părea că se oprise în loc aşa cum făcuse şi cu o zi înainte. Minutele erau nesfârşite. Raule se întreba dacă nu cumva erau deja morţi.

Un zgomot aspru o trezi la realitate. Tresări în şa. Sigur nu adormise? Curând îşi dădu seama că, de fapt, o strigase Gwynn. Cu mâna ridicată arăta şovăitor înspre sud. Ceva mare şi întunecat se zărea ca prin ceaţă, tremurând. Părea să fie un platou de stâncă.

— Un loc bun pentru bătălia finală, îşi auzi Raule glasul răguşit.

Fără să îşi mai vorbească, se îndreptară într-acolo.

Când se apropiară, Gwynn izbucni într-un râs ca un croncănit. Raule se întreba ce naiba putea fi atât de amuzant. Gwynn avea ocheanul la ochi şi, râzând din nou răguşit, spuse:

— Uite peste ce am dat!

Raule îşi îndreptă ocheanul spre forma aceea nedefinită de piatră. Imaginea mărită îi arătă adevăratul obiect. Era un zid. Se înălţa asemenea unui monstru marin eşuat pe pământul fierbinte. Era lung de mai bine de şapte kilometri de la un capăt la altul. Părea să fie intact. O boltă înaltă îl străpungea între două turnuri de veghe pătrate.

Lui Raule nu-i venea să creadă că ceea ce vede e adevărat. Ţinutul de Aramă nu ducea lipsă de poveşti despre oraşele uitate de lume din pustiu. Se aştepta să fie un miraj, o ultimă farsă pe care ţinutul batjocoritor i-o juca înainte de-a o ucide. Prin urmare, nu făcu decât să dea uşor din cap. Dar zidul nu dispăru. Rămase locului până se apropiară, până ce ajunseră destul de aproape să-i vadă zidăria bine închegată. Încercând să zâmbească, Raule îşi simţi buzele uscate crăpând când i se desprinseră de pe gingiile de care se lipiseră.

Zidul era înalt de douăzeci de metri. Umbra lui întuneca pământul de dinaintea sa, iar strălucirea soarelui din spatele lui ascundea cele ce se aflau dincolo de arcada îngustă, bună pentru apărare. În timp ce se chinuia să-şi dea seama ce se ascunde dincolo, Raule îşi închipui o întreagă metropolă străveche, cu clădiri de marmură şi fântâni antice, încă pline cu apă. Îşi închipui un oraş cufundat în adâncurile pământului, întinzându-se până la ţărmul unei mări negre, răcoroase şi ascunse, cu totul diferit de deşertul de la suprafaţă. Un loc de refugiu şi odihnă, supus unor influenţe benefice, unde violenţa nu mai avea niciun rost: imaginaţia ei crease o imagine atât de vie a acelui rai de dincolo de zid, încât nu mai putea scăpa de fantasmă, în ciuda obiecţiilor puternice ale raţiunii ei.

Intrară călare pe sub bolta porţii. Zidul era masiv pentru înălţimea sa, având o grosime de vreo opt metri.

Cu ochii pe jumătate închişi din cauza strălucirii orbitoare a soarelui, pătrunseră într-un spaţiu deschis unde se întindea un ţinut la fel de pustiu ca acela pe care îl lăsaseră în urmă. La vreo sută de metri înainte exista într-adevăr un orăşel, dar atât de ruinat, încât părea mai degrabă o movilă de dărâmături. Din zidul oraşului se ţinea în picioare numai o latură, celelalte trei fiind la fel de dărâmate ca restul oraşului.

Raule se trezi din starea de reverie, iar spiritul ei căzu în gol de pe culmile poetice ale speranţei deşarte pe care se aventurase. Dar Gwynn îşi păstră starea de spirit bună.

— Aici putem câştiga lupta, declară el.

Descălecă, îşi astâmpără setea şi începu să desfacă desagii de piele.

— Asta ar trebui să le strice ziua.

— Sau poate să dărâme zidul peste noi, mormăi Raule cu nepăsare. Totuşi ascultă planul simplu pe care el îl propunea şi ajunse la concluzia că merita să încerce.

Patruzeci şi trei de soldaţi. Superioritatea numerică era ridicolă, îşi spuse Raule, privind uniformele albastre apropiindu-se.

Frecă nervoasă patul carabinei. Inima îi bătea ca ceasul unei încărcături explozive. Se postă în vârful turnului de veghe din partea de vest a arcadei. Gwynn ocupă turnul din est. Cele

două turnuri aveau creneluri aproape în perfectă stare, scări în spirală pe dinăuntru şi încăperi intacte la bază în care îşi adăpostiră cămilele. Parcă acea forţă care distrusese restul oraşului păstrase intenţionat zidul ca pe un monument ridicat în amintirea gloriei cu care inamicul fusese învins şi, deci, în cinstea cuceritorilor.

Raule luase cu ea cea mai mare parte din dinamită, vreo treizeci de bucăţi. Nu prea avusese timp să taie fitilurile şi să le introducă în interiorul explozibilului. Din cauza adrenalinei, parcă nici nu mai simţea oboseala de mai devreme. Se gândi că, dacă ea şi Gwynn erau atât de sleiţi de puteri, nici atacatorii lor nu aveau cum să fie într-o formă mai bună.

Când soldaţii ajunseseră la vreun kilometru de zid, din turnul în care se afla Gwynn se auzi un foc de armă. Niciunul dintre inamici nu căzu la pământ. Gwynn avea de gând să-şi dezvăluie poziţia, fără să rănească prea devreme pe vreunul şi să-i facă să devină mai precauţi. Era sigur că urmăritorii aveau să primească ordin de la căpitan să treacă pe sub boltă şi să urce în turnuri. Raule nu era la fel de sigură de asta; ea credea că vor alege să se apropie de ei în grupuri mai mici, situaţie în care avantajul de a-i lua prin surprindere cu dinamita ar fi fost pierdut; totuşi Gwynn părea mult mai sigur de varianta lui.

— Nu-şi vor da prea mult interesul, susţinea el. Nu uita, se cred eroi. Instinctul îi va îndemna să acţioneze în modul cel mai simplu cu putinţă, mai ales dacă asta presupune o năvală pe uşa din faţă.

Şi se părea că avea dreptate. Soldaţii se apropiară în coloană şi prinseră a se grăbi. Căpitanul mergea în faţă pe o cămilă albă înaltă, cu penele albastre de la pălărie fluturându-i în vânt. Gwynn trase din nou în gol. Raule făcu la fel. Aruncă o privire spre dinamita pregătită la îndemână şi spre chibriturile pe care le aliniase cu grijă. Îşi şterse mâinile de transpiraţie pe turul pantalonilor şi se pregăti de acţiune.

Căpitanul ridică mâna şi lătră un ordin. Şi duşmanii se repeziră în galop.

Cu o clipă înainte să ajungă la zid, focul lui Gwynn deveni brusc precis şi trei călăreţi se prăbuşiră. Ceilalţi se strecurară pe sub bolta porţii.

În clipa în care trecură dincolo, Raule aprinse fitilul a două batoane de dinamită pe care le aruncă printr-un crenel. Unul dintre ele lovi primul rând şi un soldat cu cămila lui se făcură bucăţi. Toată muniţia pe care o avea asupra lui explodă şi gloanţele se împrăştiară în toate direcţiile. Celălalt baton de dinamită căzu chiar dinapoia celui de-al treilea rând, stârnind un uriaş nor de praf şi sperie cămilele care îşi trântiră călăreţii la pământ. Raule mai aruncă două batoane.

În câteva secunde, explozia transformă totul într-un spectacol incandescent de trupuri şi bucăţi de carne azvârlite într-un nor de fum şi ţărână. Ţipetele oamenilor şi răgetele animalelor ajunseră la urechile ei. La fiecare explozie, zidul se zguduia şi Raule se rugă ca zidul să fie pe atât de rezistent pe cât părea.

Gwynn trăgea continuu în grămada de soldaţi. Lucrând metodic, îl împuşcă mai întâi pe căpitan, apoi îi ochi pe ceilalţi călăreţi. Părea că se străduieşte să nu nimerească niciuna dintre cămilele mai zdravene. Câteva, rămase fără călăreţi, o rupseră la fugă înspre ruine. Pe pământul de dincolo de zid, siluetele albastre se prăbuşeau iute una după alta. Liniştită acum şi cu un zâmbet satisfăcut, Raule continua să arunce cu foc.

Zâmbetul îi dispăru când un glonţ se înfipse în parapetul din dreptul capului. Se aruncă la pământ şi înjură. Alte gloanţe se izbiră de piatră. Pentru că strângea prea tare chibriturile în mână, rupse trei dintre ele înainte să reuşească să aprindă alt fitil. Aruncă dinamita peste parapet fără să se uite.

Când rafala de gloanţe încetă, Raule se încumetă să ridice capul. Îl văzu pe Gwynn aplecat periculos peste crenel, ţintind cu carabina către arcadă. Raule nu vedea nimic prin fum şi se îndoia că Gwynn vedea ceva.

Gwynn se retrase ca să-şi încarce arma şi, imediat, se auziră alte focuri. Era clar că se trăgea de undeva de sub boltă. Între timp, trei bărbaţi reuşiseră să urce pe cămile şi acum galopau înspre ruine. Raule urcă în vârful turnului şi aruncă o dinamită către boltă. Unghiul nu era tocmai bun şi nu reuşi să nimerească sub arcadă, însă explozia umplu bolta cu fum. Coborî înapoi destul de repede ca să surprindă doi soldaţi care ieşeau împleticindu-se. Tocmai se uitau în sus cu armele

îndreptate spre ea când dinamita căzu direct peste ei, făcându-i bucăţi şi stârnind din nou focuri de artificii.

Gwynn îşi îndreptase atenţia către cei trei fugari. Îi nimeri imediat pe doi dintre ei, apoi greşi ţinta şi cel de-al treilea păru să scape; dar, în cele din urmă, îl nimeri şi omul căzu la marginea ruinelor.

Mai erau încă soldaţi vii împrăştiaţi pe jos. Câţiva dintre ei se îndreptau şchiopătând spre turnuri, dar, fiind răniţi, se mişcau prea încet şi erau o pradă uşoară pentru Gwynn, care se dădu în spectacol, nimerindu-l pe fiecare drept în ţeastă.

Un ultim soldat, culcat la pământ, se ridică în fund şi începu să tragă cu pistolul, dar, neavând decât un braţ bun şi acela nesigur, nimeri numai cerul până când Gwynn îl omorî şi pe el. După aceea, numai praful se mai clintea şi până şi acela se potoli, aşternându-se peste oamenii nemişcaţi şi peste cămile, peste bucăţile de carne afumată.

Gwynn se ridică în picioare şi îi făcu din mână lui Raule, care răspunse cu acelaşi gest. Lupta nu durase mai mult de două minute. Ţinutul devenise la fel de liniştit ca înainte, dar acum se simţea îndrăgostită de el. Era conştientă că acel sentiment avea să dispară curând, dar voia să se bucure de el cât putea.

Gwynn arătă cu degetul în jos, apoi îşi trasă o linie peste gât, arătând că vrea să coboare ca să-i termine pe cei răniţi. Raule strânse dinamita nefolosită şi coborî cu grijă scara interioară a turnului în care se afla.

În camera de jos era întuneric şi aproape răcoare. Raule rămase surprinsă de faptul că nicio cămilă nu părea agitată. Toate patru stăteau în genunchi pe podea, rumegând şi moţăind solemn ca şi când nimic nu conta pentru ele decât odihna dulce. Şi Raule simţea aceeaşi nevoie. Lăsă cu grijă încărcătura primejdioasă într-un colţ şi se trânti la capătul scării. Îşi potoli setea, apoi se întinse cu faţa în sus, odihnindu-şi trupul istovit şi savurând plăcerea de a fi repurtat o victorie rapidă şi uşoară. Era absolut minunat să vezi că inamicul era mort şi tu în viaţă. Vocea conştiinţei ei fantomatice nu avu nimic de obiectat în faţa acestui sentiment.

În scurt timp Gwynn apăru în uşă, fără văl pe faţă, cu o mână pe sabie şi cu o ţigară între buze.

— Te simţi în stare să vii la prădat? o întrebă.

— Nu prea. A mai rămas ceva?

— Habar n-am, doamnă doctor. Dar ne-am putea amuza un pic încercând să aflăm.

Făcu un gest larg spre măcelul de afară.

Raule se uită chiorâş la el.

— Eşti foarte neliniştit. Parcă ai viermi.

El o privi strâmb.

— După atitudinea asta veselă presupun că…

— Nu, spuse ea, nu mai presupune nimic.

Raule se ridică greoi de la podea.

— Stimată doamnă, sunteţi înţelepciunea întruchipată, spuse el, retrăgându-se.

Trecând pe lângă el, Raule îi aruncă o privire dură.

— Sunt doar ceva mai puţin nepăsătoare, atâta tot.

Ajunsă afară, ocoli un picior ars şi sări peste un rinichi.

Scormonirea după pradă era, după bătălie, ceva destul de neplăcut şi de murdar. Foarte puţine lucruri mai puteau fi recuperate. Cele mai multe dintre cămile erau rănite şi trebuiau împuşcate. Până la urmă, nu se aleseră decât cu opt animale şi câteva arme în stare de funcţionare. Reuşiră totuşi să adune multă mâncare şi apă. Când socotiră bidoanele şi cutiile de conserve, ajunseră la concluzia că aveau destul cât să se ţină departe de aşezări pentru o săptămână. Găsiră, de asemenea, multe alte lucruri, precum pături şi ustensile, ceea ce răsplătea pierderile pe care le suferiseră atunci când fuseseră forţaţi să arunce desagii.

Bani nu găsiră prea mulţi şi dădură peste un singur obiect de valoare şi acela destul de mic. Asupra căpitanului găsiră un ceas de argint care încă funcţiona. Dacă mergea bine, atunci era ora două şi nouăsprezece minute. În portofelul lui, Raule descoperi o bucată de hârtie pe care erau scrise, unele sub altele, nişte fraze. Păreau să fie nişte coduri de acces, pentru că erau datate în ordine. Cel care le scrisese trebuie să fi fost un visător nostalgic. Unul suna cam aşa:

Ieri te-ai dus; azi, câinele de pază latră aşa de tare.

Sau:

Pe pământ seminţe uscate, nu merită ca vântul să se ostenească pentru ele.

Altele scoteau la iveală un simţ al umorului destul de straniu:

Tu şi eu suntem două şopârle – în seara asta calea luminată de razele lunii e a noastră...

Raule spera ca autorul acelor rânduri să fi fost un ofiţer plictisit, care zăcea pe undeva prin vreun birou şi nu una dintre victimele de azi. Împături hârtia şi o puse deoparte, în ideea că merita păstrată şi că avea să-i fie de folos la un moment dat. A continuat s-o păstreze multă vreme, deşi nu i-a folosit niciodată la nimic.

Când deschise ochii, Raule văzu multe stele pe cer şi o lună strălucitoare, uşor convexă acum. Stătea întinsă pe podeaua de piatră din interiorul ruinelor, înfăşurată în pătură, alături de cenuşa unui foc care se stinsese de mult. Lumina lunii se revărsa asupra lui Gwynn şi a cămilelor de lângă ei, proiectând umbre întunecate pe contururile neregulate ale stâncii. Cadavrele erau suficient de departe şi aerul care ajungea la nările lui Raule nu aducea cu el decât un iz uşor de moarte.

Se simţea slăbită. Nu-şi dădea seama dacă reuşise să adoarmă.

Probabil că se trezise din cauza frigului. Trupul aproape că îi era îngheţat. Nu avea chef să încerce să aprindă focul din nou. Se ridică anevoie în picioare şi se duse să se ghemuiască lângă cămila ei, cu gândul să adoarmă la loc. Dar pe măsură ce se încălzea, simţea că somnul o părăseşte.

Privirea îi fu atrasă de zidul aflat în lumina lunii.

I se părea că, de la distanţă, bolta se uita la ea. Simţi nevoia de a se ridica din nou. Trecu pe lângă Gwynn care se trezi la zgomotul paşilor ei. Văzând că ea era, închise ochii la loc. Raule păşi pe pământul sterp către zid. Îşi ţinu respiraţia în timp ce trecea pe lângă cadavre şi se întoarse în turnul de veghe. Urcă încet treptele cufundate în beznă, până ajunse în vârful turnului, de unde privi peste ruine către sud.

Avea impresia că oraşul era un joc cu piese stricate ce-i aţâţa intenţionat curiozitatea. Pe vremea când fusese construit, probabil că existase o sursă de apă, fie la suprafaţă, fie sub pământ, într-un loc accesibil, dar acum apa secase. Ruinele nu ofereau nicio informaţie referitoare la trecutul oraşului şi la locuitorii lui; nicăieri nu se zărea vreo inscripţie sau vreo imagine. Scările turnurilor erau construite din granit şi erau

tocite adânc, semn că generaţii de-a rândul trecuseră peste ele. Oraşul avusese o perioadă activă tot atât de lungă ca şi aceea în care fusese lăsat în paragină. Raule nu putea să deducă mai mult de atât. Se simţi cuprinsă de o stare de nelinişte, căci în minte îi reveniră vise pe care le îngropase de mult. Îşi aminti cât de mult îşi dorise în copilărie să devină un medic eminent şi cum îşi imagina că va face descoperiri uimitoare legate de boli şi sănătate de viaţă şi moarte. Înţelese imediat ce fel de stare era aceea: era jalea pentru timpul pierdut şi pentru sufletul pierdut, pentru o bună bucată din el.

Rămase acolo o bună bucată de vreme. Briza nopţii se transformă într-un vânt uscat, şuierător şi rece. Graniţele lumii erau negre şi pământul nu se deosebea de cer decât prin stelele care îl împânzeau pe cel din urmă. I se părea că o forţă necunoscută o târăşte în toate direcţiile prin spaţiul acela gol, că o împrăştie, că o transformă într-un abur. Într-un sfârşit, expusă vântului şi beznei, se trezi regretând momentul în care se alăturase revoluţionarilor şi faptul că sprijinise violenţa care îşi bătea joc de adevăratele ei aspiraţii. Nu se simţea doar învinsă, ci chiar distrusă şi percepea acest sentiment ca pe o uşurare.

Asemenea unui somnambul, coborî treptele şi se întoarse la culcuşul ei dintre ziduri.

Gwynn scotoci prin haină şi scoase un teanc de bancnote pe care i le înmână. Era miezul nopţii şi se pregăteau de plecare.

— Ce e cu ăştia?

— Sunt ai tăi. Poţi să-i consideri un spor de primejdie, dacă vrei.

Îi luă cu o înclinare a capului.

Se aflau în aceeaşi situaţie de dinainte, aveau nevoie de o piaţă. Pe Gwynn nu-l interesa în ce direcţie aveau să meargă, aşa că, la propunerea lui Raule, continuară să meargă spre vest.

În timp ce ieşeau cu caravana dintre ruine, îndreptându-se înapoi spre deşert, Raule se tot uita în spate. În lumina lunii, zidul era ca un stindard alb. Când se pierdu dincolo de orizont, avu o uşoară strângere de inimă. I-ar fi plăcut să aibă în faţă un alt punct de reper la fel de vizibil.

Îşi stabiliseră un traseu destul de anevoios, mai întâi prin acelaşi ţinut uscat şi lipsit de culoare, apoi printr-o câmpie încâlcită, pe care o traversară în trei nopţi; hoinăriră apoi, vreme de alte patru nopţi, prin mijlocul unei întinderi deluroase şi sterpe, după care ajunseră din nou în ţinutul acela monoton şi rigid prin care mai trecuseră. Erau în continuare la fel de atenţi, dar ciclul zilelor şi nopţilor nu le mai aduse în preajmă alţi duşmani şi nici vreun alt om. Din când în când, la întâmplare, viaţa se manifesta sub forma unor petice de iarbă pline cu specii mărunte de reptile, rozătoare şi insecte. Nu se zărea nici picătură de apă. Sporadic, câte o acvilă sau câte un vultur zburau în rotocoale pe deasupra capetelor lor, la mare înălţime. O singură dată, în a doua dimineaţă petrecută pe câmpie, o acvilă se năpusti din cer, înşfăcă ceva, vreun şoarece sau vreo şopârlă, apoi se întoarse în înaltul cerului.

Într-o noapte, Raule numără banii primiţi de la Gwynn. Erau foarte mulţi. De când părăsiseră ruinele, bărbatul fusese neobişnuit de tăcut, chiar taciturn. Îşi spuse că era probabil preocupat de problema următoarei ascunzători.

Aşezarea nu era trecută pe harta lor. Nu era un oraş, ci mai degrabă o mână de colibe în preajma unui ochi de apă, însă de jur împrejur se întindea o tabără imensă de corturi şi de adăposturi; felinare atârnate pe sârme luminau un târg dezordonat, amplasat în partea de est a taberei. Ajunseră acolo în a zecea noapte de mers. Luna, care era acum aproape rotundă, lumina destul de tare. Se apropiară cu prudenţă, dând mai întâi ocol taberei, căutând să vadă uniforme sau steaguri militare. Din fericire, nu găsiră nimic din toate astea.

— „Şi chiar şi în pustiuri veţi primi binecuvântarea Mea", cită Raule din vechiul Poem al Legământului, după care adăugă cu glas scăzut: „Dar voi, în nerozia voastră, vă veţi opri şi veţi adăsta la Poarta Grădinii."

Şi într-adevăr, o grădină mică, dar plină cu plante, înconjura ochiul de apă. Se apropiară, descălecară şi lăsară cămilele să se adape şi să pască.

Pe când începea să se lumineze, îşi instalară corturile, îşi umplură toate bidoanele cu apă, apoi merseră să se odihnească. Gwynn stătu retras întreaga zi, fără să iasă măcar

o dată din cort, în vreme ce Raule adormi şi se trezi de mai multe ori şi ieşi destul de des, pe de o parte ca să verifice dacă totul era în ordine, pe de altă parte, de dragul de a fi din nou printre oameni. Piaţa rămase aglomerată tot timpul, iar Raule se trezi ascultând cu poftă zgomotul, ca şi cum urechile ei ar fi fost însetate de sunete în liniştea deşertului. Remarcă o sumedenie de harutaimi în mulţime. Spre seară, cu alai, sosi un alt grup numeros de nomazi dinspre sud, încolonat pe două rânduri, anunţându-se cu bătăi de tobe şi cântece melodioase. Raule observă că majoritatea nomazilor, inclusiv nou-veniţii, erau înarmaţi până în dinţi. Grupurile de harutaimi aveau întotdeauna câţiva călăreţi cu arme de vânătoare, dar în grupul care sosea, toţi adulţii şi majoritatea copiilor trecuţi de opt ani aveau câte o armă.

Când se iviră primele stele pe cer, ieşi şi Gwynn din cort. Raule îi arătă pe nomazii aceia care păreau pe picior de război.

— Ei ar putea fi cumpărătorii pe care-i aşteptam, spuse ea. Sigur nu-i interesează cine suntem şi vor uita de noi de îndată ce vom pleca.

— Dacă zici tu… spuse el nepăsător.

Harutaimii îşi aşezaseră corturile în grupuri circulare şi semicirculare, cu animalele în ţarcuri de frânghie alături. Raule se îndreptă către cel mai apropiat grup, ducând de căpăstru cămila care căra armele acoperite cu pături. Gwynn o urmă îmbrăcat în mantie, cu vălul pe faţă şi pălăria trasă pe ochi.

Într-o groapă din mijlocul taberei ardea un foc în jurul căruia erau aşezaţi vreo două duzini de nomazi. Raule se apropie de ei, îi salută şi anunţă că are arme de vânzare. Nici nu apucă să termine de vorbit că nomazii se puseră pe râs. Unii scoteau sunete ascuţite, ca o expresie grosolană de veselie.

— De vreme ce atâţia duşmani de-ai noştri au fost aşa de generoşi încât să moară şi să ne lase armele, nu mai avem nevoie să ne târguim cu şacalii, spuse unul dintre bărbaţi printre hohote de râs.

Povestea se repetă şi la următoarele două grupuri. În sfârşit, în cel de-al patrulea grup, câţiva făcură gesturi laconice de interes. Una dintre bătrânele grupului stătu de vorbă cu ei şi recunoscu că s-ar putea face oarece negoţ. Gwynn descărcă armele şi nomazii le cercetară, jucându-şi bine rolul de

dezamăgiţi. Bătrâna dădu din cap şi spuse că regretă, dar armele sunt în stare foarte proastă. Atunci începu tocmeala; bătrâna negocia de parcă dădea o bătălie pe viaţă şi pe moarte. Gwynn tăcu, lăsând-o pe Raule să lupte în duelul acela mercantil. După mai bine de o jumătate de oră de agitaţie, cele două femei încă nu reuşiseră să se pună de acord asupra unui preţ. Raule spuse că o să meargă în altă tabără şi începu să strângă armele. Trucul avu efect. Femeia se sumeţi şi începu să râdă, spunând că până atunci doar glumise, după care făcu o ofertă ceva mai rezonabilă. Raule se simţea prea obosită ca să o ia de la capăt cu alt grup; era convinsă că femeia îşi dăduse seama de acest fapt, dar nu-i păsa. Lovi cu pumnul în podul palmei, semn că era gata să facă târgul.

Bătrâna făcu acelaşi gest, apoi strigă ceva peste umăr. În câteva clipe, un băieţandru veni în fugă spre ei, cu o desagă de pânză din care femeia scoase câteva teancuri de bancnote cu colţurile îndoite şi începu să numere. Atitudinea ei războinică de mai devreme încetase. În timp ce doi bărbaţi adunau armele şi le duceau în cort, chipul femeii afişa o asemenea expresie de bucurie încât Raule regretă că cedase atât de uşor.

Cu un lung şi elegant discurs de ospitalitate, femeia îi invită pe Raule şi pe Gwynn să ia loc şi să bea un ceai alături de familia ei. Raule acceptă invitaţia în numele amândurora şi li se făcu loc în cercul din jurul focului deasupra căruia fierbea un ceaun cu apă. Curând, harutaimii şi cei doi oaspeţi ai lor sorbeau din ceaiul aromat din cănile de tablă şi mestecau bucăţele de ciubuc grăsos. Gwynn stătea tăcut ţinând cana sub văl, în vreme ce Raule sporovăia cu gazdele lor. Nomazii erau plăcuţi la vorbă, dar în spatele acelei volubilităţi se ascundea o barieră dincolo de care cei dinafara grupului lor nu aveau acces. Nu se dădeau la o parte din faţa criticilor. După ce ascultară una dintre poveştile lui Raule despre război, unul dintre tineri îşi ceru scuze pentru impertinenţă şi spuse că, pentru poporul lui, diferenţele dintre revoluţionari şi Armata Eroilor nu erau mai importante decât diferenţele de culoare ale florilor.

— Problemele celor ce locuiesc în case nu ne privesc. Avem noi destule probleme de-ale noastre şi tocmai de aceea trebuie să ne cumpărăm arme, zise el cu un zâmbet amar, autoironic.

Apoi intră în vorbă o tânără care îi spuse lui Raule că, dacă lumea ar fi un drum pavat, harutaimii ar fi cei care păşesc prin crăpăturile în care se adună praful. Râse şi spuse:

— Fie ca voi, cei ce păşiţi pe mijlocul străzii, să aveţi picioare zdravene.

— În ultima vreme nu prea am mai mers pe străzi, spuse Raule. Mă tem că nici nu prea ştim pe unde ne aflăm.

Tânăra râse din nou.

— Ai o hartă? Arată-mi-o!

Raule îşi scoase harta şi, după ce o studie timp de câteva secunde, femeia puse degetul pe un loc care se afla cam la o săptămână de mers de graniţa de sud-vest a Ţinutului de Aramă. Dincolo de ea se întindea Deşertul Sărat. Dacă trebuiau să ajungă pe Ţărmul Teleute, atunci ăsta era momentul potrivit, îşi spuse Raule. Se întreba ce avea de gând să facă Gwynn acum, dar ceva din tăcerea lui nu-i dădea curajul să-l întrebe. Când încercă să ghicească, îi veniră în minte numai fantomele care îi apăreau în vise şi graniţa dintre cei vii şi cei morţi.

Puţin mai târziu se despărţiră de grupul harutaimilor şi rătăciră prin piaţă, păstrând oarecare distanţă între ei. Lui Raule piaţa îi părea chiar mai puţin reală decât ruinele oraşului. Mulţimea era pestriţă, iar mărfurile variate. Oare de unde veneau toţi aceşti oameni? Oare vântul îi adunase şi îi aruncase pe toţi în acelaşi loc?

Deodată se simţi cuprinsă de un sentiment de solidaritate cu mulţimea aceea, de parcă ar fi aparţinut pentru scurt timp unei societăţi secrete.

Pe când se plimbau şi Raule se complăcea în astfel de gânduri, ceva îl făcu pe Gwynn să se oprească. Raule întoarse capul în direcţia în care se uita el şi descoperi ce anume îi atrăsese atenţia. Printre vite, mărfuri de contrabandă şi obiecte vechi împrăştiate pe nisip, se afla un pian, cu totul nepotrivit cu acel loc. Arăta de parcă ar fi fost folosit pe post de berbece. Cinci copii pricăjiţi şi murdari se adunaseră în jurul lui. O fetiţă, cea mai înaltă dintre ei, vorbea cu trecătorii, în timp ce restul copiilor stăteau tăcuţi, lipsiţi de expresie.

Pe vremuri, pasiunea lui Gwynn pentru pian fusese la fel de legendară ca şi cea pentru jaf şi vărsare de sânge. Ori de câte ori bandiţii se odihneau în vreo crâşmă sau în vreun han în care

exista un asemenea instrument muzical, Gwynn era în stare să cânte fără întrerupere. Se îndrepta acum către obiectul jerpelit şi către copiii din jurul lui. Raule îl urmă. Când se apropiară, auziră vocea fetiţei:

— Suntem cinci fraţi singuri pe lume, pentru că părinţii noştri au murit; la fel şi bunica noastră. Acesta a fost pianul ei, pe care l-am târât de la casa ei până aici, cale de o sută de kilometri.

Apoi îşi întinse mâinile ca o sperietoare de ciori şi continuă mieros, miorlăind ca o mâţă:

— Nu suntem cerşetori! Ne îndreptăm spre Creasta Mistreţului! Spre Creasta Mistreţului unde se găseşte aur! Oricine are urechi să audă şi ochi să vadă poate să-şi dea seama că pianul ăsta valorează de zece ori mai mult decât preţul cu care îl dăm noi. Cinci sute de dinari, un pian de cântat!

Privit de aproape, pianul arăta şi mai rău. Cu toate acestea, Gwynn se apropie de stăpânii lui.

— Aş putea să-i fac o probă? întrebă el pe un ton blând.

Copiii se uitară unul la altul.

— Încercaţi-l, domnule! spuse fata cea mare. Dar aveţi grijă, că e un obiect vechi şi fragil.

— Asta se vede, stimată domnişoară, spuse Gwynn cu chipul ascuns sub văl.

Îşi încălzi degetele băgate în mănuşi, apoi se aplecă deasupra clapelor uzate. Cântă câteva note din preludiul unei melodii triste. În mod surprinzător, pianul era acordat mai bine decât lăsa să se înţeleagă din aspectul lui. Cu toate acestea, Gwynn lăsă notele să se stingă şi îşi luă mâinile de pe clape.

— Mi-am ieşit din mână, murmură el cu privirea plecată, de parcă ar fi vorbit mai degrabă cu pianul decât cu cineva din preajmă.

O grăsană care vindea vase de alamă pe locul de alături îl auzi.

— Ba deloc, dragule! spuse ea clătinând uşor din cap. A fost foarte frumos. Hai, cântă-ne mai departe!

Se ridică în picioare, luă scaunul pliant pe care stătuse şi-l trase mai aproape, mergând greoi şi legănat.

— Uite, aşează-te pe ăsta.

Îşi deschise scaunul dinaintea pianului apoi îi trase o palmă la fund lui Gwynn, ca o mamă.

El tresări, iar Raule se încordă. Dar Gwynn îndepărtă blând mâna femeii şi o duse în dreptul buzelor, înclinându-şi capul. Părea că-i face brusc plăcere să se joace de-a bărbatul civilizat. Se aşeză şi reluă piesa. De data aceasta, cântă cu mai multă siguranţă. Raule îşi amintea bine melodia. Era una pe care Gwynn o cântase deseori la chefuri, către dimineaţă, când toată lumea era beată şi dezmăţul se preschimba în amorţeală. Cei câţiva trecători se opriră să asculte. Dar, pe la jumătatea melodiei, fetiţa întinse mâinile şi apăsă pe clapele başilor, scoţând un dezacord grav şi neplăcut.

— Gata! spuse ea. Nu mai puteţi continua să cântaţi.

O altă fetiţă, mai mică, dădu din cap şi zise:

— Poate nu s-a hotărât încă.

Fetiţa cea mare clătină din cap în semn de dezaprobare.

— N-ai de gând să-l cumperi, nu-i așa, domnule?

— Aşa e, stimată domnişoară, recunoscu Gwynn, desfăcând braţele în semn de abandon. Sunt obligat să călătoresc fără bagaje grele şi mi-e teamă că pianul nu ar încăpea în desagi. Totuşi mi-ar plăcea să-l închiriez puţin, dacă se poate. Strecură mâna în buzunarul de la pantaloni şi scoase o monedă de cincizeci de dinari, pe care i-o întinse fetei.

— E de ajuns pentru o oră?

— Ia banii, iute! şuieră băieţelul cel mai mic.

Fetiţa ezită o clipă, apoi luă moneda şi o vârî în sân, după care spuse:

— Noi n-avem ceas.

— Ei, atunci bine că am eu, nu? zise Gwynn, scoţând ceasul de argint pe care îl luase de la căpitanul mort.

Mezinul tăie calea fetei şi puse repede mâna pe ceas, cu ochii holbaţi de admiraţie.

— E opt şi jumătate, anunţă el. Ştiu să citesc ceasul, adăugă cu mândrie.

Apoi, la un gest al fetei, copiii se traseră cu un pas înapoi, iar Gwynn reluă piesa. Termină preludiul, apoi trecu la ritmul mai vesel al „Cântecului de petrecere la lumina lunii”. Din ce în ce mai mulţi oameni se opreau să asculte. Cântă „Balada Caravanei”, „Dansul lui Binzairaba”, „Adio, Ochi de înger”

„Apologia Călăului” şi alte melodii cunoscute în Ţinutul de Aramă, spre marea încântare a audienţei, care ţinea ritmul bătând din palme şi cânta versurile binecunoscute.

Apoi, Gwynn cântă două melodii diferite, complicate şi cu acorduri melancolice; Raule ştia că erau ritmuri de pe meleagurile lui natale. Nu-i venea să creadă, ce face. Orice om din mulţime ar fi putut să-şi dea seama cine este şi cu siguranţă că aveau să-şi amintească de el mai târziu, dacă aveau să fie întrebaţi. Raule cercetă atentă chipurile din jurul lor, încercând să-şi dea seama dacă nu începeau cumva să fie în primejdie. Dar nimeni în afară de ea nu părea să fie atent. Gwynn începu o altă melodie veselă, iar spectatorii începură din nou să-l acompanieze zgomotos, bătând din palme şi cântând.

La sfârşitul acestei ultime melodii, băieţelul sări în sus, strigând că se făcuse nouă şi jumătate. Gwynn făcu o plecăciune dinaintea mulţimii şi îşi recuperă ceasul, iar băieţelul îl urmări cu tristeţe cum pleacă. Se auziră aplauze. Câţiva oameni aruncară monede pe care copiii se repeziră să le adune.

— Bravo, drăguţule! Ai dat un spectacol pe cinste! strigă grăsana.

După ce Gwynn predă pianul micilor vânzători şi se îndepărtă, Raule îi spuse cu un zâmbet forţat:

— Nu ştiu ce-mi vine să-ţi fac în seara asta. Umbli acoperit ca o fecioară de harem în ajunul deflorării, apoi te-apuci să faci prostii din astea.

— Muzica e unul dintre cele mai frumoase lucruri de pe pământ, răspunse el ridicând din umeri.

— Concertul pe care l-ai dat a fost un cântec de lebădă sau o trezire prematură? întrebă ea, neştiind exact ce încerca să provoace.

— Niciuna, nici alta.

— Atunci ce a fost?

— Un mod plăcut de a pierde vremea.

Raule râse:

— Bine, tovarăşe, doar e capul tău în joc.

Nu, el nu e unul dintre cei morţi, îşi spuse ea. *Şi nici eu.*

Gwynn spuse că vrea să meargă să verifice starea cămilelor şi să facă focul. Ea încuviinţă.

— E-n regulă. Eu mă duc să cumpăr câte ceva. Am văzut pe undeva un spiţer. Ai nevoie de ceva?

El îi întinse nişte bani.

— Gloanţe, ulei pentru arme şi săpun, dacă mai există săpun în aceste vremuri mizerabile.

Spiţerul avea marfa pusă în cutii dichisite de lemn şi el însuşi era un bărbat spilcuit, cu monoclu de aur.

Raule se opri dinaintea lui, încercând să se târguiască. Printre borcanele, cutiile şi sticlele lui pline cu false panacee de culori vii se aflau şi câteva medicamente eficiente de care Raule avea nevoie. Însă omul nu voia cu niciun chip să lase din preţul piperat şi îi sugeră să încerce în altă parte dacă nu îi convenea. Raule spuse că exact asta avea să facă.

În timp ce rătăcea printre măsuţele şi rogojinile cu mărfuri, Raule se gândi la copiii cu pianul. Dacă aveau să reuşească să ajungă la Creasta Mistreţului, oriunde s-ar fi aflat locul acela, se îndoia că acolo aveau să fie primiţi cu bunătate. *Dar, cel puţin, au o ţintă,* îşi spuse ea.

Îi veni în minte prima melodie pe care o cântase Gwynn. Şi, în timp ce îşi repeta acordurile lente, se simţi de parcă în sfârşit găsise o cheie care să se potrivească unui lacăt ce aştepta de multă vreme să fie descuiat. Uşa regretelor se deschise şi descoperi dincolo de ea dorinţa. Era ca un ciob de sticlă, transparent şi foarte ascuţit. Simţi fizic durerea, încât trebui să se oprească şi să tragă aer în piept. Ştia ce vrea şi înţelegea de ce îi fusese dat să părăsească Ţinutul de Aramă şi să călătorească atât de departe. Îşi dorea să ajungă într-un loc în care să poată trăi civilizat şi unde să rămână pentru tot restul vieţii. În mai puţin de un minut, această intenţie căpătă în mintea ei o implacabilă autoritate.

Se simţea din nou înconjurată de neantul ameţitor, aşa cum se simţise în noaptea aceea în turnul de veghe din ruinele oraşului. Numai că acum, în locul vântului rânced al amintirilor şi remuşcărilor, Raule simţea o adiere proaspătă care ducea cu ea seminţele vechilor planuri, încă neîncolţite, pe care, într-un mod miraculos, i le aşeza din nou în palme.

Printre corturile şi tarabele din piaţă, imaginaţia ei născoci străzi şi ziduri şi gloata se transformă în grupuri de cetăţeni.

Vedea vânzători, muncitori, savanţi, preoţi, artişti, bancheri; merse mai departe cu imaginaţia şi îşi închipui că zidurile şi străzile, precum şi toată acea lume civilizată, ar deveni o matriţă în care ea ar putea prinde formă şi ar putea deveni medicul eminent care se visase cândva. Ideea nu i se păru complet deplasată, nici chiar în clipa în care se trezi la realitate; măcar acum, în momentul cel mai potrivit, avea bani. Nu avea să ajungă în vestul îndepărtat fără o para chioară. Avea o şansă să se realizeze. Îşi aduse aminte de momentul în care crezuse că e la un pas de moarte şi zâmbi, dându-şi seama cât de penibilă fusese. După tot zbuciumul şi amarul prin care trecuse, nu se mai aşteptase să vadă norocul ieşindu-i în cale.

Îi trecu prin minte că ar putea să-l ia pe Gwynn cu ea şi să dea omului civilizat din el o şansă să iasă la iveală. Chiar dacă părea să ducă un lup la stână cu speranţa că s-ar preschimba în câine de pază, vocea conştiinţei îi şoptea că acela era cel mai nimerit lucru pe care-l putea face.

Calea ferată care traversa Deşertul Sărat pornea din oraşul Oudnata. Armata Eroilor păstra aici o garnizoană mare, însă încercarea de a traversa imensul deşert altfel decât cu trenul era mai primejdioasă decât a intra în tabăra duşmanului. Teoretic, se putea călări până la primul stabiliment; însă nu ar fi avut cum să treacă neobservaţi şi astfel ar fi ajuns să fie în mod sigur urmăriţi. În plus, autorităţile miniere din zonă erau recunoscute pentru lipsa de ospitalitate faţă de rătăcitori.

Trebuia să folosească trenul. Cu Gwynn după ea, şansele de a se strecura deveneau mai mici, dar era dispusă să-şi asume acest risc. Şi nu era deloc rău dacă la sfârşitul aventurii Gwynn avea să-i rămână îndatorat. Imediat Raule puse la cale un fel de plan. Ca să îl ducă la îndeplinire, avea nevoie de anumite obiecte. Scotoci prin tot târgul şi, în cele din urmă, găsi ceea ce-i trebuia în carul prăpădit al unui negustor. Nu mai găsi niciun alt spiţer în târg, aşa că se întoarse la cel cu monoclu, după care se îndreptă spre apă să-l caute pe Gwynn. Îl găsi la capătul unui şir de corturi. Aprinsese un foc şi stătea pe vine lângă el cu o cratiţă în care frigea clătite. Îi aruncă o sticlă cu ulei de armă, singurul lucru din lista lui pe care îl găsise în piaţă.

— N-am găsit săpun, îi spuse. Şi nici gloanţe, aşa că va trebui să împuşti mai puţini oameni.

Gwynn prinse sticluţa cu ulei în mâna liberă.

— Şi să gust plăcerea de a sta nespălat. Îmi place la nebunie ţara asta a ta.

Raule se aşeză pe nisip. Pe o farfurie de tablă, lângă foc, era un teanc de clătite. Înfipse vârful cuţitului în cea de deasupra, o răsuci şi muşcă din ea.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu trebuie să rămâi aici ca să te înveţi cu umilinţa şi cu vanităţile deşarte?

— Ce ţi-a trecut prin cap?

Ea îi descrise planul şi îi arătă lucrurile pe care le cumpărase. Întocmai după cum se aşteptase, el izbucni în râs. Când reuşi să se abţină cât de cât, spuse doar că avea să se gândească la asta peste noapte. Raule îşi spuse că făcuse tot ce trebuia ca să se comporte politicos. Schimbă subiectul asupra unei probleme ceva mai practice, aceea de a vinde câteva cămile. Gwynn se arătă de acord. Hotărâră să vândă şase dintre cămilele soldaţilor şi să păstreze doar două care să ducă rezerva de apă. Piaţa de cămile se afla undeva la capătul târgului. Petrecură aproape toată noaptea acolo, dar nimeni nu se înghesui să cumpere. Însă cămilele se remarcau ca animale bine antrenate, în bună formă şi până la urmă reuşiră să le vândă la un preţ potrivit.

Când se crăpă de ziuă, se întoarseră lângă ochiul de apă. Gwynn se retrase imediat în cortul lui. Raule mai rămase o vreme afară să se bucure de atmosfera din târg, cum făcuse şi cu o zi înainte. Odată cu soarele dimineţii, dinspre nord sosi un stol de ibişi care se opri la marginea apei; păsările se înşirară să bea şi să scotocească nămolul după insecte cu ciocurile lor lungi şi curbate.

Când soarele se înălţă şi deveni dogoritor, Raule se adăposti şi, pentru a mia oară, răsfoi ghidul Ţărmului Teleute. Citi descrierea căii ferate care ducea trenul în zigzag peste creastă până la celălalt capăt al deşertului. Cartea recomanda călătoria numai persoanelor robuste. Dintre toate locurile descrise în carte, atenţia îi fu reţinută în mod deosebit de un oraş-stat numit Ashamoil. Autorul insista asupra râului pe care era situat oraşul. Reciti pasajele despre apa adâncă şi leneşă, despre

nenumăratele bărci care o străbăteau şi despre casele ale căror trepte plonjau direct în ea.

Raule aţipi şi se visă pe o stradă cu multe balcoane înţesate cu morţi care se holbau în jos spre ceva ce ea nu vedea.

Când se trezi, era aproape sigură că Gwynn plecase. Dar Gwynn era încă acolo, scăldat în lumina soarelui de după amiază, stând lângă apă cu picioarele încrucişate.

Înşeuase şi cămila lui şi pe a ei. Îl privi mirată, dar el nu făcu decât să ridice din umeri, iar în clipa în care ea încălecă şi ieşi din piaţă, el o urmă.

Câteva ore mai târziu, pe când ea călărea spre sud sub cerul ce se întuneca, Gwynn era încă alături de ea.

— Un singur lucru vreau să ştiu, îi zise ea. Te mai urmăreşte cineva?

Gwynn păru să stea pe gânduri câteva momente.

— În Quanut există o femeie care pretinde că eu aş fi tatăl unuia dintre copiii ei, spuse el în cele din urmă. Abia am reuşit să scap de ea. Ar putea fi încă pe urmele mele.

— Şi e posibil să fie copilul tău?

— Păi, femeia avea cam tenul tău, veni răspunsul după o altă pauză, iar fetiţa era neagră ca pălăria mea. Deci nu cred că las în urmă vreun membru al familiei mele.

După o vreme, Raule aruncă o privire în urmă. Nu văzu nimic, aşa că îşi fixă privirea în faţă, orientându-se după Şopârlă, care se ţinea după Liliac.

Pe buza platoului de deasupra oraşului Oudnata, două siluete pe cămile se profilau pe cerul cu stele. Aşezarea de la capătul liniei ferate era în plină dezvoltare. Prelungirea căii ferate, care se întrerupsese pe perioada războiului, se reluase. O echipă de muncitori lucra la lumina felinarelor, aşternând şinele. Câteva locomotive zăceau în depouri. Oraşul era împrejmuit cu o palisadă înaltă, iar la poartă se aflau vreo şase siluete în uniforme albastre.

Călăreţii dădură pinteni animalelor pe cărarea abruptă care străbătea platoul. Înaintau încet şi trecu o oră până ce ajunseră la poarta oraşului. Erau două femei îmbrăcate din cap până în picioare în haine de doliu zdrenţuite. Una era măruntă. Cealaltă părea înaltă, dar stătea aplecată de spate. Chipul îi era

acoperit cu nişte cârpe murdare, iar cămila ei era legată de cea a celeilalte femei. Capul său era complet acoperit şi abia se zărea un petic de piele neagră de care un ochi priceput de cizmar şi-ar fi dat imediat seama că e vopsită cu crema de pantofi „Şarpele de Scorţişoară”, marca Holden. Mâinile ei, acoperite cu mănuşi cenuşii din cale afară de jegoase, mozoleau necontenit mărgelele unor mătănii, în timp ce glasul ei răguşit mormăia cuvinte într-un dialect ciudat care părea o limbă sacră.

Femeile se opriră la poartă şi un soldat cu insignă de caporal le întrebă cu ce treburi veniseră în oraş.

Femeia cea măruntă spuse:

— Eu şi mama ne îndreptăm spre sud. Şi-a pierdut amândoi ochii şi amândoi băieţii, fraţii mei. Nu mai suportă să trăiască în aceste locuri.

Soldatul le privi cu milă.

— Îmi pare tare rău pentru voi, dar cerşetorii n-au voie să intre în oraş.

— Fireşte că nu. Dar noi avem bani de tren.

Femeia scotoci prin cârpe şi scoase câteva bancnote.

— Cred că m-aţi înţeles greşit, zise soldatul consternat. Nu aştept mită. Arătaţi-mi că aveţi bani suficienţi pentru biletul de tren sau plecaţi.

Femeia avu un moment de ezitare, după care deschise desagii şi trase afară o traistă de cârpă din care scoase câteva fişicuri cu bani, legate cu sfoară. Caporalul mormăi printre dinţi împungând cu bărbia şi luă banii. Desfăcu bancnotele şi începu să le numere atent. Fără să se grăbească, înfăşură banii din nou, legând cu grijă sforile şi îi înapoie femeii.

— Bine aţi venit în Oudnata, spuse el apoi.

Trei zile mai târziu, trenul săptămânal ce traversa Deşertul Sărat părăsi oraşul. Femeile rezervaseră un compartiment privat. În timp ce trenul se pregătea de plecare, soldaţii garnizoanei străbătură vagoanele în căutarea borfaşilor care încercau să scape de lege. Când ajunseră la compartimentul în care se aflau cele două femei, priviră năluca ghemuită în colţul compartimentului care parcă întruchipa bătrâneţea, ruina şi moartea şi trecură grăbiţi mai departe, scârbiţi.

Trenul şuieră de plecare şi din compartiment se auziră hohote de râs ca de hienă.

PARTEA A DOUA

3

După părerea ei, pentru a se potrivi cu zâmbetul acela calm, dar lipsit de orice urmă de bunătate, bărbatul ar fi avut nevoie de solzi de şarpe pe gât şi pe falcă.

Stătea într-un grup de vreo doisprezece bărbaţi care-şi pierdeau vremea în lumina de culoarea chihlimbarului pe care o dădea o lampă de gaz, undeva sub Scara Cocorului. Judecând după luxul marţial al veşmintelor pe care le purtau – haine sofisticate de mătase, despicate ca să li se vadă armele şi celelalte instrumente de metal de la şold, cizme de călărie cu pinteni lungi, frumos lustruite, mănuşi bătute cu nestemate – bărbaţii erau ucigaşi, cavaleri de pe moşia unui grande.

Pielea lui albă ca o coală de hârtie trăda faptul că nu se născuse pe acele meleaguri, că făcea parte dintre străinii din cartierul de lângă râu. Părul lui negru despletit era la fel de lung ca al femeilor. Haina pe care o purta era împodobită cu pene de păun brodate pe spate, în jurul gulerului şi al manşetelor.

Oare ce se ascundea în spatele acelui stil, un libertin înflăcărat sau doar un cavaler de paradă? Înfăţişarea aceea exprima oare ceea ce se afla pe dinăuntru sau era doar o mască?

Stătea foarte liniştit şi numai vârful firelor de păr i se mişcau sub o adiere venită de cine ştie unde. Femeia care îl privea stătea la fel de liniştită în umbra de sub Arcada Viorii, unde magazinele erau protejate cu zăbrele pe timpul nopţii şi unde felinarele de sub console nu erau aprinse. Bărbaţii păreau

foarte antrenaţi în discuţia pe care o aveau. Niciunul nu se uita în direcţia ei. Era un grup cu aspect foarte primejdios. Păreau nişte diavoli atraşi în oraş de lumina gălbuie ca de sulf. Dar, chiar dacă nu erau fiinţe supranaturale, erau, fără îndoială, din lumea ascunsă.

În urmă cu un an, femeia migrase din partea de sus a oraşului, abandonându-şi casa în care locuise familia ei timp de paisprezece generaţii, ca să devină o altă străină din cartierul de pe malul râului. Când era mică, profesorii ei încercaseră să-i insufle nişte temeri, dar ea îşi crease altele, cu totul opuse. Când crescuse, buclele arămii care îi împodobiseră capul în copilărie se îndesiseră şi se închiseseră la culoare, transformându-se într-o coamă roşcată; pielea ei creolă de odinioară căpătase reflexe aurii, iar când sânii îi crescuseră, ajunseseră să semene cu cei ai unei statui poleite de la prova corăbiilor de piraţi, sau cu cei ai unei diavoliţe înflăcărate, din laptele cărora prunci tiranici sperau să se adape. În fine, după ce împlini şaisprezece ani, ochii i se făcură din căprui, negri ca tăciunele. În loc să trăiască cu sentimentul că este o străină într-o lume pe care o percepea ca pe o povară, vedea în toate aceste schimbări ale înfăţişării ei o dovadă a faptului că era şi mai deosebită de ceilalţi.

Îşi îndreptase atenţia înspre bărbatul care purta haina brodată cu pene de păun. Atitudinea lui atât de liniştită trezea ceva în ea. Îşi concentră atenţia spre el, încercând să-l determine să se desprindă de ceilalţi şi să se apropie de ea. Dar el nu dădea niciun semn că se simte privit şi rămase lângă tovarăşii lui. Un pic mai târziu, bărbaţii plecară din locul luminat şi urcară treptele în zigzag ale Scării Cocorului, unde se pierdură la un moment dat pe după casele suspendate în consolă.

În următoarele săptămâni s-a tot uitat după el, dar nu l-a mai văzut nici pe el şi nici pe vreunul dintre bărbaţii cu care stătuse în seara aceea. Educaţia clasică pe care o primise o determina să găsească o explicaţie pentru asta. Anumiţi filosofi din ultima perioadă a antichităţii enunţaseră o teorie conform căreia orice om era centrul unui univers, al unei lumi penetrabile – individul era asemuit cu ochiul unei furtuni sau al unui vârtej – care, fie se putea intersecta cu alte lumi asemănătoare, fie se putea

îndepărta de ele. După cum mărturiseau izvoarele antice, această teorie fusese avansată ca răspuns la întrebarea *de ce?* Când doi filosofi care erau prieteni, după o ceartă în care amândoi erau prea mândri sau prea jigniţi ca să încerce să ierte, încetaseră brusc să se mai vadă, fie şi în treacăt, deşi locuiau pe străzi învecinate. Dacă exista ceva în care să creadă, era înclinată să creadă tocmai în această concepţie despre existenţă.

Poate că lumea ei se intersectase pentru scurt timp cu lumea acelui străin. Poate că plecase din oraş cu vreo barcă, sau poate se stinsese din viaţă; poate că se întorsese în iad.

În cele din urmă îl schiţă într-o gravură.

— Dumnezeu îţi va mulţumi, chiar dacă nimeni altcineva nu o va face, spusese călugăriţa.

În oraş se instalase anotimpul secetos, anotimpul prafului de cărămidă şi al bâzâitului de muşte. Era acea perioadă din an în care clima din Ashamoil se asemăna cel mai mult cu cea din Ţinutul de Aramă. Sunetele gongurilor, ale tobelor şi trompetelor unei sărbători ajunseră la urechile lui Raule, care stătea trează în odăiţa ei, pe care o transformase din bucătărie într-un fel de laborator, unde îşi completa notiţele despre ultima ei achiziţie: un fetus mascul, avortat la cinci luni, care nu avea încă schelet.

Dacă îşi ridica privirea, dădea cu ochii de alţii aranjaţi pe rafturi în borcane. Cel mai mare borcan de pe raftul din faţa ei conţinea doi gemeni cu capetele unite, astfel încât aveau o singură faţă cu două profile uşor întoarse unul spre celălalt. Acel chip nu era deloc înspăimântător, ci mai degrabă liniştitor, cu ochii închişi şi gura încremenită într-un zâmbet senin. Specimenul de alături era mai ciudat: fără craniu, creier şi scalp, capul îi semăna cu un bol adânc, în vreme ce partea de sus a feţei era contorsionată puternic, cu ochii mari ca de broască aşezaţi undeva pe frunte… Pe raftul de deasupra, într-o sticlă, se afla un exponat care părea să-şi bată joc de copilărie. Avea cam vreo zece centimetri lungime, capul şi corpul îi erau cleioase, iar membrele semănau cu frunzele abia înmugurite. Chipul pufos amintea de păpuşile de cârpă care ar fi trebuit să înfăţişeze idealul inocenţei de copil. Şi acesta fusese un fel de

geamăn, ataşat superficial de trupul unei fetiţe născute normal. O moaşă adusese fetiţa la spital, iar Raule făcuse operaţia necesară pentru separaţie. Umanoidul acela ciudat era un deşeu, nu avea nici creier, nici inimă, după cum descoperise Raule la disecţie. Spre deosebire de el, fătul de alături era o mână de oase mici şi fragile. Majoritatea organelor interne pluteau în afara trupului, ancorate cu membrane de peretele abdominal diform. Fătul din borcanul următor prezenta o malformaţie la nivelul oaselor feţei care îl făcea să semene cu un peşte.

Cei mai ciudaţi dintre toţi erau, după părerea lui Raule, doi gemeni lipiţi unul de altul printr-o axă simetrică orizontală, trasată în zona pelvisului. Părţile de sus şi de jos ale lor păreau să se oglindească perfectă una pe alta. Mâinile erau perfect conturate, iar la autopsie reieşise că în interiorul celor două corpuri alungite existau două aparate reproducătoare feminine. Zile în şir, după ce sigilase acel *corpus vile* în borcan, Raule avusese coşmaruri în care se făcea că îl priveşte plutind pe apa unei mări, dându-se încet peste cap şi rostogolindu-se uşor spre ea. Identitatea ei din vis era convinsă că acea creatură avea intenţii rele şi se trezea invariabil cu inima bătându-i şi cu broboane de sudoare pe frunte. Fu peste măsură de uşurată când visele acelea încetaseră.

Lăsă stiloul, puse borcanul cu fătul fără oase la capătul unui şir de borcane, introduse rezultatele autopsiei într-un dosar, apoi se aşeză să contemple toată gama de specimene. Culesese de la moaşe informaţii privind vârsta, starea de sănătate şi ocupaţia mamelor fiecărui copil, precum şi cele despre taţii cunoscuţi. Din datele sintetizate nu reieşea nicio caracteristică moştenită şi niciun factor nociv de mediu în care munceau locuitorii din Cartierul Lămâilor care să fi avut vreo influenţă. Raule nu avea acces la datele despre naşterile premature din rândul femeilor din societatea înaltă sau de mijloc, ca să poată face o comparaţie. De fapt, nu aflase nimic din acele autopsii. După trei ani de studiu, încă nu ştia care era cauza acelor aberaţii. Deja cercetările ei legate de studiul malformaţiilor la naştere încetaseră să mai aibă caracter medical. Începuse să privească această problemă ca pe una filosofică. Trebuia să-şi mărturisească tendinţele oarecum indiscrete şi obscene.

Pe vremea când era medic de campanie, observase că în ochii celor sănătoşi, bolnavii apăreau deseori drept monştri. Când hidoşenia era exagerată, indiferent că era generată de bătrâneţe, de boală, de nebunie sau diformitate, suferinzii erau alungaţi chiar dacă boala lor nu era contagioasă. Ajunsese la concluzia că stătea în firea omului să se teamă iraţional de transferul de ghinion prin intermediul unui mediu imaginar, intangibil, dar cu mari proprietăţi de conductibilitate. Acum ştia că propria ei pornire de a studia slăbiciunile şi eşecurile creaţiei şi de a le înţelege cauza se născuse din dorinţa primitivă de a se imuniza.

Devenise conştientă de acest adevăr încă din perioada în care primele ei speranţe fuseseră năruite, când Colegiul de Medicină îi respinsese cererea de a deveni membru. Degeaba se rugase. După mituirea unui şir de lachei, ajungând aproape fără un sfanţ în buzunar, reuşise să obţină o farsă de interviu cu comitetul Colegiului. Pe când le vorbea despre anii ei de practică şi de experienţă în calitate de medic de campanie, unii dintre cei înveşmântaţi în negru, membri ai comisiei, îi zâmbiră îngăduitor, în vreme ce alţii îi aruncară priviri scârbite de parcă ar fi mirosit urât.

Şeful comisiei făcea parte din tabăra celor ce se amuzau.

— Doamnă, spusese el tărăgănat, dacă acest colegiu i-ar accepta pe toţi vracii rătăcitori şi pe toţi dentiştii care-i bat la uşă, nu v-aţi mai adresa unei asociaţii de practicanţi ai medicinii, ci unei adunări de şarlatani! Iar dacă nu sunteţi suficient de inteligentă cât să înţelegeţi acest lucru, atunci mă îndoiesc că sunteţi destul de inteligentă ca să asimilaţi chiar şi numai bazele studiilor medicale.

Raule se stăpâni în momentul în care toţi cei de faţă izbucniseră în râs şi întrebă ce înţelegea comisia prin bazele studiilor medicale.

— Un noviciat de şase ani la o universitate atestată de acest Colegiu, urmat de doi ani de internat într-un spital recunoscut. Aceasta este condiţia minimă, răspunse şeful comisiei.

— Şi ce taxă se plăteşte pentru aceste studii?

— Douăzeci şi trei de mii de florini pe an, la care se adaugă celelalte cheltuieli. Abia din anul trei de studii se pot acorda burse de merit pentru studenţii eminenţi.

Raule apucă să spună: „Stimate domn, se pare că mi-am pierdut vremea aici. Nu-mi rămâne decât să vă recomand să vă introduceţi părerile savante în sfincterul anal şi apoi să le strecuraţi în colonul sigmoid, unde se poate spera că greutatea lor vă va declanşa un scaun”.

Această paradă de cunoştinţe savante nu avu drept consecinţă decât aceea că şeful comisiei chemă imediat doi paznici solizi care o însoţiră afară pe Raule într-un mod prea puţin ceremonios.

După acest episod, încercase să găsească alte posibilităţi de afirmare. Îşi dăduse seama că, deşi era imposibil să practice într-un cabinet particular sau într-un spital municipal câtă vreme nu era membră a Colegiului, nu toate spitalele din Ashamoil se aflau în subordinea autorităţii seculare a oraşului. Diverse secte religioase administrau sanatorii micuţe în cartierele sărace ale oraşului. Abordă una dintre aceste biserici.

Ştia să asiste la o naştere? Ştia să cureţe şi să coasă o rană? Putea determina cauza unui deces? Acestea fuseseră întrebările pe care i le adresase călugăriţa dură cu care vorbise. După răspunsurile afirmative ale lui Raule, călugăriţa îi oferi un post în spitalul parohiei din Cartierul Lămâilor, care nu mai avusese un medic de când ultimul murise de o otrăvire a sângelui. Salariul avea să fie foarte mic, condiţiile de lucru aveau să fie primitive, iar singura mulţumire avea să vină din partea unei zeităţi în care Raule nu credea. Acceptă postul.

Bărbatul cu cercel de diamant făcea scandal.

— Poftim! Uite ce a făcut căţeaua ta!

Supraveghetorul, un străin firav care stătea pe un scaun sub o marchiză în faţa unui ţarc plin cu sclavi, întredeschise ochii şi încercă să vadă ce îl irita atât de tare pe omul acela, care îşi întoarse capul şi îi arătă urechea fără cercel, din lobul căreia curgeau şiroaie de sânge. În mână ţinea cercelul pe care sclava i-l smulsese cu dinţii.

— Da, văd, zise supraveghetorul căscând cu mâna la gură şi lăsând să i se vadă dantela cu care era împodobită manşeta.

Sub aceeaşi marchiză, într-un hamac, mai stătea un străin. Se vedea că e de acelaşi neam cu primul; avea pielea albă ca a

unui peşte fiert, părul negru ca smoala şi era la fel de împopoţonat. Pe cât era primul de subţire, pe atât de masiv era el; în plus, avea o figură întunecată şi ursuză. Căsca gura la râul lat care curgea pe lângă târgul de sclavi şi nu părea să-i pese deloc de situaţia creată.

Bărbatul i se adresă din nou supraveghetorului slăbănog, care continua să caşte.

— M-ai auzit, vierme ce eşti? N-ai de gând să faci nimic?

Supraveghetorul suspină adânc, apoi zise cu indiferenţă:

— Nu cred că am ce face.

— Nu crezi? rosti omul aproape bâlbâindu-se. *Nu crezi?* Eu cred că ai să fi biciuit! De-aia te plăteşte stăpânul tău, ca să nu faci *nimic* când aşa-numita voastră marfă atacă, muşcă şi mutilează? Eu nu prea cred, stârpitură! Cred că ai de gând să plăteşti nişte despăgubiri onorabile pentru suferinţa mea. Altminteri, voi face în aşa fel încât şeful tău să afle despre toată povestea asta. Şi atunci, vierme, tu vei fi cel care va sângera, nu-i aşa?

Făcu un pas către supraveghetor, care spuse:

— N-ai decât să te duci să-i spui. Nu uita să precizezi şi motivul pentru care te-a muşcat. Sunt sigur că şeful meu va fi profund înduioşat. O să-l mişte aşa de tare povestea ta, încât nici n-o să trimită pe nimeni să-ţi taie mâinile.

Bărbatul din hamac se trezi. Arătă cu degetul către o dugheană cu cortina trasă, de lângă ţarcul de sclavi.

— De vrei să verifici dacă uşa templului a fost descuiată înainte de altcineva, n-ai decât să spui şi noi vă ducem, pe tine şi pe femeie, înăuntru. Apoi ne asigurăm că te uiţi, dar nu pui mâna. Nu putem să vindem o virgină după ce ţi-ai vârât degetul pe jumătate în ea, nu-i aşa?

— N-ar fi corect, spuse tovarăşul lui, ridicându-se.

— *Virgină?!* spuse omul muşcat, cu vocea ridicată. *Poarta* târâturii ăleia e largă ca a unei *iepe.*

— Mă tem că nu cunosc asemenea amănunte despre iepe, spuse supraveghetorul slăbănog cu un zâmbet delicat, apoi ridică din umeri. Din păcate, tocmai am vândut toate virginele din acest lot.

— Aşa că nu trebuie să-i răzbunăm virtutea, adăugă cel solid.

— Norocul tău! spuse slăbănogul, întinzând mâna spre cercelul din urechea neatinsă şi pipăindu-l.

— O să ajungeţi amândoi hrană pentru viermi! strigă bărbatul. Aţi făcut greşeala vieţii voastre. O să pun să fiţi biciuiţi la pielea goală şi o să vedeţi cum e să v-o luaţi în fund!

Rostind aceste ameninţări, îşi stropi bărbia cu salivă, apoi se întoarse nervos şi-şi făcu loc cu coatele prin mulţime.

Supraveghetorul cel masiv se aşeză la loc în hamacul lui. Celălalt plesni un ţânţar care i se aşezase pe mânecă, îşi trosni degetele şi porni înspre ţarcul cu sclavi, unde vorbi încet cu o namilă bronzată care stătea acolo, îmbrăcată în haine de piele, în ciuda căldurii de afară, cu un bici uriaş în mână. Supraveghetorul se trase într-o parte şi îşi puse mâinile la piept, în vreme ce namila atinse peste ceafă cu mânerul biciului una dintre femeile înlănţuite.

Femeia se întoarse. Pe faţă i se citea spaima, dar rămase nemişcată, apoi scuipă pe pământul dintre picioare. Bărbatul cu biciul făcu un pas înapoi şi şfichiui. Plesnitura îi lăsă o urmă pe coapsă. Femeia se clătină şi scoase un ţipăt. Apoi se îndreptă şi aruncă un potop de înjurături pe limba ei. Biciul o pocni a doua oară, lovind-o peste braţ. Femeia se clătină din nou, de data asta fără să scoată un sunet, strângând din dinţi. După ce-şi recăpătă echilibrul, se sprijini cu dârzenie pe picioare şi se uită fix la biciuitorul ei şi la supraveghetor, mârâind ca o leoaică. Pe braţ şi pe picior i se prelingeau şiroaie de sânge. Bărbatul se pregăti s-o lovească din nou. Când îşi ridică braţul, ameninţarea de pe chipul femeii se mai şterse.

— Ajunge! spuse supraveghetorul, apoi plecă de lângă ţarc şi se aşeză la loc pe scaunul lui. Namila se întoarse la postul ei. Între timp, ceilalţi sclavi se îndepărtaseră de femeia biciuită de parcă ar fi fost aducătoare de ghinion.

Gwynn locuia la ultimul etaj al clădirii Corozo, un stabiliment cu şase nivele de la marginea râului, într-o suburbie care fusese foarte la modă cândva, dar care căzuse în paragină. Se întorcea acasă pe calul său, la o oră târzie din noapte, mergând pe drumul acela cu pavaj stricat din care, pe ici, pe colo, ieşeau rădăcini şi trunchiuri de kapok şi de smochin. Dincolo de gardurile înalte, vilele cu arhitectură grandioasă se iţeau cu

pereţi crăpaţi şi cu stâlpi căzuţi. În mâlul abundent al râului, în crăpăturile dintre pietrele de pavaj, crescuseră ferigi şi muşchi ca paiele dintr-o saltea roasă, iar pe verandele cocoşate se căţărau viță-de-vie şi iedera, ca nişte cortine atârnate pe sfoară. Vegetaţia era însoţită şi de faună: câte un papagal galben şi albastru putea fi zărit prin arbuşti, pe sub jgheaburile de apă se mai încolăcea câte un piton, iar liliecii atârnau cu capul în jos, ca nişte fructe alungite de pe ramurile înalte ale unui jacaranda.

Suburbia era mărginită de două stânci de granit, ivite din coasta dealurilor care se pierdeau în apele râului pe ale căror culmi erau ridicate clădirile Ashamoilului, în straturi de terase împrejmuite cu ziduri. Capătul cel mai lipsit de farmec al parapetului Promenadei Vârtejului forma un al treilea hotar deasupra. Acest cartier izolat ţinea închisă o populaţie de domni şi doamne din familii nobile de mult uitate care rămăseseră fără moştenitori. Gwynn observase încăpăţânarea extraordinară cu care venerabilii cu pricina se agăţau de viaţă. Lupta lor împotriva Timpului părea o chestiune de onoare. Următorii indivizi respectabili aveau să-i urmeze, să demoleze vilele roase de vreme şi să ridice şiruri de case mai mici; copacii aveau să fie tăiaţi, rădăcinile lor aveau să fie smulse din pavaj şi un nou strat de macadam avea să fie bătut; animalele aveau să plece, urmate curând de o invazie de oameni; dar încă nu sosise ceasul pentru ca toate acestea să se întâmple. Deocamdată, străzile nu erau pângărite de prezenţa hoinarilor şi a indivizilor cu sânge amestecat, iar viaţa din grădinile sălbatice înflorea fără să fie stingherită.

În faţa clădirii Corozo se afla o terasă amplasată pe nişte ziduri care înaintau până în albia râului. Terasa era umbrită de palmieri sădiţi în ghivece şi era mereu presărată cu frunzele lor uscate. Uşa din faţă era încuiată tot timpul. Locatarii, musafirii, curierii şi servitorii intrau cu toţii prin curtea din spate, unde erau grajduri, coteţe goale şi o fântână arteziană murdară în care ţânţarii şi lipitoarile se înmulţeau nestingherit. Trecând pe lângă acest creuzet fertil, Gwynn ajunse la uşa din spate şi intră. Sub braţ ducea un pachet. Lămpile de pe culoarul din spate erau stinse şi nici pe sub uşa odăiţei portarului, aflată sub scară, nu se vedea nicio rază. Luminile de noapte ale oraşului,

din lămpile de gaz de culoarea chihlimbarului, care emanau un fum etern, se strecurau prin ferestrele culoarului pe care îl iluminau slab, însă treptele care duceau spre apartament erau cufundate în beznă asemenea celulei unui deţinut. Pe o masă de lângă uşă erau nişte lumânări lungi şi albe asemeni celor de biserică, păstrate pentru folosinţa curentă. Gwynn aprinse una cu bricheta şi începu să urce treptele. În lumina slabă a luminării se vedeau balustrada sculptată plină de praf şi un covor tocit cu model de flori de acant. Pe tavan erau atârnate lampadare verzi de mătase în care sălăşluiau păianjeni tropicali uriaşi.

În casa scării era un permanent iz greoi de lac de mobilă şi cărbune ars. Acest miros îi aducea aminte de internatul şcolii în care locuise în lunile de iarnă de pe vremea când era copil. Aşa cum se păstrau lucrurile în amintirea lui, lunile acelea de iarnă păreau a fi fost trăite de un cu totul alt băieţel decât cel care îşi petrecea lunile nesfârşite de vară vânând mamuţi prin tundră şi încăierându-se cu băieţii din clanurile duşmane. Mirosul de pe scară îi adusese în minte fantoma băieţelului de iarnă şi, simţindu-l pentru a doua şi a treia oară, începu să audă o voce tânără care conjuga verbele unei limbi moarte şi recita pasaje învăţate pe de rost din scrierile antice. În noaptea aceea, în timp ce urca treptele, recită din cele mai vechi poeme, în care se vorbea despre ciudăţenii şi monstruozităţi din vremuri îndepărtate. Pasajele descriau viziunile lui Ifrinn de dincolo de nord, unde nu răsărea niciodată soarele, gheaţa nu se topea niciodată, iar sufletele celor morţi aşteptau să se întâlnească cu rudele rămase pe tărâmul celor vii. Cântă despre cele optzeci de braţe şi optzeci de guri ale lui Kraken şi şopti, cu teama şi mirarea unui copil, despre coroana cu diamante şi dinţii ascuţiţi ca nişte săbii de oţel ai lui Coldrake. Când îşi descuie uşa, vocea se stinse.

Închiriase apartamentul cu tot cu mobilă şi, în afară de faptul că pusese nişte draperii grele şi înlocuise feştilele cu lămpi de petrol, alte modificări nu mai făcuse. Mânca în oraş şi se spăla la baia comunală. Nu avea prea multe cărţi, când dorea să citească prefera să meargă la biblioteca din oraş unde sălile de lectură erau frumos amenajate, cu atmosferă plăcută, cuprinse

de liniştea unei tovărăşii savante. În ceea ce privea cazarea, Gwynn se simţea cel mai bine în starea aceea tranzitorie.

Puse pachetul pe un birou, aprinse un autodafé şi ieşi pe balcon. Râul Skamander, care trecea pe sub balconul lui, avea o lăţime de vreo cinci sute de metri, curgea lin şi era foarte tulbure. Şapte poduri traversau apa pe care o mulţime de bărci pluteau încoace şi încolo la orice oră din zi şi din noapte. Acum, în lumina roşiatică a nopţii, se vedea spectacolul siluetelor leneşe mângâiate de lumini albe, albăstrui, galbene şi roşii de felinare şi de şeminee, înceţoşate de fum şi abur, conferind peisajului o aparenţă nesfârşită şi ireală; zgomotele aspre care se ridicau erau însă de-a dreptul lumeşti: claxoane şi şuierături ale vapoarelor cu aburi, mugetele vitelor de pe puntea barjelor, înjurăturile pe care şi le adresau unii altora luntraşii. Râul nu era niciodată liniştit; mişcarea şi gălăgia păreau eterne.

Printre zăbrelele de fier ale balconului se răsucise o plantă agăţătoare cu frunze bălţate şi cărnoase care, pe durata anotimpului secetos, făcea flori tari, ca de ceară, ca nişte trompete maronii. Florile acestea nu păreau organice nici la privit, nici la pipăit, ci păreau artificiale, de parcă planta ar fi fost ea însăşi un automat care reproducea superb viaţa; iar mireasma lor, un amestec fin de arome, amintea mai curând de o parfumerie modernă decât de opera naturii. Se putea crede că planta fusese creată pentru a trezi simţurile olfactive ale oamenilor şi că nu insectele erau cele care îi purtau polenul dintr-un loc în altul, ci oamenii înşişi. Acum era luna aceea călduroasă şi prăfoasă, lipsită de orice adiere, în care apăreau florile, iar mugurii lor, ca nişte sfere verzi, tocmai începuseră să se ivească printre frunze.

Gwynn îşi termină ţigara, intră în cameră şi se aşeză la biroul pe care lăsase pachetul. Înlătură hârtia de ambalaj şi scoase la iveală o gravură pe suport de carton. Era intitulată „Dialogul Sfinxului cu Vasiliscul” şi era marcată drept a cincisprezecea copie din cincizeci. Sfinxul din imagine avea trup şi picioare de leu, aripi de vultur, piept gol şi musculos de femeie şi chip ademenitor. Expresia îi era mândră, subtilă, amuzată, conspirativă, indiscretă, înspăimântătoare, cu un erotism nepăsător şi cu mii de alte nuanţe interesante, toate sugerate cu o uimitoare îndemânare a artistei. Vasiliscul era un şarpe cu

creastă, înfăţişat din profil, cu armură de fier şi trup lung încolăcit, cu zâmbet dispreţuitor întins pe fălcile cu solzi. Gravura era lucrată în roşu şi negru; vasiliscul era mai mult negru, iar sfinxul mai mult roşu, cu părul ca un şuvoi de vin. Întâlnirea dintre cei doi monştri avea loc într-un spaţiu care părea o versiune condensată a oraşului Ashamoil. Toate cele şapte poduri erau redate în imagine, alături de Arcada Viorii, de Scara Cocorului şi de alte câteva locuri pe care Gwynn le recunoştea. Cea mai mare parte a arhitecturii era decorată cu fragmente schiţate de hărţi, atât terestre cât şi celeste. Vasiliscul stătea întins pe pământ, cu capul îndreptat către sfinxul care domina partea de sus a imaginii, ghemuit pe vârful unei clădiri trapezoidale ciudate. Un monstru feminin faţă în faţă cu un monstru masculin. În ciuda titlului, între cele două personaje nu părea să se desfăşoare niciun dialog. Poate titlul fusese ales în mod ironic, căci vasiliscul şi-ar fi transformat orice interlocutor în stană de piatră dintr-o singură privire, în vreme ce sfinxul era celebru pentru ghicitorile la care nimeni nu ştia răspunsul. În fine, ochiul draconic al vasiliscului era identic cu ochiul de pe coada de păun; iar în mijlocul planşei, se aflau nişte pene de păun care semănau perfect cu broderiile de pe haina preferată a lui Gwynn şi care dispăreau, pe nişte scări, undeva în spatele unei cocioabe.

Numele artistei, scris de mână cu o caligrafie impecabilă, era Beth Constanzin. Proprietarul galeriei nu avea nicio informaţie despre artistă şi spunea că femeia nu-i adusese decât o singură copie. Adăugă apoi că nici nu era o artistă de renume. Gwynn se trezise cumpărând gravura. Deşi faptul că tocmai haina lui o inspirase pe artistă nu însemna mare lucru pentru el, era intrigat de gândul că totul ar fi putut fi o invitaţie sau o provocare. Nu-i scăpă nici expresia de răutate de pe chipul sfinxului. Tabloul însuşi părea să fie o ghicitoare sau o glumă în care artista îl implicase şi pe el, dar nu ştia în ce scop. Dacă ar fi vrut să-l contacteze, ar fi fost uşor de găsit. În lipsa unui răspuns mai bun, îşi spuse că stătea în firea sfinxului să creeze enigme.

Se simţi obligat să o caute pe Beth Constanzin. I-ar fi plăcut să-l întrebe pe omul de la galerie dacă figura ei semăna cu cea a sfinxului, dar nu găsise un mod de a pune întrebarea fără să

pară nebun. Începu să-i caute chipul peste tot, pe stradă şi în baruri. Vizită şi alte galerii, dar nu găsi alte lucrări de-ale ei. Încercă, de asemenea, să localizeze clădirea trapezoidală. În tablou, ea apărea undeva pe lângă Scara Cocorului, dar în realitate nu exista o asemenea clădire în zona aceea. Câteva zile bune îşi petrecu tot timpul liber umblând după clădirea aceea peste tot, fără niciun rezultat. Artista ar fi putut, desigur, să şi-o imagineze; dar dacă nu era decât o simplă născocire, care nu se referea la nimic concret, atunci însemna că nu exista nicio ghicitoare elegantă de descoperit; în acest caz, nu-i mai rămânea decât banala căutare a unei femei care să semene cu sfinxul. Gwynn studie cu atenţie tabloul în căutarea altor indicii ascunse, dar nu găsi niciunul. După această încercare eşuată, se întâmplă să aibă mult de lucru. Săptămâni în şir, din zori şi până târziu în noapte, umblă pe râu, în sus şi în jos. Când, în sfârşit, avu timp să caute din nou clădirea aceea, îşi dădu seama că nu-l mai interesa. Trecuse timpul pentru aşa ceva. Parfumul puternic îi inundă apartamentul, apoi dispăru din nou odată cu ofilirea florilor. Se scursese jumătate din anotimp şi, în toată această perioadă, scosese rareori tabloul ca să-l privească, dar de fiecare dată îl acoperise din nou şi niciodată nu-i trecuse prin minte să-l pună pe perete.

4

Râul Skamander curgea din munţii din centrul regiunii Teleute către oraşul Musenda aflat în marginea de sud-vest, unde se vărsa în cascadă în mare. Cu toate că era lung, curgea leneş, ducând cu el o povară uriaşă de nămol pe care o revărsa sub formă de aluviuni. Pasărea flamingo era pasărea cea mai preţuită a râului, iar crocodilul era înspăimântătorul lui rege. Oamenii îşi manevrau bărcile între cele două creaturi nobile, una aflată deasupra şi cealaltă dedesubt.

Ashamoil era construit de-a lungul unei fâşii drepte a râului, printre dealuri tropicale, exact la jumătatea distanţei dintre munţi şi cascada Musenda, ocupând cam treizeci de kilometri din vale. Partea de sus a oraşului, în sferele rozaliilor păsări flamingo, le aparţinea celor înstăriţi. Vilele lor aveau ziduri de

marmură şi mozaic, turnuri cu domuri de vitraliu, iar în jurul lor uriaşe parcuri-grădini, cu lacuri în care se oglindeau lebede, cu insule artificiale şi cu vaporaşe de petrecere. Dar, coborând dealurile, oraşul se cufunda treptat într-o mocirlă de dogoare, mizerie, vacarm şi mirosuri: gura crocodilului. Alături de cheiul principal, pe malul sudic, se afla un dig de piatră mai vechi, care servea ca spaţiu de depozitare pentru tot felul de lucruri aruncate, de la radiatoare ruginite şi elice de vapor, până la gunoiul casnic pe care vagabonzii îl adunau de prin oraş ca să-l vândă gitanilor de apă care duceau o parte cine ştie unde, în vreme ce restul rămânea acolo şi putrezea până când se obosea cineva să-l arunce în apă. De-o parte şi de alta a cheiurilor erau înşirate fabrici şi turnătorii, din coşurile cărora ieşeau în permanenţă nori groşi de fum negru, care se împrăştiau peste părţile de jos ale oraşului şi pe care poate numai un taifun ar fi reuşit să-i clintească de acolo. Luna se vedea foarte vag pe cerul gălbui al nopţii, iar stelele şi planetele erau mereu acoperite. Când o apăsa prea tare dorul de cerul înstelat al deşertului, Raule călărea asinul spitalului până pe înălţimi deasupra fumului şi privea din nou constelaţiile, folosindu-se de vechiul ei ochean ca să capete o imagine mai bună a stelelor pâlpâitoare şi a suprafeţei pătate a lunii.

Când bătea câte un vânt mai puternic, din grădinile de plăcere zburau flori şi frunze şi uneori câte un bărbat sau o femeie ieşea din pâlcurile de palmieri de pe vreo terasă decorativă să plonjeze în râu sau să păşească pe unul dintre cele şapte poduri.

Cei săraci aveau un avantaj: dacă voiau să sară în apă, o puteau face oricând, pentru că râul nu era departe. Sute de străzi înguste şi murdare din spatele fabricilor înşirate de-a lungul apei erau zona în care locuia clasa muncitoare, pătura de jos a societăţii. Zona numită Cartierul Lămâilor întruchipa cel mai bine mizeria şi amărăciunea de pe străzile acelea labirintice, suprapopulate şi sărace. Chipurile pe care le întâlneai aici aveau întipărite pe ele teama, viciul, viclenia, nebunia, tristeţea înduioşătoare; însă, pe lângă asta, toate erau brăzdate de spectrul foamei. Fiecare zi începea cu scena străzilor presărate cu cadavrele celor ce muriseră peste noapte, bătrânii şi bolnavii izgoniţi din case, bebeluşi nedoriţi şi

indivizi ucişi. Crimele erau ceva obişnuit însă numărul celor înghesuiţi în cocioabe şi barăci era atât de mare, încât moartea nu lăsa prea mult spaţiu liber.

Raule văzuse şi situaţii mai proaste, dar numai în cele mai cumplite momente ale războiului.

Spitalul parohial era o clădire îngustă cu două etaje, strecurată între o fabrică de cherestea şi una de săpun. Pentru un salariu minim şi un apartament mic şi sumbru în interiorul spitalului, Raule se străduia să îi trateze pe bolnavi, pe subnutriţi şi pe răniţi. Din cauza aglomeraţiei şi climei tropicale, bolile şi infecţiile se răspândeau cu mare iuţeală. Biserica trimisese călugăriţe cu pregătire medicală să aibă grijă de bolnavi şi câteva novice care să se ocupe cu treburile casnice ale spitalului. Uneori ajutorul acesta era suficient, alteori nu şi atunci Raule se apuca să schimbe bandaje, să golească ploştile şi să cureţe podelele cu mâna ei. Experienţa pe care o avea în îngrijirea rănilor îi era de mare folos pentru numeroşii copii accidentaţi la utilajele din fabrici şi pentru tinerii pentru care lupta cu cuţitul nu mai era doar un mod de a-şi petrece timpul, ci chiar un mod de viaţă şi prea des de moarte.

Singurul angajat permanent, în afară de Raule, era un preot care se ocupa de nevoile spirituale ale pacienţilor. Bărbat neîngrijit, cunoscut pentru apucăturile lui de beţivan libidinos, acest popă le vorbea pacienţilor despre Dumnezeu cu o intensitate febrilă şi stătea de veghe la capul muribunzilor mai mult din fascinaţie bolnavă decât din sfinţenie.

Cartierul Lămâilor o făcuse pe Raule să se retragă oarecum în sine. Ajunsese să cunoască multe dintre familiile din cartier. Aflase destul de repede că numărul muncitorilor săraci era egalat, dacă nu chiar depăşit, de cel al nebunilor şi debililor care nu puteau fi angajaţi, de cel al bătrânilor, al orfanilor şi al copiilor abandonaţi, cu toţii fiind ca murdăria dintre degetele mahalalei. Vocea conştiinţei ei fantomatice –organul acela ciudat, pur intelectual şi incapabil de emoţie ce se dezvoltase ca o cicatrice care înlocuise conştiinţa ei originală, pierdută în război – nu îi insufla niciun sentiment de milă faţă de oamenii aceia măcinaţi de suferinţă. Simţea totuşi o repulsie de natură estetică faţă de promiscuitate şi faţă de lipsa de demnitate

umană şi asta o făcea să se agaţe şi mai mult de principiile traiului virtuos pe care le îmbrăţişase înainte de război. În definitiv, comportamentul civilizat nu presupunea exercitarea compasiunii propriu-zise, ci doar respectarea regulilor compasiunii. Raule îşi juca rolul ales de ea conştiincioasă, motiv pentru care îşi câştigase reputaţia de om demn de încredere şi cea de medic bun. Povestea cu copiii din borcane nu deranja pe nimeni. În alte locuri, poate ar fi fost privită cu suspiciune, dar în Cartierul Lămâilor era considerată doar o excentricitate absolut nevinovată.

Totul începuse de la naşterea anormală a unei fetiţe care avea înotătoare în loc de mâini şi picioare. Raule mai văzuse şi înainte asemenea fenomene, atât în cazul oamenilor, cât şi al animalelor, însă numărul mare de locuitori ai Cartierului Lămâilor – chiar dacă nu se luau în seamă ceilalţi factori favorizanţi – îi dădea ocazia de a asista la mult mai multe deviaţii ale naturii. Acestea începuseră să-i suscite curiozitatea. Moaşele din cartier aruncau corpurile acestor nou-născuţi, care, dacă nu se năşteau morţi, de obicei erau omorâţi. Prin urmare, luase legătura cu una dintre aceste femei de la care află că porcarii plăteau cinci bănuţi pe livra de carne. Raule răspândi vestea că e dispusă să plătească zece. Vestea s-a împrăştiat repede şi, în curând, toţi monştrii care se năşteau ajungeau înfăşuraţi în cârpe dinaintea uşii biroului lui Raule.

La început, pe când încă mai lua din când în când masa cu Gwynn, acesta îşi exprimase îngrijorarea faţă de situaţia ei şi fusese de părere că s-ar fi descurcat mai bine în altă parte. Poate că avusese dreptate, dar adevărul era că se săturase de drum. În plus, chiar dacă majoritatea viselor ei ambiţioase se duseseră de râpă, cel puţin acum îşi găsise un echilibru. Nu era nemulţumită. Refuză banii pe care el îi oferi.

Raule făcea obişnuitul tur de seară prin saloane, înainte de culcare. O bătaie ritmică în uşa coridorului o făcu să ridice privirea. O soră care lucra de noapte şi pe a cărei stăpânire de sine Raule ajunsese să se bazeze ieşi în grabă din camera de alături, cu o privire întrebătoare.

— E-n regulă, răspund eu, îi spuse Raule. Ştiu cine bate aşa. Poţi să termini tu aici?

Sora încuviinţă.

— Sigur că da. Aveţi grijă acolo afară.

Era limpede că şi ea recunoscuse ciocănitul.

— Nu te teme, am să fiu atentă, răspunse Raule peste umăr din mers.

Traversă sprintenă coridorul, luă un inel de chei dintr-un cui şi descuie uşa din faţă a spitalului pe care o încuiase de noapte cu doar o jumătate de oră mai devreme. Afară aşteptau doi derbedei pe jumătate dezbrăcaţi, răsuflând din greu.

— O să fie o bătaie în Livadă, spuse unul dintre ei, gâfâind. De data asta se bate Beilor Vargey cu Scarletino Quai. Amândoi sunt chitiţi pe omor. O să fie nevoie de dumneavoastră.

În câteva minute, Raule mâna căruţa spitalului trasă de catâr pe străzile întortocheate, încinse şi cuprinse de negură ale Cartierului Lămâilor, unele pavate cu cărămidă roşie, altele pline de noroi, cu cei doi derbedei alături. Aveau de mers numai vreun kilometru şi jumătate, dar mulţimea care pleca la schimbul de noapte îi împiedica să mâne iute, aşa că trecu un sfert de oră până ce Raule reuşi să oprească în scuarul de cărămidă cunoscut sub numele de Livada. Oamenii spuneau că pe vremea stră-străbunicilor lor, în acel loc creşteau, într-adevăr, lămâi şi portocali. Situat în spatele unor locuinţe înalte de pe lângă strada Lumen, porţiunea cochetă ce străbătea cartierele sărace, paralel cu râul, ca o imitaţie de fir de aur brodat pe o pânză de sac, scuarul era preferat de puştii locului drept câmp de bătălie.

Când Raule ajunse acolo, încă se făceau pregătirile. De-o parte şi de alta a curţii se îngrămădiseră tineri îmbrăcaţi cu cămăşi în culori ţipătoare şi pantaloni mulaţi. Cei mai mulţi erau în picioarele goale. Toţi îşi ţineau cuţitele şi bâtele la vedere. De o parte, Esplanaderii îşi marcaseră teritoriul cu lampadare de hârtie roşie. Lampadarele de hârtie verde de cealaltă parte aparţineau Găştii Lămâilor. Puştii care nu făceau parte din nicio gaşcă stăteau pe lângă pereţii dintre cele două grupuri, formând un fel de zonă tampon.

În mijloc, doi adolescenţi îşi dădeau târcoale mânuind cuţite lungi. Încă nu luaseră poziţie de luptă. Stăteau ţanţoşi, cu umerii traşi în spate, făcând paradă şi arătându-şi priceperea în mânuirea cuţitului. Raule îl recunoscu pe Beilor Vargey din

Gaşca Lămâilor şi pe Scarletino Quai dintre Esplanaderi. Cele două găşti erau de multă vreme în rivalitate.

Lui Raule i se părea că Esplanaderii erau deosebit de încordaţi şi gata de violenţă. Dintre găştile de pe malul râului, ei erau cei mai periculoşi. Se specializaseră în răpirea de fete, pe care le obligau să se prostitueze pe străzi dosnice şi prin pivniţe, făcuseră o afacere mare şi deosebit de brutală din colectarea de taxe de protecţie, folosind ca argument ameninţarea cu focul. Cei din Gaşca Lămâilor operau la un nivel mult mai scăzut; nu se ocupau decât cu jafuri obişnuite şi spargeri de locuinţe.

Tinerii şi copiii din ambele tabere le ţineau isonul, înjurau, mânuiau cuţitele şi bâtele precum cei doi din mijloc şi luau poziţii agresive. Nu făceau toată această paradă doar pentru ei, ci şi pentru fetele care ieşiseră pe la geamuri ca să asiste. Şi mai ales pentru călăreţi. Aceştia formau un grup de vreo doisprezece bărbaţi aşezaţi pe lângă cei neutri, pe partea pe care intrase Raule. Purtau haine noi şi curate, erau înarmaţi până-n dinţi şi stăteau călare pe nişte cai superbi. Sorbeau din sticle dichisite, fumau ţigări de foi şi sporovăiau relaxaţi. Erau cavaleri de moşie ieşiţi să se distreze în mahala.

În Livadă puteau urmări sporturi sângeroase care nu erau aranjate sau falsificate. Puteau, de asemenea, să descopere potenţiali recruţi. Nu era bătăuş care să nu-şi dorească să facă parte din grupul lor. Deşi riscul de a-ţi pierde viaţa sau a fi schilodit era considerabil în eşaloanele inferioare ale marilor case, riscurile erau aceleaşi ca în fabrică sau topitorie, iar salariul de muncitor nu acoperea nici a suta parte din traiul îndestulat pe care îl afişau cavalerii. Se putea spune, pe bună dreptate, că băieţii care încercau să trezească interesul acestor bărbaţi de rang înalt făceau cea mai inteligentă mişcare posibilă.

Gwynn era acolo, călare pe un cal negru şi robust. Nimerise bine în Ashamoil. La numai câteva zile de la sosirea lui în oraş, întâlnise întâmplător un bărbat pe nume Marriot, om de la ţară şi fost tovarăş al lui. Marriot lucra pentru un bancher din sud, un grande pe nume Ulm, faimos în oraş, cu multe afaceri, dintre care comerţul cu sclavi era de căpătâi. Un război care părea interminabil întruna dintre naţiile mici din jungla prin

care trecea râul Skamander, nu prea departe de Ashamoil, aproviziona permanent târgul de sclavi al oraşului cu prizonieri. Comerţul cu sclavi era legal, dar nu era o afacere lipsită de riscuri. Ulm avea nevoie de trăgători buni şi rapizi şi, cu o vorbă bună din partea lui Marriot, Gwynn fusese acceptat în serviciul casei de afaceri a lui Ulm, Societatea Evantaiul de Corn. Raule ştia din bârfe ce face Gwynn. Aflase că, după câteva încăierări în care Ulm pierduse un număr mare de oameni, Gwynn avansase cu uşurinţă. Acum era cavaler plin şi unul dintre oamenii de încredere ai lui Ulm.

Raule nu reuşise să privească lucrurile cu detaşare. Faptul că Gwynn se pusese în slujba primului stăpân ieşit în cale îl făcuse să scadă în ochii ei. Deşi nu-şi exprimase niciodată deschis dezamăgirea, nici nu se străduise să o ascundă. Se întâlniră din ce în ce mai rar, până ce ajunseră să se mai vadă, ca şi acum, doar din întâmplare. Totuşi, Gwynn legase prietenie – parcă bazată pe antagonismul dintre ei – cu ciudatul preot al spitalului. Raule ridicase din umeri când aflase, zicându-şi că se meritau unul pe altul.

Când auzi zgomotul căruţei ei, Gwynn întoarse capul. Arăta foarte bine şi era bine dispus. Avea o haină de damasc negru, cu două rânduri de nasturi de cristal, pe care o ţinea descheiată, lăsând să se vadă vesta argintată de pe dedesubt şi cravata elegantă de dantelă. Cizmele cu vârfuri de metal îi dădeau o tuşă de duritate care contracara aspectul delicat al hainelor. Purta cu el, ca de obicei, cele două pistoale şi sabia Gol’achab, al cărei mâner fusese redecorat cu fildeş şi jad. Pe calul uriaş de alături stătea mohorâtul Marriot, a cărui ţeastă palidă arăta ca luna peste tufa ţepoasă de dantelă aurită din jurul gâtului. Când Raule opri căruţa, Marriot îi aruncă o privire lipsită de expresie, în schimb Gwynn făcu o plecăciune în şa şi îi dădu seara bună pe un ton prietenesc. Nu încetase niciodată să se comporte amabil cu ea şi asta o făcea să se amuze uneori la gândul că poate se temea că într-o zi ar putea fi pus în situaţia de a apela la serviciile ei. Însă în acest moment nimic nu o putea amuza.

— Pentru unii o fi bună, zise ea încruntată.

Fără alte cuvinte, coborî din căruţă, îşi luă geanta şi îşi croi drum prin mulţime ca să ajungă în faţă; de fapt, îi urmă pe cei

doi derbedei cu care venise şi care îi împingeau pe cei adunaţi acolo strigând:

— Daţi-vă să treacă doctoriţa!

Pe drum îi spuseseră că bătaia pornise de la o fată şi o insultă. Golanii trebuiau să fie în stare să moară ca să-şi apere mândria şi să protejeze fetele.

Când Raule ajunse în faţă, spectatorii de ambele părţi se potoliseră. Hârjoana durase destul şi era pe cale să se termine. Curând, cei doi tineri din mijloc se aplecară în poziţie de luptă şi se apropiară unul de altul ca la un semnal. Niciunul dintre ei nu mai făcea acum paradă de mişcări; mişcările lor erau iuţi şi cu intenţii ucigaşe. Ambele găşti scandau numele reprezentantului lor. Fetele de la ferestre încurajau pe unul sau pe altul, cerându-le să lupte cu bărbăţie. Aruncau petale de flori şi plicuri cu invitaţii pentru câştigător.

Luptele cu cuţitul erau de obicei scurte, iar aceasta fu chiar şi mai scurtă. În mai puţin de un minut, Scarletino Quai îl ţintuise pe Beilor Vargey la pământ. Esplanaderul încordă brusc braţul şi toată lumea auzi strigătul de durere al lui Beilor Vargey. Espalanaderii izbucniră în urale şi-şi ridicară felinarele, timp în care cei din Gaşca Lămâilor huiduiau, înjurau şi ameninţau.

Învingătorul îşi desfăcu larg braţele şi primi îmbrăţişările şi felicitările tovarăşilor lui. Învinsul stătea încolăcit pe pământ, ţinându-se strâns cu mâna de stomac. Raule înaintă şi se lăsă lângă el. Băiatul o înjură şi încercă să o îndepărteze cu cotul, după care intră în stare de şoc şi se prăbuşi. Avea o rană adâncă în burtă. Doi dintre băieţii din Gaşca Lămâilor veniră să-l ridice şi să-l ducă la căruţă. Unuia îi jucau lacrimile în ochi.

— Nu va supravieţui, nu-i aşa? întrebă celălalt.

— Nu. Probabil că nu. Îmi pare rău, răspunse Raule.

Moartea avea să vină probabil după câteva zile, în timpul cărora viaţa tânărului avea să fie o crudă agonie. Privi chipul încordat al lui Scarletino Quai şi îşi dădu seama că băiatul era conştient că adversarul nu-i făcuse niciun favor lăsându-l în viaţă.

Gaşca Lămâilor se împrăştia. În ciuda ploii de cuvinte sfidătoare pe care o aruncau, cu moralul lor aflat la pământ nu-şi permiteau să înfrunte Esplanaderii întăriţi de victorie. În

seara aceea nu mai avea să aibă loc nicio altă încăierare. Raule îi văzu pe cavaleri împărţindu-şi bani. Făcuseră, se pare, pariuri destul de grase. Cu coada ochiului îl văzu pe Gwynn zâmbind şi îi păru râu că-l salvase odată.

Urcă obosită în căruţă şi pocni din bici. Pe drumul de întoarcere, oamenii se dădură la o parte din calea ei de parcă ar fi fost luntraşul morţilor.

Reverendul era cel care se ocupa de muribunzi: le asculta ultimele mărturisiri, stătea la capul patului lor şi le făcea ultima împărtăşanie. Lui Beilor Vargey i-o făcuse deja. Raule asistase la ceremonia grăbită. Starea lui Beilor se agravase foarte mult. Privindu-l, Raule nu se gândea decât la faptul că numai datorită eforturilor ei îi trebuise trei zile să moară în loc de una singură. Îi aruncă o privire reverendului ghemuit pe un taburet la capul patului. Chipul preotului era ca o faţadă veştedă. Nebărbierit, cu părul gras şi nepieptănat, cu ochii tulburi de glaucom. Nimeni nu şi-ar fi dorit ca el să fie ultima persoană pe care s-o vadă înainte de a muri. Oare Beilor Vargey pe cine şi-ar fi dorit să vadă, o fată, un prieten, pe Scarletino Quai cu ştreangul de gât? Oricum, în mod sigur nu pe doctoriţa străină responsabilă de prelungirea agoniei sale.

— Îl las în grija dumitale, îi spuse Raule reverendului. Care încuviinţă fără să ridice ochii.

Preotul auzi paşii doctoriţei care părăsea salonul. Îşi îndreptă spatele pentru câteva clipe, ca să-şi întindă oasele, apoi se ghemui la loc. Îi chiorăia stomacul de foame. Era trecut de şapte seara. Ar fi vrut să mănânce şi să bea, dar sticla lui de whisky era goală şi una dintre surorile evlavioase se tot plimba printre paturi, rugându-se. Nu putea să plece atât timp cât ea era acolo ca să-l vadă părăsindu-şi postul.

— Respectul faţă de ceilalţi te va ajuta să ajungi în rai, aşa că dă dovadă de puţin respect faţă de mine şi mori mai repede, mormăi el într-o limbă veche pentru a se feri de auzul fin al călugăriţei.

Suferinţa şlefuise şi înnobilase trăsăturile grosolane ale lui Beilor Vargey. Avea să fie un mort frumos. Reverendul bănuia că acea stare avea să fie cea mai graţioasă de care băiatul era capabil pe lumea asta.

Trase de gulerul tare care îl incomoda, blestemând regula care îi impunea să poarte aşa ceva, pe lângă costumul cenuşiu de lână din trei piese, tocmai la tropice. Pe vremuri, când rătăcea de colo-colo, purtase robe albe, care nu numai că erau veşmintele sfinţilor încă din timpuri imemoriale, ci şi singurele haine potrivite cu clima încinsă. Dar biserica modernă prefera să ţină pustia în cartea de istorie şi se supăra pe acei preoţi care o aduceau până în pragul ei pe sandale.

Te plâng, Biserică apusă, curtezană glorioasă a aurului coruptibil! Dacă aş avea măcar un singur strop în sticlă, aş bea în cinstea ta, chiar dacă episcopii tăi din ultima vreme, prin venele cărora curge apă, nu sânge, au reuşit să te facă o instituţie respectabilă.

Aşa i se adresa reverendul vechii Biserici din amintirile sale.

Apuseseră demult zilele în care un preot putea să se plimbe nestingherit la braţ cu un burduf de vin sau o femeie, când un cardinal putea deschide un cazino în palatul său sau când un papă putea să facă nişte copilaşi dolofani cu propria-i soră. Dar minţile acestui secol aduseseră argumente puternice în favoarea unei vieţi religioase plicticoase în numele ideii de perfecţiune concepută ca un fel de lipsă de vinovăţie; acum puritatea era aşezată pe locul pe care altădată stătuse excelenţa, drept coroană a sufletului. Practic, în fiecare zi mai apărea câte ceva ce trebuia tăiat de pe listă. Orice aducea cu practicile păgâne de prin alte ţinuturi sau purta însemnele vremurilor desfrânate era înlăturat din practicile religioase. Limba veche fusese dată uitării, interpretarea viselor abandonată, tămâierea privită cu dispreţ. Moaştele fuseseră considerate vechituri asociate cu idolatria şi cimitirul şi fuseseră încuiate pe cine ştie unde sau donate muzeelor. Toate oștile îngereşti au fost alungate din cartea de rugăciuni, din prudenţă, dat fiind faptul că exemplele din scriptură demonstrau că îngerii sunt aducători de necazuri în aceeaşi măsură în care sunt şi salvatori şi, oricum, erau creaturi bizare făcute poate pentru a scoate enoriaşii din minţi. Viaţa excentrică şi moartea dramatică a martirilor, scrierile vechilor călugări cu aroma lor de patimă aprinsă pentru Dumnezeu şi chiar şi acele pasaje din Sfânta Scriptură care erau mai periculoase decât mămăliga cu lapte şi mai puţin uscate decât

praful fuseseră aruncate în lăzile unde odihneau oasele vechilor călugări războinici şi ale pontifilor desfrânaţi. În urma acestei purificări, practica religioasă se rezumase doar la discuţiile despre cai verzi pe pereţi purtate cu vicarul la o cană de ceai. Tocmai pentru că nu era de acord cu acest drum luat de biserică, şoptise reverendul oda către bătrâna Doamnă Biserică şi blestemase noua Matroană pudică.

În ceea ce-l privea, nu plângea doar după ceea ce pierduse. Gândul îi zbură inevitabil la fete, la acele flori ale deşertului. Îşi aminti părul lor, care le curgea râuri-râuri, brăţările strălucitoare din jurul gleznelor lor şi sânii lor fardaţi, furişarea lor şi deliciile oferite. Gândul la ele nu numai că era dureros de plăcut, dar îl ajuta să se gândească mai puţin la cealaltă absenţă cruntă din viaţa lui.

Beilor Vargey se foi. Cei aflaţi pe patul de moarte făceau asta uneori, de parcă spiritul lor ar fi manifestat o dorinţă fierbinte de a mai trăi experienţa conștiinței încă o dată. Întredeschise ochii, îşi umezi buzele, apoi murmură:

— Unde e mama?

— E la fabrică, Beilor, îi răspunse reverendul.

Tânărul păru nedumerit.

— Ce face acolo?

— Ce să facă? Munceşte.

— Bine. Dar Jacope unde este? Ar trebui să fie aici.

Reverendul improviză.

— Probabil că face ceva năzbâtii pe undeva. În amintirea ta. În acest moment, probabil că se îmbată în cinstea ta.

Beilor Vargey zâmbi strâmb.

— Fratele meu bun. Ce tâmpit! Ar trebui să fie aici să mă vadă murind, dar întotdeauna fuge de cele neplăcute. Să ai grijă de Emila şi să te rogi la Dumnezeu să-l pedepsească pe Quai, că merită… Ştii ceva, părinte? Întotdeauna am zis că vreau să mor în pat, dar nu aşa, înţelegi ce vreau să zic…?

Apoi gura îi rămase deschisă. Ochii îi erau deschişi şi sticloşi, aşa că reverendul îi închise. Luă puţin ulei dintr-o sticlă pe care o ţinea în buzunarul de la piept şi unse fruntea mortului, apoi rosti rugăciunile obligatorii pentru sufletul plecat în lumea celor drepţi.

Nu că sufletul ar fi fost cu adevărat plecat. Nu chiar, nu încă. Puţini oameni înţelegeau lucrarea morţii. Momentul în care viaţa se sfârşea era la fel de misterios ca acela în care începea. Un cadavru care încă nu se răcise era ca un copil în pântece: un golem, nici viu, nici neviu. Trupul, trecând prin schimbările de după moarte, continua să păstreze sufletul, în parte sau cu totul, pentru o durată greu de apreciat. În vechime, ritualurile aveau ca scop alungarea spiritului, nu atât pentru a conduce mortul spre rai, cât să-i protejeze pe cei vii de rămăşiţele voinţei şi dorinţei agăţate încă de carnea care ar fi putut rămâne astfel semiconştientă şi sămânţă de necaz. Nimănui nu-i plăceau fantomele sau strigoii. Dar rugăciunile moderne nu prea mai aveau valoare. Erau nişte vorbe fără rost, nişte rămăşiţe de la sărbătoarea limbii, rezultatul muncii unor traducători lipsiţi de pricepere şi a unor poetaştri de doi bani. Nu era de mirare faptul că ziarele erau pline de ştiri despre fantome. Răposaţii zăceau ca rufele murdare în colţul camerei sau pe sub paturi. Reverendul avea obiceiul ca la sfârşitul rugăciunilor să adauge şi o formulă veche:

„Îndepărtează-te, tu, suflete al lui Beilor Vargey şi nu mai tulbura liniştea acestui pământ! Viermii vor avea carnea ta, căci asta e menirea viermilor. Nu mai adăsta în ăst trup, altfel vei simţi muşcătura lor; du-te degrabă, altfel vei simţi durerile putrezirii în toate părţile. Aici nu mai e nimic pentru tine; aşa că mergi în lumea ta de dincolo şi nu lăsa nimic din tine aici”.

Nimeni altcineva nu se mai afla pe patul de moarte în acel moment, motiv pentru care, după ce îi spuse călugăriţei că trebuia luat un mort din salon, reverendul ieşi şi porni în josul râului ca să viziteze Casa Galbenă, unde locuia Calila: Calila, de numai cincisprezece ani, moale şi dulce, îndeplinea toate artele iubirii cu o măiestrie precoce. Îl întâmpină cu o perfectă imitaţie de încântare. Şi-ar fi dorit tare mult să mai fie tânăr ca să aibă motiv să creadă că fata nu era fermecătoare doar pentru bani. Îl făcea să uite de sine; micuţă, fină, cu rotunjimi perfecte, Calila era întruchiparea uitării celei dulci.

După ce încheiară, în timp ce stătea întins, ţinând-o la piept – o plăcere pentru care plătea în plus – izbucni în plâns. Când fata îl întrebă de ce, îşi spuse: *sunt o mizerie de om*; şi, pentru o clipă, îşi imagină că avea bani destui să o cumpere de la

stăpânii ei şi să o elibereze. În realitate, acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

Raule ieşi să o anunţe pe doamna Vargey de moartea fiului ei mai mare. Plecă de la spital călare pe catâr, înainte de a se întuneca, îndreptându-se către strada pe care locuia familia băiatului. Trecu pe lângă un lampagiu care tropăia pe catalige, ducând torţa lungă pe umăr. În Cartierul Lămâilor nu prea avea de muncă, doar câteva colţuri de stradă aveau lămpi de aprins. Umbrite de clădiri cu câte şase sau şapte etaje, aşezate faţă în faţă şi despărţite de nişte alei atât de înguste, încât cine se apleca peste fereastră putea să atingă fereastra vecinului de vizavi, străzile primeau prea puţină lumină de noapte şi, după apus, se aşterneau lungi fâşii de beznă, întrerupte din loc în loc de lumina unui lămpaş sau a unui sfeşnic cu lumânări. Neştiind când avea să se întoarcă, Raule luase cu ea o lampă de petrol.

În drumul ei trecu pe lângă Livadă, unde desluşi figurile unor tineri strânşi în jurul unui butoi aprins în mijlocul scuarului. Nu era o luptă, doar o adunare. Uneori, i se părea ciudat să-i privească de pe poziţia ei de membru al unei societăţi care ascultă de legi. Îi urmări îngrijorată şi în acelaşi timp cu nostalgie, bănuind că lucrurile nu aveau să se schimbe niciodată.

Familia Vargey locuia într-un bloc cenuşiu cu scări de fier pe exterior. Trotuarul era înţesat cu coteţe de găini, lăzi şi zdrenţuroşi de diferite vârste care zăceau pe pături şi saci, unii dormind, alţii treji. Câţiva o salutară pe Raule, iar vreo doi îi întinseră mâna.

Raule le răspunse la salut şi scotoci prin buzunare după mărunţiş, pe care îl puse în palmele întinse, ale căror degete se strângeau ca o cursă pentru şoareci.

— Cu condiţia să ai grijă de catârul meu, spuse ea.

În faţada clădirii erau înfipţi doi drugi de fier îndoiţi de care se legau animalele. Raule înfăşură frâul catârului ei în jurul celui mai apropiat.

— Nu vă faceţi griji, domniţă, spuse un băieţel. Dacă încearcă vreunul să-l ciordească, îi luăm gâtul şi-l halim.

— Mulţumesc mult, spuse Raule.

Apoi urcă treptele, păşind peste câţiva adormiţi, spre al treilea etaj. Uşa palierului era deschisă, ca întotdeauna.

Dincolo de ea era un hol mizerabil şi pustiu, cu multe uşi. Se apropie de penultima uşă.

Emila, mezina familiei, răspunse la bătaia în uşă a lui Raule. Avea opt ani, prea slabă şi deja rujată şi fardată. Raule ştia că merge la şcoală, atunci când mama ei făcea rost de bani ca să plătească taxele săptămânale.

În singura cameră în care locuia doamna Vargey cu copiii ei, Jacope, fratele mai mic al lui Beilor, stătea sprijinit de un perete lustruind un box de alamă, bosumflat şi posac; pe buza de sus îi mijiseră primele fire de mustaţă. Îi aruncă în treacăt o privire, după care se întoarse la lustruitul armei, frecând cu putere metalul cu bucata de piele de căprioară. În mijlocul camerei, doamna Vargey spăla nişte boabe de fasole într-o cădiţă de lemn. Îşi ridică privirea şi brusc faţa aceea trasă, cu ochii duşi în fundul capului, i se întunecă atât de tare, încât Raule cu greu reuşi să nu-şi întoarcă ochii în altă parte. Ar fi putut veni cu veşti bune despre însănătoşirea lui Beilor, dar fie că citise adevărul pe chipul ei, fie din instinct, doamna Vargey înţelesese realitatea.

Doamna Vargey se ridică în picioare şi o luă la fugă, ciocnindu-se de Raule şi trântind uşa.

Raule aşteptă lângă uşă, în timp ce Jacope continua să lustruiască fără să-şi ridice privirea, iar Emila se juca cu nişte paiete albastre, pe care le tot aranja în linii, în cercuri şi zigzaguri. Făcu mai întâi o spirală pe podea, după care contură o pasăre. Lui Raule îi veni în minte că toţi copiii din lume erau nişte monştri şi că înţelegeau instinctiv mersul lumii. Cei care îi făceau conştienţi de firea lor anormală erau adulţii, cu care nu semănau şi cu ale căror locuinţe şi unelte nu se puteau acomoda. Tocmai de aceea se juca fetiţa atât de solemn şi cu atâta concentrare. Nu făcea altceva decât să conjure o lume conformă cu dorinţele ei şi care i se supunea. Pe de altă parte, băiatul, prin atitudinea lui, dădea de înţeles că e conştient de faptul că nu există decât o singură lume, pe care ar distruge-o dacă ar putea.

Când îşi dădu seama că doamna Vargey nu avea să se întoarcă prea curând, Raule merse să o caute. O găsi afară, ghemuită sub scări, cu genunchii la gură.

Doamna Vargey începu să vorbească cu glas stins:

— Întotdeauna mi-a fost teamă de băieţii mei. M-am temut mereu de Beilor şi încă mă tem de Jacope.

— Dar aveţi şi o fată, spuse Raule.

— Va învăţa şi ea să se teamă. Beilor a murit pentru că era prea curajos. Noi, femeile, murim pentru că ne temem prea mult.

Doamna Vargey îşi apucă fusta în mâini şi începu să-şi bată cu pumnii picioarele osoase.

Raule nu ştia ce să zică.

— Îmi pare nespus de rău. Trupul fiului dumneavoastră e la spital. Biserica va suporta cheltuielile de înmormântare. Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să-mi spuneţi.

— Luaţi-mă la spital şi tăiaţi-mi uterul, doamnă doctor. Nu e decât un sac infect din care cad poame stricate. Ce sunt eu?

Doamna Vargey se lovi peste genunchi, strângând din ochi.

— Sunt o sticlă cu apă clocită. Sunt hrană pentru viermi! Hrană pentru viermi, asta sunt! Sunt ca un măr în care s-au strecurat viermii. Hrană pentru viermi! strigă ea, îşi duse repede braţul la gură şi se muşcă violent.

— Să vină cineva să ne ajute! strigă Raule.

Doi bărbaţi de pe trotuar se ridicară. Raule le ceru s-o ţină pe doamna Vargey până când reuşi să scoată din geantă nişte extract de genţiană, pe care i-l turnă cu forţa pe gât.

Femeia se linişti aproape imediat şi adormi buştean în câteva minute. Raule dădu celor doi câte un florin şi ei o duseră uşor pe doamna Vargey înapoi în casă.

5

Cel puţin azi era ziua de Croal, ceea ce însemna că nu era nevoit să se îmbete de unul singur.

În Ashamoil, zilele săptămânii erau denumite după cei şapte trădători celebri; sau, mai bine zis, trădători care fuseseră odată celebri, dar pe care lumea îi uitase de mult. Acest lucru făcuse parte din pedeapsă: pe lângă faptul că fuseseră executaţi, zilele săptămânii luaseră numele lor, astfel încât, prin nenumărate repetiţii, numele să le fie golite de orice sens. Dorinţa celor care născociseră această pedeapsă se îndeplinise:

în prezent, nimeni nu mai ştia nimic despre trădătorii aceia şi nimeni nu avea habar de ce zilele săptămânii aveau numele acelea atât de ciudate: Wale, Hiver, Croal, Voil, Obys, Rabber şi Sorn.

În zilele de Croal, reverendul avea întâlnire cu Gwynn la bistroul lui Feni, mai jos de Podul Puşcăriei.

Dădu la o parte cortina prăfuită cu mărgele de sticlă portocalie care atârna la intrarea în bistro. Ca de obicei, nu era mai nimeni înăuntru, în afară de doi ziarişti beţi care sprijineau barul şi sora lui Feni cu prietenele ei, un grup de treisprezece, care coseau haine şi-şi dădeau în cărţi, bând gin şi fumând ţigări de foi, la masa cea mai mare. Gwynn era undeva în spate unde cânta o baladă molcomă la pianul pe care Feni îl instalase cu mult timp în urmă acolo, pe vremea când afacerea mergea mai bine şi-şi putea permite să plătească animatori.

Reverendul puse bani pe tejghea.

— O jumătate de sticlă de Sac Negru. Mersi, Feni.

— Mai bine luaţi o sticlă întreagă, e mai convenabil la preţ, zise Feni.

Acesta era ritualul. Băutura, care nu era nici pe departe vin alb sec, ci un lichior ieftin de plante, avea origini ecleziastice, inventată fiind de un pustnic care trăise printr-o peşteră din Ţărmul Teleute cu peste o mie de ani în urmă. Reverendul o consuma pentru că îi amintea de adolescenţa viguroasă şi îndârjită a religiei; de zile în care, după cum îi plăcea lui să spună, Dumnezeu era mult mai tânăr. Îi plăcea şi pentru că era foarte tare.

— Dar eu nu vreau decât o jumătate, spuse reverendul.

— De ce? Mai târziu o să mai vreţi altă jumătate.

— De ce te cerţi cu mine? Vreau o jumătate de sticlă şi dacă am să mai iau una, o să ai şi tu profit mai mare.

— Cum doreşti, părinte.

Cu o privire indulgentă, Feni luă o sticlă de jumătate, îi scoase dopul şi o puse pe tejghea.

Luând-o, reverendul se îndreptă spre pian, trăgând o duşcă din mers.

— Melodia asta e pentru un local de îndrăgostiţi, nu se potriveşte cu barul ăsta.

— Ai probleme de natură sentimentală? întrebă Gwynn continuând să cânte piesa, cu ochii pe jumătate închişi.

— Am probleme cu sufletul. Iar am păcătuit.

— Cu încântătoarea Calila?

— Exact, cu obrăznicătura aia. Nu, nu e o obrăznicătură, e o fată deosebită. Dar cum se mai trec! Se îmbolnăvesc de sifilis, rămân gravide, mor. Ah, dar cât sunt în viaţă... Jur că ea este viaţa însăşi! Am păcătuit de patru ori cu ea azi noapte. De patru ori!

— De patru ori?! Păi, ăsta nu mai e păcat, e mai degrabă minune, pentru un bărbat de vârsta dumitale. Aş vrea ca în toamna vieţii să-mi încălzesc nopţile cu astfel de păcate.

— Toamna vieţii, ce glumă! pufni reverendul. Cei ca tine nu trăiesc mult.

— Uneori trăiesc. Şi nu ne place să fim prinşi fără un plan de rezervă. Eu unul chiar am de gând să trăiesc până la bătrâneţe. Îmi voi petrece timpul băgând în belele fetele de şcoală, duelându-mă cu taţii şi fraţii ofensaţi şi ţinând discursuri deştepte dinaintea judecătorilor. Şi dacă apuc şi iarna vieţii, mă las închis într-o închisoare confortabilă şi mă apuc să-mi scriu memoriile.

— Fiule, singurul mod prin care poţi ajunge să-ţi scrii memoriile, este să te înfunzi de pe acum într-o închisoare şi să rămâi acolo. Dar să nu te aştepţi să ţi le citească cineva. După ce o să mori, nimeni n-o să mai dea doi bani pe ele. Ascultă-mă pe mine.

Reverendul dădu capul pe spate şi turnă băutură pe gâtlej. Gwynn ridică din umeri şi cântă mai departe.

— Vanitate, totul e vanitate şi vânare de vânt, zise reverendul râgâind.

Găsi un loc unde lemnul negru al pianului era ciupit şi îl lărgi mai tare.

— În viaţă nu trăieşti decât câţiva ani în care să te simţi important, sau să crezi că ar trebui să fi important. Apoi, cu mult înainte să fi gata, se termină totul. Ziua judecăţii: grâu sau neghină, oaie sau măgar, adevăr sau minciună. Fără o a doua şansă; fără posibilitate de apel. Tu, fiule, n-ai decât să te păcăleşti singur cu indiferenţa asta a ta. Eşti arogant când, de fapt, ar trebui să fi speriat!

Gwynn zâmbi şi îşi luă mâinile de pe clapele pianului.

— Dacă sunt arogant, după cum spui, părinte, şi dumneata eşti la fel, pentru că presupui că judecătorul, dacă există vreunul, are aceleaşi criterii de evaluare ca dumneata.

Reverendul pufni din nou. Pleca de la ideea că Gwynn se înşela mereu în privinţa chestiunilor de morală şi că, dacă argumentele lui reuşeau să fie convingătoare, asta nu se întâmpla decât datorită măiestriei exprimării şi nu conţinutului lor.

— Nu ţi-e niciodată teamă că ai putea să greşeşti îngrozitor şi că vei suferi pentru că ţi-ai folosit intelectul în chip nepotrivit?

Gwynn păru să cântărească întrebarea.

— Nu, răspunse el în sfârşit, în timp ce închidea capacul pianului. Oricum, nu cred că mi-ar plăcea în rai. Cât despre dumneata, cred că l-ai urî. Prea mult din sânul lui Dumnezeu şi prea puţin din alţi sâni, dacă e să ne luăm după scrierile dumitale…

Partea cu sânii îi distrase atenţia reverendului.

— Calila are sânii mici, dar foarte frumoşi. Ba nu, perfecţi. Îmi aminteşte de Nessima. Ţi-am povestit vreodată despre fata asta?

— Cea cu pielea arămie şi glezne frumoase, plină de dorinţă şi capabilă de mare dăruire?

— Nu. Aia era Eriune. Drăguţă fată. Dar Nessima… ah, era cu totul deosebită. Avea zâmbetul ca soarele care răsare peste dunele de nisip. Şoldurile i se legănau ca o barcă pe ocean. Pântecele ca o perniţă moale.

Ochii reverendului începură să lucească.

— Respiraţia ei avea aromă de tămâie şi cuişoare. Era fântâna din pustie. Strugurii din vie. Deşertul naşte fete frumoase, tot aşa cum naşte flori după ploaie, dar fetele lui seamănă prea mult cu florile: trăiesc puţin. La douăzeci şi cinci de ani, arată deja de vârsta a doua, iar la treizeci de ani, sunt deja bătrâne şi sătule de bărbaţi. Şi cine le poate condamna? Căci noi suntem cei care le strivim de tinere, nu?

— Da, asta facem uneori.

— Ah, fiule, fiule… ce-am fi noi fără regrete?

Reverendul scurse ultima picătură din sticlă.

— Mi-e foame. Hai să mâncăm ceva.

Era un obicei al lor să mănânce în timp ce îşi disputau părerile. Se aşezară pe locurile lor obişnuite la măsuţa de lângă peretele din spate. Feni era un bucătar bun şi întotdeauna îşi dădea interesul pentru singurii doi clienţi care intrau în crâşma lui chiar cu intenţia să mănânce. Pregătise o masă bogată pe care o aşeză dinaintea reverendului şi a lui Gwynn. Făcuse chifteluţe de cod, lăcuste prăjite cu miere, găluşte de orez roşu, cârnaţi din carne de broască ţestoasă, ţipar afumat cu muşchi de turbă, umplut cu aspic de porc, o tocană de legume de sezon înecate în sos de prune amestecate cu sânge de bivol şi un coş de prăjituri, preparate după o reţetă inventată chiar de Feni, momiţe de miel, migdale şi frişcă. Feni îi aduse reverendului a doua sticlă de jumătate şi puse pe masă un ceainic de argint şi un bol lăcuit – relicve rămase din vremurile bune de altădată – în dreptul lui Gwynn care turnă ceai în bol. Era ceaiul afumat numit Nouă Binecuvântări, cu miros de asfalt încins. Din buzunarul vestei scoase o sticluţă ovală de agat lăptos, gravată cu mandragore şi turnă trei picături în bolul cu ceai. Luă o înghiţitură de ceai, apoi îl puse deoparte să se mai răcească. Reverendul îşi vârî un şervet sub bărbie, ridică tacâmurile, înfipse furculiţa într-o găluşcă, apoi spuse pe un ton serios:

— Eşti un muzician adevărat, deci un om al lui Dumnezeu, chiar dacă nu vrei să recunoşti.

Gwynn luă o lăcustă şi îi muşcă delicat capul.

— Muzica este, cu siguranţă, unul dintre cele mai frumoase lucruri; cu asta voi fi mereu de acord. Dar nu văd niciun motiv pentru care să-i pun existenţa pe seama divinităţii.

— Motiv! mormăi reverendul de parcă acest cuvânt i-ar fi lăsat un gust amar. O faci intenţionat pe prostul! Ştii – chiar tu ai spus asta de multe ori – că a-l înţelege pe Dumnezeul despre care vorbesc este o chestiune care depăşeşte raţiunea. În vreme ce eu sunt obligat să argumentez de pe poziţia credinţei, tu nu eşti încorsetat de această limitare; cu toate acestea, continui să-ţi refuzi orice alt *modus operandi* decât cel care îţi convine: simpla raţiune, o metodă pe care o poate folosi orice muritor cu un minimum de educaţie. Eşti exact ca un copil căruia îi e teamă să încerce o mâncare nouă.

— Pentru că nu am experienţă în domeniul credinţei, mă tem că nu pot decât să argumentez după regulile raţiunii, replică Gwynn calculat.

Niciodată nu se limitaseră în discuţiile lor la un singur subiect, ci îşi permiteau să divagheze, asemenea cavalerilor rătăcitori din timpuri trecute porniţi într-o aventură despre care aveau informaţii vagi sau nu aveau deloc, pe un spectru larg de teme teologice, filosofice, spirituale şi etice. Cu toate acestea, reverendul avea un scop bine definit; voia să salveze sufletul lui Gwynn. Jurase că asta va face, mai ales că avea credinţa că propria lui salvare depindea tocmai de acest fapt.

Şi Gwynn avea un scop al lui. Urmărea să prelungească discuţiile pentru a se bucura de exerciţiul intelectual şi pentru a se amuza pe seama strădaniilor reverendului. Trecuseră aproape trei ani şi încă nu se plictisise. Încă se mai distra – şi uneori era de-a dreptul încântat – de ciudăţenia gândurilor preotului.

La începutul discuţiilor, reverendul cu mintea cufundată în aburii băuturii îi vorbise despre o fiinţă supraomenească, pe care o iubise şi care îl iubise şi despre cum îi căzuse în dizgraţie, cum suferise şi cât de mult îşi dorise împăcarea cu această fiinţă. Vorbea despre nevoia de a dărui ceva, de a aduce ofrande:

— Sufletul unei fiinţe umane. Nimic altceva nu ar fi de ajuns. Şi nu orice suflet, ci un suflet cufundat în adâncurile păcatului. A aduce un asemenea suflet pe drumul pioşeniei şi al credinţei – să-l redai sursei din care s-a desprins, să preschimbi plumbul în aur – este într-adevăr un dar pe care Dumnezeu l-ar primi cu bucurie. Simt asta cu toată fiinţa mea. Gloria nu există fără sacrificiu; în cazul de faţă, avem de a face cu sacrificiul muncii mele şi al sufletului tău. Aceasta este calea. Barierele ridicate de minte în jurul sufletului trebuie subţiate până ce graţia divină le va putea sparge. Aşadar, domnule, acceptaţi să fiţi subiectul strădaniilor mele?

Aşa îl implorase reverendul pe Gwynn, despre ale cărui trecut şi prezent auzise câte ceva.

La început, Gwynn îl refuzase.

— Ah, se pare că vă e teamă. Foarte bine, atunci vă provoc!

— Părinte, vreţi să-mi corupeţi sufletul; să-mi violaţi şi să-mi distrugeţi firea, îi rezistase Gwynn. Aş putea să mă împotrivesc pe temeiul respectului faţă de proprietate. În plus, este şi o chestiune de tradiţie; într-un fel, am încă o datorie faţă de ţinutul în care m-am născut. Când eram copil am învăţat să privesc cultele religioase ca pe o practică ce-i ademeneşte pe oameni departe de îndatoriri şi de plăcerile lumeşti şi care sădeşte în ei setea pentru lucruri imposibil de realizat, goana după lucruri ce nu aduc onoare sau încântare, ci numai rătăcire, dezamăgire şi nebunie. Deşi mi-am părăsit de ceva vreme poporul, tot nu sunt pregătit să îmbrăţişez teismul. V-aţi pierde vremea.

— Poporul tău nu venerează niciun zeu?

— Clanurile noastre îşi respectă înaintaşii şi îşi preţuiesc fiii. Nu vedem niciun motiv pentru care ar trebui să venerăm o parte a continuumului din care noi reprezentăm cealaltă parte.

Reverendul, care până în acel moment băuse peste măsură, cu ochii în lacrimi, îi vorbi despre Infinitul Unic, Puterea Sublimă şi Incomparabilul Confort. Deşi nu-i stătea în fire, Gwynn căzuse pe gânduri. Se lăsă să creadă pentru o clipă că această putere supremă ar putea exista. Dacă aşa era, trebuia să i se subordoneze; orice altceva ar fi fost o naivitate. Ar fi fost obligat să trăiască având conştiinţa existenţei unui adevăr absolut, toate alternativele nefiind nici măcar iluzii, ci pur şi simplu minciuni, fără putinţă de scăpare faţă de el. Mintea lui respinse cu înverşunare conceptul şi îl întrebase pe reverend dacă îşi dorea într-adevăr o asemenea realitate.

Reverendul pretinse că asta îşi dorea mai mult decât orice pe lume.

— Cu tot respectul cuvenit, vă spun că aveţi o putere de înţelegere limitată, domnule, îi zise el lui Gwynn.

Ideea de luptă îl determină pe Gwynn să accepte, până la urmă, provocarea preotului. Şi când, ceva mai târziu, când înţelese că nu era în nicio primejdie de a pierde bătălia, curiozitatea îi menţinu interesul treaz.

Cu toate că-şi dădea seama că nu se poate identifica în niciun fel cu starea de criză spirituală, îi era din ce în ce mai clar că reverendul pierduse ceva de mare valoare. Îl cuprinse un

sentiment vag de compasiune faţă de preotul care era un adversar agreabil şi deloc ameninţător.

— Am pretins eu vreodată că sunt altceva decât un simplu muritor? continuă Gwynn, alegându-şi o bucată de ţipar. Eu nu-mi amintesc. Dar dacă tot vorbim despre raţiune, sunt sigur că ai putea să-mi explici de ce ne-a dat Dumnezeul tău o putere atât de mare de a raţiona cu ajutorul căreia nu-l putem înţelege. Pare a fi un gest pervers sau de mare nepăsare din partea lui.

Reverendul se uită la el cu o tristeţe adâncă în ochi.

— De ce ţi-e ţie atât de teamă? Nu, nu te osteni să-mi răspunzi, se vede de la sine. Te temi de simplitate. Ţi-e teamă că ai să-ţi pierzi complexitatea asta inutilă. Ţi-e teamă că această pierdere te-ar transforma în ceva detestabil. Dar, de îndată ce se îndeplineşte, nu mai există durere; ba dimpotrivă. Şi vei fi uimit să descoperi că eşti mult mai puternic decât acum.

— Nu am ambiţia de a fi mai mult decât ceea ce sunt. Dumneata poţi judeca dacă asta e o dovadă de vanitate. Indiferent de situaţie, va trebui să mă ispiteşti cu ceva mult mai atrăgător decât ideea că voi deveni un simplist, dacă ai de gând să mă cucereşti cu ajutorul tentaţiilor.

— Atunci, cu ce aş putea să te ispitesc? întrebă reverendul cu gura plină cu cârnaţ. Ce-ţi doreşti?

Gwynn zâmbi în colţul gurii.

— În ciuda scopului dumitale, de-a dreptul dezgustător, admir neînfricata dumitale perseverenţă.

— Iar eu admir câteodată forţa mândriei tale, până când îmi amintesc că e vlăstarul temerii tale. Părintele este mai puternic decât copilul, crede-mă.

— Poate. Dar eu nu mă pretind a fi neînfricat, tot aşa cum nu mă pretind a fi extraordinar. Dar mai devreme vorbeai despre muzică. Spune ce voiai să spui înainte să te fi abătut de la subiect.

— Cum doreşti. Stă scris în Scriptură că lumea – întregul univers – este manifestarea lui Dumnezeu, astfel încât să-l putem simţi şi fizic; trupul spiritului divin pe care spiritul însuşi l-a creat cu un scop anume. Înţelegi?

— Sunt la curent cu această teorie.

— Muzica omului este vocea lui Dumnezeu care vorbeşte prin intermediul omului. Dacă ai şti cât de aproape eşti de Dumnezeu când cânţi la pian! Când cânţi, nu simţi că ţi se umple inima de o imensă bucurie?

— Ba da, bineînţeles, dar nimic din ce ai spus până acum nu are logică. Muzica îmi produce plăcere, dar aceeaşi plăcere o simt şi în momentul în care îmi strâng de gât un adversar, sau când îl străpung cu sabia. Dacă una dintre bucurii este sacră, de ce nu şi cealaltă?

Gwynn muşcă dintr-o altă lăcustă şi o mestecă.

— Dar când greşesc notele, fac oare vocea divină să spună lucruri lipsite de sens sau să mintă? Dacă un nebun scapă din celulă, vine aici şi dă cu pumnii în clapele pianului, scoţând sunete întâmplătoare, dar are convingerea că interpretează o sonată, cacofonia ce supără auzul tuturor este şi ea o cuvântare a zeului tău? Şi dacă fluier o melodie veselă după ce am despicat un amărât, tot zeul tău e cel care fluieră?

— Şi da şi nu.

— Şi nu? Atunci înseamnă că Dumnezeul tău a lăsat cumva un spaţiu de manevră unor fenomene ce nu sunt în acord cu entitatea sa omniprezentă. Dar îndrăznesc să spun că astfel de lucruri se întâmplă atunci când raţiunea este lăsată deoparte.

— De fapt, cred că ai descoperi că raţionamentul e destul de riguros. Explicaţia a fost găsită în timpul unei perioade în care biserica avea de-a face cu filosofia clasică, spre sfârşitul acestei relaţii, dacă îmi amintesc bine, cu puţin înainte să înceapă să cocheteze cu ritualurile antice ale fertilităţii.

— Aşa, şi?

— Şi, ce?

— Păi, explicaţia?!

— Este unul dintre secretele ezoterice.

— Dar era limpede că aveai de gând să mi-o spui.

— Ba nu aveam de gând deloc. Voiam doar să-ţi spun că există o logică.

— Minţi. Dar n-are importanţă, continuă.

Reverendul mai luă o duşcă bună de Black Sack.

— Chiar dacă nu avem cunoştinţe ezoterice, suntem totuşi înarmaţi cu o sensibilitate care, în starea ei originală, este infailibilă. Inima poate emite judecăţi drepte. Depinde de noi

dacă exploatăm această capacitate, dacă o ignorăm şi o lăsăm să se atrofieze, sau dacă o pervertim şi o coborâm cu bună ştiinţă. Şi, urmând coordonatele acestei înţelepciuni naturale, pot să-ţi spun că nebunul care zdrăngăne la pian participă la natura lui Dumnezeu, iar fluieratul de care vorbeai, nu. Tu eşti cel care scoate sunete fără noimă, fiule, în timp ce nebunul face muzică adevărată. Nicio altă persoană cu mintea întreagă n-ar vedea lucrurile altfel.

— Interesant, spuse Gwynn. Dar cred că eşti nebun, nu pot să cred ceea ce-mi spui.

Reverendul făcu o mişcare cu mâna şi între degete îi apăru o ţigară ca picată din cer. La următoarea mişcare, scoase o cutie cu chibrituri. Aprinse ţigara, apoi făcu să dispară din nou cutia de chibrituri. Se uită cu coada ochiului spre Gwynn.

— Vom vedea noi cine e nebun în Ziua Judecăţii de Apoi.

Gwynn îşi aprinse un autodafé într-o manieră mai convenţională. Preţ de câteva minute rămaseră să sufle fumul unul înspre celălalt. Reverendul îl săgeta pe Gwynn cu priviri de foc. Dar era ca şi cum ar fi încercat să dea foc apei. Gwynn îşi mută la început privirea, dar asta nu-l făcu pe reverend să se simtă victorios. Gwynn părea că-şi pierduse interesul faţă de ceea ce vedea în ochii reverendului.

Reverendul trase aer în piept, mai luă o înghiţitură şi îşi recăpătă elanul:

— Conştiinţa, fiule, nu e altceva decât esenţa divină care sălăşluieşte în om. Să luăm cazul tău: vrei să ucizi un om, dar, dacă ai credinţă puternică în Dumnezeu, divinul din tine percepe divinul din celălalt, iar dragostea ţi-ar opri mâna. Dacă ai îndrăzni să vezi splendoarea lui Dumnezeu în victimele tale, ai vedea ce lucru măreţ profanezi, de fapt, cu violenţa ta. Ai plânge pentru ceea ce ai făcut şi nu ai repeta păcatul. Astfel se distruge iluzia, se neutralizează otrava şi se instaurează domnia iubirii.

— Mă îndoiesc de asta.

— Iubirea este supremă, insistă reverendul. Nimic nu e mai puternic şi mai sfânt decât iubirea. Iubind, ne apropiem de Dumnezeu.

— Dar dumneata numeşti păcat plăcerea de a ţine în braţe o fată frumoasă, ceea ce este un fel de iubire, spuse Gwynn răutăcios.

— Acum eşti cârcotaş, îngăimă reverendul. Înghiţind o prăjitură. Dacă n-ai să ajungi în rai, să nu zici că nu te-am avertizat. Eşti o creatură îngrozitoare.

— O recunosc, spuse Gwynn cu o aparentă lipsă de ranchiună. Poate că tocmai de aceea mi se potriveşte lumea aceasta. Îţi garantez că, dacă ar exista viaţă dincolo de moarte, mi-aş dori să nu fie cu nimic diferită de cea de acum, cu toată suferinţa şi necazurile ei.

Reverendul pufni.

— Indiferent ce ştii tu despre suferinţă, te asigur că eu ştiu mai multe. Şi aş fi foarte fericit dacă n-aş avea parte de ea. Dar, aşa cum minereul trebuie topit ca să producă aur, suferinţa ne înnobilează.

— Cred că ai suferit, dar poţi spune sincer că te simţi înnobilat? Nu vreau să te jignesc, dar… spuse Gwynn desfăcându-şi mâinile.

Reverendul scurse ultimele picături de Black Sack.

— Poate că nu am suferit încă destul. Deşi se pare că tu mă ajuţi să-mi fac norma.

— Fac şi eu ce pot, zise Gwynn cu modestie.

Reverendul zâmbi trist. Ridică mâna ca să-l facă atent pe Feni.

— Încă o jumătate, Feni!

Feni se strecură spre ei cu o sticlă deschisă în mână. Gwynn îşi umplu din nou bolul cu ceai şi adăugă iarăşi suplimentul de trei picături din sticluţa de agat. Urmară câteva momente de tăcere în care băură. Apoi Gwynn spuse ceva ce aproape îi făcu pe reverend să sară de pe scaun.

— Părinte, poate că, la urma urmei, Dumnezeu chiar există.

Trebuie să fie o capcană, îşi spuse reverendul, aruncat în scepticism de surpriză. Aşteptă să vadă despre ce era vorba de data aceasta.

— Teoria evoluţiei şi creaţiei recunoaşte că plantele au fost primele care au prins viaţă, nu?

— Da, aşa e, aprobă reverendul cu precauţie.

— Foarte bine. Spectacolul vieţii începe cu plantele; deloc agresive, cu excepţia câtorva specii carnivore. Pe urmă au apărut animalele; şi toate, prin natura lor, trebuie să-şi canalizeze întreaga energie spre a ucide şi a mânca plante sau alte animale. Şi, în sfârşit, apare omul, o creatură care răneşte, mutilează şi ucide, nu doar atunci când este nevoit pentru a supravieţui, ci ori de câte ori are chef; şi are chef destul de des. E adevărat că are o mare capacitate de a fi virtuos, dar înclinaţia sa pentru vicii s-a demonstrat de multe ori a fi mai mare. Oamenii se plâng mereu în ziare că lumea a devenit mai rea şi mai violentă; şi au dreptate. Sunt tentat să cred că, într-adevăr, există un Dumnezeu al cărui plan divin este să-i distrugă pe cei blânzi. Aş putea chiar să fiu de acord cu el, deşi nu mi-aş dori să dau nas în nas cu el pe o străduţă întunecată, încheie Gwynn cu un zâmbet ce-i demonstra satisfacţia faţă de claritatea propriului argument.

Reverendul nu încercă să riposteze direct. Nu putea. Scoase în schimb o altă maximă de-a lui:

— E trist când ne coborâm singuri de bună voie; când suntem într-un dezacord atât de mare cu inima noastră încât dispreţuim tot ceea ce ea îşi doreşte.

— Şi ce-şi doreşte? continuă Gwynn la fel de mulţumit de sine.

Reverendul trase aer în piept.

— Pe Dumnezeu! Toţi tânjim după Dumnezeu! Acel Dumnezeu de care tot vorbim noi de trei ani încoace!

— De care vorbeşti dumneata, pentru că eu nu vorbesc decât despre omenire.

Reverendul se trase de guler.

— Hai să lămurim lucrurile! vorbim despre modul în care putem umple acel abis îngrozitor, greu de definit sau de descris în cuvinte, care se află în sufletul omului, nu?

Gwynn păru indiferent.

— Eu nu ştiu de existenţa unui astfel de abis.

Reverendul străpunse aerul cu furculiţa, stropind faţa de masă cu sos.

— Asta pentru că eşti lipsit de sensibilitate spirituală! Dacă ai putea observa vidul din sufletul tău, ai urla îngrozit după

ceva cu care să-l umpli. Şi numai infinitatea lui Dumnezeu ar ajunge. În acest caz, ar trebui să te supui sau să înnebuneşti!

— A, deci Dumnezeul tău e ca o sursă infinită de chin. Încep să înţeleg cum îţi vinzi cultul celor creduli. Viaţa ta nu are un ţel? Ai o inimă fără speranţă, iubire sau onoare? Se ia o zeitate, se aplică după instrucţiuni şi se lasă să se usuce. Se garantează umplerea oricărui gol cu un material ieftin, dar rezistent. Se vinde la kilogram, la preţul mic al sufletului tău.

— Mi-ar fi plăcut ca discuţia asta să fi avut loc în urmă cu o sută de ani, spuse reverendul cu o privire vicleană. Atunci te-aş fi prăjit pe cărbuni încinşi pentru blasfemie şi aş fi ieşit învingător.

— Şi eu care credeam că singura cale era să mă converteşti, spuse Gwynn uitându-se fix în ochii reverendului.

— Durerea trupească ţi-ar fi purificat sufletul. Înainte de a muri, ai fi ajuns să-l iubeşti pe Dumnezeu, iar el m-ar fi binecuvântat pentru eforturile mele. Aş fi câştigat.

— Serios? Ei bine, dacă am fi avut această discuţie în ţinutul meu natal, te-aş fi putut coase de viu în burta unui mamut mort, sub acuzaţia de a fi un agent religios nociv; de fapt, legea m-ar fi obligat să fac asta. Dar, câtă vreme suntem amândoi prinşi în aceste locuri şi vremuri tolerante, este lipsit de sens să facem paradă de felul în care ne-am chinui unul pe altul în alt concurs de împrejurări. Asta, desigur, în cazul în care nu ţi-ai propus să mă omori cu mâna dumitale.

— Nu făceam decât să mă bucur de câteva clipe de nostalgie după vremurile apuse, murmură reverendul.

Gwynn observă că adversarul său era obosit. Îşi continuă discursul de mai înainte.

— Oricare ar fi lucrul acela despre care crezi că lipseşte, se pare că ai hotărât *a priori* că e vorba despre un zeu. De fapt, ai putea spune chiar că zeul tău e absent prin definiţie. Absent şi imposibil de cunoscut, deci imposibil de adorat într-un mod cât de cât corect.

Reverendul se simţea din ce în ce mai ameţit şi nu mai reuşea să se gândească la argumente. Se lăsă moale în scaunul lui şi se uită la adversar cu privirea înceţoşată.

— Iar faci asta. Foloseşti raţiunea pentru a combate credinţa. Nu se poate. E ca şi cum ai încerca să joci crochet cu o

crochetă. Pare instrumentul cel mai potrivit pentru asta, dar nu este. Bine, în seara asta mă las învins, dar nici tu nu câştigi nimic.

— Nu. Dumneata încerci să câştigi un loc în rai. Eu nu încerc să câştig nimic. Doar îmi omor timpul.

— Ce urăşti tu atât de mult?

Gwynn fu luat prin surprindere de această întrebare.

— Să urăsc? râse el. Nu urăsc nimic pe lume. După cum ţi-am mai spus, ţin mult la ea. Şi, dacă ar fi să cred într-un zeu, l-aş admira pentru cruzimea fiarelor lui, pentru cutremure şi pentru ticăloşia de care dau dovadă oamenii, tot aşa cum l-aş admira pentru bunătatea lui întâmplătoare. Dar nu l-aş iubi; iar dacă mi-ar cere asta, l-aş dispreţui pentru asemenea dorinţe puerile.

Reverendul îşi adună puterile pentru un ultim efort.

— Îl minimalizezi pe Dumnezeu doar pentru că te temi de ceea ce el ar putea fi. Dacă ai fi de partea lui Dumnezeu, nu te-ai teme de nimic, nu te-ai teme de a nu avea nimic, nu ai avea nimic de care să te temi.

Reuşi până la urmă să pună cuvintele în ordinea corectă. Se frecă pe burtă şi râgâi. Un ţânţar se apropie de bărbia lui, după care zbură peste masă, bâzâind.

— Dacă aş fi înclinat spre religie, aş spune că nu e important ca noi să credem în vreun zeu, ci faptul că undeva există un zeu care crede în noi, spuse Gwynn şi strivi ţânţarul.

— Ah, Calila, Calila! murmură reverendul. Dumnezeu pedepseşte necredinţa, iar eu nu sunt decât un ticălos destrăbălat. Îţi doreşti ca pe viitor să deţii tu acest titlu? Uită-te bine. Ar trebui să-ţi fie teamă. Mie îmi este. Şi totuşi, totuşi merg la femei, pentru că ele sunt florile care cresc în jurul inimii mele. Am privit printr-un ochi de geam îngheţat şi te-am zărit mişcându-te ca o umbră… Un bărbat nu poate trăi fără iubire, nu-i aşa?

— Ba poate. Dar nu poate iubi ceva de care se teme, spuse Gwynn.

Sorbi din ceai şi se uită la reverend, aşteptându-i reacţia, însă preotul devenise preocupat numai de sticla lui.

— Cred că am câştigat partida asta, părinte.

Reverendul încuviinţă cu un mormăit.

În noaptea aceea reverendul avu un coşmar în care se făcea că o femeie de o frumuseţe ieşită din comun se dezmembra sub ochii lui. Îi spunea că încearcă să descopere morbul care făcuse ca suferinţa să fie un principiu fundamental al existenţei ei şi a universului, dar că demersul ei era o căutare a acului în carul cu fân. Îi întinse o secure şi un ferăstrău şi îl rugă să-i dea o mână de ajutor.

6

Numele ei de scenă era Tareda Mereu. Avea nouăsprezece ani, un trup mlădios şi ochi mari de căprioară. Cânta romanţe în Diamantene, clubul lui Ulm de pe strada Lumen, unde era atracţia serii. Când urca pe scenă, îmbrăcată cu rochia de lame auriu sau argintiu fără mâneci sau cu aceea de satin şi cu mănuşi de plasă până la cot, toată sala tăcea. Ea însăşi compusese versurile şi ritmul trist al melodiilor pe care le cânta. Avea un talent deosebit de a cânta pe sufletul fiecăruia, fie ei tâlhari, femei uşoare, cartofori sau oameni dezamăgiţi în dragoste.

Ulm fusese cel care se ocupase să o facă celebră şi acum avea mare grijă de imaginea ei. Oricâte bijuterii şi rochii frumoase îi cumpăra, nu-i dădea voie să le poarte pe scenă. Podoabele cu care se prezenta în public erau strălucitoare, dar ieftine, exprimând plăcerea de a imita luxul. Glasul ei nu părea niciodată departe de a se îneca în lacrimi, însă nu se lăsa pradă plânsului niciodată. Era instrumentul perfect de depănat, iar şi iar, povestea mândriei călcate în picioare şi a regretului tragic.

Orchestra începu să cânte şi ea îşi înălţă capul:

— El era prinţul ghinionului, cânta ea. Strica tot ce atingea, era bătaia de joc a tuturor, dar avu parte odată de o iubire adevărată…

Marriott o sorbea din ochi cu dorinţă. Cu prea multă dorinţă. Gwynn îl înghionti discret în picior. Marriott îşi smulse privirea de la Tareda şi o ancoră de lampa albastră de pe masa lor, unde Ulm se întreţinea cu superintendentul vămilor şi cu soţia acestuia. Într-o demonstraţie de forţă, care se interpreta în mod convenabil şi ca un gest de respect, acei cavaleri ai

Societăţii Evantaiul de Corn capabili să mănânce cu gura închisă şi să o deschidă fără să înjure se aflau în preajma şefului.

De o parte şi de alta a lui Ulm stăteau gemenii cu tunsoare cazonă, Tack şi Pocnitoare, care nu consumau alcoolul din care aveau un strop pe fundul paharelor mici pe care le ţineau delicat în mâinile lor uriaşe. Acolo se mai afla şi un bărbat cu piele galbenă poreclit Coate, după obiceiul lui de a frânge acea parte anatomică a adversarilor; Jasper cel Precis, un negru bine făcut cu două şiruri de dinţi piliţi şi împodobiţi cu nestemate sclipitoare; Striveşte-i Sam, care îşi mângâia tot timpul mustaţa cu cele opt degete şi jumătate ce-i mai rămăseseră; şi Biscay Bucătarul, un obez soios care avea în cap, sub creasta pomădată, toate datele financiare ale Societăţii Evantaiul de Corn. Erau o adunătură de personaje respingătoare, îşi zise Gwynn, admiţând însă că mulţi oameni l-ar considera şi pe el un personaj la fel de respingător.

Ulm era un bărbat între două vârste, cu pielea de un cafeniu nedefinit, zvelt, cu păr grizonat, cu purtare de aristocrat când îşi dorea să fie aşa. Ochii lui aveau culoarea chihlimbarului întunecat şi tăişul unei sticle sparte. Nu-i scăpa niciodată tremuratul unei mâini, încordarea unui maxilar, rigiditatea unei poziţii sau falsa nonşalanţă a alteia. Era imposibil de crezut că nu observase dorinţa din ochii lui Marriott pentru Tareda. Lui Gwynn nu-i plăcea deloc situaţia aceasta, dar nu reuşise să-l convingă pe Marriott să-şi aleagă un obiect de adoraţie mai puţin primejdios.

Superintendentul şi soţia lui aveau impresia că oamenii gazdei lor sunt foarte relaxaţi, dar nu era deloc aşa. Din urmă cu o noapte, numărul celor din Evantaiul de Corn era mai mic cu unu. Îl luaseră pe unul Orley şi-l duseseră la râu, unde îl legaseră de un scaun cu picioarele băgate în ciment şi cu mâinile complet zdrobite. Evantaiul de Corn se lupta de multă vreme cu Familia Celor Cinci Vânturi şi îşi învinseseră în cele din urmă adversarul printr-o acţiune criminală organizată cu grijă şi desfăşurată într-o singură noapte. Numai câţiva membri de rang inferior care nu se aflaseră în oraş la momentul acela scăpaseră de masacru. Dar Orley avusese nişte datorii către unul dintre oamenii din Cinci Vânturi şi încercase să se achite

de ele, adăpostindu-i pe el şi familia lui şi încercând să-l ajute să fugă din Ashamoil. Curajul îl părăsise pe Orley în ultima zi şi acesta ţipase cu căluşul în gură tot drumul până la mlaştina în care Tack şi Snapper îl aruncară. Gwynn era mulţumit că se aflase în cabina de comandă, preocupat de chestiunile practice ale navigaţiei.

Execuţia lui Orley întinsese la maximum nervii tuturor. Nici unuia nu-i plăcea să-i fie reamintit cât de uşor putea fi înlăturat.

Ulm îşi făcuse un obicei din a-l invita pe Superintendent, iar la fiecare a doua lună plină îi oferea respectele sale sub formă de bancnote. Autorităţile din Ashamoil erau permisive din multe puncte de vedere şi nu impuneau prea multe reguli locuitorilor, dar nu tolerau evaziunea fiscală. Vasul principal al lui Ulm, *Auriul Flamingo,* transporta la vedere un mic număr de sclavi, drept faţadă respectabilă, pretinzând că face un comerţ onest şi legal cu marfă umană. Însă cea mai mare parte a încărcăturii era strecurată în port într-un compartiment ascuns. Generozitatea lui Ulm faţă de Superintendent făcea ca inspectorii vamali ce urcau pe *Flamingo* să nu cerceteze niciodată discrepanţa dintre dimensiunile exterioare şi cele interioare ale vasului.

Superintendentul povestea cum se luptase el, în repetate rânduri, cu un pirat, pe vremea când era tânăr. Gwynn îşi spunea că în poveste apăreau prea multe femei frumoase ca să fie în întregime adevărată, dar Superintendentul o spunea cu convingere şi umor îndreptat împotriva propriei sale persoane, făcând povestea să merite să fie ascultată până la capăt. Când se sfârşi – cu moartea piratului în cele din urmă, cu averea donată săracilor şi cu fiica piratului cucerită. („Asta se întâmpla cu mult înainte de a te cunoaşte pe tine, draga mea”, o asigura bărbatul pe amabila lui soţie) – Gwynn se scuză şi se îndreptă către bar. Îşi dădu seama că-şi odihnea mâna pe mânerul sabiei, aşa cum obişnuia să facă ori de câte ori se simţea neliniştit. Îşi forţă mâna să se îndepărteze de armă.

Strecurându-se prin spaţiul îngust dintre mese, călcă pe covorul care scrâşni. Diamantene era amplasat într-un subsol de lângă râu, motiv pentru care era în permanenţă jilav. În umezeala aceea, gândacii o duceau de minune, iar mucegaiul

se întinsese pe tapetul roşu sub formă de colonii cenuşii largi. Dar Ulm nu era îngrijorat că-şi pierde clientela. Tareda atrăgea de prin toate colţurile oraşului o mulţime care nu se sinchisea de mizerie.

În timp ce Gwynn îşi aştepta băutura, o femeie cu diademă de mărgele îşi coborî evantaiul şi îi aruncă un zâmbet. Bărbatul de lângă ea îl fulgeră pe loc cu privirea. Gwynn îi făcu şmechereşte cu ochiul femeii. Ştia la ce se uita femeia. Pentru fiecare om care-i arunca priviri crunte sau care nu-i arunca nicio privire, exista unul care îl privea cu dorinţă – sete trupească, invidie, sau ambele. Nu era neapărat ceva personal şi nici măcar legat de felul uşor în care îşi câştiga banii. Chiar dacă ei nu aveau habar, el ştia că vedeau în el durerea şi moartea şi că, spre deosebire de cei care se temeau vădit de suferinţă, sau care detestau ideea de a se teme de ea, ei erau cei care se temeau, dar sperau să evite suferinţa făcându-se frate cu dracul. Era destul de mulţumit să-şi joace rolul; era un rol care nu-i crea niciun fel de probleme. Îi lăsă barmanului un bacşiş şi se întoarse la masă, afişând o figură încrezătoare, conştient fiind de privirile îndreptate asupra lui.

Superintendentul şi soţia sa părăsiră localul cam pe la miezul nopţii. După plecarea lor, Ulm începu să discute probleme financiare cu Biscay. Tareda îşi încheie numărul şi veni la masă să se aşeze în poala lui Ulm. Acesta o mângâie uşor, iar ea îi răspunse cu o afecţiune calculată. Marriott îşi ascundea în continuare la fel de prost emoțiile. Gwynn era îngrijorat şi un pic stânjenit de situaţia în care se afla prietenul lui.

Jasper cel Precis scoase nişte cărţi de joc şi se uită la toți cei de faţă.

— Jucaţi toţi?

Toată lumea răspunse afirmativ şi puse bani pe masă. În sfârşit, Marriott părea că-şi îndreptase atenţia în altă parte decât spre Tareda.

O oră mai târziu, Ulm se ridică să plece. Înainte să dispară, împărţi ordine. Lui Gwynn şi lui Marriott le spuse:

— Mâine să vă întâlniţi cu Colonelul. Negociaţi mica noastră problemă. Biscay estimează că suma globală este de o sută zece. Fiţi atenţi la ce vă spun! De dragul afacerilor trebuie să fiu generos, dincolo de ceea ce-mi dictează inima. Ar fi destul

de neplăcut şi de incomod să-l înlocuiesc în acest moment. Nu vă lăsaţi purtaţi de val. Convingeţi-l doar de greşeala lui. Dacă nu cedează, veniţi cu el aici. Nimic mai mult. Aţi înţeles?

Ei încuviinţară.

— Tack, cutia! zise Ulm.

Tack scoase o cutie subţire de lemn şi i-o înmână lui Ulm, care o trecu mai departe lui Marriot.

— Arătaţi-i asta Colonelului. Sunt convins că-l va inspira.

Marriott băgă cutia în buzunar, iar Ulm se uită pe rând la oamenii lui. Niciunul nu avea întrebări, aşa că plecă ţinând-o pe Tareda de mijloc, urmat cu pas greoi de Tack şi Pocnitoare.

Jocul de cărţi continuă până la ora patru dimineaţa, când Diamantene se închise. Grupul care ieşi din club şi se îndreptă către grajduri părea obosit. Marriott ieşise în profit, dar afişa chipul unuia care pierduse tot, fără vreo speranţă de a recupera.

— Nu ţine la ea.

Gwynn închise ochii şi îşi băgă capul în chiuvetă preţ de câteva secunde. Când ieşi din apă, zise:

— Ba ţine, în felul lui.

Se aflau în baia comunală, eliminând, odată cu transpiraţia şi alcoolul din noaptea precedentă, înainte de a ieşi să se scalde în râu. Clienţii matinali plecaseră deja şi baia luxoasă era liniştită. Servitoarele le aduseseră suc de fructe şi ceai de ierburi pentru durerile de cap şi revigorarea organismului.

— Da, ca unul care ţine o pasăre în colivie. Nu ţine la ea pe cât merită, spuse Marriott încet, dar hotărât.

— Şi ce crezi tu, prietene, că merită?

— Ceva mai bun.

— S-ar putea ca ea să nu fie de acord cu tine. Pare destul de mulţumită de situaţia ei.

— Pare. Dar are cicatrice. E evident. Are nevoie de un iubit cu suflet bun.

Gwynn îşi exprimă îndoiala printr-un zâmbet forţat.

— Marriott, dacă ai căuta sub pielea ei tânără, ai descoperi că are o inimă care nu doreşte să iubească ceva atât de lipsit de valoare ca o altă inimă. E cu ochii după bani, ca noi toţi. El i-a dăruit bijuterii care valorează o avere. Iar ea se foloseşte de el

tot atât cât se foloseşte şi el de ea. Când o s-o părăsească pentru o frumuseţe mai tânără, va fi o femeie bogată care va avea toată viaţa înainte să facă ce-i place. Asta vrea ea. E evident.

Marriott clătină din cap.

— Te înşeli în privinţa ei, Gwynn. Fata suferă.

— Nu, tu eşti cel care suferă, spuse Gwynn puţin iritat.

Expresia de pe chipul lui Marriott se înăspri şi nu mai zise nimic. Îşi terminară baia în tăcere, apoi plecară spre docurile unde erau acostate cele două nave de transport ale lui Ulm. Gwynn vedea că Marriott era încă îmbufnat. Omul putea rămâne supărat zile în şir, uneori chiar săptămâni. Gwynn îl lăsă în legea lui şi se bucură de dimineaţa aceea neobişnuit de limpede în care se putea vedea chiar şi o porţiune de cer perfect albastru. Soarele avea să-şi reverse razele fierbinţi asupra râului.

Pe când mergeau de-a lungul Esplanadei, un băiat sări de pe zidul unei terase pe drum, chiar în faţa cailor lor. Avea vreo paisprezece ani şi purta pantaloni negri cu vestă roşie cu paiete, descheiată să arate un piept slăbănog, plin de cicatrice. Scoase două cuţite lungi şi le răsuci în aer cu dexteritate, de parcă s-ar fi luptat cu o fiinţă invizibilă. Gwynn recunoscu învingătorul luptei recente din Livadă. Departe de a fi o provocare, demonstraţia băiatului era un mod de a-i întâmpina curtenitor, de a se face remarcat şi de a le aminti de el. Gwynn nu avea de gând să-i acorde atenţie, însă Marriott sări de pe cal.

— Vrei să ne luptăm sau ce vrei? întrebă el furios.

Băiatul păru încurcat. Îşi umezi buzele cu limba.

Peste acelaşi zid de deasupra străzii apărură capetele altor câtorva tineri. Gwynn îşi opri calul şi privi amuzat.

Băiatul se îndreptă de spate şi-l privi pe Marriott în piept.

— Da, domnule, vreau! strigă el, neavând cum să dea înapoi.

Marriott se mişcă iute. Mugind, îl înşfăcă pe băiat, îi trase câţiva pumni, îl dezarmă în doi timpi şi trei mişcări, apoi se apucă să-l pălmuiască. Gwynn se gândi că ar fi cazul să intervină, ca să-l împiedice pe Marriott să facă vreo crimă în plină stradă, însă acesta se opri şi bătu în retragere. Băiatul începu să scuipe sânge, dar nu păţise nimic altceva decât îşi

muşcase limba. Se şterse la gură, cu privirea năucită spre Marriott care se urcă liniştit pe cal.

— Te simţi mai bine? întrebă Gwynn, după ce merseră o bucată de drum.

— Oarecum, răspunse Marriott.

Cele trei vase cu aburi ale Societăţii Evantaiul de Corn erau ancorate într-un debarcader privat de lângă un pinten de stâncă de la capătul îndepărtat al Esplanadei. Tarfid fochistul băgase cărbuni într-unul dintre vase şi îl pregătise de plecare. Gwynn se aşeză la cârmă şi porni în amonte. Pe măsură ce se depărtau de Ashamoil, aerul devenea mai limpede, iar soarele cu adevărat dogoritor. Gwynn îşi scoase mai întâi haina, apoi vesta. Conducea prin traficul de pe râu cu o mână, pe cealaltă ţinând-o streaşină la ochi.

Marriott nu scoase o vorbă cât se aflară între graniţele oraşului, dar de îndată ce se iviră câmpurile de orez de pe malurile râului începu să vorbească despre Orley. Vorbea încet în anvallică, ca şi cum Tarfid ar fi putut auzi ceva din camera motoarelor.

— Orley era un om dintr-o bucată. A făcut ceea ce trebuia să facă. A făcut un lucru onorabil. Nu-mi place deloc să mă gândesc la ce i-am făcut noi.

Gwynn viră spre mijlocul râului ca să evite un trailer ce trăgea un şir de barje.

— Atunci nu te mai gândi. Faptul e consumat.

Marriott nu se lăsa cu una cu două.

— Orley a sărit în apărarea mea. Orice s-ar zice, ar fi trebuit să sar şi eu în apărarea lui, dar eu l-am răsplătit cu tăcere, pentru că-mi era frică. Nu ştiu dacă există vreo scuză pentru ce am făcut. Nu mai ştiu, Gwynn.

Se vedea că efectul benefic căpătat din chelfăneala pe care i-o dăduse derbedeului trecea şi că Marriott începea din nou să cadă pradă depresiei şi dispreţului de sine care îi afectaseră în ultima vreme comportamentul.

Gwynn era de părere că fie nu exista nicio scuză pentru nicio acţiune, fie că simplul fapt de a fi om era o scuză satisfăcătoare pentru orice reacţie umană, în acelaşi fel cum crocodilul nu avea nevoie de nicio justificare pentru comportamentul lui

bestial în afară de aceea de a fi crocodil. Nu vedea nicio cale de mijloc. Nici nu reuşea să-şi dea seama cum putea Marriot să-şi recâştige buna dispoziţie, câtă vreme continua să se complacă în suferinţă. Gwynn nu fusese niciodată tentat să joace rolul tragic, dar cunoştea destui care îl preferau şi care deveniseră dependenţi de el, ca să recunoască simptomele, dintre care unul era vulnerabilitatea dureroasă a sufletului.

— Nu ştiu, repetă Marriott. Crezi că sunt nebun? Sunt nebun? Poate că sunt. Ha! dădu el din cap viguros. Spune-mi, am fost mereu aşa cum sunt acum?

Gwynn se simţi neputincios.

— Eşti obosit, îi răspunse. N-ai dormit noaptea trecută. De ce nu te duci să te întinzi puţin?

Înclină capul spre pupa, indicând cabina.

— Nu am nevoie de somn, mormăi Marriott.

Îşi aprinse o ţigară neagră şi trase de timp, prefăcându-se că fumează, cu privirea fixată înainte.

Gwynn se uită şi el în faţă, cercetând peisajul. Câmpurile veştede de orez şi satele mici de pe dealuri erau încântătoare, iar munţii verzui din depărtare erau eleganţi. Totul era foarte plăcut ochiului. În ultimele zile fusese mai tot timpul bine dispus. Viaţa lui nu mai fusese niciodată atât de uşoară şi de confortabilă ca în Ashamoil. Deseori se simţea ca o corabie mânată de furtună, care ajunsese în cele din urmă într-un port salvator. Iar acum, când Cele Cinci Vânturi îşi găsiseră sfârşitul, Evantaiul de Corn, împreună cu partenerii de afaceri ai lui Ulm, Compania Comercială Isteţul şi Societatea Pătratul Auriu, deţineau partea leului în raport cu celelalte mari case. Pe viitor se puteau aştepta la trădare, dar Gwynn refuza să-şi facă griji până ce nu avea să se întâmple.

Nici măcar prezenţa agitată şi deprimată a lui Marriott nu-l putea scoate din starea lui de mulţumire. Fredonă un cântec marinăresc şi-şi lăsă gândurile să-i zboare în voie.

Curând după prânz zări Hotelul Majestic. Era o clădire ca un tort de nuntă construit cu un secol mai înainte, cu trei nivele de piatră văruită şi festonată cu dantelă de fier alb, la rândul ei decorată cu iederă albă, trăgându-se din calea râului şi înconjurându-se cu pajişti şi grădini luxuriante. Dincolo de

hotel, la mai puţin de un kilometru, peisajul de pe malurile Skamander-ului deveneau o junglă de un verde întunecat.

Graniţa cu Lusa, unde se desfăşura războiul, se întindea pe încă vreo cincizeci de kilometri în aval. Majesticul era punctul de întâlnire al tuturor vaselor ce veneau din Ashamoil. Până acum, războiul nu deranjase comerţul de pe râu; cu toate acestea, nu era ceva neobişnuit să vezi vase comerciale mari prevăzute cu tunuri, iar autorităţile din Ashamoil ofereau escortă armată oricărui armator dispus să plătească. Hotelul avea forţele proprii de securitate, bine antrenate, angajate ca să apere liniştea şi să îi protejeze pe patroni. Nu era nimeni interesat de ceea ce făceau acei patroni în spatele uşilor închise.

Gwynn trase la cheiul hotelului şi opri motorul. Marriott coborî şi legă odgonul. Gwynn îşi aranjă îmbrăcămintea, apoi alături de Marriott, încă ursuz, se îndreptă spre intrare pe o alee mărginită de magnolii şi tufe de trandafiri. Doi lachei în uniforme albe de în îi conduseră într-un hol spaţios, în care alţi doi le ieşiră grăbiţi în întâmpinare, unul ca să le lustruiască ghetele, iar celălalt ca să le înmâneze prosoape parfumate cu care să se şteargă pe mâini şi pe faţă. Apoi urcară pe scara cea mare şi, puţin mai târziu, se tolăneau pe fotoliile de piele din salonul apartamentului Colonelului Veelam Strălucire, sorbind lichior din pahare de rubin şi ascultând gazda cum enumeră primejdiile fizice, mentale şi spirituale ale tropicelor.

— Trebuie să fiţi foarte atenţi, să ştiţi, le spunea colonelul, un bărbat uscăţiv, cu pleoape grele, care juca rolul militarului cu aer uşor sardonic. Aici orice om se poate trezi asimilat – pocni din degete – uite aşa! Merge seara la culcare ca un gentleman, iar dimineaţă se trezeşte cu dorinţa să poarte pene, să bată toba şi să-i fiarbă pe ceilalţi în ceaun. Hei, Lipeală!

— Da, să trăiţi! răspunse Caporalul Lipeală, paznicul lui Strălucire.

Amândoi purtau uniforme cu alb, roşu şi auriu, cea a Colonelului deosebindu-se prin epoleţii de aur mai grei şi mai dichisiţi, prin butonii mai mari şi eşarfă. Uniformele păreau lucrate manual. Jacheta albă a Colonelului avea pete de transpiraţie la subsuoară şi era scurtă, lăsând să se vadă cămaşa soioasă de dedesubt. Pe de altă parte, Lipeală arăta de

parcă în fiecare oră cineva îi spăla, îi scrobea şi îi călca hainele, apoi îl tundea şi-l lega la şireturi.

— Voi tinerilor, ascultaţi sfatul unui vulpoi bătrân, spuse Colonelul, aplecându-se în faţă. Amintiţi-vă de casele voastre. Amintiţi-vă de mamele voastre. Amintiţi-vă de gustul laptelui sânului lor, dacă puteţi.

Îşi privi băutura cu o expresie lascivă, de parcă paharul roşu îi dezvăluia privelişti depărtate în care se desfăşurau amintiri senzuale.

Obloanele erau trase pentru a nu lăsa canicula să intre, iar camera era luminată de candelabre cu gaz care şuierau ca nişte gorgone moderne. Un ceas de perete pătrat şi aurit ticăia zgomotos deasupra căminului, iar de jos, din unul dintre saloanele de recepţie de la parter, treceau prin podea acordurile unei melodii de dans. Peste acest fond sonor, vacarmul neîntrerupt al junglei se auzea depărtat, însă neîntrerupt.

Deasupra ceasului era atârnat un tablou în ulei ce înfăţişa o tânără cu figură impunătoare, aşezată pe un tron cu ornamente de aur, în faţa căreia îngenunchea un bărbat îmbrăcat în armură mai degrabă de ceremonie decât practică, ţinând în mănuşa de fier întinsă un buchet de crini. Femeia era uşor aplecată spre el, cu mâna pe jumătate întinsă spre flori. Lui Gwynn i se păru interesant că artistul alesese să imortalizeze acel moment în care deznodământul întâlnirii era încă nesigur. Uneori se întreba ce planuri ar fi fost duse la îndeplinire sau, dimpotrivă, distruse, ce dezastre s-ar fi petrecut sau ar fi fost ocolite dacă femeia ar fi refuzat florile.

Colonelul îşi îndreptă spatele şi ridică paharul.

— Pentru casele noastre, domnilor!

— Pentru casele noastre, repetară politicoşi Gwynn şi Marriott.

— Domnilor! Pentru casă, domnilor! se amestecă şi Lipeală.

Cei patru expatriaţi duseră paharele la gură. Colonelul pocni din degete.

— Lipeală, mai adu coniac!

— Da, domnule!

Lipeală scoase o carafă din dulapul cu tăblie de marmură şi turnă în pahare. Luându-şi paharul din mâna lui Lipeală,

Colonelul se lăsă pe spate, cu ochii întredeschişi, vrând parcă să lase impresia că nu îşi făcea câtuşi de puţin griji în privinţa scopului pentru care veniseră cei doi.

— E foarte bun, remarcă Gwynn.

— Mă bucur că îţi place, spuse Colonelul. Nu e întotdeauna uşor să reuşeşti s-o duci bine pe aici. Dar băutura bună este esenţială pentru viaţă.

— „Celelalte patru lucruri importante fiind amintirile şi uitarea, prietenii haini şi duşmanii onorabili", cită Gwynn.

— Întocmai! Sunt exact cuvintele lui Jashien Sath, dacă nu mă înşel, zise în continuare Colonelul Strălucire. O femeie cu adevărat deşteaptă; nu că nu ar fi toate deştepte când vor să obţină ceva de la noi, nu? E o plăcere să dai peste un om cultivat prin aceste locuri. Sper că îţi mai faci timp să citeşti din marii clasici. Ei te feresc de putrezirea minţii.

— Mi-e greu să cred că educaţia mea a fost la acelaşi standard cu a dumneavoastră, domnule colonel, spuse Gwynn afişând o expresie sinceră. Maximele lui Sath sunt scrieri populare în nord, ca şi tratatele ei despre război.

Colonelul ridică o sprânceană.

— Chiar aşa? Tratatele de război sunt foarte interesante, e adevărat, dar sunt un pic demodate şi am crezut că nu le mai citeşte nimeni astăzi.

Gwynn zâmbi.

— E dată ca exemplu de duşman onorabil.

Colonelul râse zgomotos.

— Reputaţia e mereu jucăria istoriei.

— Aşa este. Cel puţin atâta timp cât istoria e interesată să se joace cu ea.

— Nimic nu e veşnic, zise Colonelul ridicând din umeri.

— Asta îmi aminteşte de ceva, zise Gwynn, conducând discuţia către afaceri. Cum mai merge războiul?

— Merge destul de bine, deocamdată echilibrul este destul de bun. Nu sunt semne că s-ar termina.

Colonelul Strălucire rânji acru, în timp ce ochii îi deveniră reci şi atenţi.

— Sper că nu e prea rapid.

— Nu, nu. Populaţia rezistă bine.

— Spuneţi-mi, vă rog, e adevărat că localnicii sunt înclinaţi să reteze capete sau asta e doar o poveste de groază?

— Oh, e foarte adevărat. Le înfig în ţepe ca pe nişte acadele, dragul meu prieten. Toţi sunt complet sălbatici. E din pricina căldurii; îi înnebuneşte încă din pântecele mamei.

— Înţelegem cât de greu este să ţii această situaţie sub control, spuse Gwynn. Vă apreciem eforturile. Evantaiul de Corn preţuieşte mult acest parteneriat.

— Mulţumesc. Evident, e plăcerea mea să fac afaceri cu voi. Lipeală e indispensabil, bineînţeles! Lipeală!

— Ordonaţi!

— Ia o pauză. Să fi înapoi la ora unu.

— Am înţeles, să trăiţi!

Lipeală salută, făcu stânga-mprejur şi ieşi din cameră. Gwynn trase cu urechea. Paşii mari şi vioi ai lui Lipeală se opriră mai devreme decât ar fi trebuit, cam la vreo cinci metri de uşă, după estimările lui; suficient de departe ca să nu audă nimic din ce se vorbea, dar destul de aproape ca să poată interveni rapid la primul ţipăt.

S-ar fi putut scrie cărţi întregi despre războiul în care se implicase Evantaiul de Corn, dar în niciuna dintre aceste cărţi nu ar fi apărut nici măcar în treacăt vreo menţiune asupra Societăţii, prelungirea războiului fiind atribuită exclusiv temperamentului sălbatic al celor două triburi implicate: Ikoi şi Siba. Dacă s-ar fi scris un studiu complet şi precis, acesta ar fi cuprins următoarele fapte:

În momentul în care Gwynn şi Marriott îl vizitau pe Colonelul Strălucire, războiul din Lusa dura de aproape treizeci de ani. Începuse atunci când tribul Ikoi, situat la răsăritul ţinutului, invadase teritoriul tribului Siba, din apus. Echipaţi cu arme moderne, Ikoi cuceriră teritoriul. Dar, în ceasul cel mai disperat, Siba fuseseră vizitaţi în persoană de Colonelului Strălucire care se oferise să-i sprijine cu arme egale cu cele din mâinile tribului Ikoi. Conducătorii tribului Siba îi explicaseră Colonelului că, deşi erau încântaţi de ofertă, erau prea săraci ca să-şi poată permite preţul acelor arme. Colonelul le oferi primul transport pe credit. Trucul funcţionase. În câteva zile de la înarmare, măcinaţi de dorinţa de răzbunare, cei din tribul Siba începură să distrugă şi să prade aşezările Ikoi. Continuară

să cumpere arme de la Colonelul Bright şi, treptat, împinseră tribul Ikoi înapoi spre est.

Acela fusese momentul în care se trezise interesul lui Ulm pentru Lusa. Simţind profitul ce se putea face, întocmi un plan şi lansă Evantaiul de Corn în afaceri internaţionale.

În următorii zece ani, războiul funcţionase ca un mecanism de precizie. De teamă că tribul Ikoi s-ar putea înmulţi şi va deveni din nou agresiv, Siba era încântat să jefuiască teritoriul Ikoi, să-şi răpească vechii duşmani şi să-i vândă Colonelului, care îi vindea mai departe lui Ulm, care, la rândul lui, îi vindea celor din Ashamoil. Ulm îi achita Colonelului în muniţie o parte din ce-i datora, ceea ce îl ajuta pe acesta să menţină comerţul cu Siba. În acest timp, Ikoi găsiseră o sursă mai ieftină de aprovizionare cu arme şi începuseră să opună rezistenţă. Şi ei aveau un agent căruia îi vindeau prizonierii de război; era vorba despre un bărbat care se pretindea a fi negustor de prin părţile Enjiranului. De fapt, era angajat tot de către Colonel, iar armele pe care le oferea veneau de la Ulm, a cărui fabrică de armament din Ashamoil opera cu costuri foarte reduse din pricină că folosea sclavi strecuraţi ilegal. Copiii, care puteau fi mai uşor de ţinut sub control decât adulţii, erau preferaţi pentru această treabă; şi, cum erau mai uşor de capturat la graniţa cu Lusa, exista permanent o cerere şi o ofertă pentru asemenea marfă.

Colonelul îşi păstră monopolul pe partea lui de afacere. Ulm negociase cu el să obţină pentru Evantaiul de Corn monopolul pe partea cealaltă. Actul delicat de care era responsabil Colonelul se referea la controlul distribuţiei de armament pentru a păstra echilibrul şi permanenţa conflictului, fără să permită izbucnirea unei situaţii explozive care să consume întreaga populaţie a micii naţiuni.

Cu timpul, Evantaiul de Corn ajunsese să depindă în mare măsură de război. Gwynn nu văzuse cifrele, dar ştia foarte bine cum stau lucrurile. Dacă Evantaiul de Corn ar fi pierdut afacerea din Lusa, nu numai că s-ar fi produs o imensă lovitură financiară, dar casa lui Ulm ar fi pierdut serios din reputaţie. Fără îndoială că vechii duşmani ar fi profitat de această şansă pentru a ataca, iar societăţile aliate ar fi prins momentul

prielnic pentru o trădare profitabilă. Gwynn spera ca bătrânul Colonel să nu fie pe deplin conştient de situaţie.

— Eram îngrijoraţi că aţi putea avea probleme, spuse el. Ultimele două încărcături nu au corespuns standardului cu care ne-am obişnuit din partea dumneavoastră. Sincer, ne-a fost şi ruşine să-i scoatem la vânzare. Aţi putea să ne spuneţi de ce se aflau într-o stare atât de proastă?

Colonelul se încruntă spre Gwynn.

— Domnule, unii ar putea interpreta greşit vorbele dumitale! spuse el, ameninţând încrezut cu degetul. Războiul îi afectează pe toţi după un timp, chiar şi pe sălbatici. Credeam că atât voi, cât şi şeful vostru ştiţi asta.

Accentuă pe „şef” cu o notă de dezgust, de parcă poziţia lui Gwynn de angajat al unei companii îl jignea.

În câteva rânduri, Gwynn avu impresia că Strălucire sugerase că între ei exista un soi de înrudire din punctul de vedere al clasei sociale. Această preconcepţie făcea parte dintr-un cadru mai larg, iar o altă preconcepţie din acelaşi cadru era ideea că el însuşi este un om civilizat, iar lusanii nişte sălbatici. Gwynn l-ar fi putut lămuri asupra ambelor probleme. De vreme ce nu erau înrudiţi prin sânge şi nu fuseseră niciodată tovarăşi de arme, nu putea exista nicio înrudire între ei, iar singura trăsătură semnificativă pe care o împărtăşeau era cruzimea la fel de mare ca aceea a canibalilor.

— Mai există o explicaţie, zise Gwynn. De curând unul dintre concurenţii noştri a încercat să strecoare ilegal sclavi Ikoi în Ashamoil. O şalupă a vămii i-a interceptat. Se pare că echipajul a pomenit numele dumneavoastră în timpul interogatoriului.

— Mă tem că nu înţeleg ce vreţi să sugeraţi. Mi se pare o dovadă de insolenţă, zise colonelul tărăgănat. Dacă nu mai vreţi să faceţi afaceri cu mine, căutaţi pe altcineva care să recolteze carnea vie pentru voi.

— Un alt grup v-a oferit o sumă atrăgătoare, continuă Gwynn netulburat, în schimbul căreia i-aţi oferit tot ce a fost mai bun din ultima pradă, iar pe noi ne-aţi împovărat cu bunuri de mâna a treia. Ştim cu ce grupare aţi făcut afacerea. Nu au de gând să plătească la fel de bine şi pe viitor. De fapt, nici nu-şi mai pot permite s-o facă.

Colonelul continua să opună rezistenţă, zâmbind cinic.

— Nu văd ce motiv aş avea să vă cred.

— Mă scuzaţi, dar asta n-are nicio importanţă pentru noi. Totuşi, dovada se poate face uşor.

Gwynn îi făcu un mic semn lui Marriott care scoase cutia din lemn şi i-o întinse Colonelului. Acesta o deschise şi aruncă o privire spre conținutul ei. Spre lauda lui, expresia de pe chip nu i se schimbă. În cutie, învelite în hârtie unsă cu ulei, erau câteva urechi fierte, de care atârnau bucăţi sfâşiate de scalp. Recunoscu lobul mare al unei urechi şi forma pătrăţoasă şi cărnoasă a alteia. În plus, în cutie se mai aflau trei nasuri uşor de recunoscut şi câteva bucăţi de carne zbârcită cu care Colonelul nu avusese contact personal vreodată.

— Încercaţi să mă impresionaţi cu mijloacele voastre obişnuite de a rezolva problemele, domnule? Nu mă impresionează câtuşi de puţin; nu mă mai impresionează cu mult înainte de a te naşte dumneata.

Colonelul azvârli cutia pe dulapul cu tăblie de marmură. O ureche căzu pe podea.

Gwynn îşi roti coniacul în pahar.

— Colonele, vă asigur că nu mă aflu aici să vă ameninţ. Dar trebuie să rezolvăm o problemă importantă. Putem vorbi în termeni amiabili? Înţelegem foarte bine că orice om poate cădea pradă tentaţiei. De la partenerii pe care îi apreciem nu cerem decât o răsplată. Asta mi s-a spus să vă transmit.

Nu mai spuse nimic în plus, în vreme ce Colonelul Strălucire părea că vrea să dărâme ceasul de deasupra căminului cu privirea. Gwynn nu-şi făcea prea multe speranţe. De fapt, se aştepta la o răsturnare de situaţie dramatică. Încercă să surprindă privirea lui Marriott, dar acesta era complet absorbit de tablou.

După câteva minute, Colonelul tuşi încet. Gwynn percepu acest gest ca pe o recunoaştere a înfrângerii.

— După calculele noastre, pierderea, la care se adaugă şi alte cheltuieli pe care le-a implicat această poveste, se ridică la 110.000 de florini. Trebuie să vă spun că dorim plata în aur, în mai puţin de o săptămână.

După ce se mai uită o dată la ceas, nereuşind să-l dărâme cu privirea nici de această dată, colonelul încuviinţă ţeapăn.

— Se rezolvă. Acum ieşiţi afară!

□ ■ □

În timp ce se purta discuţia, Marriott îşi lăsase gândurile să alunece în voie. Muzica ce se auzea de jos, zgomotele din junglă, ceasul şi vocea Colonelului şi a lui Gwynn, toate îi zgâriau auzul şi îl iritau. Îşi îndreptase atenţia spre tablou, atras în special de buchetul de crini care parcă aveau o strălucire proprie, lăsând impresia că plutesc într-un spaţiu numai al lor, care nu făcea parte din pânză, ci numai se sprijinea de ea. Albul lor strălucitor îl trimise cu gândul la gâştele arctice care zburaseră cândva pe deasupra capului lui în timp ce stătea culcat în zăpada pufoasă. Într-o clipă nu se mai văzu în hotel, ci acolo, în trecut, unde nu auzea decât gâgâitul gâştelor peste respiraţia lui sacadată. Soarele de miez de vară încă mai lucea la orizont, în profunzimea nopţii, ca un jăratic ce refuza să se stingă. Omătul era roşu, roşu-închis cu umbre negre ondulate, ca o mantie de catifea pe care nu te mai saturi s-o priveşti, dar udă şi prea rece ca să te poţi întinde pe ea.

Îi dăduseră o şansă. Nu-l omorâseră în bătaie. Şaizeci de bice, destul cât să rănească, dar nu şi să ucidă. Purta o blană pe el şi era puternic; ar fi putut să caute adăpost, dar se hotărâse deja să scape de viaţă, căci niciuna dintre experienţele lui nu-i insuflase plăcerea de a trăi. Singura lui satisfacţie era furtul şi găsea întotdeauna metode de a lua ceea ce nu-i aparţinea.

Satul îl tolerase pentru că niciodată nu luase prea mult şi, în plus, le era de folos: un tânăr destul de puternic să lucreze cât doi, fie că era vorba de săpat după cărbuni, de jupuit pielea căprioarelor sau de tras la foaie şi de cărat fierul în forjă. Fusese tolerat până în clipa în care făcuse o prostie urâtă: îndrăznise s-o ia pe ea, pe fiica bardului, cea cu păr de aur şi voce de înger, cea pe care toată lumea o iubea şi pentru care nimeni nu avea să-l ierte. Preferase să nu le spună că în acel moment al posedării avusese convingerea că era cu adevărat a lui. Ştia că nu gândise bine şi simţea o dureroasă remuşcare pentru că făcuse rău tocmai fiinţei pe care o dorea mai presus de orice. Se detesta. Dar şi aşa, întins pe zăpadă, golit de voinţă, tot îşi ura neamul pentru că-l alungase. Biciuirea ar fi fost de ajuns; nu ar mai fi repetat greşeala. S-ar fi întors la

furtişagurile lui de carne de căprioară şi tinichele, ar fi suportat privirile bănuitoare şi dispreţul celorlalţi şi nu ar mai fi îndrăznit niciodată s-o privească în ochi.

Dar cine ar fi riscat? Nimeni nu-i luase apărarea. Părinţii şi fraţii lui tăcuseră mâlc, de parcă ar fi fost un străin.

Fusese foarte surprins de uşurinţa cu care se hotărâse să moară. Îi lipsea puterea de a se sinucide – se înţepase cu cuţitul în braţ, dar nu reuşise să taie suficient de adânc – dar putea lăsa lumea să-i pună capăt zilelor. Asta chiar putea s-o facă.

Numai că lumea avea alte planuri cu el. În noaptea în care îl alungaseră, soarta îi scoase în cale o sanie trasă de câini în mare goană. La început se prefăcuse mort, ţinând ochii închişi în timp ce câinii îl adulmecau. Apoi auzi paşii unui om scârţâind pe zăpadă şi simţi o mână caldă pe gât.

Apoi auzi un hohot de râs şi o voce tânără:

— Ai face bine să te ridici sau o să-mi las câinii să te mănânce. Sau poate am să te mănânc chiar eu. Ai destulă carne pe oase şi mi-e cam foame.

Marriott izbutise să lase să treacă vreo câteva secunde, apoi renunţă la ideea de a se lăsa ucis. Deschise ochii şi văzu un băiat cam de vârsta lui, îmbrăcat în piei şi blănuri groase, cu o sabie la şold.

În acel moment, din sanie sări un ghemotoc pufos ca un bulgăre de zăpadă. Imediat Marriott se trezi cu un căţeluş care-l lingea energic pe nas.

— Îţi fac cunoştinţă cu Dormath, spuse băiatul zâmbind. Nu e prea bine crescut, dar asta s-ar putea să-l ajute în lumea necivilizată de aici. Eu sunt Gwynn, am locuit în ultima vreme în Falias, dar acum nu mai locuiesc nicăieri.

Marriott se ridică de jos. Se simţea teribil de obosit, dar încercă să nu o arate. Avea şansa să o ia de la capăt. Văzu cu ochii minţii o cale largă şi limpede pe care păşea o versiune diferită a lui însuşi.

Băiatul acela, pe nume Gwynn, nu-i puse întrebări directe. Îi spuse că haita devenise agitată şi, din curiozitate, îi lăsase să-şi urmeze nasul. Marriott presupuse că sângele care i se scurgea din tăieturi îi atrăsese pe câini, dar nu scoase nicio vorbă despre biciuire sau despre rănile pe care şi le făcuse singur. Nimeni nu trebuia să ştie despre vechiul lui fel de a fi.

După acest episod, amintirile îi erau fragmentare. Îşi amintea că mersese cu sania, încălzindu-se şi moţăind în blănurile cu care se acoperise. Îşi amintea cum îi dăduse Gwynn o sticlă de meteglin distilat din care băuse până la fund, după care spusese tot, apoi i se făcuse rău şi vomitase peste marginea saniei. Se părea că nici nu apucase bine să păşească pe calea lui cea nouă, că o şi luase razna.

Cu toate acestea, în anii plini de aventuri care au urmat după întâlnirea lui cu Gwynn, era adevărat că sub numele de Marriott acumulase faimă şi reputaţia de cavaler al femeilor. Totuşi, femeile îl evitau de parcă ar fi purtat un însemn pe care ele îl vedeau limpede. Visase la fericire, se îndrăgostise de multe ori şi fusese de fiecare dată tratat cu indiferenţă, cu teamă sau dispreţ. Începuse să creadă că-şi atrăsese singur un blestem asupra sa prin fapta brutală din sat.

Când o văzuse pentru prima oară pe Tareda Mereu, o adorase pe loc, dar depăşise acea stare de mult. Neavând posibilitatea să fugă de ea, trebuia să rămână acolo şi să devină, noapte de noapte, tot mai profund îndrăgostit de ea. Tareda devenise centrul universului său şi singura lui şansă de salvare. Ştia că fusese fascinat de iluzia că melodiile pe care le cânta i le dedica numai lui, înţelegea asta şi în adâncul sufletului se împăcase cu ideea; în acest timp, o sută de alţi oameni, bărbaţi şi femei, în aceeaşi sală, credeau şi ei că li se cânta numai lor şi se împăcaseră cu ideea.

Reuşise să se convingă că dacă i-ar fi zâmbit măcar o dată cu adevărat, altundeva decât de pe scenă, vina lui s-ar fi spulberat şi ar fi fost iertat de păcate, blestemul ar fi dispărut, iar poarta spre iubire s-ar fi descuiat; ar fi putut chiar s-o facă să îl dorească.

Lăsându-se purtat de fantezii, Marriott se văzu din nou zăcând pe zăpadă, dar în sania care-l găsi era Tareda, îmbrăcată cu o haină albă de nurcă, iar el o luă de mână şi ea zâmbi, apoi îl trase aproape.

Inevitabil, femeia căreia cavalerul îi oferea flori împrumuta, de asemenea, chipul Taredei în mintea lui. Se uitase neîncetat la tablou, chiar dacă îl umplea de nelinişte, până în clipa în care îl auzi pe Colonelul Strălucire spunându-le să plece.

7

În ceea ce-l privea pe Gwynn, imaginea femeii şi a cavalerului îi aminti de sfinxul ghemuit şi de vasiliscul solzos. Curiozitatea lui adormită legată de autoarea gravurii începu să se trezească şi simţi din nou impulsul de a o căuta pe Beth Constanzin.

Oricum, era o perioadă potrivită să încerce. Descoperise că avea acum mai mult timp liber ca oricând în ultimele luni, pentru că, după vizita pe care o făcuse, împreună cu Marriott, Colonelului Strălucire, lucrurile se liniştiseră pe mai toate fronturile. Colonelul trimitea încărcătura pe râu cu punctualitate şi toţi prizonierii erau tineri, puternici şi frumoşi. Evantaiul de Corn se bucura de o perioadă de prosperitate şi linişte.

Gwynn abordă sistematic sarcina pe care şi-o asumase. Îi trecu prin minte că acea clădire trapezoidală din gravură ar putea fi reprezentarea mărită a unui obiect mai mic, ca de pildă un piedestal decorativ din vreo grădină sau un cavou; un soi de încăpere în care aştepta următorul indiciu. Fiind încântat de idee, luă o hartă mare a oraşului Ashamoil şi o împărţi cu o grilă de şaizeci de pătrate cu cerneală roşie, apoi tăie harta de-a lungul liniilor trasate. Copie clădirea sfinxului şi merse la o tipografie unde o multiplică în şaizeci de exemplare. Apoi, timp de câteva zile, luă legătura cu şaizeci de indivizi cunoscuţi drept buni detectivi. Toţi se lăudau că puteau găsi orice lucru pentru care erau plătiţi. Gwynn dădu fiecăruia dintre ei câte o copie a desenului, câte un fragment de hartă în care să caute clădirea, plăti jumătate în avans şi promise o primă generoasă norocosului desemnat să cerceteze chiar zona ce conţinea obiectivul căutat, indiferent ce avea să se dovedească a fi. Apoi aşteptă.

O lună mai târziu, Gwynn stătea în pat dezbrăcat şi evalua rezultatele eforturilor sale. Îşi turnă un alt pahar cu vin.

Nimic. Detectivii cei infailibili se întorseseră, cu toţii, fără niciun rezultat. De data asta se gândea să-i trimită în căutarea femeii care avea chipul sfinxului. Dar deja era de părere că

jocul era crud şi plictisitor. Gwynn se simţea dezamăgit de artistă. Se mustra pentru lipsa lui de raţiune.

Goli paharul şi închise ochii. În lipsa vederii, celelalte simţuri i se ascuţiră. Peste zgomotele de pe râu şi zarva oraşului, Gwynn auzi o voce în camera de dedesubt. Parcă era a unui actor ce repeta un monolog:

— M-am născut om, dar cruzimea şi durerea chinuitoare pricinuită de mândria mea rănită m-au făcut să caut alternative de la o vârstă fragedă. Am fost fericit în chip de porc, când un culcuş de gunoi de grajd îmi aducea mai multă plăcere decât un divan de mătase şi când o găleată cu lături era echivalentul unei mese cu vin de Burgundia şi smochine umplute. După ce am redevenit biped, nu am mai reuşit să mă transform în porc, dar am reuşit să mă preschimb în capră, condiţie care ar fi putut fi satisfăcătoare, dacă nu ar fi fost frumuseţea incontestabilă a ochilor mei galbeni, cu pupilele lor orizontale elegante, aşa încât, zărindu-mă într-un pârâu, am simţit o dorinţă care m-a îndurerat. Am găsit refugiu în pământ şi în orbire. Voi, cei care vedeţi păsări în fiecare zi şi râvniţi la aripile lor, nu vă gândiţi niciodată la fericirea râmei: singura ei dorinţă este de a se ghiftui cu ţărână şi această dorinţă este mereu satisfăcută. Numai voluptatea simţurilor îl determină pe porc să se considere superior nobilei râme... Mă las pradă vagilor amintiri, prietene. Nu trebuie să uiţi că te-am prevenit în privinţa caracatiţelor înaripate, care sunt aşteptate în orice clipă să apară cu mesajele lor sumbre prin oraşele lumii. Ai zărit zborul acestor moluşte când ţi-ai lipit nasul de geamul ferestrei de la care îi speriai pe trecători cu obrajii tăi supţi şi cu părul vâlvoi? Ochii tăi de bufniţă nu au clipit niciodată. Dar, deşi i-ai văzut pe criminal şi pe pederast făcându-şi semne din cap unul altuia pe stradă, probabil că nu ai mai văzut nimic altceva în neregulă. Caracatiţele au o putere extraordinară de a se camufla, chiar dacă nu văd culorile...

Vocea continuă să înşire astfel de nonsensuri, dar Gwynn încetă să le mai asculte. Adulmeca schimbarea anotimpului. Lunile de secetă erau pe sfârşite. Venea vremea ca aerul să se umezească şi să aducă izul de reavăn care anunţa venirea musonului.

Îşi petrecea zilele într-o rutină plăcută. Dormea dimineaţa până târziu, citea sau pierdea vremea prin cafenele. De cele mai multe ori, după-amiaza îl prindea în Clubul Sportiv Mimosa Tier, împreună cu colegii lui, unde trăgea cu arma, se duela şi călărea, după care stătea o oră-două în bar, apoi făcea o baie la Corinthian. Serile şi le petrecea tot cu colegii sau într-o societate mai largă, în jurul altor activităţi indispensabile unei vieţi elegante: juca biliard sau cărţi, dansa, lua cina, mergea la teatru, se plimba cu singurul scop de a fi văzut şi, fireşte, îşi cumpăra haine. În ziua aceea îşi luase trei costume noi. După două ore de ales materialul dintre mostrele întinse dinaintea lui de către croitor – un bărbat pasionat de materialele cu care lucra şi al cărui discurs despre ţesături, tăietură şi culori era absolut cuceritor – Gwynn alesese din paleta de mătăsuri uşoare şi grele, de damasc, de crep, de brocarturi care-ţi luau ochii, de moltoane, de piele vopsită şi de broderii cu fire metalizate. Urmă apoi o altă oră în care discutară modelul după care aveau să fie croite hainele, vestele, pantalonii şi cămăşile. Noua modă pentru cămăşi era simplă, cu guler înalt şi răsfrânt şi fără dantelă. Iar cravatele de dantelă, după cum îi spusese croitorul, aveau să devină accesorii exclusiv feminine. Dacă domnul nu dorea să fie ridicol, trebuia să poarte mătase simplă.

Gwynn îl socotea pe croitor drept unul dintre cei mai pricepuţi oameni.

În timpul nopţii, lucra. Cu o oră în urmă se întorsese dintr-o vizită pe care o făcuse cu Jasper cel Precis celor patru tineri care-şi doreau să devină operatori şi care reuşiseră să se îndatoreze teribil faţă de Ulm. Părinţii lor, deşi plini de bani, refuzaseră să-i scoată din încurcătură. Cei patru se dovediseră neaşteptat de încăpăţânaţi, aşa încât Gwynn şi Jasper fuseseră nevoiţi să depună oarece eforturi ca să-şi impună punctul de vedere. În cele din urmă, totuşi, reuşiseră să-i aducă pe cei patru tineri într-o stare destul de jalnică pentru a-i face pe părinţi să-şi regrete zgârcenia.

Acum se părea că avea să stea în pat, gol, singur şi să bea vinul pe care plănuise să-l împartă cu Beth Constanzin. Formulat astfel, gândul îl făcu să lase sticla jos. Se strâmbă în întuneric.

Se gândea să se culce când auzi paşi uşori ce se apropiau pe coridor. Recunoscu paşii doamnei Petris de la etajul patru care se opriră în dreptul uşii. Apoi auzi clopoţelul din salon.

Se gândi să se prefacă deja adormit. Era destul de târziu. Oricum, orice chemare din partea doamnei Petris însemna o invitaţie la petrecere. Dintre cei câţiva vecini pe care îi avea, ea era singura cu care avea relaţii sociale. Femeia cunoştea pe toată lumea; dacă în clădire s-ar fi mutat un bloc de piatră, era în stare să-l convingă să participe la dineurile şi seratele ei.

Se ridică din pat, trase un halat pe el şi răspunse la uşă.

— Bună, dragul meu Gwynn!

Doamna Petris îi ajungea până la piept. Zâmbind, lăsă să se vadă dinţii pe care încă îi mai colora cu indigo după moda din tinereţea ei. Cu zeci de ani în urmă fusese dansatoare de revistă. Mai păstra încă ţinuta ţanţoşă de dansatoare şi chipul, deşi ridat ca al unei păsări preistorice şi acoperit cu fard, emana încă o neobosită vivacitate. Purta o rochie lungă neagră, împodobită cu mărgele, veche de vreo cincizeci de ani, iar peste părul scurt şi alb avea o diademă cu pietre de cristal şi pene negre. Mirosea, ca de obicei, a şampanie şi cum întotdeauna vorbea ca o fetişcană entuziastă, Gwynn era de părere că şi asta ţinea tot de moda de pe vremea ei.

— Bună seara, doamnă P., o salută el. Cărui fapt îi datorez plăcerea?

— Cât mă bucur că te-am găsit acasă! Ştiu că n-am de ce să-mi fac griji vreodată că te-aş trezi, bufniţă ce eşti! Sunt jos cu doamna Enoch şi cu alte câteva persoane la o mică şedinţă de spiritism. Ne-ar face mare plăcere dacă ai veni şi tu. Hai, spune că vii! Speram că ai vrea să ne cânţi ceva. Data trecută a fost aşa de stimulant. Ne considerăm tare norocoşi să avem un muzician în imobilul nostru – şi încă unul atât de arătos!

Pe Gwynn îl cam dureau mâinile după bătaia administrată celor patru obrăznicături, dar nu putea prezenta o astfel de scuză.

Nu se putea abţine să nu ţină puţin la doamna Petris. Bunicile lui fuseseră femei îndârjite, pline de voinţă, care mânuiau politica şi sabia cu uşurinţa dată de obişnuinţă. Celelalte bătrâne ale clanului erau tot aşa, ori erau vrăjitoare, clarvăzătoare, femei de care era mai bine să te fereşti. Toate îşi

puneau puterile în slujba clanului. Ele erau stâlpii societăţii. Gwynn începuse să creadă că doamna Petris avea o mare putere de caracter dacă reuşise să rămână frivolă ca un fluture toată viaţa.

Odată îi spusese că îi amintea de răposatul ei fiu, care dispăruse într-un accident de navigaţie. Deseori declara că doreşte să aibă în preajmă tineri interesanţi. De când îi făcuse să participe la una dintre şedinţele ei de spiritism, Gwynn asistase la alte câteva. Vrăjitoarele pe care le invita erau toate nişte actriţe de vodevil îngrozitor de bătrâne, dar Gwynn avea parte de conversaţii plăcute cu alţi musafiri, oameni cu care nu i-ar fi făcut plăcere să se întâlnească în mod obişnuit. La asemenea reuniuni, femeile îi depăşeau întotdeauna numeric pe bărbaţi. Dacă s-ar fi născut în ţara lui, multe dintre aceste femei ar fi devenit vrăjitoare.

— Bineînţeles, as fi foarte bucuros să vin, îi răspunse el.

— Oh, minunat! ţopăi ea fericită şi se agăţă de braţul lui. Dar te îmbraci, da? Pune ceva sugestiv, care să meargă cu atmosfera mistică. Spiritele sunt îngrozitor de sensibile la astfel de amănunte.

— O să-mi verific garderoba, doamnă P. – deşi mă tem că nu prea mă pricep în probleme oculte şi nici nu cunosc gusturile vestimentare ale spiritelor.

Doamna Petris chicoti.

— Eşti o comoară, dragule! Hai, du-te şi găseşte ceva printre hainele din şifonier.

Gwynn se scuză şi se întoarse în dormitor. Imediat se gândi la o combinaţie. Nu era chiar atât de nepriceput în simbolismul ezoteric. Curând reveni la uşă îmbrăcat complet în negru şi cu haina brodată cu ochi de păun. Îşi prinsese cravata neagră ca de înmormântare cu o broşă în formă de medalion, un memento mori înfăţişând un craniu într-un laţ, unul dintre puţinele lucruri pe care le mai păstra din vremurile de tâlhărie.

Doamna Petris izbucni imediat:

— Oh, perfect! Spiritele morţilor vor fi foarte încântate.

Dădu din cap de multe ori, zâmbind cu dinţii ei albăstrui.

— Îţi mulţumesc, dragul meu, spuse ea, sprijinindu-şi mâna pe mâneca lui. Hai jos, ne aşteaptă lumea.

Sprijinindu-se un pic de braţul lui în timp ce traversau coridorul şi coborau scările, îl întrebă:

— Te-ai mai gândit la ce am discutat luna trecută?

— Da, m-am gândit foarte serios, aşa cum am promis, răspunse el.

— Dar n-ai făcut nimic în acest sens, nu?

— Nu am găsit pe nimeni pentru care să-mi doresc să acţionez. Poate sunt eu prea pretenţios sau poate că femeile sunt prea pretenţioase. De fapt, nimeni nu ar vrea să fie ales de cineva fără pretenţii.

— Dragostea e foarte importantă, dragă Gwynn. Avem nevoie de ea.

— Ştiu, doamnă P.

— Mă bucur că ştii. Ca să trăim cum trebuie, avem nevoie de unele certitudini, chiar dacă nu se bazează complet pe adevăr.

Bătrâna scoase un hohot ironic.

— Am să am în vedere sfatul dumitale.

— Sunt sigură că vei găsi femeia potrivită care să-ţi fie soţie, dragul meu. Există una şi pentru tine. Pentru fiecare dintre noi există cineva.

Ajunseră în faţa uşii.

— Am invitat două domnişoare în seara asta. Poate vreuna din ele e persoana potrivită. Nu se ştie niciodată, nu?

Gwynn fu de acord.

Doamna Petris deschise uşa doar atât cât să-i facă loc să intre şi o închise repede. Ştia din şedinţele trecute că trebuia să fie atentă să nu lase spiritele eterice să scape afară.

Salonul în care intraseră era decorat cu draperii de voal roşu. Lumina venea numai de la lumânările aprinse în candelabre de bronz având forma unor trupuri goale de bărbaţi şi femei cu capetele date pe spate şi gura larg deschisă; lumânările stăteau în gurile lor. Un miros greu de tămâie plutea în aer.

Şase oameni erau aşezaţi în jurul unei mese acoperite cu pânză neagră. Doamna Petris îl prezentă pe Gwynn.

— Baria şi Onex Ghiralfi, arătă ea spre două femei elegante ce stăteau alături.

Amândouă zâmbiră şi înclinară uşor capul.

— Iar dânsul este Locotenentul Tăiş.

Un bărbat îmbrăcat în uniformă de husar halaciană se ridică şi făcu o plecăciune ţeapănă.

— Marcon, vărul locotenentului.

Un băiat plăpând de vreo optsprezece ani, care ar fi fost teribil de frumos dacă nu ar fi avut ochi atât de morţi, se ridică şi imită plecăciunea lui Tăiş.

— Pe doamna Yanein ai cunoscut-o deja, cred.

Femeia masivă, dar cu trăsături frumoase, de vârsta a doua, îmbrăcată cu haine negre de văduvă şi cu bijuterii de rubin, zâmbi şi dădu din cap.

— Ne-am cunoscut la petrecerea de ziua ta, dragă. A fost destul de curajos încât să danseze cu mine.

Şi suficient de prudent să nu facă mai mult de atât, se abţinu Gwynn să adauge. Cu un an în urmă, doi conţi bogaţi şi bătrâni se duelaseră pentru doamna Yanein. Supravieţuitorul o luase de soţie, devenind astfel cel de-al patrulea soţ al ei. După o lună, murise de inimă, după câte se spunea, cel puţin de către cei mai diplomaţi.

După ce doamna Petris îl prezentă şi anunţă că avea să le cânte la pian, Gwynn făcu o plecăciune.

— Îmi face deosebită plăcere să vă cunosc, iar pe dumneavoastră să vă revăd, doamnă Yanein. Sunt doar un muzician amator, dar mă voi strădui să cânt cât mai bine pentru domniile voastre.

Faţa ultimei persoane era ascunsă sub un şal ce-i acoperea capul ca o glugă. Avea dinainte un glob de cristal aşezat pe un suport de argint.

Doamna Petris se întoarse către această persoană şi spuse:

— Am plăcerea şi onoarea de a-ţi face cunoştinţă cu doamna Enoch, care va invoca spiritele pentru noi în seara aceasta.

Gwynn nu mai auzise de ea până atunci. Când femeia îşi lăsă şalul pe umeri, descoperi cu surprindere că o cunoştea. Era o pribeagă din Ţinutul de Aramă. Se mai întâlnise cu ea de câteva ori. Fusese târfă, negustoreasă de arme, hoaţă de vite, trişoare la cărţi şi actriţă. Îşi dădu seama că şi ea îl recunoscuse.

Îşi fixă asupra lui ochii boiţi cu negru, cu o expresie amuzată.

— Se spune că melodiile cele mai frumoase sunt ale diavolului. Şi aşa e, nu crezi, tinere?

Gwynn zâmbi.

— Doamnă, mi s-a spus că muzicienii sunt într-un fel oamenii lui Dumnezeu.

Locotenentul Tăiş îi întrerupse.

— Sper că nu vom vorbi despre lucruri drăceşti în seara asta!

Râse puţin forţat.

— Ba cred că deja am făcut-o, spuse doamna Yanein, pipăindu-şi gâtul cu privirile aţintite vizibil asupra lui Gwynn.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Yanein, îi ţinu isonul Gwynn.

Doamna Yanein râse ceva mai relaxat decât Tăiş, iar doamna Petris o acompanie cu un chicotit.

— Gwynn, dragule, spuse ea agăţându-l de mânecă, du-te la pian şi cântă-ne ceva. Cântă o uvertură! Mai întâi vorbim cu spiritele, apoi petrecem. Întâi vorbim cu spiritele, apoi vom fi spirituali.

Spunea de fiecare dată gluma asta. Toată lumea zâmbi sau râse, mai puţin tânărul Marcon care nu vedea niciun motiv să fie o prezenţă agreabilă.

Lângă masă, la perete, drapat şi el cu voaluri purpurii, se afla un pian. Gwynn se aşeză pe scaunul tapiţat din faţa pianului.

— Cântă-ne ceva divin, comandă sec doamna Enoch. Nu vrem ca forţele infernului să pătrundă şi să-l tulbure pe Locotenentul Tăiş. Cântă-ne ceva potrivit cu misterele sacre.

— Te rog! exclamă Tăiş.

Gwynn începu o sonatină inofensivă în cheie minoră ca să nu-şi obosească prea mult mâinile. După ce cântă câteva acorduri, doamna Enoch le ceru celor adunaţi în jurul mesei să-şi dea mâinile şi să închidă ochii. Începu să geamă şi să tremure, apoi, cu o tresărire a capului, anunţă sosirea primului spirit. Era fiul doamnei Petris, care îi adresă câteva cuvinte liniştitoare mamei lui prin intermediul doamnei Enoch, asigurând-o că se află încă în rai. O întrebă de sănătate şi ea îi răspunse că se simte foarte bine.

— Dar tu eşti bine? îl întrebă doamna Petris pe fiul ei mort.

Primi un răspuns afirmativ.

Gwynn auzi un zgomot surd, înăbuşit repede. Cineva, n-ar fi putut spune exact cine, aproape că izbucnise în râs.

Apoi doamna Enoch aduse în scenă fantoma unui fost tovarăş de arme al lui Tăiş, căruia husarul îi ceru scuze destul de stângaci.

Când se încheie acest episod, doamna Enoch rosti tărăgănat:

— E vreun spirit aici pentru Marcon?

— Nu, spuse băiatul repede. Eu nu vreau să văd pe nimeni.

Doamna Yanein însă voia. Conversaţia ei dură cel mai mult pentru că dorise să intre în dialog cu toţi foştii ei soţi. Doamna Enoch îşi jucă bine rolul, reuşind să vorbească pentru fiecare cu glas diferit, în timp ce doamna Yanein, la rândul ei, se dovedi o actriţă desăvârşită, exprimându-şi iubirea nemăsurată pentru fiecare dintre pretinsele spirite.

După ce îşi luă rămas bun de la ultimul, de la conte, doamna Enoch începu să geamă. Înţelegând din asta că „spiritele” se retrăgeau, iar ea „îşi revenea”, Gwynn se opri din cântat şi se întoarse spre ceilalţi.

Doamna Enoch sări din scaun şi, cu mâini tremurânde, se apucă de globul de cristal. Se relaxă, trase aer în piept, oftă şi începu să-şi vină treptat în fire.

— Mi s-a uscat gâtul, spuse ea cu voce răguşită. Să luăm o pauză. Doamnă Petris, haide să bem nişte shandy.

— Isobel, adu opt pahare cu shandy, strigă doamna Petris către bucătărie.

Toată lumea se mută pe fotoliile din celălalt capăt al salonului. Gwynn li se alătură. Invitat de zâmbetele celor două domnişoare, Baira şi Onex Ghiralfi, se aşeză între ele. Cu coada ochiului, o văzu pe doamna Yanein aşezându-se lângă locotenentul Tăiş. Marcon stătea retras. Doamna Petris porni să o întrebe pe doamna Enoch despre viaţa de dincolo, iar ea, cu viclenia unei actriţe bătrâne, îi dădu răspunsurile pe care dorea să le audă.

— Lumea de dincolo e o lume veselă, doamnă Petris, spuse ea pe un ton ferm. Morţii sunt foarte liberi; pot face orice doresc.

— Şi se simt vreodată nefericiţi?

— Doar atunci când vor să dea existenţei lor parfumul vieţii; dar nu pot să sufere excesiv şi nici pentru multă vreme şi, desigur, nu pot muri.

— Spune-mi, te rog, ei ştiu că sunt morţi?

— Nu întotdeauna, spuse doamna Enoch.

Gwynn îşi concentră întreaga atenţie asupra celor două tinere.

Baira îi spuse că se ocupă de matematică, iar Onex de astronomie. El nu-şi declară ocupaţia şi nici nu fu întrebat.

Isobel, servitoarea doamnei Petris, aduse băuturile pe o tavă.

Gwynn aştepta să se servească întâi cele două surori, apoi îşi luă şi el un pahar.

— E rândul vostru, domniţelor. Cu cine o să vreţi să vorbiţi de pe lumea cealaltă, dacă nu sunt indiscret?

— Cu sora noastră, spuseră amândouă odată.

— Am mai avut o soră, spuse Onex.

— Era arhitectă, spuse Baira. A murit într-un accident de şantier.

— Îmi pare rău.

Gwynn se întreba cum de nu-şi dădeau seama că doamna Enoch era o şarlatană. Sau poate că-şi dădeau seama şi veniseră, la fel ca el, doar ca să socializeze.

Onex zâmbi tristă.

— Acum că noi ţi-am răspuns, trebuie să ne răspunzi şi dumneata, spuse Baira. Cu spiritul cui ai vrea să vorbeşti?

— A, nu, eu fac parte din decor doar. Nu am de gând să particip.

Onex îl luă de mână. El nu se împotrivi. Îi strecură degetul mare pe sub mânecă şi îl mângâie uşor pe încheietură. Îl privi în ochi şi, încruntându-se mirată, îi zise:

— De ce nu te grăbeşti să-ţi găseşti femeia?

— Pentru că nu am pierdut niciuna în ultima vreme, răspunse el.

Era puţin tensionat şi se străduia să o ascundă. Apoi îşi aminti de speranţele doamnei Petris pentru el. Fără îndoială că le pomenise ceva despre asta celor două surori. Era ceva mai amuzat acum, aşa că reuşi să se relaxeze.

Onex clătină din cap.

— Citesc o mulţime de lucruri în stele. Poziţia lor e ca un limbaj. Sora mea vede chiar mai multe în numere. Tu ce faci aici?

— Cânt la pian, stau de vorbă cu voi, onorez invitaţia unei vecine, spuse Gwynn detaşat.

Ca la o comandă, surorile ridicară câte o sprânceană amândouă odată.

Onex vorbi prima.

— Dimineaţa, când mă trezesc, mă uit în oglindă şi vorbesc cu ea, apoi încerc să-mi dau seama cine am devenit în timpul somnului.

Degetul ei mângâie butonul cămăşii în care sclipeau pietricele pătrate.

— Se pare că ţii la oglinda ta.

— Dar nu vorbesc cu ea.

— Poate că ar trebui. Sau, cel puţin, ar trebui să te gândeşti la asta: când o stea se reflectă într-un râu, poţi lua apa în căuş şi odată cu ea şi lumina astfel că vei ţine în mâini o parte din steaua însăşi. Doar dacă îmi poţi explica diferenţa dintre o stea şi lumina ei.

Răspunsul pe care ar fi vrut să-l dea fu amânat de icnetul teatral al doamnei Enoch. Toate privirile se aţintiră asupra ei. Îşi lăsă paharul să cadă în poala doamnei Petris, se prinse cu mâna de piept, deschise gura larg şi căzu cu faţa în jos la podea.

Gwynn crezu că asista la un nou spectacol. Dar doamna Petris îngenunche iute şi o întoarse pe doamna Enoch cu faţa în sus. Atunci se văzu că murise.

— Inima, mormăi doamna Petris. Săraca femeie.

Doamna Yanein se uita la cadavru cu o vagă expresie de aprobare.

— Timpul este singurul prădător care nu face niciun serviciu vieţii, nu credeţi? spuse Marcon cu glas serios şi rece.

Tăiş îşi drese glasul.

— Nu ar trebui să chemăm pe cineva?

— O, da… ar trebui, spuse doamna Petris.

Tăiş se grăbi să plece, luând-l cu el şi pe băiatul cu ochii morţi. Doamna Yanein îi urmă.

Surorile se ridicară împreună, îşi exprimară condoleanţele şi părăsiră şi ele salonul. Îi aruncară lui Gwynn priviri ciudate în drumul lor spre ieşire, de parcă ar fi împărtăşit un secret cu el.

Gwynn rămase singur cu doamna Petris. Când văzu că nu pleacă odată cu ceilalţi, bătrâna se repezi spre el, i se prăbuşi la piept şi izbucni în plâns. El o conduse spre un scaun, apoi o

chemă pe Isobel să stea cu ea până ce avea să apară cărăuşul. Nedorind ca doamna Petris să se trezească cu nota de plată pentru mutarea cadavrului, îi dădu menajerei bani, neştiind dacă nu cumva Tăiş făcuse şi el acelaşi gest.

Înainte de a pleca, se uită în jos spre răposata doamnă Enoch. Fusese norocoasă că nu sfârşise în nisip cu ani în urmă, că îşi făcuse o viaţă nouă, oricât de ridicolă. Nu se putea abţine să nu vadă aluzia la propria lui viaţă.

Coborî pe terasă.

O briză ducea mirosul de pâine prăjită la vale, acoperind duhoarea de fum de motor şi de nămol putred al râului Skamander. Noaptea era blândă.

Aprinse un autodafé. Nu era obosit. Era agitat.

După ce trase câteva fumuri, aruncă ţigara în râu. Voia ceva mai festiv. Trecuse ceva vreme de când nu se mai răsfăţase. Îşi privi ceasul de buzunar şi văzu că abia trecuse de miezul nopţii. Hotărî să treacă pe la Unchiul Vanbutchell. Ocoli spre grajd ca să pună şaua pe cal.

Vanbutchell trăia în vechiul Ghetou al Doctorilor de pe malul celălalt. Gwynn călări pe străzile de peste Corozo, coti spre est în Parada Vârtejului şi merse aproape doi kilometri, ajungând la capătul unde grupuri de petrecăreţi roiau printre terasele din faţa cabaretelor, pe sub prelate şi umbrele cu ciucuri şi dansau în saloane cu intrări largi din stradă cu nume precum Ore Abandonate şi Zvonul Deliciului. Muzica se auzea din dreptul fiecărei uşi, toate melodiile ciocnindu-se în stradă ca nişte beţivi.

Gwynn trecu prin vârtej fără să se împiedice. Se gândea la trecut. Era vizitat de ultimele amintiri ale oraşului clanului lui din Falias, cu bazaltul lui negru acoperit cu gheaţă şi cu acoperişurile şi domurile pline de zăpadă. Străzile, rareori primitoare, erau pustii; oamenii stăteau înăuntru, în marele salon din adâncul fortăreţei, stând cu sutele pe perne în jurul focurilor albastre aranjate în cercuri concentrice pe podea, gătind, bând şi discutând. Ambasadori, solicitanţi şi animatori treceau prin faţa flăcărilor albastre. Într-o noapte anume, în fiecare lună, la oră târzie, majordomul bătea gongul şi vrăjitoarele se aliniau să rostească profeţii şi blesteme la

adresa duşmanilor clanului. Vrăjitoarele povesteau legende în chip de adevăruri, vorbeau despre dansul stelelor ca despre o cheie a cunoaşterii, iar despre vântul de nord spuneau că e un cântec de pe tărâmul morţilor.

Ateismul bine cimentat în societatea anvallică nu afectase niciodată respectul la fel de puternic pentru strămoşi şi puterile lor. Când membrii decedaţi ai unui clan erau văzuţi că-i ajută pe cei vii, familia conducătoare căpăta întotdeauna respect. În anii în care strămoşii păreau să se abţină de la ajutor, cei mari trebuiau să-şi păzească bine spatele.

Se spunea că vrăjitoarele îşi puteau proiecta sufletele din lumea obişnuită în cealaltă şi înapoi. Distanţa şi timpul secaseră credinţa pe care Gwynn o avusese de tânăr în lumea de dincolo, în ţinutul îngheţat şi plin de stele al spiritelor, faţă de care devenise între timp indiferent. Cu toate acestea, nu-şi pierduse credulitatea în întregime. Oricât de falsă ar fi fost doamna Enoch, nu putea nega în întregime spusele lui Onex Ghiralfi. Aproape că îi părea rău că nu-i ceruse să-i spună ce vede ea în stele.

Gwynn urmă calea luminată până ajunse la Podul de Foc, păzit de doi giganţi de alamă, un bărbat şi o femeie cu braţele ridicate în care ţinuseră odată torţe şi pe care erau acum montate lămpi cu gaz. Intră călare pe pod şi se alătură şuvoiului de călăreţi, pietoni, trăsuri şi caleşti ce-l traversa. Ajuns dincolo, se îndreptă spre vest, spre Scara Colţului de Fildeş, trecu pe lângă Turnurile Mici şi continuă din nou spre vest către Poarta Omphale din zidul ghetoului. Auzi un ceas bătând ora unu. După câteva ocolişuri prin curţi şi alei întunecate, intră pe strada lui Vanbutchell, îngustă şi foarte abruptă, cu case de lemn, fără pavaj. Casa lui Vanbutchell avea garguie de mahon sub streaşină şi, în curtea din faţă, un mozaic decorat cu o alegorie alchimică. O lampă cu ulei era aprinsă afară; Gwynn trase de şnurul clopoţelului de lângă uşa din faţă, dar nu primi niciun răspuns. Sună de mai multe ori fără niciun rezultat. Vanbutchell era ori plecat, ori îmbătat cu vreun elixir de-ale lui. Gwynn renunţă şi luă în calcul alte opţiuni. Nu era departe de Scara Cocorului. Între locul acela şi strada Lumen se întindea principala piaţă nocturnă a oraşului, unde cunoştea câţiva târgoveţi. Se îndreptă într-acolo.

După ce coborî Scara Cocorului, o luă pe scurtătura ce traversa Arcada Viorii, unde copitele calului stârniră ecouri profunde şi ieşi la capătul celălalt în piaţa de noapte, pe o alee a sticlarilor. Piaţa era aglomerată şi fu obligat să încetinească la pas. Pe când se strecura prin mulţime, îşi bucura ochii cu priveliştea baloanelor de sticlă topită răsucite la capătul ţevilor lungi şi umflate ca nişte sfere translucide. Făcu la stânga pe o stradă cu giuvaergii, văzu şiruri de evantaie, papuci, mănuşi, tacâmuri, instrumente de scris, toate împodobite cu nestemate, ba chiar şi acvarii cu broaşte ţestoase vii cu carapacea decorată cu pietre preţioase. Urmă o alee a croitorilor, apoi una a manichiuriştilor, una a scriitorilor de epistole şi traversă apoi un scuar ocupat de meşterii de cuşti pentru păsări şi insecte. Aceşti artizani împărţeau spaţiul cu un om ce vindea ouă de crocodil pictate şi cu două adolescente ce vindeau un băieţel înlăcrimat.

Acest drum îl conduse pe Gwynn în colţul străzii ţesătorilor, care se strecura prin piaţă, ocolind şi întorcându-se din drum de multe ori. Pe toată strada şi pe deasupra ei, pânzeturi şi covoare atârnau pe frânghii şi pari, luminate cu lumânări ca să li se vadă culorile şi modelul, astfel că strada era ca un cort lung, multicolor, sau ca pielea lepădată a unui şarpe. Urmă traseul ceva timp, apoi îl părăsi ca să pătrundă într-un mic labirint de alei de la marginea pieţei, unde se aflau farmaciştii.

Căută din priviri şi găsi o gheretă cu perdea albastră strălucitoare în faţa căreia stătea o fetiţă ce păşi înainte şi-l întrebă dacă are de gând să lase calul. El îi răspunse că ar vrea şi îi înmână frâiele. Intră în gheretă, din care ieşi după scurt timp.

În apropiere se aflau câteva alei ce nu făceau parte din piaţă. Erau întunecate, dar nu pustii. Pe una dintre ele, Gwynn găsi un prag neocupat şi scoase ceea ce cumpărase mai devreme: două fiole cu dop, una însemnată cu un punct de vopsea argintie. Turnă lichidul din ea în cealaltă fiolă pe care, mai apoi, o duse la buze. Sticluţa se umplu cu vapori declanşaţi de reacţie. Îi inspiră şi se sprijini de uşă.

Fiori fierbinţi îi trecură pe şira spinării. Gura şi gâtul i se uscară. Trupul îi fu cuprins de dureri de parcă nişte mâini

uriaşe încercau să-i rupă oasele, iar ochii i se păreau umflaţi şi iritaţi.

După cinci minute de disconfort, senzaţii mult mai plăcute porniră să-i mângâie trupul.

Curând se simţi prea fericit şi prea bine dispus ca să mai mişte.

Euforia dură mai mult de o oră. Gwynn reuşi să deschidă ochii şi să iasă de pe alee ameţit, cuprins încă de o stare extremă de bună dispoziţie. Puse un bacşiş generos în mâna fetiţei şi urcă în şa.

În starea aceea de beţie, Gwynn se îndepărtă cu mintea plină de gânduri şăgalnice.

— E ceva cu stelele astea, ce crezi? îi spuse el calului.

— Ce stele? spuse calul, arătând cu capul spre ceaţa galbenă de deasupra. Stelele se află într-o stare de existenţă şi nonexistenţă, după cum le poţi vedea sau nu. Eu nu le pot vedea; deci nu există. Nicio stea.

— Greşeşti, calule. Stelele sunt acolo.

— Ai multă credinţă, spuse calul. Crezi că o să fie lumină mâine?

— Am s-o caut pe domniţa aceea în seara asta, spuse Gwynn. Imaginea femeii ce-mi tot scapă printre degete.

Îi venise o idee, simplă şi puternică precum cercul perfect. Avea să se întoarcă pe strada ţesătorilor şi avea s-o urmeze până la capăt, iar prin asociere magică strada avea să devină un fir gnostic ce avea să-l conducă spre lucrul dorit; spre ceea ce văzuse pe chipul sfinxului, cu tot cu ghicitoarea lui. Era conştient de faptul că rolul lumii era de a le impune oamenilor sarcini dificile sau absurde, nu invers; dar nu vedea niciun motiv ca aceasta să fie o regulă, mai ales în epoca aceea în care oamenii îşi demonstrau capacitatea de a conduce lumea.

— Mă aflu probabil încă sub efect, spuse el.

— Aşa e, spuse calul.

— Această aventură va testa natura lumii.

— Vezi c-ai trecut de stradă, curajosule.

— Uşurel, căluţule, ajungem şi acolo.

Gwynn merse până ce strada ţesătorilor se intersectă din nou cu direcţia lui şi intră în tunelul de pânzeturi, simţindu-se voios şi stăpân pe sine.

În timp ce urma strada, drogul din organism îi facilita un anumit tip de plăcere: vraja nocturnă sau strălucirea în care inima căutând misterul şi ochiul iubind obscuritatea se împotrivesc instinctului de supravieţuire care-şi doreşte să vadă limpede. În conflict cu dorinţa lui de a schimba lumea după chef apăru o altă dorinţă, complet opusă: cea de a fi vrăjit, prelucrat, alterat de ceva mai puternic decât el. De a fi corodat? Infectat? Alimentat? Era o dorinţă pe care nu o putea numi.

Tunelul pitoresc se strecura înainte şi înapoi, în sus şi-n jos. Gwynn mergea pe cal, privind fiecare model ţesut ca pe un lacăt aşteptându-şi cheia, fiecare umbră ca pe inversul unei suprafeţe îndreptate spre o lumină clandestină, fiecare chip ca pe un container nu doar pentru o singură fiinţă, ci pentru mai multe, amestecându-se mereu între ele.

Nu s-ar fi putut ca ea să fie acolo, într-unul dintre pachetele de personaje? Şi-o imagină ca pe o carte de joc, Regina de Probleme.

Sfinxul, gândi el, era cu siguranţă cea mai sofisticată dintre fiarele fabuloase. Nu ucidea ca să-şi astâmpere foamea sau furia, ci o făcea judicios, distrugându-i pe proştii care nu reuşeau să-i facă pe plac. Pentru că vorbea cu victimele sale, părea că încearcă să scape de singurătate – pentru că era sortit unei singurătăţi eterne, neavând el însuşi egal – o trăsătură care sugera că, de vreme ce monstrul poseda tot atâta putere de autocunoaştere câtă oferea drept premiu pentru dezlegarea ghicitorilor, asemenea cunoaştere nu era suficientă pentru a îndepărta plictisul. Ar fi putut fi considerat însemnul heraldic al vorbăreţilor. În ceea ce-l privea pe vasilisc, Gwynn nu era sigur că ar avea alt scop în afară de a fi o ameninţare, o rudă de mahala a nobilului dragon, ce putea fi admirată şi temută pentru scurt timp, apoi exterminată fără niciun regret.

În clipa aceea, ceva îi intră în ochi. Clipind, Gwynn îndepărtă corpul străin. Era un fir lung de păr. Un fir de păr roşcat ce aducea aminte de vin, de sânge şi de soarele nepieritor al miezului de noapte. Avea, în plus, o nuanţă deosebită de roşu. Firul fusese prins într-o ţesătură grea de brocart. Gwynn îl trase uşor afară şi îl privi la lumina celei mai apropiate lămpi. Luminat de flacăra pâlpâitoare, firul lucea sticlos. Un roşu

vulcanic, un roşu curajos. Un roşu regal, zăcând gol în palma lui stângă, o linie strălucitoare.

Un zâmbet de încântare uluită şi cu totul inocentă trecu peste chipul lui Gwynn fără să se gândească fără să-şi dea seama. Apoi intră în vorbă cu proprietarul locului unde atârna brocartul, îi arătă firul de păr şi-l întrebă dacă cunoaşte persoana căruia îi aparţinea acesta. Omul îl privi pe Gwynn de parcă ar fi fost nebun, spuse că nu ştia nimic, dar mai spuse că, dacă avea să treacă pe la femeia care stătea la colţul dintre strada ţesătorilor şi cea a scribilor şi dacă avea să-i plătească de două ori mai mult decât avea să-i ceară ea, poate că avea să-l lumineze asupra subiectului.

Gwynn răsuci firul de păr pe degetul arătător şi trase mănuşa peste el ca să-l protejeze. Dar nu se îndreptă direct spre aleea scribilor. Ar fi însemnat, după părerea lui, să se mişte prea repede. Dorea să întârzie momentul descoperirii, să-l întindă şi să vadă ce iese din asta, înainte de a trece la etapa următoare.

Ocoli o alee îngustă cu turnători de plumb, ajungând astfel la marginea pieţei. Peste stradă era un bar pe care-l ştia, un loc numit Răscrucea. Lăsându-şi calul priponit sub privirile uşierului, intră şi ceru o bere. Barul era aglomerat şi ocupă ultimul loc la o masă la care mai stăteau alţi trei indivizi. De parcă ar fi fost invizibil pentru ei, îşi scoase mănuşa şi continuă să privească firul de păr înfăşurat pe deget în vreme ce sorbea din băutură. Încerca să-şi dea seama ce însemna descoperirea lui, dar gradul de efort cognitiv necesar pentru asta îi forţa mintea, care, în starea pe care o avea, era incapabilă să dea un răspuns. Gândurile lui se comportau ca nişte lichide foarte volatile.

Fu surprins când cel de alături îi vorbi:

— Dacă nu te superi, parcă ai fi un poet nebun.

Glasul bărbatului era aspru şi uscat; avea faţa ascuţită, pe jumătate îngropată într-un fular. Avea dinainte un pahar cu whisky.

Gwynn îi aruncă o privire măsurată, apoi clătină din cap.

— Nu. Sunt ca şi tine.

— Mi-am închipuit eu, spuse omul. Altfel, nu aş fi avut motiv să comentez aspectul tău. Care va să zică, ce e cu firul acela?

— Un favor. Un cadou.

— Primeşti deseori cadouri?

— Nu.

— Mi-am dat seama şi de asta, spuse omul pe un ton satisfăcut. Deci e o zi norocoasă pentru tine.

— Aparent.

— Mda, ei, într-o zi, cu ani în urmă, stăteam undeva în preajma mării, răsucind un pahar cum fac acum cu ăsta, spuse bărbatul. Gândurile mi-au fost întrerupte de o umbră uriaşă care a traversat strada. Am ridicat ochii să văd despre ce era vorba. Era o navă, un vapor, cel mai mare pe care-l văzusem până atunci. Făcut pentru a traversa oceane. În clipa în care l-am văzut, viaţa mi s-a schimbat. Am aflat despre tot ce-mi lipsea într-o singură clipă. Am ştiut că era acolo pentru mine. Trebuia să urc la bord. Nu mă întreba de unde am ştiut asta. Uneori înţelegi pur şi simplu astfel de lucruri. Dar am rămas pe loc. Eram prea plin de ură la vremea aceea, înţelegi? Uram chiar şi nava aceea. Aşa că am blestemat-o, i-am blestemat umbra şi căpitanul şi toate sufletele de la bord. Uneori am senzaţia că mă mai aflu încă acolo, privind în sus la ea, înjurând-o ca un prost ce am fost. Dar dacă aş găsi un fir de păr roşu ca acela pe care-l ţii în mână, aş crede că am găsit o cale de a mă urca la bord. Ştii de ce? Numele ei era Roşcata. Aş fi ştiut că e un semn. Uneori, asta e tot ce are nevoie un om, un semn, ca să capete curaj. Cred că aş fi fost deja prinţul ţinutului meu dacă aş fi găsit un astfel de fir ca acela cu care te joci pe deget. Mda, aş fi fost un om cu importanţă.

Bărbatul din faţa lui îi zâmbi amar. Era mai tânăr şi era îmbrăcat din cap până în picioare în catifea neagră.

— Domnilor, eu sunt un cântăreţ. Curios lucru, am visat odată că am găsit o coardă roşie de lăută, o strună destul de asemănătoare cu un fir de păr, dacă tot veni vorba. Am încordat-o pe lăuta mea şi, în vis, am cântat melodii nemaiauzite pe pământ. Dar când m-am trezit nu mi le-am putut aminti. Vă pot spune doar că era muzica unei vieţi trăite curajos şi îndrăzneţ şi frumos, muzica unui suflet vrăjit. A sufletului meu. De atunci mă chinuiesc să găsesc muzica aceea. Nu am reuşit. Dar acum încep să cred că ai în mână firul geniului meu. Ţie nu-ţi foloseşte la nimic domnule şi de aceea

îţi cer să mi-l dai mie. Haide, îmi dau seama după degete că ştii să cânţi la un instrument. Trebuie să-ţi dai seama ce am suferit.

Bărbia începu să-i tremure şi păru gata să izbucnească în plâns.

Apoi, al treilea bărbat, bătrân şi uscat ca moartea, rosti:

— Îţi pot povesti totul despre un minotaur. Acest monstru s-a născut în vechiul oraş negru al vânătorilor de fildeş. Părea un loc sălbatic, dar simplu, unde te temeai să nu fi ucis pentru un dinte de aur, ceea ce era destul de rău; dar răutatea oraşului nu era simplă. Existau smochini şi chiparoşi care-şi scuturau violent frunzele noaptea, fără nicio adiere de vânt; iar craniile maimuţelor erau găsite dimineaţa atârnate de crengi. Copiii dispăreau din odăi încuiate şi fără ferestre. Toate familiile pierduseră în felul ăsta unul sau doi la fiecare generaţie. Iar supravieţuitorii erau cu toţii oameni răi. Nimeni nu vorbea niciodată cu minotaurul decât ca să-şi bată joc de el. Nimeni nu-l atingea decât atunci când îl băteau cu bâtele. Când făcu zece ani, fugi din oraş. Nimeni nu-i spusese că exista vreun loc mai bun în lumea largă, dar uneori adulmecase mirosuri ciudate, minunate, aduse de vânt şi urmărise drumul soarelui pe cer, cu dorinţa de a-l urma dincolo de orizont. Fuga nu-i aduse alinare. Dimpotrivă, suferi afront după afront, suferi dureri vechi şi noi: singurătatea chinuitoare, boala, privaţiunile, ghinionul cu femeile, luptele de tauri din satele sărace care nu-şi puteau permite un taur adevărat, închisoarea. Viaţa îl înfuriase, îl îngrozise şi îl uluise. Nu primise niciodată un nume. După mult timp, găsise de lucru la un gropar, un om crud care-l biciuia de dimineaţă până seara. După câteva săptămâni, minotaurul zdrobi ţeasta groparului cu o lopată. Potera l-a prins şi a încercat să-l spânzure, dar în loc să-şi rupă gâtul, rupse frânghia. Atacând cu coarnele, reuşi să scape şi fugi singur în munţi. În sfârşit, făcuse ceva pentru care oamenii – sau cel puţin unii dintre ei – îl respectau. O bandă de tâlhari îl primi în sânul ei. Oamenii aceia îi dădură un nume: „Tăuraş”. Partea lui omenească nu-i atrăgea în mod deosebit, dar le plăcea taurul din el. Ucise mulţi oameni. Jefui, arse, prădă şi făcu tot ce făceau bandiţii. Învăţă să meargă fără a fi gârbovit, în ciuda capului greu; învăţă să meargă ţanţoş. Ca să-şi satisfacă plăcerile, uneori alegea femei, alteori vaci. Dorinţele

lui erau confuze. Avea o dragoste instinctivă şi pură pentru anumite lucruri – pentru fân, pentru luna plină, pentru chitară – dar lucrurile acelea nu aveau să-i schimbe soarta. Într-un an izbucni războiul. Minotaurul se înrolă. Fireşte că inima nu-i era mânată de patriotism, îşi spuse doar că avea să facă aceleaşi lucruri ca şi până atunci şi, în plus, să primească o soldă pentru asta. Astfel ajunse, în sfârşit, în mediul lui. Aşa corcitură cum era, mai mult sau mai puţin om, dar era un soldat înnăscut. Gloanţele nu-l atingeau, de parcă ar fi fost apărat prin vrăji. Tovarăşii lui de arme ajunseră curând să-l preţuiască. Pentru ei însemna noroc. Îi învăţară graiul mugit şi semnele simple cu care-l completa. Avansă ca un vultur ce se ridică la cer. Avu victorii şi căpătă medalii. Deveni un erou. Femeile i se puneau la dispoziţie şi uită de vaci. Fu făcut general. Se vorbea chiar de căsătoria lui cu o prinţesă de sânge regal. Oricum, avea pregătit un loc splendid în lumea asta. Sau cel puţin aşa crezuse. Din nefericire, duşmanul câştigă războiul. Oamenii erau supăraţi şi aveau nevoie de un ţap ispăşitor. Minotaurul fu închis în turn. Soldaţi din propria lui armată îl duseră într-o curte şi, cu cleştii, îi smulseră epoleţii, apoi testiculele. Îl legară la ochi, îl aruncară într-o căruţă, îl duseră într-un labirint şi-l lăsară acolo. Nenorociţii îl încuiară. Îl hrăneau cu mere putrede şi cu ceapă, pe care le aruncau prin tuneluri lungi prea înalte ca să se caţere pe ele. După asta, toată viaţa lui fu doar o repetiţie dezastruoasă de beznă, tuneluri, ură faţă de el însuşi şi faţă de lume, ziduri lovite cu capul şi copite alunecând pe bălegar. Uneori, minotaurul visa la un fir roşu care să-l conducă spre ieşire. Dar chiar dacă ar fi existat un asemenea fir, n-ar fi fost capabil să-l găsească în întuneric. Dar acesta e doar începutul poveştii, se grăbi bătrânul să precizeze. Motivul pentru care gloanţele nu-l puteau atinge pe minotaur era acela că el nu exista. Era doar protagonistul unui vis. Visătorul era un om aruncat singur în închisoare. Omul acela nu ştia ce crimă făcuse şi nici care era sentinţa. Nu avusese loc niciun proces. Singurele deschizături din celulă erau o fereastră, prea înaltă ca să vadă prin ea şi un canal în podea. După prima lună de închisoare, când fusese sigur că avea să înnebunească, i se strecură o foaie de hârtie în celulă odată cu mâncarea, împreună cu un toc, peniţe şi cerneală. Numără foile. Erau

exact o sută. Pentru un moment se simţi mai bine; dar momentul acela dură puţin. Apoi se simţi mai neliniştit decât oricând. Ştia că trebuia să descifreze misterul foilor de hârtie. Orice semn de bunătate din partea celor ce-l ţineau întemniţat trebuia să aibă un scop. Şi îi era imposibil să nu spere şi la altceva, la ceva nebunesc: că i se dăduse ocazia să se salveze dacă avea să scrie ceea ce trebuia. Ar fi putut scrie o confesiune, lăsând un spaţiu liber pentru ca altcineva să treacă numele crimei pe care o făcuse; sau ar fi putut scrie o negare, o pledoarie abjectă, un alibi plauzibil, sau o lucrare furioasă care să-i demonstreze curajul şi, astfel, dreptul de a trăi; sau ar fi putut încerca să scrie ceva atât de profund sau de frumos sau de isteţ, încât să fie considerat demn de a trăi în libertate. Trebuia să fie foarte norocos, şi-a spus el. Nu fusese niciodată bun la jocurile de noroc. Apoi îi trecu prin minte că hârtia ar putea fi un instrument de tortură. Putea presupune că a doua zi era posibil să moară sau să înnebunească şi că ar fi trebuit să se folosească de ocazie să scrie furios pe toate foile, imediat, să încerce combinaţia salvatoare a salvării sau cel puţin să lase ceva din el în urmă, ceva ce putea fi pus deoparte şi găsit mai târziu. Pe de altă parte, putea presupune că avea să fie întemniţat ani de zile în singurătate, sau poate că zeci de ani, caz în care ar trebui să folosească atent hârtia, câte puţin în fiecare zi şi să mediteze îndelung la ceea ce avea să scrie, pentru a-şi ocupa mintea şi astfel să oprească tăvălugul nebuniei. Nu era de neconceput ca, după destulă răbdare, să mai primească hârtie sau un alt divertisment. Dar trebuia să se hotărască ce avea să facă şi să rămână la hotărârea lui şi a doua zi şi a treia şi în toate zilele de după aceea. Fiecare zi, problema a ce şi cât de mult să scrie avea să fie o problemă de viaţă şi de moarte, de nebunie şi sănătate mintală. Adevărat, se putea gândi la torturi mai dureroase şi mai vătămătoare; dar nu era în situaţia în care să se bucure de nimic. Toată ziua zăcu buştean, incapabil să ridice tocul sau să facă altceva. Se bucură de venirea nopţii ca un copil obosit. Încercă să-şi spună că fiecare muritor suporta zilnic multe restricţii şi că, de fapt, întotdeauna fusese neştiutor, confuz şi indiferent faţă de alţi oameni şi neajutorat dinaintea trucurilor sorţii şi că, de aceea, situaţia lui era oarecum diferită de viaţa de dinaintea închisorii.

Dar propriile-i sofisme nu-l impresionau nici pe el însuşi. În noaptea aceea a avut el cel mai lung şi mai neplăcut vis despre minotaur, un vis care a durat mult mai mult decât orele somnului său. A trăit viaţa minotaurului, zi cu zi, timp de zeci de ani, până ce lumina i-a deschis ochii. „O, Minotaur!” a gemut el, ştergându-şi lacrimile de pe chip. „Ţeasta ta grea se apleacă asemenea narcisei de pe marginea cascadei. Rana dintre coapsele tale s-a infectat. Pentru un număr de ani egal cu revoluţia celei de-a şasea planete în jurul soarelui, nu ai auzit altceva decât propria ta lamentaţie. Nu ţi-a trecut prin minte să te foloseşti de coarnele tale ca să-ţi deschizi arterele coapsei şi să-ţi sfârşeşti viaţa, ceea ce dovedeşte că, până la urmă, eşti mai mult o fiară decât un om. Cea mai mare deosebire dintre o fiinţă gânditoare şi o brută este aceea că prima este capabilă de sinucidere, în vreme ce animalul nu. Câtă vreme m-am identificat cu tine, nu m-am gândit să mă ucid şi a trebuit să sufăr până în zori. Presupun că trezirea mea te-a ucis. Pentru Dumnezeu, am ispăşit o pedeapsă destul de lungă pentru orice crimă! De vreme ce am stat în temniţă atât de mult şi am suferit atât de tare şi am devenit atât de nebun, ar trebui să fiu eliberat în clipa aceasta! Într-adevăr, consider că ar trebui să primesc o răsplată!” Pe măsură ce trecu, în timpul discursului său, de la limbajul visului la cel al trezirii, deveni din ce în ce mai indignat pentru că ştia cât de penibil sună. Dorinţa lui cea mai mare era să fie tratat cu dreptate, dar nu cunoştea niciun motiv pentru care să fie tratat altfel decât ceilalţi oameni. Visul minotaurului îl bântui toată ziua, stând în urma gândurilor lui ca un câine care stă în urma călătorului pe drumurile pustii. Nu se putea gândi la altceva. La căderea nopţii se întinse în pat şi se acuză de faptul că pierduse ziua rememorând fără niciun câştig aceleaşi imagini. Îşi închipui bezna aşteptând nerăbdătoare în timpul crepusculului indigo în lumea din afara temniţei, dornică să sfâşie rămăşiţele zilei. Aştepta cu încordare noaptea. Dar când închise ochii, se descoperi înăuntrul unui vis la fel de fermecător precum cel al minotaurului. De această dată era o pasăre verde împrietenită cu o prinţesă care fugise din castelul ei şi luase calea mării cu o corabie, iar pasărea verde călători cu ea şi îi împărtăşi aventurile. La capătul visului, prinţesa se transformă într-o

pasăre roşie şi zbură alături de cea verde spre stelele cerului de vară. Şi acest vis se întinse pe o durată de mai mulţi ani. De parcă mintea lui ar fi creat timp. Chiar dacă ar fi fost executat în dimineaţa următoare, trăise deja mai mult decât orice om, chiar dacă pe jumătate într-un trup şi un spirit de pe altă lume. Răspunsul la dificila întrebare ce să facă cu foile de hârtie îi deveni limpede. Îşi spuse: „Îmi ţin temnicerii sub dispreţ. Nu mă interesează nici ei, nici lumea lor. Mă lepăd de orele de trezie din această închisoare. Al meu e numai somnul şi mărturisesc numai pentru evenimentele din vis. Am să folosesc câtă hârtie am să consider. Orice joc ar juca temnicerii mei, nu îi cunosc regulile; de aceea, nici nu-l pot juca, nici nu vreau să încerc.” Se aşeză, luă o foaie de hârtie şi aşternu cât de multe îşi mai amintea din cele două vise lungi. De vreme ce nu dorea să comunice cu cei care îl ţineau închis, nici măcar accidental, când termină de scris rupse hârtiile şi le aruncă în canal. Deja se simţea curajos, de parcă ar fi lucrat pe ascuns pentru o cauză vitală. Zilele trecură. Visă în fiecare noapte şi visele extraordinare continuară ani de zile. Unele vieţi pe care le trăi fură bune, altele rele. Jucă rolul eroului, al nemernicului, al victimei, al amantului, al trădătorului şi al paiaţei. Care îi fusese crima şi cum ar fi putut evita pedeapsa erau probleme care încetaseră să-l mai intereseze. Erau pur teoretice. Prizonierul aproape că încetase să mai existe. Vieţile lui nocturne îl copleşeau. Exista doar când închidea ochii. Când termină hârtia se bucură, pentru că ea aparţinea vechii lui vieţi pe care o dispreţuia. Prima noapte după terminarea hârtiei trecu şi avu un vis de durată normală. Se visă în celulă unde primi vizita unui bărbat jovial care îi spuse că tot chinul fusese un test, unul la care se supusese voluntar şi pentru care fusese plătit generos. Când se trezi se simţi rău, iar mâna dreaptă îl durea. Văzu că degetele îi fuseseră tăiate. Mâna era bine bandajată. Îşi primise hrana şi un teanc nou de hârtie. Se întrebă dacă tăierea degetelor fusese o pedeapsă cruntă sau blândă. Curând, cu ruşine şi dezgust, îşi dădu seama că începuse să gândească la fel ca vechiul lui sine. Răpindu-i o parte din trup, temnicerii reuşiseră să-i atragă atenţia. Jură să-şi continue viaţa onirică. Dar nu era în stare să se creadă. Era prea zguduit de mutilarea mâinii şi, oricât. Demult încercă, nu

reuşi să-şi recapete indiferenţa. În fiecare noapte după aceea, visă că se afla în celulă, singur, exact ca în timpul zilei, în cele mai mici detalii, până şi cel al degetelor lipsă. Normal, înnebuni. Într-o zi, în nebunia lui, făcu un gest grotesc. Îşi afundă mâna stângă în canal, pentru că mirosul mizeriei din el începuse să-l intereseze. Nu găsi acolo decât apă murdară. De-ar fi găsit un fir roşu, domnilor! Un lung fir roşu cu o cheie legată la capăt, o cheie care zăcuse tot timpul în ape necunoscute, în mări de dincolo de canale, aşteptând doar să fie pescuită şi trasă afară. Ar fi putut strecura cheia pe sub uşă şi cei pe care îi numea temnicerii lui ar fi avut în sfârşit mijloacele să-l elibereze!

Terminând povestea, bătrânul se prăbuşi peste masă şi izbucni în plâns.

— Am încercat! se smiorcăi el. Am încercat atât de mult! Am făcut totul.

Îi aruncă lui Gwynn o privire în care se aduna furia.

— Ce drept ai tu, nemernicule, să păstrezi acel fir divin?

— Are dreptate, spuse bărbatul cu fular. Cred că firul acela valorează ceva. Mai mult pentru noi decât pentru tine, străine.

— Să jucăm pentru el, propuse tânărul cu haine de catifea şi pocni cu palma pe masă. Ce-ţi place să joci, domnule? Poker, zaruri?

Gwynn se ridică. Îşi satisfăcuse curiozitatea. Dacă timpul se putea coace, atunci putea să şi putrezească, iar un moment prelungit se strica rău de tot.

Dintr-o pungă de la centura cu pistoale scoase un butoiaş de rezervă încărcat pe care-l păstra de obicei la îndemână. Scoase trei gloanţe şi le puse pe masă.

— Dacă povara vă e prea grea, există o soluţie, spuse el. Dacă am fi fost într-un loc mai puţin public, aş fi putut face mai multe pentru voi. Dar aşa… ridică el din umeri. Asta e tot ce pot să fac.

— Ai un caracter josnic, spuse cu răceală tânărul. E limpede că ai trişat. Tot ce câştigi, vei pierde.

Bărbatul cu fular pufni.

— Mare chestie, puştiule. Asta păţeşte toată lumea mai devreme sau mai târziu.

— Eu pot mai multe! strigă bătrânul cu privire sălbatică şi bolnăvicioasă. În tinereţe am fost un păpuşar, am avut o fiică, un înger de fetiţă, dar a murit de febră, pentru că era un copil de aur şi era prea bună pentru lumea asta. Ca să mă consolez, am făcut o marionetă perfectă, un copil de porţelan, lemn sculptat şi mătase ca umplutură. Am făcut trupul şi am aşteptat un suflet. Cu multele fire legate de articulaţiile ei, o puteam face să imite viaţa. Dar dacă aş fi găsit un fir roşu, dacă zeii mi-ar fi dat un fir roşu să-l pun pe locul inimii ei…

Gwynn ieşi afară, auzind vocea bătrânului topindu-se în vacarmul general.

— Timpul, domnilor, murmură el.

Urcă pe calul care necheză puternic şi se îndreptă din nou spre aleea ţesătorilor.

O femeie stătea, într-adevăr, la colţul cu aleea scribilor; era bătrână şi urâtă, cu capul chel asemenea unui dovleac.

— Stimată mătuşică, i se adresă Gwynn de pe cal. Mi s-a spus că-mi poţi vinde răspunsul la o întrebare. De la cine vine asta?

Se aplecă în şa, îşi scoase mănuşa şi întinse mâna ca să-i arate firul de păr înfăşurat în jurul degetului.

Ştia că se comportă iraţional, dar acum asta nu conta. Poate că se afla încă pe alee, drogat şi visând; poate că exista magie pe lume şi el era vrăjit după cum se distrase dorindu-şi; poate că-şi pierduse minţile. Adevărul nu-l interesa. Avea în sfârşit o pistă şi urma să hotărască ceea ce credea după ce va fi găsit ceea ce căuta.

— Cincizeci de florini, spuse băbătia.

El numără o sută şi îi dădu.

— Şi firul de păr, spuse ea.

El îl desfăşură şi i-l întinse. Ea îl apucă între degete de un capăt. El îi dădu drumul.

Bătrâna îl răsuci într-o biluţă. Suflă asupra lui, scuipă, îl adulmecă; apoi îl vârî în gură, îl mestecă şi îl scoase încet afară.

— Un gust rar, mormăi ea cu bărbia în piept. Sunt urme. Culcuşul de pe scară.

Bătrâna ridică privirea.

— Ai să-ţi găseşti obiectul dorinţei pe Scara Cocorului.

— Imposibil, spuse sec Gwynn.

Căutase cu minuţiozitate pe scară în prima campanie de căutare a lui Beth Constanzin şi cunoştea fiecare clădire.

— Du-te şi vezi. Sau nu te duce, cum vrei, ridică ea din umeri. Nu uita asta. N-am ce face cu el.

Îi întinse firul de păr lucind de salivă. Gwynn scoase sabia şi culese cu vârful ei firul.

— Dacă te înşeli, am să mă întorc după bani, baborniţo.

Vrăjitoarea râse ca o fetiţă.

După ce şterse firul roşu şi-l înfăşură din nou pe deget, Gwynn îşi puse deoparte îndoielile şi se întoarse la Scara Cocorului. Îi trecu prin minte că poate vrăjitoarea nu vorbise despre o clădire, ci se referise la faptul că ar putea să o întâlnească pe artista cu părul roşu în persoană.

Descălecă şi îşi duse bidiviul de căpăstru pe panta abruptă. Nu întâlni pe nimeni. Coborî din nou. Calul dădea semne de nerăbdare, deşi nu comentă în niciun fel.

Gwynn încercă să-şi adune gândurile.

Să nimerească în momentul potrivit, îşi spuse el, era ca şi cum ar fi urmărit intersectarea precisă a două fire de urzeală. Era mulţumit de metaforă. Îi trecu prin minte că zăbovise poate prea mult la Răscruce şi că ajunsese prea târziu. Zâmbi amar în timp ce admira oarecum absurditatea situaţiei, de parcă ar fi fost spectator şi protagonist în acelaşi timp.

Ce ar fi fost mai absurd, să continue sau să renunţe? La început alese a doua variantă, îşi smulse mănuşa, desfăcu firul de pe deget şi îl aruncă fără să se uite unde a căzut. Îşi propuse să se ducă acasă şi să-şi şteargă din memorie întreaga noapte ca pe o halucinaţie. Dar, rezolvând această problemă în minte, se trezi urcând din nou scara, trăgând după el de căpăstru calul, care lăsase capul în jos într-o atitudine de resemnare.

Şi, când ajunse aproape în vârf, văzu forma de lumină. Un patrulater cu două laturi aplecate.

I se tăie respiraţia. Trapezul era format între fereastra din podul unei case şi un coş de fum înalt de trei etaje prins în coliere de metal care trecea peste fereastră, ascunzând-o. La început, văzuse numai cele două ferestre obişnuite de alături. Doar acum, când fereastra era luminată, se vedea trapezul. Gwynn vedea de jos partea de sus a unui perete acoperit cu

imagini neînrămate. Nu putea fi o coincidenţă. Trebuia să fie atelierul ei.

Cugetând dacă asta fusese cu adevărat lucrarea unei forţe supranaturale, Gwynn lăsă ideea să se sedimenteze şi descoperi că nu-i plăcea prea mult. Puse descoperirea casei în dosarul metafizic, cel pe care îl numise „noroc chior”.

Apoi, pentru că nu putea să se prezinte la uşa ei cu mâna goală, se repezi înapoi în piaţă, cumpără un cadou şi se întoarse la casa de lângă scară. Pe drum, se gândi la semnificaţia relaţiei dintre clădirea din gravură şi fereastra casei. Spaţiul ferestrei putea fi considerat reversul unui solid, tot aşa cum placa de gravură era reversul tipăriturii: reversul era originalul. Poate că acesta fusese un indiciu subtil pe care nu-l înţelesese şi care, oricum, fusese afectat de starea de iluminare.

Lumina era încă aprinsă când ajunse înapoi. O portiţă laterală fără lacăt îl conduse pe o cărare terminată într-o curte cu piatră şi un măr sălbatic. Trei paliere de trepte de fier se ridicau pe zidul casei. Lăsându-şi calul priponit de copac, Gwynn urcă până la ultimul palier unde se trezi dinaintea unei uşi albe. Pe arhitravă exista o plăcuţă de alamă decorată cu arabescuri elaborate: „BETHIZE CONSTANZIN, GRAVOR”. Gwynn ridică mâna să bată, apoi avu un moment de ezitare. Îşi imagină că sfinxul din gravură ar fi fost imaginea fidelă a creatorului său, dar imaginaţia îşi terminase rolul şi, dacă mai avea să continue, avea să dea cunoaşterea pe mister. Era posibil să fie, până la urmă, dezamăgit, sau poate că ea avea să fie cea dezamăgită.

Fără risc, nici un câştig, ridică el din umeri. Bătu la uşă.

8

Femeia cu degete pătate cu cerneală răspunse ieşind în prag. Recunoscu de îndată haina cu pene de păun şi pe cel care o purta, care se aplecase de mijloc, foarte curtenitor, apoi se îndreptase cu zâmbetul unui răufăcător.

În ceea ce-l privea, văzuse mai mult decât se aşteptase: o femeie la fel de înaltă ca el, bine făcută, expresia graţiei

musculoase. Pielea ei avea o tentă aurie întunecată, netedă precum chihlimbarul lustruit, cu părul în nuanţa de acum cunoscută de roşu, strâns într-un coc deasupra unui chip cu expresia subtilă a unui sfinx. Ochii ei, pentru care nu hotărâse nicio culoare, oscilând între topaz, verde sau chiar roşu pentru a se potrivi cu părul, se dovedeau a fi de un negru intens. Dacă ochii ei erau ferestre, atunci ele dădeau spre un loc lipsit de lumină.

Purta o jachetă măslinie având ca model păsări galbene şi un pantalon de pijama cafeniu. Avea picioarele goale şi Gwynn îi observă unghiile vopsite, ca ale unei femei de pe râu, cu lac verzui.

Zâmbetul ei deveni şiret.

— Ai venit foarte târziu, domnule, spuse ea.

Gwynn fu surprins să-i audă glasul, cu un ton educat şi accent de Ashamoil. Crezuse că venea dintr-un loc la fel de îndepărtat ca şi el. Femeia îşi prinse bărbia între degete.

— Ce personaj eşti, moartea sau diavolul?

— N-aş vrea să fiu niciunul, nici celălalt, doamnă, dacă aş putea alege, spuse el.

— Dar domnii înalţi şi întunecaţi care bat la uşi noaptea sunt de obicei sau unul, sau altul.

— Atunci va trebui să încalc tradiţia. Nu numai că nu sunt niciunul dintre acele distinse personaje, dar mi-e teamă că nici măcar domn nu sunt.

— Ei, asta s-ar putea să nu fie chiar atât de rău, spuse ea. Ce nume porţi?

El făcu din nou o plecăciune, atingându-şi pieptul cu vârful degetelor.

— Gwynn din Falias, la dispoziţia dumitale.

Ea întinse o mână subţire, cu bătături şi murdară sub unghii de cerneală neagră; Gwynn o duse la buze şi depuse un sărut de paradă. Simţi mirosul aromatic, uşor amărui al chimicalelor de pe pielea ei. Îşi dori să prelungească momentul mai mult decât i-ar fi permis politeţea, dar se stăpâni şi lăsă sărutului doar nota amicală.

— Am auzit de Falias, spuse ea. Eşti din gheţurile eterne de sub Steaua Polară. Într-adevăr, un diavol de departe.

Femeia înclină fruntea.

— Ai câştigat jocul meu; acum să vedem dacă mai există vreunul de jucat. Ai următoarea mişcare, oricare ar fi aceea.

Îi făcu cu ochiul lui Gwynn.

La naiba, îşi spuse el, se prinde repede.

Scoase pacheţelul în care se afla cadoul ei.

— Aceasta este doar o glumă pe lângă amuzamentul elaborat conceput de tine, spuse el.

Ea desfăcu pachetul acolo în prag şi râse când descoperi ce ţinea în mână. Era un ou pictat cu un model geometric complicat în roşu şi negru.

— Este un dar foarte drăguţ şi foarte potrivit, spuse ea, întorcându-se între degete. La ce creatură să mă aştept să iasă?

— Nu vreau să promit nimic, doamnă, dar poate că, ţinut la cald, va da naştere unui vasilisc.

— Atunci sper ca asta să iasă, declară ea. Există prea puţine curiozităţi apocrife în lume. Am să-l pun lângă o fereastră unde soarele bate deseori. Şi acum, spuse ea ridicând bărbia, de vreme ce ai ajuns aici după o asemenea călătorie, eşti dispus să intri şi să bei ceva cu stăpâna casei? Trebuie să te avertizez, acest loc este consacrat Artei şi singurul vin este cel mai ieftin sortiment roşu.

— Nimeni nu m-a acuzat încă de a fi pretenţios la vinuri, spuse Gwynn.

Cu un gest graţios, ea îl pofti înăuntru.

Încăperea în care păşi era atelierul ei, un spaţiu larg cufundat într-o dezordine calculată. Fereastra de formă trapezoidală, cu o lampă şi o vază cu flori uscate pe pervaz, era aproape de peretele din dreapta. Trei prese ocupau mijlocul camerei, iar sub ferestre se vedeau câteva chiuvete şi căzi. Un perete era acoperit cu rafturi pe care erau înşirate cutii de tablă cu cerneluri şi tot felul de sticluţe; ceilalţi pereţi aveau de-a lungul lor o bancă, deasupra căreia erau prinse în pioneze, pe plăci de plută, sute de schiţe şi crochiuri. Locul arăta de parcă femeia ar fi avut mult de lucru.

Puse oul pe pervazul ferestrei trapezoidale.

— Va fi incubat de soare, lună şi parafină, spuse ea, aprinzând un chibrit pentru lampă.

Îl invită să admire desenele cât timp ea trecu dincolo şi se întoarse cu două pahare cu vin.

Gwynn privi gravurile, punând din când în când întrebări la care Beth răspunse cu mai multă seriozitate decât abordase în discuţia din pragul uşii. Înţelese că Beth voia ca el să o cunoască mai întâi prin arta ei. Gravurile de pe pereţi erau aranjate tematic. Primul perete era ocupat cu imagini cu temă botanică, zoologică şi tehnică, toate cu detalii frumos executate. Următorul perete era împărţit între peisaje – din nou, măiestrit redate – şi portrete, mai ales de actori şi cântăreţi, inclusiv câteva ale Taredei Mereu. O zonă a peretelui era dedicată ilustraţiilor „pentru domni curioşi”, după cum spunea Beth: imagini de modele, fie ele cunoscute, fie anonime, pozând în variate stadii de dezbrăcare şi depravare. Unele erau de-a dreptul erotice, altele mai caricaturale, populate cu femei fatale şi odalisce cu alai de pitici priapici, satiri şi oameni-câine.

Când Gwynn ajunse la ultimul perete, Beth spuse:

— Iar aici sunt lucrările mele personale, făcute numai pentru plăcerea mea.

Erau acolo imagini bizare, fantezii precum sfinxul şi vasiliscul, dar şi mai ciudate. În cele mai multe se simţea un aer similar de teatral sau de poveste, dar scenele erau imaginare în întregime: grădini exotice opulente, grote, pavilioane, curţi şi încăperi în care fantezia şi sălbăticia erau întreţesute într-un amalgam dens de detalii. Toţi actorii din aceste peisaje baroce erau fenomenali: nu creaturi legendare, ci fiinţe venite direct din halucinaţiile artistului: bărbaţi, femei şi hermafrodiţi cu atribute de floră, faună şi chiar mecanică. Un bărbat în costum de dimineaţă avea un coş de fum înalt în vârful capului, un hookah avea patru furtunuri ca nişte gâturi sinuoase, cu chipuri de femei şi maimuţe la capăt; un om cu partea de jos a trupului de leopard ţinea în braţe o cochilie de melc din care ieşea un braţ subţire; într-o gravură intitulată *Cum ne împodobim,* o femeie întinsă pe o canapea deschidea o uşă din dreptul burţii, dezvăluind o grădină înăuntrul trupului ei. Parcă Beth luase toate celelalte lucrări ale ei şi le aruncase într-un carusel de schimbări şi metamorfoze.

Era o lume de carnaval; cu fundul în sus, întoarsă pe dos, parodică şi supraaglomerată, cu idei de pofte trupeşti şi lăcomie în multe dintre gravuri. Tablourile erotice înfăţişau de la perechi până la orgii cu zeci de participanţi, penetrându-se

unii pe alţii cu instrumente ciudate. Oricât de monstruoase ar fi părut aceste imagini, protagoniştii erau plini de viaţă, cu stare de spirit vioaie, de parcă un singur spirit, haotic, dar plin de veselie, îi anima pe toţi deopotrivă. În altă parte, creaturile proteene erau înfăţişate înfruptându-se din nişte bucate îmbelşugate, dar şi din ceilalţi, cu fălci de animal, cu vrejuri de plante carnivore şi membre metalice cu fierăstraie, lame şi cârlige. Cei care mâncau şi cei care erau mâncaţi arătau aceeaşi plăcere. Teatrul carnalului era o definiţie prea limitată: era o zbenguială parodică a întregii lumi.

— Ce înseamnă asta? întrebă Gwynn intrigat.

— O istorie nenaturală a existenţei într-o stare de flux, spuse ea. Miezul unei lumi vechi ieşind la suprafaţă după îngheţ. O lume nouă în stadiul de nimfă, înainte să i se hotărască forma adultă.

— Şi cum va fi hotărâtă?

— Cu inspiraţie şi pasiune şi, poate, cu puţină tragedie. Sau poate cinic, în culise, în spatele uşilor închise. Timpul o va arăta.

Beth ridică mâna şi se mângâie pe gât, trecându-şi degetele pe sub bărbie.

Şi mai e şi lascivă, gândi el. Se simţea destul de excitat el însuşi.

— Mi-a plăcut cum arăţi, spuse ea. De aceea te-am pus în lucrare. Mă bucur că ai venit. Îndrăznesc să spun acum că aş vrea să te pun şi în alte lucrări.

— Aş fi bucuros să particip la geniul tău, spuse el şi închină paharul către ea.

Cu un zâmbet moale, Beth aplecă fruntea.

Lui Gwynn îi venea greu să-şi desprindă privirea de ochii ei negri. Îl conduse dincolo, într-un dormitor. Era o încăpere mai mică decât atelierul, dar mai lipsită de personalitate. Mobilierul era frumos şi bine ales, dar cu prea puţine tuşe ornamentale: o cădelniţă de argint atârnată deasupra unui şemineu mic, un bol cu portocale pe un scrin şi o altă vază cu flori uscate.

Foarte degajată, Beth se aşeză pe pat, în timp ce Gwynn se lăsă într-un fotoliu şi terminară sticla de vin. Apoi ea coborî din pat şi veni în spatele lui. Mâinile ei îi înconjurară gâtul şi cravata şi gulerul se desfăcură sub degetele ei. Gwynn îşi

aminti că zăcuse într-o alee nu prea curată cu puţin timp în urmă. Dar, dacă Beth simţea mirosul străzii, nu părea să o deranjeze.

Sfârşiră în pat.

Se aşteptase la o întâlnire interesantă şi nu fusese dezamăgit. Descoperi că senzaţiile cu care se obişnuise demult se transformaseră în ceva ce nu putea exprima în cuvinte, nici măcar lui însuşi. Ochii lui îmbrăţişau frumuseţea cum nu o mai făcuseră niciodată, privind nu noutatea fără importanţă a cărnii unei străine, ci arta adusă la viaţă de linia lungă a crupei şi de sumeţirea sânilor, de alunecarea spatelui şi de curba netedă a şoldului, de rombul roşu ce-i ornamenta sexul. Iar când fu atins de ea, simţi că o face cu o intenţie în care plăcerea era doar un accesoriu, o intenţie fascinant de sinistră. Odată cu deliciul, i se intensifică şi curiozitatea; dar când ajunse pe culmi, curiozitatea lui continuă să crească, chinuitor de nesatisfăcută.

□ ■ □

— Deci, Gwynn din Falias: de ce ţi-a trebuit atât de mult să mă găseşti? întrebă Beth pe tonul glumeţ şi sigur al cuiva care şi-a văzut ţelul împlinit.

Epuizaţi în sfârşit, zăceau în pat, golind o altă sticlă de vin.

Un adevăr parţial ar ajunge, hotărî Gwynn.

— Am fost ocupat. Cu treabă.

— A, lucrezi?

— Vezi cum se înrăutăţeşte situaţia? Nu sunt nici diavol, nici domn şi nici măcar un bogătaş.

Beth îl cercetă din priviri. Fiind în pielea goală, detaliile anatomice îi erau acum evidente: muşchii, tendoanele, scheletul. Cicatrice peste tot. Trupul nu-i ascundea niciun secret, era ca o carte deschisă.

— Glumeam, spuse ea. Se vede că eşti un om de acţiune.

Gwynn zâmbi languros.

— Din pricina meseriei. Dar sunt un om liniştit de felul meu. Nu un vasilisc, mai degrabă o şopârlă de salon, spuse el şi închise ochii.

Mintea lui Beth lucra febril. Trebuia să se gândească ce avea de făcut cu el. Fusese curioasă. O parte din curiozitatea ei era acum satisfăcută, dar numai o parte. Întotdeauna îşi luase

amanţi când avusese chef, dar, după prima noapte, îi trimisese pe toţi la plimbare.

Era, în principiu, o problemă de nepotrivire de specii.

Cel din patul ei nu era nici el, fireşte, din neamul ei, dar simţea pentru prima dată oarecare compatibilitate cu el.

Cu un deget lung, îi mângâie pielea netedă şi sensibilă de sub coapsă.

— Când eşti cu mine nu eşti un om liniştit.

— Şi cum sunt cu tine, doamna mea? mormăi el.

— O fiară inteligentă. Un şarpe de temut…

Râzând uşor, îşi continuă mângâierile.

El oftă.

— Şerpii, observă el încruntându-se în glumă, nu au niciun respect pentru lenea demnă a oamenilor.

— Sunt fiare incorigibile, recunoscu ea. Ar trebui închişi în locuri strâmte. Aruncaţi târfelor înfometate.

El râse şi o sărută. Apoi îi îndepărtă pe neaşteptate mâna.

— Ascultă, nu vreau să te decepţionez. Poate că nu sunt un diavol, dar lucrez pentru el. Pentru un negustor de sclavi.

Beth ridică sprâncenele. Părea amuzată.

— Şi ce?

— Nu te deranjează?

— De ce m-ar deranja? spuse ea, ridicând din umeri. Nicio mare civilizaţie nu s-a ridicat şi nu a supravieţuit fără o formă sau alta de sclavie la bază. Nu ştiu cât de înţelept este să încerci să dărâmi fundaţia pe care se clădeşte totul.

Beth se ridică într-un cot.

— Crezi despre mine că sunt o creatură blândă, condusă de emoţii?

— Departe de mine gândul, doamnă. Am îndrăznit să sper că eşti condusă de poftele tale.

— Tu eşti condus de ale tale?

— Consimt să fiu condus de ale tale, acum şi altădată.

Ea îşi aşeză trupul peste al lui. Era grea precum aurul. Era şi foarte fierbinte. Gwynn închise ochii şi o simţi doar sub formă de dogoare şi apăsare. Aceste cuvinte descriau suficient de bine starea prin care trecea în noaptea aceea. Forţe de transformare.

Era oare plictisit să fie omul care era? Era o întrebare grea. Cu siguranţă că era mulţumit, se simţea confortabil şi poate că era în căutare de noi primejdii. Cochetă cu ideea asta, apoi se opri din gândit şi se concentră cu pasiune asupra ei.

Când leneviră din nou, scăldaţi de astă dată în lumina fierbinte a dimineţii, Gwynn aduse din nou vorba, somnoros, despre ocupaţia lui.

— Dacă rămânem amanţi, sau chiar numai prieteni, vei fi în primejdie. Am duşmani cu totul neplăcuţi, precum şi tovarăşi la fel de neplăcuţi. Golani, tâlhari, săriţi de pe fix…

Beth îşi întinse braţele.

— Şi tu poţi fi neplăcut, fără îndoială, dar eu tot te-am primit în patul meu.

— Dar pe mine mă poţi alunga, spuse el şi se rostogoli, lăsând un spaţiu între trupurile lor. De ceilalţi se scapă mai greu şi au talentul de a trăi mai mult decât adversarii lor.

Beth îl trase înapoi spre ea.

— Hai să lăsăm soarele să răsară peste noi, spus ea. Stai aici. Dormi.

Gwynn descoperi curând că Beth avea mare poftă să se înconjoare cu oameni de joasă speţă. Îi plăcea să meargă prin saloanele de biliard, să joace cărţi cu barcagii şi cu ţiganii în cramele de la malul râului; să bea cot la cot cu ultimele scursuri la Prostia Omenească şi la Steaua Clorinată, să parieze la luptele de cocoşi, să schimbe glume murdare cu oameni murdari în saloane murdare, aşa îi plăcea să-şi petreacă nopţile. Când Gwynn o însoţi în aventurile ei, observă că nu avea nicio teamă în preajma golanilor. Şi Gwynn remarcă uimit că niciuna dintre jigodiile acelea primejdioase cu care se însoţea nu arătase nici cea mai mică intenţie violentă faţă de ea. Parcă niciun bărbat nu şi-o putea imagina drept pradă.

Încercă el să şi-o imagineze aşa. Era imposibil. În orice scenariu încerca să şi-o închipuiască, ea ieşea învingătoare.

Uneori se întreba de unde căpătase atât noroc, cum reuşise să scape de moarte de atâtea ori, să rămână întreg. Poate că şi ea era dăruită cu acelaşi fel de noroc.

Oricum ar fi fost, nu avea nicio intenţie să o prezinte tovarăşilor lui.

Lui Beth îi plăcea să meargă la bâlciul de pe docuri, demonstrând un interes neostoit pentru dresorii de şerpi, piticii care făceau tumbe, femeile cu barbă, fraţii chelboşi, ciclopii, Modomo escapologul, Cerb cel puternic care îndoia bare de fier şi prindea topoare şi ghiulele, contorsioniştii, vrăjitorii, păpuşarii, bătrânul Bibbar şi circul lui de purici, gigantica Palee Flămândă care mânca tot ce-i dădeai – chiar şi şobolani morţi şi sticlă spartă – şi pentru toţi ceilalţi monştri umani. Spunea că ei sunt cea mai mare inspiraţie a ei.

Gwynn se întrebă cum de nu o mai văzuse până în seara aceea. Frecventa aceeaşi parte a oraşului ca şi el. De parcă ar fi avut un văl pe faţă şi nu o observase.

Când erau singuri, îşi împărtăşeau, încetul cu încetul, bucăţică cu bucăţică, amintiri vechi. Beth povestea despre o mică familie, o casă liniştită, o soră mai mică moartă, despre lungile tăceri de la masă, despre aceleaşi poveşti spuse la nesfârşit.

— La un moment dat nu s-a mai întâmplat nimic nou acolo, spuse ea.

Singura rudă despre care vorbea cu afecţiune era bunicul din partea mamei. Fusese cartograf de curte pentru prinţesa guvernatoare din Phaience şi când putea fi smuls din somn sau din citit, îşi scotea vechile lui hărţi şi îi povestea despre ţările colorate de acolo, repetând poveştile aduse acasă de exploratori.

Beth îi vorbi despre dorinţa ei, veche încă de pe atunci, să facă o călătorie lungă pe ocean şi poate să nu se mai întoarcă niciodată.

— Totul provine din ocean. Acolo zac toate posibilităţile, cel puţin din punct de vedere simbolic, declară ea. Poate că şi din punct de vedere fizic.

Într-o noapte, când aveau dinainte nişte cocktail-uri într-un bar de pe Podul Albastru, ea îi spuse:

— Partea ta de lume era întotdeauna colorată în alb. Existau numai vreo două oraşe marcate pe hartă şi, parcă, o mare.

El încuviinţă.

— Aceea e Nas Urla, care înseamnă „valul cenuşiu”. E o mare în care se pierd multe vase. Folosim aceeaşi expresie pentru a defini sentimentul de trecere a vieţii. Bătrânii spun că

aud venind valul cenuşiu sau îţi cer să pui o pătură pe ei ca să se ferească de valul cenuşiu. Nu ştiu ce a apărut mai întâi, expresia sau numele mării.

— Bunicul meu nu a întâlnit pe nimeni care să fi mers mai departe de Munţii Despărţitori, spuse ea. Mi-am închipuit că voi, oamenii nordului, sunteţi de un alb curat, cu păr alb şi ochi albicioşi, trăind în castele de gheaţă.

Gwynn zâmbi.

— Gheaţă albă şi verde şi transparentă, sculptată sub formă de turnuri şi colonade şi redute. Există statui de gheaţă şi chiar grădini de gheaţă sculptată, pentru că e prea frig să crească acolo copaci adevăraţi.

— Şi păsări de gheaţă?

— Gâşte arctice.

— Cum e acolo de-adevăratelea?

— În Falias? Aglomeraţie şi mizerie, ca aici, numai că e destul de frig ca să îngheţe petrolul din lămpi. Se foloseşte gheaţă pentru construcţii, dar este întotdeauna neagră din pricina funinginii şi a uleiului. Ai putea spune că e un fenomen atmosferic.

— Chiar aşa?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, spuse el, aşa că te rog să crezi numai ce vrei. Am plecat de multă vreme. Nu mai ştiu cum arată locurile acum.

— Eu cunosc un loc paradisiac, spuse ea. Înainte de venirea musonului am să ţi-l arăt.

9

Băiatul avea picioarele strâmbe, cu genunchi care se loveau între ei, ca toţi copiii care munceau în fabrică de mici. Avea treisprezece ani şi începuse să muncească de la şase. Starea lui fusese provocată de statul în picioare dinaintea maşinilor, pentru mult timp norma obişnuită era de paisprezece până la optsprezece ore. Deformarea producea o circulaţie proastă a sângelui care, la rândul ei, ducea la afectarea măduvei osoase. Boala asta putea să apară în oricare dintre oase şi era cel mai uşor de observat la încheietura mâinii drepte a băiatului, care

avea o umflătură de douăzeci de centimetri în diametru ce-i producea dureri teribile.

Membrele atât de afectate erau invariabil amputate; se pierdea un membru, dar se salva viaţa. Când operaţia se încheie, Raule cercetă oasele. Aveau aspectul cu care se obişnuise, uscate ca un coral, complet lipsite de măduvă. Dacă băiatul supravieţuia, trebuia să-şi găsească o altă slujbă, una pe care o putea îndeplini cu o singură mână.

Fabricile îi răneau şi ucideau pe copiii care lucrau acolo zi de zi. Toţi, ca şi băiatul acela, erau îmbolnăviţi încetul cu încetul şi mulţi sufereau accidente îngrozitoare la maşinăriile neprotejate. Nu era ceva neobişnuit să auzi despre un copil prins de un echipament în mişcare şi tras complet înăuntru, sfâşiat şi strivit mortal. Copiii afectaţi, aduşi din orfelinate şi azile şi angajaţi pe o mică parte din salariul unui adult până la vârsta de douăzeci de ani, dacă supravieţuiau, erau trataţi doar cu puţin mai bine decât sclavii din junglă. Unele familii îşi vindeau copiii aici ca să scape de înfometare, să-şi plătească datoriile sau viciile.

Raule anesteziase profund băiatul cu sirop de mac. După zâmbetul de pe chipul lui îşi dădea seama că avea vise de drogat. Uneori, cei operaţi se trezeau din astfel de vise cu poftă de drog. Nu putea să nu observe ironia.

Era târziu. Strecură capul în salonul de alături şi vorbi cu sora de noapte care stătea de veghe lângă unul dintre paturi.

— Soră, e noapte şi eu mă retrag. Vrei să fi dumneata atentă la tânărul din patul şaptesprezece?

Sora încuviinţă.

— Fireşte. Bine…

Bătăi în uşă.

Raule îşi simţi umerii grei. Îşi dorea mult să se culce. Chiar dacă bidiviul batjocoritor al viselor avea să o ia şi să o conducă prin obişnuitele ei coşmaruri, cel puţin trupul urma să i se odihnească.

Sora din tura de noapte aruncă o privire rece spre coridor.

— Sunteţi obosită, doamnă doctor, spuse ea cu fermitate, ca şi cum ar fi vorbit cu un pacient. Lăsaţi-mă pe mine să văd ce vor.

Raule zâmbi epuizată.

— Să vedem mai întâi cine sunt. Nu par să fie puştii de data asta.

Se auzea cel puţin vocea unei femei ale cărei înjurături şi strigăte se auzeau clar, cu toată distanţa şi zidurile dintre ei.

Măicuţa ridică din umeri.

— Cum doriţi, spuse ea ezitând, apoi clătină din cap. Mi-e teamă că lumea a observat bunătatea dumneavoastră. Profită de asta fără ruşine.

Asta şi vreau, îşi spuse Raule.

— Ruşinea e un lux. Ca şi bunătatea, spuse ea.

Măicuţa o privi mirată. Obosită şi enervată, Raule ieşi pe coridor, luă cheile şi se apropie de vizorul pătrat tăiat în uşă, pe care-l deschise şi privi.

Dădu peste un alt ochi care privea prin vizor. Era un ochi negru, machiat cu negru, fardat puternic şi furios. Era ochiul doamnei Elavora de la Clubul Gentilomilor Terasa de Şofran, cel mai dichisit bordel din Cartierul Lămâilor.

Ochiul clipi. Raule îşi dădu seama că se înşelase. Expresia furioasă nu era decât groază.

Adolescenta de pe patul acoperit cu satin striga obscenităţi. Se încorda şi se zbătea, în timp ce patru femei o ţineau de mâini şi de picioare. Încă vreo zece femei şi fete şi vreo doi băieţei pictaţi se aflau în cameră când ajunse Raule şi madama. Cu toţii strigau aproape la fel de sălbatic ca şi fata de pe pat.

Adolescenta avea piele măslinie, păr negru şi drept, ochi albaştri. Era din Lusan. Din tribul Ikoi, după spusele doamnei Elavora. Durerile naşterii o cuprinseseră pe neaşteptate şi i se rupsese apa.

Și de ce nu chemase doamna Elavora o moaşă în loc să vină la spital? Răspunsul era evident: femeia spera să-i vândă ceva doctoriţei care era cunoscută că achiziţionează obiecte ca acela care atârna din vaginul rupt al fetei.

Preţ de câteva secunde, Raule crezu că se află dinaintea rezultatului unui joc sexual incredibil sau al unei glume proaste. Dar membrana în care se afla creatura dintre picioarele fetei demonstra adevărul de netăgăduit. Prin membrană, trupul se vedea limpede: picioare cu solzi şi o coadă mică între ele. De mărimea unui copil, era un crocodil tânăr.

Raule porunci să iasă toată lumea afară. Doamna Elavora plecă de bună voie, dar avea să rămână dincolo de uşă, fără nicio îndoială. Când rămase singură şi neţintuită de pat, fata lusană se mai potoli. Se agăţă de cearşafuri şi se prăbuşi. Nu mai ţipa acum, doar mârâia ritmic, scăpând printre dinţi sunete de durere.

Raule nu stătu pe gânduri. O ajută pe fată să-şi scoată creatura din trup.

Când ieşi la iveală capul, avu un alt şoc, pentru că era uman.

Fata o surprinse pe Raule.

— Dă-mi-l, şopti ea.

Creatura respira şi plângea ca un copil obişnuit, sănătos. Începu să sugă de la pieptul mamei, cu gheruţele strânse.

Urmând procedura, Raule se apucă să cureţe şi să coasă rănile fetei. În ciuda faptului că pierduse mult sânge, rămăsese conştientă; şi, nebăgând de seamă durerile trupului, îi vorbea calm bebeluşului în limba ei.

Apoi vorbi cu Raule.

— Ştiu că ai fost adusă aici ca să-mi cumperi copilul. Cât crezi că valorează?

Raule înţelese că întrebarea era retorică.

— Tatăl lui a fost un zeu, spuse fata. Zeul râului. L-am chemat într-un vis şi m-am culcat lângă el în regatul lui de apă. Mi-a spus că voi purta acest copil şi că el va fi salvatorul poporului meu. Copilul meu va avea puterea râului.

Raule ascultă, începând să creadă că visează.

— Zeul mi-a spus că odrasla va semăna cu el.

Raule continuă să coasă. Când termină, ridică privirea spre fată, care tăcuse. Monstrul nou-născut tăcea şi el. Fata i-l întinse lui Raule.

Era mort.

— Zeul râului are cap de crocodil şi trup de om, spuse calmă fata. Am greşit. Poate că vraja s-a stricat în pântecele meu sau poate că zeul m-a păcălit. Se spune că faci colecţie de monştri. Ia-l şi pe ăsta.

Cu mişcări de automat, Raule îl luă.

Afară aştepta doamna Elavora, care se apropie să discute, dar Raule ridică trupul copilului crocodil ca pe un talisman şi doamna bătu în retragere.

Raule rămase nemişcată până târziu în noapte, cufundată într-un vârtej de gânduri. Până la urmă, luă cadavrul micuţ în laborator ca să îl disece. Nu se vedea nicio anomalie în partea de crocodil. Era un mascul. Capul uman şi creierul erau de asemenea normale, fără niciun defect fizic. Avea ochii albaştri ai mamei lui. La locul de întâlnire dintre cap şi trup, solzii deveneau treptat piele moale de copil.

După ce notă totul în detaliu şi schiţă numeroase diagrame ale anatomiei externe şi interne, Raule pregăti un borcan şi puse copilul înăuntru. Putea emite nenumărate teorii despre acest trup aberant, dar nicio concluzie.

Nu simţi nici entuziasm, nici mirare, nici teamă, nici măcar groază. Era doar tristă. Zicându-şi că e doar din pricina şocului care avea nevoie de timp să se consume, îşi permise să aştepte trecerea zilelor pentru a simţi focul aprinzându-se în ea.

De ce pot asista la aşa ceva fără să fiu profund schimbată cumva?

Aceasta era întrebarea pe care şi-o pusese de atât de multe ori încât devenise un zgomot de fond al minţii ei. Petrecu mult din timpul ei liber, aşa puţin cât era, privind monstrul din borcan. Dar ar fi putut fi şi un borcan cu murături după cât de mult o afecta. Începu să se întrebe dacă nu cumva nu numai conştiinţa şi-o pierdea, ci, ca o stâncă măcinată de vânt în Ţinutul de Aramă, pierdea şi altă parte a fiinţei ei dinaintea unei forţe de uzură pe care o înţelegea tot atât de puţin pe cât stânca înţelegea vântul.

Raule nu avea cu cine să vorbească. Nu căutase iubirea în Ashamoil. Avea legături, dar niciuna atât de importantă şi oricât de mult ar fi fost respectată, nu-şi făcuse prieteni în Cartierul Lămâilor. Aproape că-i ducea dorul lui Gwynn.

Nu se aştepta la nicio schimbare a acestor circumstanţe triste. Cu siguranţă nu se aşteptase să descopere intimitatea cu Jacope Vargey.

Legătura neobişnuită începuse când doamna Vargey murise de rabie într-o zi de Hiver, la două săptămâni de la naşterea crocodilului. Raule reuşise să descopere sursa infecţiei: muşcătura unei maimuţe, animalul de casă al unui măcelar care trăia în aceeaşi clădire. Când i se spusese ce se întâmplase,

sărmanul om sufocase maimuţa cu o pernă, plângând cu şiroaie de lacrimi. Dar era prea târziu pentru doamna Vargey. *Încă o glumă proastă a vieţii,* cugetase Raule.

La trei zile după ce doamna Vargey murise în spital, Raule luase asupra ei sarcina de a sta de vorbă cu Jacope.

— Emila trebuie să meargă mai departe la şcoală, îi spuse ea tânărului, blând, dar ferm. Ai să faci asta pentru sora ta?

Jacope, sprijinit de perete şi lustruind lama unui nou stilet, ridică nepăsător din umeri.

— Cu ce bani, doamnă?

— Cu banii pe care-i faci tu. Cu banii cu care cumperi tacâmuri din astea drăguţe precum cuţitul din mâna ta şi cu care ai luat cizmele cele noi cu care eşti încălţat. Ştiu că furi. Nu-mi pasă. Dar sora ta are nevoie să te gândeşti la ea. Şcoala nu costă atât de mult. De ce să nu faci ceva pentru ea cu banii tăi?

Jacope rânji.

— Deci, îmi spui că ar trebui să mă ţin în continuare de rele şi să ajung un blestemat doar pentru ca sora mea să crească şi să ajungă să se creadă mai bună decât mine?

Raule îi răspunse cu acelaşi rânjet.

— Chiar te aştepţi să spun „Jacope Vargey, du-te şi fă-ţi rost de o slujbă adevărată şi nimeni n-o să mai creadă că e mai bun decât tine”?

Asta îl făcu să dea capul pe spate şi să râdă răguşit. Raule se trezi râzând în acelaşi fel.

Se controlă şi redeveni serioasă.

— Jacope, ar fi bine dacă te-ai putea opri să jefuieşti oamenii. Dacă ai să fi arestat, te vor spânzura. Atunci îţi imaginezi ce o să se întâmple cu Emila.

— Sunt copleşit de grija dumitale pentru ea, spuse el cu un sarcasm amar.

Raule se simţi brusc ruşinată.

— Jacope, îmi pare rău, spuse ea. Vrei să luăm discuţia de la capăt?

— Nu am chef de vorbă.

După ce spuse asta, se lăsă o tăcere lungă, stânjenitoare, în care Raule se simţi furioasă pe propria-i persoană.

Apoi se apropiase de Jacope şi-l luase în braţe.

Rapiditatea răspunsului lui o surprinse. Entuziasmul ei o surprinse şi mai tare.

În mare parte, deliciul venea din dorul de a face ceva ilegal. El era un bandit, poate chiar un ucigaş şi era, în plus, de două ori mai tânăr decât ea. Odată cu acest sentiment apăru şi nostalgia.

Pofta trupească nu se aprinse pe cât de mult se aşteptase, dar măcar era o pasiune omenească. Se mai culcă cu Jacope şi după aceea, deseori. Uneori se ducea ea în camera pe care o închiriase băiatul, alteori venea el la spital.

Jacope vorbea rareori, prefera să comunice prin atingere. Ori că lustruiau armele, ori că o mângâiau, mâinile lui vorbeau elocvent, în timp ce gura îi stătea închisă, bosumflată, iar în ochi i se citea condamnarea universală. Amorul lui era precoce, ca al unui adult; dar în toate celelalte era doar un băieţel.

Raule juca cu plăcere rolul partenerei mult mai în vârstă. Îi trecu prin minte că nu se pricepuse, poate, niciodată să fie tânără, dar s-ar putea să se priceapă bine, într-o zi, să fie bătrână. Nu afecta pe nimeni faptul că petrecea nopţile cu tânărul şi, de aceea, conştiinţa ei ridica din umeri şi o lăsa să se bucure de plăcerile libidinoase în compania lui Jacope, aşa cum erau ele.

Şi Emila continuă să meargă la şcoală. Raule descoperi că băiatul chiar îşi iubea sora. Emila devenise tăcută după moartea mamei, dar era un copil prea dur să se stingă de dorul ei. În privinţa metodelor lui Jacope de a face bani, acelea nu se schimbară.

— Vreau să fiu bogat, spuse el. Vreau un cal şi haine bune. Şi nu numai pentru mine, ci şi pentru Emila. Nu-mi povesti despre riscuri. Nu sunt ca fraierul ăla de frate al meu care a murit; nu mă bag în confruntări pe care nu le pot câştiga.

Raule îşi dădu seama că era inutil să-l convingă să gândească altfel.

— E în junglă, spuse Beth.

Gwynn se gândi la mlaştina în care-l aruncaseră pe Orley.

— Unde în junglă?

— În sud. Nu prea departe.

Era o dimineaţă plăcută, cu un soare blând deasupra podurilor din Ashamoil, o briză molcomă şoptea peste râu şi aerul era uşor jilav din pricina răsuflării anotimpului umed ce se apropia. Caiacul pe care îl închiriaseră era vopsit drăguţ în albastru-închis, cu înflorituri de argint peste lemnul sculptat al bordajului şi cu băncuţe uşor lăsate, dar confortabile, acoperite cu mătase albastră decolorată de soare.

Vâslire amândoi spre vest, în aval, pe râul Skamander, preţ de trei kilometri, până ajunseră între dealuri. Beth arătă că trebuie să întoarcă spre sud printr-unul dintre vechile canale de irigaţii care se deschideau din ambele maluri ale râului. Canalul îngust era perfect drept, ca o linie verde ce pătrundea în junglă.

După ce părăsiră râul şi traficul aglomerat, nu mai întâlniră niciun vas. Singurii tovarăşi pe care-i aveau acum erau şerpii coloraţi care, deşi otrăvitori, nu erau primejdioşi, pentru că stăteau în apa lor şi evitau ambarcaţiunea. Crocodilii erau singura ameninţare reală, de vreme ce unul mare ar fi putut să o răstoarne, motiv pentru care Gwynn luase cu el o puşcă de vânătoare; dar, deşi văzură din când în când capete lungi scufundate pe jumătate în apă, niciunul dintre monştri nu arătă nici cel mai mic interes faţă de ei.

Din pricina junglei dese care oprea cea mai mare parte a luminii soarelui, pe canal era aproape răcoare. Aerul era jilav, stătut şi avea miros de vechi. În lumina slabă, filtrată printre frunze, văzură şerpi uriaşi, şerpi boa ca de smarald încovrigaţi pe ramuri înnegrite de umezeală, la fel de toropiţi ca şi crocodilii de dedesubt. Reptilele nu erau singurele fiinţe gigantice pe care le văzură: trecând pe lângă temple părăginite, ajunseră la o aruncătură de băţ de tigri lenevind pe terasele de piatră; iar ceea ce părea a fi un grup de măşti sinistre care zbura pe deasupra râului se dovedi a fi un stol de fluturi negri enormi, cu desene albe pe aripi în formă de ochi.

Din toate direcţiile se auzeau urlete şi chirăituri şi fluierături ale animalelor. Păsările erau ca nişte fulgere portocalii, galbene, roşii şi albastre.

Când soarele ajunse deasupra capului, temperatura canalului se ridică brusc, iar Beth sugeră să se odihnească până avea să treacă zăpuşeala. Traseră sub un mahon uriaş şi desfăcură

sticla de vin, borcanele cu pepene şi cu smochine păstrate în alcool pe care le aduseseră cu ei ca desert.

Vorbiseră foarte puţin în timpul călătoriei. Fusese o tăcere plăcută şi continuă cât mâncară şi băură.

— Uite, spuse apoi Beth, care stătea cu faţa în direcţia din care veniseră.

Arăta spre ceva, zâmbind. Gwynn se întoarse să vadă un obiect rotund plutind pe canal. Era geamandura unei plase de pescuit, o bilă albăstruie de sticlă de mărimea unui cap de om. Când ajunse din urmă barca lor, Beth se aplecă şi o culese din apă.

O examină cu admiraţie, apoi i-o aruncă lui Gwynn. El o întoarse pe toate feţele. Sticla era suflată fără multă pricepere, dar bulele de aer şi neregularităţile o făceau şi mai interesantă. Jucăuş, o ridică în dreptul ochilor şi privi prin ea.

— Ţii lumea pe umeri? râse Beth.

— Nu, tu o ţii în braţe, spuse el şi i-o aruncă înapoi.

Beth prinse cu graţie geamandura. Ţinând-o în echilibru pe vârful degetelor şi-o aduse dinaintea ochilor ca pe-un trofeu. Apoi se aplecă peste prăpastie şi o puse înapoi în apă, trimiţând-o în drumul ei.

Gwynn se lăsă pe spate, relaxat.

— Deci, spuse el, acesta e paradisul tău?

— Cred că e aproape. Nu crezi?

— E un paradis în care nu prea e loc pentru oameni.

Un zâmbet viclean trecu peste faţa ei.

— Ai dreptate, spuse ea, întinzându-şi mâinile şi picioarele.

Purta pantaloni verzi de mătase care îi ajungeau până la jumătatea gambelor. Îşi scosese cizmele şi îşi freca încet picioarele goale unul de celălalt.

Soarele se mişcase şi umbrele ajunseseră din nou pe canal. Gwynn întrebă ce se afla mai departe pe canal.

— Alte canale. Continuă kilometri întregi, îi răspunse Beth. Dar, dacă nu vrei să dormi în barcă, ar fi mai bine să ne întoarcem.

Nu voia, aşa că întoarseră caiacul şi începură să vâslească din nou. Când ajunseră la ruinele templului, Beth spuse totuşi:

— Hai să ne oprim aici o vreme. Tigrii par să fi plecat.

Gwynn se simţi mai puţin sigur de asta, dar avea pistoalele şi nu credea că un animal atât de mare ca un tigru s-ar fi putut strecura fără zgomot prin vegetaţia atât de deasă. Debarcară şi se aşezară pe pietrele acoperite cu viţă ce fuseseră odată un chei antic.

Gwynn se uită o clipă la Beth. Chiar dacă asupra ei cădea puţină lumină, roşul şi auriul părului şi pielii ei erau pline de viaţă. Era o lucire în lumea aceea jilavă, ceva aparţinând soarelui.

Însă întunecimea ochilor ei nu putea fi mai profundă. Avea impresia că nu vede decât suprafaţa sufletului ei şi că restul era scufundat.

Ea îl luă de umeri şi îl ţintui de piatră.

După ce făcură dragoste, rămaseră pe jumătate goi şi fără cuvinte, odihnindu-şi fiecare capul pe trupul celuilalt, moţăind în vreme ce jungla se întuneca. Numai atunci când tunetele slabe începură să se rostogolească peste umbrele ce se înteţeau şi când şerpii boa începură să se trezească şi să se foiască, întinzându-se pe ramurile negre, numai atunci se ridicară şi urcară în caiac.

Ajunseră pe râu după lăsarea întunericului şi se alăturară traficului naval al oraşului, pierzând încetul cu încetul contactul cu stelele pe măsură ce reintrară în mediul oraşului Ashamoil.

10

Un stol de păsări ibis se ridică în aer după ce acestea se hrăniseră cu maţele de peşte lăsate pe marginea docurilor de cei ce curăţau peştii prinşi dimineaţă. Trecu pe deasupra treptelor ce intrau în apă unde o mulţime de femei spălau rufe, iar copiii aruncau undiţe în apă. La capătul treptelor, piaţa de sclavi se deschisese.

Ziua era deja dogoritoare. Gwynn stătea sub marchiză cu un pahar de punci rece şi cu numărul din dimineaţa aceea al ziarului Corul Zorilor. Marriott zăcea tolănit în hamac, curăţându-şi unghiile cu un cuţit. Doi băieţi cu pieptul gol îl răcoreau cu evantaie din pene de flamingo.

Trei dintre negustorii de la Evantaiul de Corn stăteau lângă ţarc, supraveghind servitorii care ungeau cu ulei sclavii legaţi în lanţuri. Erau însoţiţi de un trio de tineri care ţineau deasupra lor umbrele de soare. Chiar şi caii lui Gwynn şi Marriott, priponiţi sub o altă marchiză, aveau un băiat care le făcea vânt.

Gwynn puse paharul pe braţul lat al fotoliului şi se frecă la ochi să alunge somnul. Era în halat de casă şi avea o pălărie care să-l apere de soare. Ridică din nou paharul şi se întoarse la răsfoitul ziarului, fiind însă atent cu un ochi la ce se întâmpla în jur.

Fuseseră avertizaţi.

Câţiva negustori de păsări îşi făcură apariţia. Gwynn îi urmări cu privirea. Nu erau decât nişte clienţi obişnuiţi. Căscă.

O oră mai târziu, îşi simţi pielea de pe ceafă întărindu-se. Se uită peste ziar şi văzu grupul negustorilor apropiindu-se.

— Aha, uite-i că vin, spuse el.

Marriott se ridică ceva mai treaz în hamac. Răsuci cuţitul în mână ca un golan.

De sub arcada dintre două clădiri din dreapta ieşi bărbatul cu cercel de diamant. Nu numai că nu avea celălalt cercel, dar nu avea nici cealaltă ureche. Avea cu el zece tovarăşi înarmaţi şi cu răutate în priviri. Pe frunţi aveau cu toţii un însemn roşu, fie tatuat, fie pictat. Şi omul cu un cercel purta aşa ceva.

Gwynn împături ziarul şi îl puse, împreună cu paharul, pe jos. Îşi sprijini coatele de braţele fotoliului şi îi aşteptă pe domnul Cercel şi gaşca lui să se apropie.

Se opriră dinaintea marchizei. Domnul Cercel scuipă între picioarele lui Gwynn. Ceilalţi rămaseră în spatele şefului lor.

— Bună, vierme, spuse domnul Cercel.

— Să mi te adresezi cu „domnule vierme” când vorbeşti cu mine, spuse amuzat Gwynn.

— Am să-ţi spun cum am eu chef, prostule. Jigodie. Javră.

Gwynn nu-i luă în seamă insultele.

— Ce-ai păţit la ureche? întrebă el.

— S-a infectat. A trebuit să o tai. Mi-am otrăvit sângele. Toate astea din cauză că sclava ta m-a muşcat, spuse omul, făcând un pas în faţă. Aşa că am venit să-mi iau compensaţia.

— Înţeleg, spuse Gwynn şi făcu un semn cu mâna spre gaşcă. Şi domnii cu capul pictat sunt prietenii dumitale care au venit să te ajute, nu?

— Domnii din spate sunt fraţii mei. M-am alăturat Ordinului Fantomei Însângerate. Au venit să mă ajute să-ţi smulg amândouă urechile, buzele…

Continuă în felul acesta ceva vreme. Până termină, câţiva trecători se opriseră să privească.

— Ei bine, atunci să-i dăm drumul, spuse Gwynn.

— La ce?

— Ţine minte, e pe jumătate mort, îi aminti Marriott.

Gwynn ridică vocea.

— Am spus să-i dai drumul. După cum vezi, eu şi colegul meu suntem foarte ocupaţi.

Domnul Cercel rânji.

— O să fiţi foarte morţi.

Se auzi un şuierat fin. Câţiva din gaşcă întoarseră capul, dar nu destul de repede.

Cât timp nu erau atenţi, Gwynn folosi ocazia să tragă câteva focuri.

Cei cinci spre care ţintise căzură la pământ.

În acest timp, domnul Cercel deschise şi închise gura. Cuţitul lui Marriott i se înfipse în gât. Şuvoaie de sânge îi ţâşneau din rană. Căzu şi el.

Bătăuşii rămaşi în picioare nu ştiau ce să facă. Îi priviră pe Marriott care scosese la iveală o carabină şi pe Gwynn care nu se mişcase de pe fotoliu şi stătea cu un pistol fumegând în dreapta în timp ce cu degetele mâinii stângi bătea darabana în patul celuilalt pistol. Se uitară în jos la tovarăşii lor. Fiecare fusese împuşcat prin mijlocul simbolului pictat pe frunte.

Gwynn bâţâi pistolul cu ţeavă lungă spre cei cinci rămaşi în viaţă.

— Mai am un glonţ aici. Care dintre voi îl doreşte?

Unul dintre ei mârâi şi duse mâna la centură spre pistol.

Ceilalţi îl imitară o clipă mai târziu. Nemaiavând avantajul surprizei şi având cinci adversari dinainte, Gwynn hotărî că distanţa era prea mică pentru a fi confortabilă. Trase în piciorul omului celui mai apropiat şi sări din scaun, aruncând pistolul din mâna dreaptă şi luându-l din salt pe celălalt. Omul în care

trăsese căzu ţipând şi ţinându-se de genunchi. Gwynn ateriză peste el, făcându-l să ţipe din nou. După cum sperase, ceilalţi ezitară să tragă, de teamă să nu-l lovească pe omul lor, care se zbătea şi încerca să-l dea jos pe Gwynn. Marriott, îngenunchind sub hamac, împuşcă unul, iar ceilalţi îşi aduseră aminte de prezenţa lui. În vreme ce doi se întoarseră să se ocupe de Marriott, unul se lupta cu pistolul înţepenit. Gwynn îşi împuşcă prizonierul în spate, apoi ţinti spre cei doi care se întorceau şi-l împuşcă pe unul în falcă. Marriott îl doborî pe celălalt. Apoi Gwynn auzi un foc de armă şi simţi un şoc fierbinte în umărul drept. Ultimul golan încă se mai lupta cu pistolul înţepenit. Gwynn trase şi îl auzi pe Marriott trăgând în acelaşi timp. Omul tresări şi căzu.

Cercetându-şi umărul, Gwynn îşi dădu seama că nu era vorba decât de o zgârietură de un centimetru şi o cămaşă stricată. Se îndreptă de spate, se scutură de praf şi privi în urmă spre Marriott.

Acesta părea nefericit.

— Îmi pare rău. Primul pe care l-am luat nu era chiar mort.

Gwynn îşi ridică pistolul pe care-l aruncase. Durerea era minimă şi deja începea să n-o mai simtă.

— Nu-i nimic, prietene, spuse el. *Yche'ire faudhan bihat.* Nimeni nu poate ucide din prima mereu.

Marriott afişă un zâmbet subţire, apoi clătină din cap şi urcă înapoi în hamac.

Gwynn se întoarse la scaunul lui şi-şi luă băutura şi ziarul, toate cele trei lucruri necesare odihnei scăpaseră nevătămate de parcă un paznic invizibil ai plăcerilor modeste ale vieţii le protejase. Pocni din degete şi băieţii ieşiră de după marchiză unde se ascunseseră şi îşi reluară postul la evantaie.

Gwynn sorbi din pahar şi scoase un oftat contemplativ.

— Fantoma Însângerată! Ai auzit vreodată de ei?

— Nu. Tu eşti cel care e la curent cu ştirile.

— Probabil sunt doar nişte golani cu slogan.

Gwynn goli paharul şi aprinse o ţigară, oferind apoi pachetul lui Marriott.

Când Marriott se întinse să ia una, aruncă o privire spre cadavre.

— Acum chiar că sunt doar nişte fantome însângerate.

Scuipă pe jos.

Gwynn râse, dar Marriott nu părea amuzat de propria-i glumă.

Afacerile de dimineaţă se reluaseră la ţarc. Trecătorii îşi văzură de drum. În scurt timp apăru o gaşcă de derbedei, parcă din pământ, şi aleargă spre cadavre. Lucrară eficient. În două minute dezbrăcaseră complet cadavrele. Unul dintre puşti avea o roabă. Aruncară totul claie peste grămadă în ea şi fugiră în spatele unei magazii.

Nu se terminase. Apărură nişte indivizi ceva mai mari decât derbedeii de dinainte. Se apropiară cu pas şovăielnic, îmbrăcaţi cu haine ponosite şi cu chipul complet acoperit, ascuns de soare şi de ceilalţi. Lucrând câte doi sau câte trei, ridicară cei zece morţi şi-i duseră pe alei întunecoase.

Unul dintre ei aruncă o monedă la picioarele lui Gwynn.

Hoitarii se aflau peste tot în oraş. Nu erau pretenţioşi – fuseseră văzuţi luând morţii, muribunzii, schilodiţii – şi niciunul dintre cei care era luat de ei nu mai era văzut vreodată. Unii spuneau că sunt strigoi, alţii că sunt servitorii vrăjitorilor negri, iar alţii că erau angajaţi de autorităţile oraşului.

Nu se mai întâmplă nimic în dimineaţa aceea şi, pe la prânz, Jasper cel Precis şi Coate sosiră să preia tura.

Coate lovi cu vârful cizmei într-o baltă de sânge de pe jos.

— Am ratat vreo petrecere? spuse el uşor dezamăgit.

— Da, răspunse Gwynn.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jasper. Se pare că aţi fi avut nevoie de ajutor, adăugă el arătând spre mâneca lui Gwynn.

Acesta ridică din umeri.

— Un client nemulţumit a venit cu nişte prieteni.

— Ce client? vru să ştie Coate.

— Un armator din Phaience, improviză Gwynn.

Nu avea de gând să spună că fusese împuşcat de ciracii unui peşte cu o singură ureche.

— Da, cine? continuă Jasper investigaţia. Am veri care fac afaceri cu nave.

— Uite că nu am făcut schimb de genealogii, spuse Gwynn, împăturindu-şi ziarul şi ridicându-se în picioare.

Trecând pe lângă Jasper, îl bătu prieteneşte pe umăr pe bărbatul tuciuriu.

— Îmi pare rău că ai ratat acţiunea, canibalule. Ai fi avut o friptură proaspătă la micul dejun.

Jasper avu de gând să riposteze, dar Marriott îl făcu să tacă. Se ridică greoi din hamac şi trecu pe lângă el cu o expresie groaznică pe chip. Îşi dezlegă armăsarul, sări în şa şi plecă în galop, lăsându-i pe Gwynn şi pe ceilalţi stânjeniţi, evitându-şi privirile.

În noaptea aceea, Marriott se duse la Diamantene. Tareda Mereu cânta, îmbrăcată cu o rochie făcută din mici oglinjoare cusute între ele. Trecuseră săptămâni de când nu mai fusese interesat de alte distracţii decât să o privească pe ea. În nopţile în care nu cânta – nopţi în care aparţinea numai lui Ulm – era cuprins de depresie. În seara aceea era păzită de Tack şi de un junior cu păr ţepos pe nume Pieptene, care stăteau împreună la masa din faţă. Marriott se aşezase la o masă în spate, sperând să nu fie văzut.

Încercă să uite ce se întâmplase la târgul de sclavi.

De multe ori Tareda se îmbrăţişa singură, de parcă ar fi vrut să se ţină într-o singură bucată. Marriott încetase să-şi mai imagineze cum ar fi fost dacă ar fi îmbrăţişat-o el. Ar fi vrut să se oprească din cântat, să se uite la el şi să transforme visul în realitate. Când termină numărul şi fu escortată în culise de Tack şi Pieptene, Marriott îşi aprinse o ţigară din acelea care-l amorţeau.

Ulm nu-i dăduse niciodată sarcina să aibă grijă de ea. Probabil că-şi dăduse seama ce simţea pentru ea încă de la început. Se întreba cât mai avea s-o păstreze Ulm.

Cu siguranţă că nu mai avea să treacă mult timp până ce avea să se sature de ea, aşa cum se întâmplase cu toate femeile lui. Atunci, poate, ar fi avut o şansă.

Când îşi termină ţigara, părăsi clubul pe uşa din spate şi intră în primul bordel pe care-l văzu. Madama scoase fetele şi el o alese pe cea care semăna cel mai mult cu Tareda.

După aceea, călărind pe străzile înroşite de luminile nopţii spre casă, cugetă la problema lui.

Pentru că e aproape, dar de neatins, eu sufăr. Dar ar fi mai rău dacă aş părăsi oraşul şi nu aş mai vedea-o.

Nu-i aşa?

Sunt un om slab, concluzionă el pentru a mia oară. Ce putea să facă? Nu putea decât să stea, să spere şi să sufere. Cine ar fi crezut că există un soi de demnitate sau onoare în asta?

Sunt un prost.

În timp ce mergea pe o străduţă lăturalnică abruptă şi liniştită de pe lângă Podul Ars, absorbit de necazuri, Marriott auzi un vacarm în urma lui. Se răsuci să privească şi văzu o căruţă repezindu-se pe stradă şi luând curba pe două roţi. Părea că o să se răstoarne, dar se îndreptă din nou şi porni în viteză la vale. Se grăbi să-şi tragă calul aproape de zidul caselor.

Căruţa era prăpădită, iar încărcătura ce se legăna deasupra era prea mare şi prost legată. Era evident că frâna cedase şi căruţa prindea iute viteză. Un măgar, încă înhămat la ea, galopa nebuneşte, încercând fără speranţă să scape. Căruţaşul sălta pe băncuţă, ţinând frâiele cu o mână şi cu cealaltă agăţându-se de mânerul frânei.

— La o parte! strigă el din căruţa ce năvălea. Daţi-vă la o parte!

O parte din încărcătură căzu când căruţa lovi o denivelare şi alunecă. Mărfurile învelite în hârtie de ambalaj se desfăcură pe loc, spărgându-se cu zgomot. Cioburi de sticlă multicoloră se împrăştiară pe stradă.

Marriott se gândi o clipă la idiotul care stivuise în căruţă atât de precar încărcătura de sticlărie.

Căruţa trecu pe lângă el şi depăşi măgarul. Bietul animal căzu sub roţile din faţă, iar căruţa, lovind măgarul, se răsturnă, aruncând omul şi lansând restul încărcăturii în aer. Bombe policrome explodară pe sol una după alta.

Când zgomotul de cascadă se potoli, Marriott ieşi din nou pe stradă. Descălecă şi cercetă căruţaşul, apoi măgarul. Amândoi erau morţi. O lungă fâşie de stradă era parcă acoperită cu paiete strălucitoare. Marriott privi acest curcubeu căruia îi era unic martor. Nu putea crede că era un semn bun.

Se îndepărtă călare şi constată că nici măcar gândurile lui pentru Tareda nu-i puteau alunga din minte răfuiala de la târgul de sclavi. Văzu, din nou, Fantoma Însângerată luptându-se cu pistolul blocat şi se văzu pe el ţintind. Simţi iarăşi scuturătura din mână când apăsase pe trăgaci şi îl văzu pe

Gwynn tresărind (îşi imagină glonţul trecând la câţiva centimetri mai la dreapta, prin capul lui Gwynn). Se văzu trăgând într-un om mort în loc să tragă într-unul viu şi se auzi minţind după aceea. Nu credea că minţise bine, dar Gwynn îl crezuse.

Marriott se imagină spunându-i lui Gwynn ceea ce se întâmplase de fapt, deşi ştia că nu avea să facă un astfel de lucru.

Voia să uite totul.

Până ce ajunse înapoi acasă, în apartamentul pe care-l închiriase pe strada Lumen, devenise aproape convins de propria-i minciună şi era de părere că Ordinul Fantomei Însângerate îi datora o cămaşă nouă, nu el.

Dar când îşi dezlegă şireturile, mâna dreaptă îi tresări şi continuă să tremure atât de rău, încât termină de dezbrăcat folosindu-se numai de mâna stângă.

— Promiţi să nu spui nimănui?

— Supraestimezi interesul pe care-l are lumea pentru asta. Dar promit. Pe cuvântul meu.

Era ziua de Croal de după incidentul de la târgul de sclavi. Reverendul băuse mult şi vorbea din nou despre secrete ezoterice. De această dată, vinul cel tare îi dezlegase limba destul de mult şi ajunsese să-i spună lui Gwynn anumite lucruri ce ar fi trebuit să rămână doar pentru urechile iniţiaţilor.

— Încearcă să asculţi cu oarecare respect ceea ce ai să auzi: Dumnezeu este infinit, iar o prezenţă infinită trebuie, logic, să cuprindă toate lucrurile, inclusiv toate potenţialele. De aceea, Dumnezeu conţine şi potenţialul celui ce nu e Dumnezeu. Când Dumnezeu a făcut universul, acest potenţial s-a manifestat. Această manifestare a nedivinului o numim infernal. Natura sa este complet paradoxală. În acest fel, fiule, poate exista un fenomen ce nu este divin într-un univers divin.

Gwynn sorbi din ceai.

— Asta e adevărul? întrebă el.

— Te depăşeşte? spuse reverendul cu mulţumire. Nu sunt surprins. N-ar fi trebuit să vorbesc despre asemenea probleme cu un ateu.

— Poţi să fi liniştit, nu voi spune nimănui. Dar să presupunem că teoria este corectă, de dragul discuţiei. Acest „infernal” s-ar manifesta ca un individ obişnuit, de exemplu ca mine?

— Da…

— Excelent. Chiar şi aşa privind, sunt ceea ce mi-aş dori să fiu.

— … deşi numai în privinţa viciilor şi crimelor tale. O parte din tine – poate chiar mai mult de jumătate – este perfectă. Eşti un bun candidat pentru ispăşire. Răutatea ta e profundă, dar nu răspândită.

Gwynn luă o bucată din plăcinta care era specialitatea zilei.

— Se poate spune, deci, că zeul tău şi infernalul sunt duşmani?

— E ceva mai complicat. Dumnezeu ştia ce urma să se întâmple, fireşte. Divinul era un plan pentru infernal. Pentru că totul vine din Dumnezeu şi nimic dumnezeiesc nu poate fi distrus, infernalul trebuie să fie transmutat. Trebuie să-şi recunoască greşeala, să înţeleagă lipsa de logică a existenţei sale şi să devină din proprie voinţă parte a divinului. Când va fi convertit complet, potenţialul eronat nu va mai exista. Va fi atinsă perfecţiunea. Cu toţii suntem subiecţi, substanţe ale acestei măreţe alchimii, Marea Lucrare a lui Dumnezeu.

— Foarte emoţionant. Şi iadul cum se potriveşte în această schemă eficientă?

— Gândeşte-te la un olar care ia un vas prost făcut de pe roată şi îl aruncă înapoi în găleata cu lut. Sufletele suferă când sunt tratate în acest fel şi suferă aşa până ce îşi încetează existenţa. Eşti reciclat şi transformat în altceva. Dumnezeu încearcă din nou până ce Lucrarea se termină. Până atunci, fiule, tu vei fi dispărut de mult.

— Frumos, spuse admirativ Gwynn.

— Frumos?

— Absolut. Asemenea poveste ciudată şi tragică este foarte frumoasă.

Reverendul pufni.

— Ţi se pare, fireşte, că batjocura ta este sofisticată, dar e numai juvenilă. Nu ai de gând să încerci, nu ai de gând să îndrăzneşti să cercetezi fundamentele incredulităţii tale?

Gwynn ridică o sprânceană.

— Nu prea cred că sunt obligat să fac eforturi în numele planurilor tale, părinte.

— Corect, oftă reverendul trist şi căută împăcare în sticlă.

— Cu toate acestea, aş vrea să discut această problemă a aberaţiei imaginare pe care zeul tău imaginar se chinuie atât de mult să o elimine. Am dreptate când presupun că violenţa este o proprietate a acestui infernal?

— Violenţa, cruzimea şi toate răutăţile, fiule, spuse reverendul între două înghiţituri. Acestea nu fac parte din natura divină. Îmi pare rău să te decepţionez. Ştiu că ţi-ar plăcea ideea unui zeu vicios.

Gwynn făcu un gest de dezaprobare cu cuţitul.

— Mai degrabă aş prefera să nu existe niciun zeu. Dar recunosc că sunt mirat. De ce este secretă această parte a doctrinei tale, nu vrei să ştie toată turma că virtutea aparţine numai divinului?

Reverendul clătină din cap cu emfază.

— Masele s-ar putea să accepte, dar intelectualii vicleni ar argumenta că asta dovedeşte imperfecţiunea şi limitele lui Dumnezeu. Ar promova imaginea unui Dumnezeu nehotărât, a unui Dumnezeu murdar, care se chinuieşte să se perfecţioneze, ca o persoană obişnuită, chiar a unui Dumnezeu bolnav. S-a mai întâmplat. Se poate ajunge la dualism. Oamenii încep să creadă că răul este o putere separată, la fel de puternică precum binele. Asta nu se poate.

— Dar, dacă ne gândim numai la specia umană, se pare că acest infernal rivalizează în puteri cu părintele său divin.

— Eşti răutăcios, dar să nu subestimezi bunătatea oamenilor, predică reverendul.

Nebăgându-l în seamă, Gwynn spuse:

— Şi cum rămâne cu răutatea copleşitoare din natură? Nu ştiu dacă fiarele se delectează cu cruzimea lor aşa cum ne delectăm noi; dar, chiar dacă cruzimea lor e mai puţin sofisticată, este cu siguranţă abundentă şi variată. Animalele afişează toate viciile, de la brutalitatea simplă a crocodilului până la comportamentul uliului care crapă ţeasta prăzii şi îi devorează creierul de viu, sau cel al muştelor care-şi depun ouăle în omizi şi alte insecte vii, de unde vor ieşi puii care le vor devora pe dinăuntru. Sau, mai puţin crud, dar, cu

siguranţă, nu un lucru divin, regina furnicilor, care se naşte fără picioare sau aripi, care este forţată să accepte îngrijirea furnicilor toată viaţa; toate sunt obligate la un trai leneş şi decepţionant. Ca să nu mai vorbim despre boli, ale căror cauze ni se spune de către ştiinţă că sunt nişte animale foarte mici.

Gwynn îşi rosti discursul cu entuziasm. Petrecându-şi mare parte din viaţă într-un ţinut cu puţine animale, era fascinat de abundenţa vieţii la tropice şi citea regulat jurnalele zoologice din bibliotecă.

— Răutatea, concluziona el, pare să înflorească în lume.

— Ai terminat? Pentru că nu ai făcut decât să arăţi că ai o imagine distorsionată a lumii. Ignori grandoarea şi tandreţea din natură ca un măscărici idiot ce se joacă cu gândaci într-un colţ al sălii tronului; îţi baţi joc de cele create; este un lucru nedemn.

— Te-ai gândit vreodată că infernalul poate lupta şi că e pe cale să câştige, că e în avantaj de multă vreme?

Reverendul nu voia să se lase atras.

— Nu avem de unde şti, insistă el, intenţiile infinitului, nemărginitului. Totul e frumos la vremea lui. Nici nu-ţi poţi imagina cât de frumos.

Acesta fu ultimul lucru coerent spus de reverend dinaintea paharului. Vinul, care aşteptase liniştit în sângele lui, porni la atac şi-l luă în stăpânire.

Reverendul se trezi a doua zi într-un hotel drăguţ. Hainele îi fuseseră curăţate şi călcate şi cineva avusese grijă să-i lase un pachet cu prafuri contra mahmurelii pe noptieră. Ăsta era un lucru bun, pentru că trebuia să ajungă repede la spital. Nu că doctoriţa sau surorile aveau să-i ducă dorul, dar ştia că una dintre paciente era pe moarte şi nu-i plăcea să rateze niciun deces.

Când ajunse, pacienta mai era încă în viaţă, deşi abia mai rezista. Nu avea o boală anume; era doar bătrână. Se aşeză la capul patului ei şi îi cercetă chipul osos şi liniştit.

De câte ori privise moartea în ochi? De mii de ori, fără îndoială. De fiecare dată căuta acelaşi lucru: ceva pe chip, în ochi, care să-i spună că muribundul îl vede pe Dumnezeu. Nu observase până acum niciun semn. Absenţa lui continuă îl

tulbura mult, atât de mult, încât în ultima vreme începuse să întrebe direct, în şoaptă, dar hotărât, ca acum:

— Ce vezi? Ce simţi?

— Nu văd nimic, spuse răguşită femeia, fără să deschidă ochii. Mă simt obosită ca o cârpă în vânt.

Cuprins de vinovăţie, reverendul continuă:

— Nu auzi nimic? Te rog, încearcă să asculţi.

— Îţi aud pălăvrăgeala, părinte, mormăi ea, şi e mare povară pentru urechile mele. Taci sau du-te undeva de unde să nu te aud.

— Îmi pare rău, şopti reverendul.

Renunţă şi râmase tăcut lângă patul ei, urmărind-o din priviri. Nu vedea nimic. Când fu gata să moară, femeia deschise ochii, dar dacă văzu ceva mai luminos decât tavanul, nimic din înfăţişarea ei nu o trădă. Încă o veghe irosită.

Privind împrejur pe furiş ca să se asigure că nu era văzut de nicio soră, scoase sticla de whisky din haină şi trase o duşcă grăbită.

Reverendul era conştient că majoritatea erau mulţumiţi să nu ştie ce zace dincolo de poarta morţii sau să creadă ceea ce religia, a lui sau oricare alta, îi spunea să creadă. Se simţea vinovat că, deşi vorbea în numele credinţei, nu fusese cu adevărat credincios niciodată. Nu avusese niciodată nevoie, pentru că avea oarecare cunoştinţe despre Dumnezeu, sau cel puţin aşa credea.

Acesta era momentul în care gândurile începeau să se învârtească în jurul cozii.

Reverendul îşi amintea – deşi nu mai era atât de sigur pe amintirile lui – că avusese contact cu Dumnezeu, Îl simţise, Îl auzise, chiar Îl văzuse. Prezenţa divină – sau fenomenul care părea a fi o prezenţă divină din pricină că măreţia ei depăşea de departe măreţia oricărui lucru perceput în natură – fusese alături, deasupra, împrejurul şi înăuntrul lui toată viaţa.

Nu fusese lipsit de ea niciodată şi de aceea îi înţelesese enormitatea abia când dispăruse. Despărţirea fusese bruscă, neanunţată ca fuga unui amant capricios.

Reverendul nu avea cuvinte să descrie potrivit prezenţa însăşi. Absenţa sa era vidul, durerea pricinuită de lipsă şi pierdere, durere fără nume, dar care putea fi descrisă drept

senzaţia exilului de care sufereau, după părerea lui, toţi oamenii, chiar dacă nu-şi dădeau seama, precum Gwynn.

Mai mult decât vorbea cu muribunzii, reverendul îşi făcuse un obicei din a vorbi morţilor. Tăcerea lor îl făcea să vrea să vorbească. Se adresă femeii moarte:

— Timpul ne răpeşte puterea de a ne mira, nu-i aşa? Ne diluează încetul cu încetul entuziasmul şi pune în loc nesiguranţa. În tinereţe am fost uluit de Dumnezeu şi am plecat să predic în pustie dragostea divină. Eram entuziasmat de deşert. În fiecare zi am văzut chipul lui Dumnezeu în soarele crunt, în pământul pârjolit şi în vântul arzător şi în fiecare noapte am zărit chipul divin în lună, în focurile din faţa corturilor şi în liniştea somnului. Dar, mai presus de toate, vă mărturisesc, doamnă şi îmi pare rău dacă vă jignesc urechile, l-am văzut pe Dumnezeu în femei; trupurile lor glorioase şi ochii de gazelă, dulceaţa lor şi temperamentul impetuos! Postind, am avut viziuni despre un văl în cer şi am înţeles că acesta ascundea frumuseţea supremă, dulceaţa, impetuozitatea, graţia infinită şi gloria! În mod ironic, pe Dumnezeu l-am pierdut până la urmă din pricina unei fete. Vălul a rămas, dar nu am mai zărit nimic dincolo de el. Poate că acel văl era singurul lucru sfânt. Când închid ochii, încă îl mai văd! Sufletul meu tânjeşte după Dumnezeu, dar omul nu e numai sufletul său, nu? E îngrozitor ce spun, dar lutul meu tânjeşte după lutul fetiţelor. Ca să-mi potolesc vina – şi te rog să-mi ierţi lipsa de delicateţe – aproape că m-am convins singur că îl caut de Dumnezeu în braţele lor şi în alte locuri pe care nu le pot menţiona. Vă mulţumesc, doamnă, pentru atenţie.

Trase cearşaful peste capul moartei. Apoi plecă la Casa Galbenă.

Acolo îl aşteptau veşti proaste. Când o ceru pe Calila, proprietăreasa îi spuse că un alt bărbat o cumpărase şi o luase cu el pentru uzul lui privat. Îi sugeră o altă fată, dar reverendul se simţi înşelat şi jefuit şi îşi pierdu orice dorinţă de plăcere. Plecă şi se aşeză sub un felinar de pe un teren cu dărâmături pe malul apei, acolo unde fuseseră odată nişte case. Găsi bucăţi de cărămidă şi de gresie împrejur şi le aruncă una după alta în apă.

Când se plictisi de asta, crescu coconi în palme.

Nu ştia niciodată ce avea să iasă din ei. Deseori erau viespi; dar mai scosese şi miriapozi, scarabei şi chiar păsări colibri. De această dată, când coconii se desfăcură, se trezi în palme cu fluturi mari de noapte care băteau din aripile diafane cenuşii. Când li se uscară aripile, se ridicară în zbor, înălţându-se iute în aer. Reverendul îi privi. Deşi nu voia să fie emoţionat de frumuseţea lor, nu se putu abţine.

Cu toate acestea, fluturii erau condamnaţi. Atraşi de lumina lămpii, zburară spre flacără. Îi dădură ocol de două ori, apoi zburară direct în flacără, dispărând cu două pocnete slabe.

Lacrimi de frustrare umplură ochii reverendului. Refuzând să cedeze, mai produse doi coconi din care ieşiră două libelule albastre superbe.

Şi acestea se ridicară spre flacără şi căzură ca nişte beţişoare arse, ca nişte chibrituri folosite. Oftând, reverendul produse un al treilea set de coconi. Căpătă din nou fluturi de noapte, de această dată maronii, păroşi şi deloc frumoşi. Reverendul încercă să-i alunge peste apă, dar ei urmară aceeaşi cale direct spre flacără.

Renunţă şi închise rănile din mâini, apoi îşi vârî pumnii în gură ca să se forţeze să nu plângă ca o femeie.

11

Anotimpul umed sosi în Ashamoil aducând cu el aer lipicios şi fierbinte, furtuni şi roiuri de ţânţari, de muşte şi cicade. Fumul şi praful de cărbune aprins în umezeală îmbâcsea aerul de pe Skamander şi de pe terasele de jos; ţesăturile putrezeau, ghipsul se sfărâma, metalul ruginea. Întregul oraş se împuţi şi duhnea a canale desfundate din care răsuflau dizenteria şi holera.

Schimbarea anotimpurilor era prin tradiţie o vreme a actelor ciudate, de parcă oamenii care aveau mijloace să uite de disconfortul fizic ar fi încercat să nu se mai gândească la suferinţa trupească. Moda anului trecut fusese ştiinţa, multe bucătării se transformaseră în laboratoare pe durata întregului anotimp. Astfel, mulţi săriseră în aer, se sufocaseră în nori de gaz otrăvitor, declanşaseră incendii şi luaseră boli de la

animalele pe care experimentaseră. Ca urmare, în acest an fusese îmbrăţişată moda romantismului medieval trecut, saturat cu magie, lipsit de orice fel de tehnologie. Un individ pe nume Durn Limment, care făcuse o mare avere din vopseluri şi cerneluri, văzu ocazia de a amesteca festivalul fantastic de modă cu comerţul şi o angajă pe Beth să creeze ilustraţii pentru un bestiar. Trebuia să fie o ediţie limitată, opulentă – „un incunabul modern”, după cum spunea Limment, tipărit cu cernelurile lui şi legat în piele colorată cu ultramarin şi auriu. Îi spusese lui Beth că avea libertatea de a face ce vrea cu imaginile, atât timp cât lucrarea îi afişa toată gama de culori şi se făcea repede, ca să profite de moda sezonului.

Gwynn era acolo când Beth începu să producă desenele pentru carte. I se păru că lumea ei de forme nehotărâte era acum parţial organizată într-un mod mai codificat. Grupă anumite elemente şi boteză rezultatul: o fiară cu trup de bufniţă, aripi de foc şi capul unui copil negru care râde, pe care-l numi Rambukul; pe unul cu o corabie în loc de trup, cu gâturile a nouă lebede şi capetele a nouă lilieci îl numi Lalgorma. Cea mai ciudată creatură pe care o desenă era o piatră roşie, netedă, cu barbă de iarbă albă pe care o numi Ombelex. Deşi părea o creatură inertă, o înfăţişă închisă într-o cuşcă grea. Desenă şi interpretări ale monştrilor tradiţionali, inclusiv un nou vasilisc cu chip ascuţit de mascul, o glugă ca de cobră făcută din pene de păun şi o limbă cu ţepi. Sfinxul pe care-l desenă era tradiţionalul leu-vultur-femeie, care însă se juca cu o geamandură de sticlă.

În timp ce era ocupată cu acest proiect, avu grijă şi de lucrul care îi aducea un venit stabil. Lucra multe ore să acopere cererea crescândă de portrete erotice. Aici se vedea acum influenţa noului ei amant. Îi spuse lui Gwynn că era atât de liniar şi de monocromatic, încât era ideal pentru gravuri. Chipurile deveniră mai puţin precise, frumuseţea lor mai marţială; căpătară ceva din alura prototipului şi ceva din maliţiozitatea lui care îi putea fi observată în gesturi şi expresii. Modelul lor nu se exprima asupra lor, ci doar zâmbea de fiecare dată când dădea cu ochii de lucrări. Înţelegea ce fel de comportament i se cere atât timp cât juca rolul muzei.

Arta ei privată căpătă o şi mai pronunţată schimbare. Declarând că bestiarul îi satisfăcea interesul pentru înfăţişări extreme, încetă să mai creeze imagini de carnaval al minunilor şi începu o serie de acuarele în tonuri sumbre în care harababura senzaţională de dinainte era înlocuită de exact opusul ei. În edificii arhitectonice ori extrem de strâmte, ori extrem de vaste, siluete umane nelămurite stăteau singure sau câte două. Parţial ascunse în umbre sau stând la distanţă, păreau pe cale să dispară. Din aceste scene, Gwynn căpătă senzaţia unei vieţi secrete într-o lume nedezvăluită care exista dincolo de ziduri, ghicită după furişarea siluetelor sau după vreun obiect complicat ce zăcea pe stradă de parcă ar fi fost aruncat acolo.

Inevitabil, se află până la urmă în Evantaiul de Corn că avea o amantă foarte frumoasă. Ceilalţi îl necăjiră şi voiră să afle când o puteau vedea. Numai Marriott nu spuse nimic. Se retrăgea din ce în ce mai mult în sine. În acest timp, Gwynn petrecu tot mai puţin timp socializând cu colegii lui şi din ce în ce mai mult cu Beth. Uneori o privea la lucru. Beth se putea transforma dintr-o creatoare de vise într-o maşină de producţie. Când o văzuse cum asudă muncind la pregătirea procesului de gravare, la acoperirea plăcilor de metal şi la curăţarea bitumului şi a cernelii cu lacuri de terebentină şi şomoioage de hârtie, o întrebă de ce nu-şi ia un asistent. Ea îi răspunse că lucrul manual îi antrenează corpul în timp ce mintea i se odihneşte, adăugând părerea ei că treburile obişnuite aveau valoare dacă erau tratate ca o disciplină, nu ca o stare de fapt permanentă.

La rândul ei, Beth îl privi antrenându-se cu sabia, ceea ce făcea deseori pentru scurt timp dimineaţa, direct după ce se trezea şi se spăla. Într-o zi, ea îi spuse că-l invidiază pentru îndemânarea lui în artele marţiale. Numai în circumstanţe primejdioase, declarase ea, se poate afla cât de mult valorează. El răspunse ceva neutru, gândindu-se ce fel de circumstanţe considera ea ca fiind primejdioase. În locurile nesănătoase pe care le frecventau, nu fusese niciodată pus în situaţia de a o apăra.

Nu se simţi în stare să o întrebe ce vedea la el, dar îşi pusese singur de multe ori această întrebare. Înţelese că între ei

funcţiona un fel de atracţie a lucrurilor opuse care nu erau neapărat complementare. Beth îi povestise pentru a doua oară de călătoria lungă pe care voia să o facă, trecând dintr-un port în altul fără oprire şi fără să se gândească la capătul călătoriei. Nu ştia dacă o făcuse cu intenţie, dar vorbise numai la persoana întâi singular în legătură cu plecarea din Ţărmul Teleute. Nu era greu să şi-o imagineze călătorind în acest fel, la nesfârşit, fără teamă, căutând şi găsind mereu noi fenomene şi storcându-le esenţa în lucrările ei despre lumi imaginare.

Îngrijorat de starea lui Marriott, Gwynn se cercetă pe sine, căutând semne de melancolie. Observă că se simţea ceva mai legat de orele romantice ale apusului şi răsăritului şi că avea un sentiment mai pronunţat al scurtimii vieţii şi al singurătăţii esenţiale, dar era obişnuit cu aceste simptome din alte relaţii amoroase anterioare şi de aceea nu văzu niciun motiv de îngrijorare pentru sănătatea lui, cel puţin nu pentru cea a minţii. În anotimpul umed, ca toată lumea din oraş, se temea să nu se îmbolnăvească. Umiditatea atrăgea paraziţi şi molime, iar căruţele cu cadavre treceau de două ori pe zi, ridicând morţii ca să-i arunce în râu, lucru ce atrăgea mulţi crocodili. Se învăţaseră cu ora la care sosea căruţa şi, astfel, înaintea răsăritului şi după apus, apa de la cheiurile din Ashamoil se umpleau cu saurieni flămânzi. În aceste momente, bărcile se ţineau pe mijlocul râului, departe de traficul primitiv şi agresiv de la mal. Nicio barcă nu avea curajul să se apropie de înghesuiala de la locul în care erau aruncate trupurile în apă.

Beth şi Gwynn făceau de două ori pe săptămână călătorii pe canalul din junglă. Atmosfera de acolo nu era mai puţin apăsătoare decât cea din oraş, dar era mai curată. Într-una dintre aceste călătorii, într-o zi în care cerul era acoperit complet cu nori albi fierbinţi şi aburi cu miros de mucegai, Beth stătea la prova caiacului, îmbrăcată cu o cămaşă veche, cu manşetele pantalonilor suflecate şi cu sandale în picioare. Unghiile de la picioare îi erau vopsite cu auriu. Gwynn era şi el îmbrăcat uşor, cu părul strâns în vârful capului, ca un barcagiu. Un arzător portabil de pe fundul bărcii scotea un fum de camfor care alunga ţânţarii. Aduseseră cu ei şi o copertină ca să se protejeze de căldură şi de insecte, mai ales de păianjenii cei mari care creşteau în sezonul umed şi care nu erau

deranjaţi de camfor sau de oricare alt miros, dar erau destul de mari ca să fie nimeriţi cu pistolul.

La prânz, se opriră, traseră la mal şi desfăcură copertina. Acolo, în timp ce jucau plictisiţi zaruri după masa de prânz, Gwynn află mai multe despre fascinaţia lui Beth pentru ocean.

— Nu am fost niciodată la ocean, dar îmi amintesc că am zburat acolo, spuse ea. Îmi amintesc toate navele şi curba orizontului. M-am aşezat pe o stâncă şi am privit portul. M-ai crede dacă ţi-aş spune că amintirea asta nu pare să fie un vis?

— Te-aş crede; dar dacă ai insista că nu a fost deloc un vis, n-aş mai fi atât de încrezător.

— Da, cred că ai dreptate. Nu-mi amintesc ce vârstă aveam când am visat asta. Eram mică. Dar înainte să visez asta am fost o fetiţă cuminte, după aceea am început să stau în preajma golanilor şi să mint. Oamenii mă găseau vinovată întotdeauna, dar parcă se supărau pe altcineva. Se supărau pe fetiţa cea bună care fusesem. Nu înţelegeau că aceea dispăruse, se pierduse pe undeva şi că o altă creatură se trezise în patul ei. Uneori cred că fetiţa a plecat pe ocean şi eu sunt singura parte a ei care a rămas în urmă; un fel de sediment al memoriei sau imaginaţiei ei, prins în coşul de gunoi al unui trecut perpetuu. Sau sunt ceva cu care ea s-a întâlnit şi a acceptat să schimbe locurile.

— Şi care dintre aceste posibilităţi ar fi adevărul, după părerea ta?

— Penultima, cred.

— Asta înseamnă că ai vrea să fi un monstru, dar nu unul plin de cruzime?

— Nu prea cred. Un monstru, nu o brută. Ştii povestea omului cu o cutie grea?

— Nu cred.

— Un om face rost de o cutie. În unele versiuni o cumpără, în altele o capătă ca răsplată pentru o faptă bună; nu are nicio importanţă. Povestea începe când persoana care îi dă cutia îi spune că, pe măsură ce trece timpul, obiectul dinăuntru devine din ce în ce mai valoros, cu condiţia să nu deschidă cutia. Omul crede, aşa că duce cu el cutia luni de zile fără să o deschidă. Treptat, ea devine mai grea. În sfârşit, după un timp ajunge atât de grea, încât nu o mai poate duce. Se gândeşte să

cumpere un măgar, dar îşi dă seama că şi acesta va fi depăşit în curând. Într-o zi va avea nevoie de un cal, apoi de un elefant şi până atunci va deveni un bătrân care nu mai are timp să se bucure de conţinutul cutiei. Hotărăşte că lucrul cel mai înţelept este să deschidă cutia.

— Şi ce era înăuntru?

— Un imp. Creaturile astea sunt ca nişte bufoni care spun glume vulgare. La început, omul s-a înfuriat că nu a găsit nimic mai bun în cutie, dar impul s-a dovedit a fi isteţ şi bun şi, până la urmă, îl ajută să cucerească inima unei femei pe care o urmăreşte pe tot timpul poveştii. Fireşte, spera să o găsească pe ea în cutie.

— Şi se întreba dacă nu cumva, lăsând cutia nedeschisă încă puţin, nu ar fi găsit-o pe ea înăuntru? bănui Gwynn.

— În unele variante ale poveştii, dar de obicei crede că a făcut exact ce trebuia, de vreme ce capătă până la urmă şi femeia viselor lui şi un prieten folositor în persoana impului. Există şi o versiune mai rară în care descoperă că niciodată nu ar fi găsit altceva decât impul care l-ar fi făcut să cucerească inima femeii pe care şi-ar fi dorit-o, indiferent care ar fi fost aceea. Atunci începe să regrete că nu şi-a dorit mai mult decât o femeie, iar povestea se termină mai puţin vesel.

— Dar tu preferi versiunea asta? ghici din nou Gwynn.

— Aşa este. Una dintre şcolile de filosofi de pe continent afirmă că întotdeauna ne găsim pofta inimii. De aceea, ei îi sfătuiesc pe oameni să fie îndrăzneţi şi să-şi dorească lucruri mari.

— Şi filosofii ăştia au spus vreodată ce şi-au dorit ei?

— Niciodată. Şi-au dorit puterea, dar au folosit întotdeauna eufemisme.

Apoi Beth strigă triumfătoare „Ha!”, deoarece câştigase jocul.

— Ţi-am spus o poveste; acum trebuie să-mi spui tu una.

Gwynn spuse că era un lucru cinstit şi o întrebă ce fel de poveste ar vrea să audă.

— Adevărul despre tine, spuse ea. Ce te-a alungat atât de departe de locurile natale? Ce cauţi?

— Să trăiesc, îi răspunse el, privind peste apă. Poporul meu are o zicală: când nu are de ucis duşmani, o familie trebuie să

ucidă ceva, altfel se va ucide pe sine. Într-o noapte, ca să nu fiu ucis, mi s-a părut mai convenabil să fur o sanie şi să fug din Falias. Eram destul de tânăr. Înainte să ajung prea departe, m-am întâlnit cu un alt băiat cu care am devenit prieten. Amândoi am mers spre răsărit până într-un ducat numit Brumaya. Din nefericire, în timp ce ne odihneam acolo, a izbucnit războiul. Din întâmplare, tocmai clanul meu era agresorul. Am fost recunoscut, arestat şi dus în temniţa ducelui sub acuzaţia că aş fi fost spion. Fireşte, am încercat să le spun că nu eram prea iubit acasă şi fireşte că ei nu m-au crezut. Din fericire, prietenul meu a reuşit să nu se lase prins şi a angajat nişte oameni să mă salveze. Însă a trebuit să vândă toate lucrurile ca să-i plătească. Am rămas cu hainele de pe noi şi cu un căţelandru, aşa că aveam trei guri de hrănit. Ca să nu ne aresteze din nou şi nici să nu murim de foame, ne-am înrolat în armata de mercenari care era plătită – ca să vezi ironia – de către ducele din Brumaya. Curând, m-am trezit că lupt împotriva propriului meu popor. M-am răzbunat destul ca să satisfac până şi mândria unui adolescent. Atunci am căpătat şi sabia asta.

Gwynn bătu darabana pe teaca sabiei Gol’achab.

— Oricum, ca să o scurtez, în Brumaya a trebuit să semnăm un contract pe trei ani. După aceea, diferite contracte ne-au dus spre sud şi spre vest. Când ni s-au sfârşit cei trei ani, ajunseserăm în Ţinutul de Aramă. Prietenul meu s-a lăsat de meserie şi a plecat pe calea lui. Eu am rămas. Lucrurile au mers bine până la un punct, după care au mers prost. La sfârşit, situaţia era îngrozitoare şi am avut noroc să scap cu viaţă. M-a ajutat o prietenă. Sau poate că nu ar trebui să o numesc prietenă; n-ar fi de acord. O femeie cu principii înalte, asta în mod clar.

Se opri. Beth se uita ciudat la el.

Nu, nu la el, îşi dădu el seama. La ceva din spatele lui.

— Gwynn… Şopti ea.

Orice ar fi fost, nu părea să-i fie frică. Tonul vocii şi privirea trădau admiraţie, chiar adoraţie. Simţi un mic acces de gelozie.

Beth ridică încet mâna şi arătă peste umărul lui.

— Avem o companie distinsă.

Gwynn era cât pe ce să spună că, deşi aprecia încordarea dramatică, prefera comunicarea clară. Dar când adulmecă mirosul nou-sositului, inima îi sări din piept.

— Un tigru.

Chipul lui Beth strălucea. Cu mişcări foarte lente, Gwynn scoase pistolul din toc şi întoarse capul. În umbră, zări fiara. Nu era la mai mult de doi metri, întinsă pe o piatră. Gwynn îndreptă pistolul asupra ei. Îi era teamă de forţa ei, de greutatea trupului ei. Îl mânca degetul să tragă. Trase cocoşul. Avu nevoie de tot autocontrolul să nu apese trăgaciul. În timp ce aştepta cu inima în gât, simţi calmul lui Beth.

În cele din urmă, tigrul se mişcă. Traversă umbra, se îndreptă spre apă şi plescăi puternic din picioare. Caiacul se legănă şi se ciocni de platformă.

Gwynn răsuflă încet. Se uită la Beth care era atentă la capul negru-auriu ce traversa râul.

— Mulţumesc, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Nu cred că m-ai fi iertat.

Ea îi oferi una dintre privirile ei enigmatice, apoi întinse paharul cu zaruri. Oftând, Gwynn puse pistolul deoparte.

Câştigă jocul următor. Beth îl întrebă ce vrea ca trofeu.

— Vreau să ştiu de ce nu te temi de lucrurile de temut, răspunse el privind-o în ochi.

— Răspunsul e simplu, spuse ea. Nu ghiceşti?

— Doamnă, eu sunt soldat. Am fost învăţat să citesc totul în ochii adversarului. Mai întâi înveţi să citeşti intenţiile. Apoi începi să vezi sufletele. Oamenii ajung ca nişte cărţi deschise. Nimeni nu te mai poate surprinde. Teoretic. Dar chintesenţa ta îmi este opacă, trebuie să recunosc. Dacă mi-ai fi fost duşman, aş fi fost îngrijorat. Aşa, sunt intrigat.

— Ei, poate că nu am suflet. Poate că asta e partea din mine care a plecat în noaptea în care am visat că zbor spre ocean. Poate că nu mă tem de tigru pentru că sunt mai puternică. Şi tigrul înţelege asta.

Cuvintele ei nu i se părură lipsite de sens. Simţurile care îl ajutau să detecteze lucruri subtile indicau un mare mister dincolo de suprafaţă, ca lumile ei nedescoperite din gravurile cele noi.

— Ar trebui să devenim înţelepţi odată cu vârsta, spuse ea, privind pe lângă el spre junglă şi spre apă. Ar trebui să devenim bogaţi spiritual.

El îi întinse zarurile.

— Mai jucăm?

— O singură dată.

— Bine.

Trişară amândoi, iar Beth câştigă la limită. Spuse că nu mai avea alte întrebări, dar insista să primească un semn al victoriei, aşa că Gwynn împleti o coroniţă de salcie şi i-o puse pe cap. Apoi îngenunche şi îi oferi cu mărinimie gâtul.

Când se întoarseră în oraş în noaptea aceea, Beth dori să dea o tură prin bâlci, aşa că, după ce duseră înapoi caiacul, merseră pe jos câteva străzi de-a lungul râului, spre lumina torţelor şi vacarmul bâlciului.

Beth descoperi cu bucurie un nou-venit, ocupând spaţiul de lângă podiumul îmbrăcat în pânză al lui Modomo. Această atracţie, care nu se prezenta sub niciun nume, era un bărbat de vârstă mijlocie care stătea pe spate pe o saltea, având numai o legătură în jurul şoldurilor. Era de statură medie, cu un trup sănătos, iar salteaua pe care stătea era curată. Pielea îi era aproape la fel de albă ca a lui Gwynn, dar cu o tentă rozalie. Ţinea ochii închişi, cu buzele deschise într-un zâmbet blând.

Singurul lucru ciudat era lujerul de lotus care îi ieşea din buric. Era o floare mare, perfectă, de acelaşi roz palid ca şi pielea bărbatului.

Beth se apropie şi cercetă floarea. Bărbatul nu mişcă. Beth atinse o petală.

— Un şiling să tragi de ea, spuse bărbatul fără să deschidă ochii. Dacă o poţi scoate, câştigi ceva.

— Ce?

— Nu contează, spuse el, pentru că nu o să reuşeşti. Nimeni n-a reuşit vreodată şi nici nu va reuşi. Dar poţi încerca dacă vrei.

Beth se cotrobăi prin buzunarul pantalonului şi găsi un şiling. Bărbatul îl luă şi îl strecură sub saltea. Beth prinse în mâini lujerul lotusului şi trase fără succes. Trase a doua oară cu toată puterea. Dar, după cum spusese bărbatul, floarea nu ieşea. Parcă ar fi avut rădăcinile sub un munte.

Bărbatul avea un buric foarte adânc şi îi era imposibil să vadă exact cum era prinsă floarea de lotus de trupul lui. Beth bătu în retragere.

— Gwynn, încearcă tu, spuse ea.

Gwynn încrucişă braţele la piept şi se uită semeţ la omul cu floarea de lotus.

— Nu, mulţumesc, draga mea. Acest tip de exhibiţionism nu e pe gustul meu.

— Nu o face pe durul. Ai putea să o tai. Ţi-ar plăcea.

— Ar creşte la loc, se băgă în vorbă bărbatul. Rădăcinile sunt în mine şi vor produce o altă floare.

— Cât de lungi sunt rădăcinile? întrebă Beth.

Omul scoase un oftat lung.

— Mai lungi decât ţi-ai imagina.

— Doare?

— Nu.

— Şi atunci de ce vrei să o scoţi? E frumoasă. Nu-ţi place?

— Nu-mi displace. Dar majoritatea oamenilor au aceeaşi părere ca prietenul tău; li se pare urât. Cu excepţia părinţilor mei, nimeni nu m-a iubit.

— Chiar cred că e crescută acolo, îi spuse Beth lui Gwynn. Nu pare lipită.

— Pune-l în bestiarul tău, sugeră Gwynn.

Trecură mai departe.

— Nici măcar nu-ţi trece prin cap să crezi că e crescută chiar din el, nu?

— Într-adevăr, nu, dragă, spuse el, nu foarte convins, dar simţea nevoia în acel moment să aibă o atitudine diferită de a ei.

— Îţi doreşti prea puţin de la lume, Gwynn, spuse ea clătinând din cap.

Singur în apartamentul său, contemplă înţelesul iubirii.

Oricât de dese erau momentele când îi plăcea să creadă că sentimentul pe care el şi Beth îl aveau unul pentru altul era dragoste, ştia bine că nu era aşa. Nu era emoţia, nici măcar situaţia cunoscută în anvallică sub numele de *cariah.* Deşi se obişnuise repede cu limba din Ashamoil, care era în mod esenţial un schelet de gramatică halaciană elegantă cu carne

din vocabularul a vreo zece alte limbi, i se părea că limba lui natală oferea instrumente mai precise pentru a defini anumite concepte şi stări emoţionale, dintre care făcea parte, din întâmplare şi dragostea. În limba lui Beth ar fi putut spune de pildă „Te iubesc”. În anvallică, această frază ar fi fost imposibilă, deoarece *cariah,* iubirea, nu avea formă la singular şi nu putea fi exprimată decât la plural. Se înţelegea a fi obligatoriu un sentiment mutual şi implica o amestecare voluntară a identităţilor. Când o persoană dorea să-şi afirme *cariah* faţă de o alta, expresia cea mai folosită era „Iubim cum apa iubeşte apa şi focul iubeşte focul”. Ca să spui numai „Te iubesc” ar fi trebuit să foloseşti termenul *naithul,* ceea ce însemna să te întorci sau să te apleci asupra subiectului. Verbul implica sentimente calde, admiraţie, dorinţă carnală sau chiar devoţiune, dar nu implica şi sentimentul reciproc. Obsesia lui Marriott pentru Tareda Mereu era cazul cel mai disperat de *naithul.* Partenerii foloseau rareori termenul unul pentru celălalt.

Mai exista un cuvânt, *suhath,* denumind o persoană întâlnită la răscruce. Sensul era acela al întâlnirii a doi călători, care se bucură unul de tovărăşia celuilalt, după care urmează despărţirea şi plecarea mai departe. Gwynn şi Beth făceau parte din această categorie. Se abţinea să-şi dorească mai mult, cu excepţia unui lucru: să ajungă să o cunoască înainte să se separe.

Ştia că-i scapă ceva important, vedea dungile, dar nu recunoştea tigrul. Din această cauză se hotărâse să-l viziteze pe unchiul Vanbutchell. De data asta stabilise, precaut, o întâlnire, ca să evite o nouă excursie fără rost.

La ora întâlnirii cu Gwynn, unchiul Vanbutchell veni să răspundă la uşă, arătând ca un înger foarte bătrân, ameţit şi blând, îmbrăcat cu o jachetă aurie peste pijama şi cu un fes care-i cădea pe frunte. Alchimistul îl primi pe Gwynn cu căldură şi îl pofti înăuntru, printr-un hol până într-o cameră retrasă cu mai multe canapele. Gwynn se aşeză pe canapeaua de lângă o vitrină în care era aşezată o colecţie de obiecte antice.

— A trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut, spuse Vanbutchell, vârându-şi mâinile în mâneci.

— Am fost foarte ocupat, unchiule.

— O să mă simt jignit dacă ai să-mi vorbeşti despre nenorociţii aceia din târgul de noapte!

— A trebuit să trec pe la ei când tu vizitai alte planuri ale conştiinţei. Cinstit să fiu, ultima dată n-a fost rău deloc. Ar trebui să fi atent, să nu-ţi pierzi clientela.

Vanbutchell părea profund întristat şi Gwynn zâmbi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Rivalul tău este altcineva. O persoană, nu o sticluţă.

— A, o doamnă, nu? Sau un băiat?

— Unchiule, n-o să spun ce este, răspunse Gwynn, clătinând din cap. Vreau să-ţi spun doar că am nevoie să cercetez o problemă neclară. Ce ai de vânzare pentru asta?

— Pentru limpezirea simţurilor, spuse Vanbutchell în timp ce se îndrepta spre un dulăpior cu multe rafturi de sticlă, cred că am ceva chiar foarte bun. Din fericire pentru tine ţi-l pot oferi la un preţ rezonabil.

Trase un raft şi scoase o fiolă de sticlă pe care i-o înmână lui Gwynn.

— Se numeşte Mările Lunii. Un nume drăguţ pentru o licoare drăguţă, după părerea mea.

Ţinând fiola între degete, Gwynn examină lichidul pe care-l conţinea. Era maroniu-roşcat, apos şi uşor tulbure.

— Te ameţeşte bine, nu? întrebă el. Vanbutchell jubila.

— Halucinaţia e totală. Călătoria e de-a dreptul fantastică.

Gwynn îi întinse fiola înapoi lui Vanbutchell.

— Dacă aş fi vrut să călătoresc, ţi-aş fi spus asta. Eu caut informaţii, nu iluzii.

— Ah, nu, ai înţeles greşit! spuse Vanbutchell grăbit, ridicând mâinile într-un gest implacabil. Tinctura asta te va duce într-un punct de unde ai să fi în stare să vezi tot ce vrei. Depăşeşte iluzia timpului liniar. Am folosit-o de multe ori şi pot să spun că nu am fost niciodată dezamăgit. Nu îţi oferă o privire spre interior, ci spre exterior, ceea ce este mai folositor oricui, mai puţin misticilor; iar tu, dacă aş putea fi atât de îndrăzneţ să fac un comentariu personal, nu-mi pari un mistic. Totuşi, din punct de vedere raţional şi gnostic, substanţa e minunată.

— Când te lauzi în halul ăsta mă apucă îndoiala.

Vanbutchell deschise braţele şi spuse:

— Ştii că nu mă aştept ca cineva să-mi cumpere produsele fără să le fac o introducere. Ce-ai zice să faci un test pe loc, gratis?

Gwynn răsuci fiola între degete.

— Există efecte secundare?

— Niciunul, deşi nu l-aş amesteca cu nimic. Şi nu-ţi pot garanta sănătatea dacă îl foloseşti exagerat, fireşte. Poate fi luat aşa sau diluat.

— Bine, am să încerc. Pune ibricul pe foc, unchiule.

◻ ◼ ◻

— Incomparabilă femeie, remarcă satisfăcut colonelul Strălucire. Bune şolduri!

— Foarte bune, domnule! salută caporalul Lipeală.

— O zeiţă! exclamă reverendul.

— O stea, zâmbi astronomul.

— Aş da-o pe Tareda pentru ea, comentă Ulm făcând din ochi.

Deasupra gulerului de pene verzi, gura cărnoasă a Taredei Mereu se bosumflă furioasă. Expresia ei se preschimbă într-un zâmbet când se aplecă şi şopti:

— Tu ce ai da pentru ea, Gwynn?

Gwynn se uită la fiara despre care vorbeau, un sfinx care se plimba încoace şi-ncolo pe o plajă din faţa terasei hotelului unde stăteau cu toţii sub un umbrar de bambus. Pe masă erau şampanie şi struguri albi într-un bol de cristal. Cerul de smarald şi marea se întindeau până la orizont, unde se vedea un şir de vapoare.

— Cred că o să aflăm, răspunse el.

Toată lumea de la masă se uita spre vapoarele care traversau foarte repede marea.

Ceilalţi rămaseră la masă, iar el se ridică şi porni spre plajă. Sfinxul se opri din mers şi se apropie de el prin apă. Răsuflarea ei era dogoritoare şi mirosea a trandafiri şi vânat proaspăt. Ochii ei erau negri ca fierul.

Apoi, sfinxul se întoarse şi se îndepărtă puţin. Când privi din nou spre mare văzu vapoarele deja ancorate.

Generalul Anforth, îmbrăcat cu o haină albastră şi cu şi mai multe şnururi de aur decât colonelul Strălucire, coborî din nava cea mai mare şi păşi peste apă ca un sfânt. În mână avea o lesă

la capătul căreia se afla Marriott, gol, mergând pe apă în patru labe. Anforth se opri la marginea nisipului. Marriott trase de lesă, mârâind şi lăsând bale.

— La călcâi! se răsti Anforth şi Marriott se ghemui pe nisip, privind în sus cu ochi ucigaşi.

— Am ştiut întotdeauna că am să te prind, Gwynn, spuse Anforth, trăgând afară sabia. A fost numai o problemă de răbdare.

Deşi ştia cum avea să se termine, Gwynn îşi dădu totuşi interesul. În timp ce sfinxul îi spunea ghicitori lui Marriott, el se luptă cu generalul Anforth. Priceperea bătrânului era teribilă; Gwynn, surclasat, ameţit, era tăiat iar şi iar. Nu simţea nicio durere, doar umilire fără margini.

Sfinxul se descurcă mai bine. Îi înfulecase capul lui Marriott şi îl scuipase în apă, unde rămăsese plutind, balansându-se pe valuri. Apoi îşi îndreptă atenţia spre Anforth. Îl prinse de umăr cu o labă uriaşă cu gheare ascuţite, îl trase la pământ şi-l ţintui cu greutatea ei. Anforth se zbătu fără rost; sfinxul scoase ghearele celeilalte labe din faţă şi îl spintecă asemenea unui peşte.

Gwynn dori să o aplaude, dar când încercă să bată din palme, observă cu surpriză că Anforth îi tăiase mâna dreaptă, care zăcea la picioarele lui, strângând nu sabia, ci doar un fir roşu care dispărea în ciotul încheieturii.

Căzu în apă, pe scoicile ascuţite care îi pătrunseră în carne. Se uită rugător în ochii goi ai sfinxului. Mirosul dulce-acrişor îi umplu nările. Monstrul mârâi. Gwynn văzu că ochii de fier nu erau decât nişte capace; prin mijlocul fiecăruia trecea câte o despicătură prinsă cu încuietori fine. Cu ultimele puteri, ridică mâna stângă, întinzând degetele spre ochiul cel mai apropiat.

Gwynn deschise ochii. Fu dezorientat preţ de o clipă, apoi îşi reveni, trezindu-se în cameră cu Vanbutchell. Înjură încetişor.

— Nu-i bun? întrebă Vanbutchell bâţâindu-se pe picioare. Te simţi bine?

— Bine.

Se ridică de pe canapea imediat şi îşi îndreptă hainele. Măcar Vanbutchell îi spusese adevărul despre lipsa efectelor secundare. Sau, cel puţin, despre lipsa lor în primul moment.

Parcă nu fusese sub influenţa substanţei – se uită la ceas –preţ de jumătate de oră.

— A fost mai profund şi mai real decât un vis obişnuit, nu? întrebă Vanbutchell.

— Nu eu trebuie să judec profunzimea sau realitatea, spuse Gwynn, aranjându-şi un buton.

— În cazul ăsta, te interesează şi alte călătorii pe mările lunare?

Acum că viziunea dispăruse, scepticismul iniţial al lui Gwynn reveni. Sperase că viziunea indusă chimic, cercetându-i memoria, ar fi descifrat aspectele ascunse ale lui Beth prin acele imagini enigmatice ale ei pe care le înregistraseră chiar ochii lui, ca nişte scribi ce scriau după dictare într-o limbă necunoscută lor, silabă după silabă. Cu toate acestea, după cum îşi amintea el viziunea, căpătase aura unui simulacru. Dacă ar fi durat destul de mult ca să reuşească să deschidă capacele de fier, credea că ar fi văzut înăuntru o minciună.

— Nu, nu cred. Dă-mi ca de obicei. Patru drahme sunt de ajuns.

— Cum doreşti, spuse Vanbutchell şi se îndreptă spre dulăpiorul cu rafturi şi scoase o sticluţă. Pot să te întreb de ce îţi place asta atât de mult?

— Îmi potoleşte teama de adevărul absolut, spuse Gwynn şi numără banii. Noapte bună, unchiule.

— A, da, aşa să fie. Noapte bună şi vise frumoase, spuse Vanbutchell.

12

La Diamantene, un soi de cărăbuşi cu ochi înflăcăraţi îşi găsiseră sălaş potrivit. Pe podea, oriunde te-ai fi uitat, scăpărau şi fremătau perechi de mici puncte roşii, incandescente. Efectul era plăcut la vedere, dar mirosul pe care-l emanau aceştia când îi călcai era, din nefericire, pestilenţial. Ca să-şi scape localul de ei, Ulm adusese înăuntru mai mulţi pitoni galbeni, cunoscuţi ca având un mare apetit pentru cărăbuşii de toate soiurile. Unul dintre aceştia se urcase pe scaunul lui Gwynn, iar Jasper cel Precis îl stârnise să sară la spuma de pe-o halbă de bere, cu

toate că toate încercările lui Gwynn de a-l face să încerce o ţigară fuseseră întâmpinate cu o împotrivire implacabilă.

Ulm îşi adunase locotenenţii la club pentru a face un anunţ.

— Domnilor, după cum ştiţi cu toţii, fiul meu cel mic, Elei, a stat în anul din urmă acasă la sora mea, în Musenda. Sunt bucuros să vă spun că-n dimineaţa aceasta a sosit înapoi aici, în Ashamoil. Mâine seară, ca să-i sărbătorim venirea, voi da o petrecere la vila mea.

Gwynn bătu din palme alături de ceilalţi, ascultând însă doar cu jumătate de ureche. Marriott, stând la stânga sa, nu avea astâmpăr. Era seara liberă a Taredei şi, în absenţa ei, Marriott nu părea să ştie ce altceva să facă în afară de-a bea ca un peşte. Avea ochii roşii, tenul de culoarea zăpezii stropite cu urină, o expresie buimacă şi disperată pe chip. Îşi împăturea şi despăturea şerveţelul de la masă, îşi încheia şi lărgea cravata, se scobea în dinţi cu unghiile, apoi îşi curăţa unghiile cu dinţii; era un spectacol jalnic. De-a lungul serii, Gwynn încercase să-i vorbească, dar, primind ca răspuns numai vorbe monosilabice şi priviri chinuite, renunţase la încercare. Ceilalţi îl ignoraseră pur şi simplu de la început, nedorind evident să se încurce cu un om decăzut. Chiar şi Ulm îl ignorase, lucru care-l făcea pe Gwynn să fie agitat, căci Ulm nu ignora niciodată nimic. Avea oare de gând Ulm să aştepte ca Marriott să-şi piardă complet minţile?

Apoi îşi auzi numele.

— Gwynn, vreau s-o aduci pe domniţa aceea a ta. Cred că ai ţinut-o ascunsă destul de mult.

— Sigur c-o voi aduce, dacă voi putea, dar e posibil să-şi fi făcut deja alte planuri. Are o fire foarte independentă, zise Gwynn cu inocenţă.

Ulm se aplecă în faţă, zâmbind, dezvelindu-şi câţiva dinţi.

— Nu crezi că ai putea-o convinge că o seară de câştiguri, mâncăruri şi dansuri la vila mea ar fi o distracţie mai bună decât socializarea cu scursorile oraşului ăstuia la canalele de deversare de pe malul râului?

Gwynn îşi compuse un chip de om suferind.

— Ulm, e o femeie. Eu nu sunt decât masculul speciei. N-aş putea s-o conving că soarele răsare de la est dacă ea ar prefera să răsară de la vest, spuse el, stârnind râsete din partea unora.

— Gwynn, poale de femeie, de ce te temi? îl luă Ulm în râs. Crezi că ţi-o va fura cineva de la masa asta?

Vorbele acestea stârniră hohote şi mai zgomotoase.

— Dacă ar avea nechibzuinţa să-şi lege viaţa de unul dintre troglodiţii ăştia, ar trebui să mă consider bucuros că am scăpat de ea, răspunse Gwynn cu un aer leneş.

Ceilalţi, cu excepţia lui Marriott, reacţionară pornind un cor de insulte. Zgomotul îl alertă pe piton atât de tare, încât căzu de pe scaunul lui Gwynn şi se furişă sub masa alăturată. Unii aveau să spună mai târziu că-l văzuseră sorbind din dozatoarele de bere de la bar. Jasper cel Precis îl provocă pe Gwynn la un concurs de frumuseţe şi nobleţe, Tack şi Pocnitoare propuseră un concurs de forţă, iar lui Coate i-ar fi fost pe plac o întrecere de virilitate.

— Oricând vreţi, jigodii netrebnice, zâmbi Gwynn cu nepăsare.

— În cazul ăsta, Gwynn, de ce să n-o facem la petrecere?

Ricana veni din partea lui Biscay Bucătarul.

— Măi, măi Biscay, prăpăditule; ai de gând să-mi încânţi doamna cu o partidă aventuroasă de contabilitate?

— Dedesubturile financiare s-au dovedit şi-n alte rânduri a câştiga favorurile multor trupuri tinere şi dulci, zise grăsanul.

— Multe trupuri trebuie să pară tinere în întunericul depozitului şi dulci unui om care probabil că trăieşte în preajma aromei propriilor sale dejecţii aburinde, îndrăznesc să spun.

Biscay îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Ou şi oţet! Mă face cu ou şi cu oţet!

— Preabine, domnilor, ajunge, zise Ulm. Gwynn, adu-o. Nu fi egoist. Înfrumuseţează întoarcerea acasă a fiului meu.

În pofida tonului glumeţ al discursului său, acesta conţinea şi un ton poruncitor.

Ştiind că nu mai putea întinde coarda, Gwynn ridică braţele într-un gest de resemnare.

— Orice doreşti, desigur că mă voi strădui să fac.

Mai târziu, revăzând discuţia în minte, se crispă la cât de mult o înjosise pe Beth. Totuşi, nu ar fi avut cum altfel să le vorbească despre ea colegilor săi.

Beth reacţionase la jalnica sa explicaţie pentru cererea lui Ulm râzând.

— Dar îmi doresc să merg! Cred că protipendada n-ar fi deloc în dezacord cu mine.

Se roti cu spatele la el pentru a se sprijini de roata unei prese din atelier, adoptând o postură elegantă.

— Mâine îmi voi cumpăra o rochie şi Trandafirul Scuturat se va duce la balul celor răi – se întoarse la el cu pas agale şi-şi strecură braţele pe după mijlocul său – împreună cu cavalerul ei cel negru.

Observându-i privirea nu tocmai fericită, îi oferi una la fel de provocatoare.

— De ce te temi?

Dacă era să fie sincer, nu se mai temea pentru siguranţa ei în compania tovarăşilor săi. Ulm avea dreptate. Într-adevăr se temea că o va pierde în favoarea unuia dintre ceilalţi.

— De repetarea acestei întrebări, draga mea! fu răspunsul pe care-l oferi.

Gwynn îşi aminti puţine lucruri de la petrecere. Bănui că fusese o adevărată orgie, căci se simţi slăbit vreme de două zile încheiate după aceea, însă amănuntele se aflau undeva pe-un canal întunecat, irecuperabile cu excepţia câtorva, foarte puţine, care ieşiră la suprafaţă ca nişte bule de aer în cursul şederii sale la pat.

Aproape toate aceste amintiri erau cu Beth. Dacă fiul lui Ulm, pe care Gwynn nu şi-l putea aminti câtuşi de puţin, fusese vedeta aparentă a petrecerii, Beth fusese adevărata vedetă, punând-o în umbră până şi pe Tareda Mereu. Îi transformase pe bărbaţii din Evantaiul de Corn cum nici Tareda în clipele ei cele mai tragice nu reuşise s-o facă. Mintea lui Gwynn retrăi, într-un chip fragmentar, momente când fiecare dintre colegii săi, în compania lui Beth, fusese absolut fermecător, vădind maniere nobile, amabil şi măsurat la vorbe. Într-un fragment de memorie, el şi Beth erau îmbrăţişaţi de Ulm, care spunea, aparent cu o extremă sinceritate: „Căsătoriţi-vă, vă doresc tot binele.”

Despre propriul său comportament nu reuşi să dragheze nimic; nu era nicio fărâmă de amintire dacă luase parte sau nu la acea bizară amabilitate. Îşi amintea însă că Marriott n-o

făcuse. Păstra amintirea lui Marriott îngenuncheat într-un colţ, ţinându-se de cap, văitându-se: „Îmi tremură mâinile, îmi tremură capul, nu mă pot uita”.

Gwynn descoperi că gândurile îi mergeau pe-o traiectorie neobişnuită: *Ca s-o câştig cu adevărat, la ce va trebui oare să renunţ?*

În ziua de Croal se simţea destul de bine pentru a se duce la obişnuita întâlnire cu reverendul.

Reverendul observă că arăta mai palid decât de obicei şi că mânca puţin. Renunţând la ideea pe care o susţinea – oricum, demonstraţia nu-i ieşea prea bine – arătă cu cuţitul spre farfuria aproape neatinsă a adversarului său.

— Care e problema? Eşti bolnav?

— Sunt doar puţin obosit.

— Ei bine, mie-mi pari bolnav. Hai, fiule, care-i problema?

Gwynn se trezi că-şi dădea glas gândurilor:

— E posibil să fie un caz uşor de…

Îşi înghiţi cuvintele, recăpătându-şi în grabă discreţia, făcând un gest vag în schimbul cuvântului nerostit.

— Sifilis? îşi dădu cu părerea reverendul. Fiule, sper că n-ai fost prea ruşinos ca să nu mergi la doctor!

— Mulţumesc, dar sunt într-o stare de sănătate satisfăcătoare, spuse el. Voiam să spun „extenuare”.

— Nu, nu-i adevărat, spuse reverendul, scuturând din cap. Recunosc atitudinea unui bărbat care a luat o boală intimă. Dacă nu e sifilis, atunci domniţa aia a ta… cea despre care nu vorbeşti niciodată… ai lăsat-o grea? Ei?

— Nu.

— Atunci, insistă reverendul, poate că a lăsat-o grea altcineva şi ea dă vina pe tine? Sau să fie oare pofta ei inepuizabilă şi tu să te simţi… secătuit?

Scutură pe furculiţă un tăiţel flasc ca să se facă înţeles.

Gwynn îşi pierdu pe dată cumpătul.

— Glumeşte pe seama mea cât pofteşti, dar mai vorbeşte încă o dată necuviincios despre Beth şi-o să te omor, bătrân neghiob ce eşti!

Reverendul scoase un fluierat scăzut.

— Vai mie, vai mie. Ceva este-n mod clar nelalocul lui. Ar trebui să-mi înţelegi îngrijorarea. Ştii că am nevoie de tine nevătămat pentru ceea ce pregătesc şi, prin urmare, sunt interesat de sănătatea ta.

— Sper că nu-ţi închipui că mă amuzi.

— Mă tem, fiul meu, că nu mi-am închipuit niciodată că sunt bufonul tău personal!

Gwynn îşi reveni în fire. Îşi regăsi simţul umorului.

— Nu e reciprocă poziţia asta? Îţi însufleţesc existenţa sumbră, nu-i aşa, părinte? Şi amândoi avem ocazia să ne echilibrăm puţin…

Îşi aprinse un autodafé, inhală profund şi suflă inele de fum spre reverend.

— Ştii ce cred eu? zise reverendul. Cred că eşti bolnav de dragoste. Sau, mai degrabă, aşa te crezi.

— Şi ce dacă-i aşa?

Reverendul îşi făcu trucul de-a scoate din nimic o ţigară şi chibrituri. Suflă înapoi inele de fum şi-l trimise pe unul prin mijlocul unuia al lui Gwynn.

— Fiule, crede-mă, n-ai nicio şansă să fi îndrăgostit. Există oameni capabili de iubire – o iubire adevărată, serioasă, profundă – şi oameni care pur şi simplu nu sunt şi nu vor fi niciodată capabili. E inimaginabil ca un tip ca tine să fie orice altceva în afara acestui din urmă caz.

— Cuvinte amăgitoare… mă-ndoiesc că le crezi cu adevărat.

— Atunci, rogu-te, spune-mi ce cred eu.

— Contrarul. Dar m-aş hazarda să spun că eşti invidios. Nu vrei ca eu să fiu fericit. Ai prefera să-ţi imaginezi că sufăr, doar ca tu să te simţi bine ştiind că nu eşti singurul în situaţia asta. Ei bine, părinte?

După o clipă de auto-interogaţie, reverendul conchise că-l stăpâniseră, într-adevăr, invidia şi pizma. Conchise de asemenea că nu-i păsa. Dacă Gwynn îi era prieten, îi era în mod egal şi duşman; unul pe care soarta ar fi trebuit să-l facă să sufere, dar pe care, într-adevăr, îl tratase cu o nedreaptă generozitate. Reverendul se gândi la propriile sale iubiri pierdute de la Dumnezeu la Calila şi interesul de-a salva atât sufletul lui Gwynn, cât şi pe al său îl părăsi pe măsură ce

spiritul răzbunător îşi întări încleştarea. Nu se putu înfrâna să nu rostească şi alte vorbe răutăcioase.

— M-ai făcut să sufăr şi asta când depun un efort atât de mare să văd lucrurile din perspectiva ta! Cred doar că un om ca tine, un om de cuvânt, un bulevardier, sigur că trebuie să se bucure de viaţă în vreme ce-i interzice categoric acesteia să se bucure de el. Nu te-ai întărit în calea sentimentelor, nu ţi-ai mutilat sufletul ca să te protejezi de vanitate? Cum poţi atunci să te închipui într-un leşin al iubirii? Orice-ar fi în neregulă cu tine, cu siguranţă nu e vorba de iubire!

Mimica lui Gwynn deveni gânditoare. Pe-un ton de rară blândeţe şi rară candoare, spuse:

— Chiar crezi asta? Te aud însuşindu-ţi o mândrie perversă, mândrie de care pari a crede că eu sunt stăpânit, străduindu-te să mă îndemni să-mi neg cele mai nobile sentimente. Făcând asta, te înjoseşti mult. Chiar şi eu pot vedea asta. Chiar vrei să-ţi tai singur gâtul doar de dragul înscrierii unui punct ieftin şi duşmănos împotriva mea şi chiar crezi că te voi lăsa s-o faci, când acum eu sunt cel care are în joc ceva valoros?

Cu o demnitate şi mai mare, continuă:

— Simt cea mai rară bucurie şi provocare în compania lui Beth. Ea iscă în mine o flacără nici pe departe comună. Cred că nu mă voi sătura niciodată să-i stau alături. Şi, chiar de-ar fi o nesăbuinţă să sper că avem un viitor comun, doar un nebun ar permite acestui lucru să împiedice fericirea din clipa de faţă. N-o voi dezonora fiind altcumva decât sincer în ceea ce spun despre ea. Oricât aş greşi cu gândul, n-o voi batjocori niciodată. Când ea e subiectul discuţiei, vei descoperi că sunt cât se poate de serios.

Reverendul lăsă capul în pământ. Momentul său de răutate trecuse. Era ruşinat şi uluit în mod egal. Totuşi, din confuzie se ivi o senzaţie de mirare, căci îşi dădu seama că în sfârşit aplicase o lovitură grăitoare. Cât de paradoxal şi de ironic era că în răbufnirea sa de supărare, în momentul său de eşec, adusese la lumină ceva ce fusese adânc îngropat în adversarul său. Cârligul său nepriceput găsise un loc lipsit de apărare şi pătrunsese destul de adânc, încât să tragă afară o fărâmă de virtute.

— Îmi pare rău, spuse el, ridicând privirea. Mă vei ierta?

— Fie nu poate fi iertat nimic, fie nu e nimic de iertat. Am rostit de multe ori astfel de vorbe, dar, din câte ştiu eu, nimeni nu mi-a dat vreodată ascultare.

După mai multe minute ce trecură în linişte, reverendul vorbi din nou. Se întorsese la vechea sa dispoziţie.

— Fiul meu, sentimentele tale faţă de această domniţă sunt doar un simptom al adevăratei tale dorinţe de uniune cu Dumnezeu, se înţelege de la sine. Dar am înregistrat un progres cu tine! Da, chiar aşa. Sunt pe cale să câştig, fiindcă recunoşti că încerci aceste sentimente adevărate şi profunde şi că tânjeşti după un fel de viaţă cuviincioasă alături de persoana iubită.

— Mă înţelegi complet greşit, ca de obicei, dacă crezi că tânjesc după cuviinţă.

— La naiba cu asta, atunci; nu contează. Un fel de viaţă alături de ea. Domnul mi-este martor, ies câştigător!

Reverendul lovi cu pumnul în masă, făcând farfuriile să zăngăne.

— Crezi ce vrei. Nu contează deloc pentru mine.

— Atunci, cred că am câştigat runda asta, fie c-o recunoşti au ba.

— N-o recunosc. Dar a fost o rundă interesantă. Prin urmare, primeşte mulţumirile mele. Dar, cum am spus, sunt ostenit. Am să-ţi urez o noapte bună.

Gwynn lăsă plata pentru mâncare şi-şi împinse scaunul în spate. Cu o plecăciune din cap spre reverend, se ridică şi plecă.

Afară, fluieră încet, sărind în şaua calului. Porni în trap de-a lungul străzii.

Simţi o desfătare răspândindu-se încet prin corp. Senzaţia aceasta începuse când vorbise despre sinceritatea sentimentelor sale faţă de Beth.

— Că ai câştigat ori nu ceva, părinte, eu, fără-ndoială, am câştigat ceva, murmură el.

Micul instrument – semănând cu un târnăcop miniatural, delicat – intră cu uşurinţă în orbita tânărului ce stătea întins cu faţa în jos pe masa de demonstraţii. Bărbatul înalt şi vioi care-şi spunea doctor Solitar execută o mişcare agilă din încheietura

mâinii, apoi scoase micul târnăcop. Globul ocular mişcat din loc al pacientului său îşi reveni în poziţia normală.

— Poftim, doamnelor şi domnilor! se adresă doctorul Solitar publicului înghesuit în noua sală de cărămidă a Societăţii pentru Igienă Publică. Cu cele mai mici resurse de bani, de timp şi efort, lupul nostru e transformat într-un miel! Când se va trezi, nu va mai simţi pornirea de-a bate, viola, ucide sau abuza ori răni în vreun fel fiinţele umane! Venerabilele voastre mame, fragedele voastre fiice nu mai trebuie să se teamă de el noaptea. Este blând. Este liniştit. Dacă vreţi să vedeţi dovada acestui lucru, întoarceţi-vă mâine; va fi treaz şi pregătit să fie examinat şi pus la încercare de oricine dintre domniile voastre doreşte asta!

Solitar ridică mâinile pentru a reduce la tăcere aplauzele ce-aveau să vină.

— Doamnelor şi domnilor, ne aflăm în pragul unei noi ere milostive. Oamenii precum acesta, sărmane victime ale firilor lor rele, nu vor mai umple închisorile şi azilurile. Nu vor mai ameninţa persoanele paşnice! Şi nici nu-i vor mai împovăra aceşti foşti criminali şi nebuni pe bărbaţii şi femeile care muncesc din greu, căci vor îndeplini, la fel de credincioşi ca vitele, munci simple şi josnice la care-i punem acum pe copiii slabi şi pe sălbaticii periculoşi. În câteva cuvinte – câteva cuvinte aurite cu sâmbure miraculos, doamnelor şi domnilor – râul va fi transformat în bine şi cât se poate de eficient.

Raule, stând în spate alături de publicul larg – locurile din faţă fiind ocupate de membrii Societăţii, printre care se numărau mai mulţi doctori ai Colegiului, îmbrăcaţi izbitor în sumbre halate negre – ascultă doar cu o ureche aceste vorbe alese.

La începutul carierei sale de medic în Cartierul Lămâilor depusese conştiincioasă efortul de-a se informa cu privire la descoperirile medicale, citind reviste şi participând la seminarii publice când îşi găsea timpul necesar. Totuşi, volumul de impostură fusese atât de mare, iar acela de ştiinţă folositoare atât de mic, încât după câteva luni nu-şi mai bătuse capul. Reacţionase la afişul de popularizare al doctorului Solitar doar dintr-o curiozitate canibalică.

— Acum, pentru toţi, stimaţii mei colegi în marea noastră căutare umană a lumii perfecte, este onoarea mea să vă prezint exemple a ceea ce veţi vedea mâine. Fiica mea Opal vi le va arăta acum!

În faţă veni o adolescentă bine îmbrăcată, conducând pe scenă un grup de şase bărbaţi şi femei. Solitar anunţă că aceştia erau foşti pacienţi cărora le făcuse aceeaşi operaţie. Toţi, pretinse el, fuseseră violenţi, nebuni sau cu grave devieri de comportament. Acum, în faţa publicului, personalităţile pe care le afişau erau, fără deosebire, indiferente şi lente. Solitar îl pălmui pe unul dintre bărbaţi; acesta se crispă. Strigă la o femeie tânără; aceasta îi întoarse o privire ştearsă. Între timp, fiica lui Solitar aduse pe scenă ligheane cu cartofi.

— Toată lumea să cureţe cartofi! comandă doctorul Solitar.

Pacienţii săi se lăsară toţi pe vine şi începură, ascultători, să cureţe.

În punctul acesta, Raule se întoarse şi plecă, curiozitatea sa ştiinţifică atingându-şi o limită naturală. Nu-i păsa să afle cum se va descurca tânărul al cărui creier tocmai fusese ciopârţit. Merse pe catâr printr-o burniţă caldă, se întoarse la spital pentru a-şi face turele de după amiază pe secţii. Spitalul era plin, aşa cum se întâmpla mereu când ploua. Cartierul Lămâilor cel insalubru era un incubator deosebit de fertil pentru boli, iar secţiile erau pline de bătrâni, de tineri, de oameni slabi şi de simpli ghinionişti care căzuseră pradă febrelor şi infecţiilor.

Pe drumul de întoarcere, privirile îi căzură pe un băiat şi o fată care se îmbrăţişau în cadrul unei uşi. Pe fată nu o cunoştea, dar băiatul era Jacope Vargey. Raule simţi o undă de regret.

13

Capul Cămătarului de lângă intrarea în târg era plin de beţivi, ca de obicei, şi spre miezul nopţii devenea un loc gălăgios. Clientela era formată în mare parte din muncitori din schimbul de noapte, neguţători şi actori din târg. Cerb, Modomo şi uriaşul Palee se aflau la o masă, împărţind o strachină de mâncare. Mai erau, de asemenea, Gwynn, Biscay,

Coate, Pieptene şi un alt tânăr, nou în Evantaiul de Corn, pe nume Whelt. Se aflau la Capul Cămătarului fiindcă lui Biscay îi plăcea localul. Grăsanul anunţase că avea nevoie de bani şi propusese un joc de cărţi. Din păcate, norocul nu era de partea sa; în schimb, era de partea lui Whelt, care părea incapabil să piardă. Tânăr scund, vorbăreţ, inflamabil, acesta deveni mai volubil pe măsură ce mormanul de bani crescu. Coate şi Pieptene, amândoi slabi la băutură, pierdeau aproape la fel de mult ca Biscay. Gwynn, în ce-l privea, rămase destul de sobru şi jucă strâns, resemnându-se cu faptul că era pur şi simplu noaptea altcuiva.

Dar, pe când se apropiară primele ore ale dimineţii, roata norocului se întoarse. Whelt şi Pieptene se duseră să se uşureze, iar când se întoarseră, Whelt începu să piardă. Pieptene glumi că, odată cu urina, îşi alungase şi norocul. Biscay profită fără milă şi, curând, îşi recuperă pierderea. Când Whelt ajunse la ultimii bănuţi, Biscay se oferi să-i dea câţiva cu împrumut.

— Fii cu băgare de seamă, nu-i un om prietenos, îl preveni Gwynn pe tânăr. Ridică din umeri ca reacţie la privirea mânioasă pe care i-o aruncă Biscay. Whelt refuză oferta bucătarului şi ieşi din joc.

De atunci încolo, Biscay câştigă fără oprire. Gwynn se uită cu atenţie la grăsan, convins că trişa, dar nu-l putu prinde asupra faptei. Coate se îmbătă prea tare să-i mai pese cât pierdea, în vreme ce Pieptene părea gata să explodeze de furie, iar Whelt afişa o milă fără de margine faţă de propria sa persoană. Gwynn aproape că suspină de uşurare când barmanul veni să ia ultimele comenzi.

Începuse să se îndoiască de veridicitatea amintirilor sale de la petrecere. Din noaptea aceea, niciunul dintre colegii săi nu amintise de Beth şi, mai mult de-atât, nicio fărâmă din efectul pe care ea păruse să-l aibă asupra lor nu mai era de văzut în vreun fel.

În seara următoare, pe când el şi Beth beau ceva înainte de culcare în barul de pe Podul Albastru, abordă subiectul.

— Orice amintire de la petrecerea aceea ea sortită să fie mai puţin decât de încredere, cred. Cu siguranţă nu am încredere în ale mele, spuse ea. Dar există o teorie conform căreia lumea nu

este cu adevărat doar un singur loc, ci are o formă cu multe feţe – câte o lume pentru fiecare persoană – şi că, aidoma lichidelor, toate lumile noastre se infiltrează în celelalte când se întâlnesc, cu toate că, deloc ca lichidele, substanţele lor, chiar şi amestecate, pot fi desluşite cu uşurinţă. Poate că s-a întâmplat ceva de felul ăsta.

— Tu dai crezare teoriei ăsteia?

— Mi se pare interesantă. Şi avem tendinţa să credem în ceea ce ni se pare interesant, nu?

Lui Gwynn i se părea interesantă ideea, însă era indiferent la posibila ei valoare. Într-adevăr, era întrucâtva de parcă o lume saturată cu miasma ei deosebită întâlnise şi supusese o lume pe care o împărţeau membrii Evantaiului de Corn, după care se retrăsese cu abilitate. Dar, cum spusese ea, amintirile legate de acea întâlnire nu puteau fi de încredere.

Un lucru însă era sigur: el, unul, suferea o schimbare. Se simţea diferit, chiar şi când nu se gândea la ea. Nu se prefăcea că nu înţelege acea transformare; bănuia c-o va înţelege după ce va fi trecut timpul şi se va putea uita în urmă. Nu se îndoia deloc că Beth îl va schimba şi mai mult, dacă-i permitea acest lucru; cât de mult, sau cât de permanent, nu avea de unde şti.

Nu lua serios în considerare o retragere. Ideea a ceva care-l transforma rămânea seducătoare. Făcea apel, îşi dădea el seama, la antipatia sa faţă de lucrurile absolute şi permanente.

Aceasta se dovedi ultima încercare de gândire filosofică la care se pretă Gwynn pentru o vreme. Munca ce fusese atât de plăcut lipsită de evenimente majore se întoarse pe scena principală a vieţii sale cu forţe sporite.

Lucrase în schimbul de noapte, supraveghind încărcarea unui cargo de arme pentru Colonel şi, în toiul dimineţii, încă dormea. Îl trezi zgomotul produs de cineva care striga şi bătea vârtos la uşă. Era Pieptene. Avea expresia unui om care fusese forţat să înghită păianjeni vii.

— *Auriul Flamingo* a fost sechestrat. Şeful e-ntr-o dispoziţie de tot rahatul. Are loc chiar acum o întâlnire la vilă.

Gwynn scoase o înjurătură apăsată şi-i spuse lui Pieptene să aştepte cât să se îmbrace.

— Grăbeşte-te, atunci.

— Pe cine mai trebuie să chemi?

— Pe Marriott, pe Coate şi pe Jasper.

Gwynn îşi trase pe el hainele şi-şi îndesă o pălărie peste părul răvăşit de somn. Cu Pieptene deschizând drumul, coborî în pas alert scările şi ieşi afară la grajd, încheindu-şi în tot acest timp centura cu pistolul.

Plouase, iar soarele ardea printre norii de culoarea stridiilor, care atârnau jos ascunzând vederii oraşul de sus. Aburii se înălţau din caldarâmul ud, plutind în sus pentru a se întâlni cu norii. Frunzele, noroiul şi cicadele moarte zăceau în rigole. În vreme ce Gwynn merse călare pe străzi alături de Pieptene, ceru detalii. Pieptene părea să ştie foarte puţine.

— Nava a fost abordată când a sosit în dimineaţa asta. Apoi a avut loc un soi de revoltă la vamă. Fiul de curvă care a luat *Flamingo* este acum noul superintendent.

— Cum îl cheamă?

— Udo Nanid.

Gwynn nu cunoştea numele, nu c-ar fi existat vreun motiv pentru care să-l cunoască.

Merseră să-i trezească şi pe ceilalţi trei, care se aflau cu toţii acasă, niciunul dintre ei nefiind zurbagiu. Străbătând străzile, Gwynn îl ţinu sub supraveghere pe Pieptene. Ceva din atitudinea tânărului i se părea suspect, de parcă Pieptene nu i-ar fi spus totul, gând care-i încorda nervii lui Gwynn. Dispoziţia lui Ulm avea să fie cu siguranţă aspră-n dimineaţa aceea, iar Ulm într-o dispoziţie proastă era capabil să bănuiască pe oricine de orice. Lui Gwynn nu-i plăcea perspectiva unui interogatoriu înainte de micul-dejun. Admise că aerul misterios al lui Pieptene s-ar putea datora aceleiaşi nelinişti.

O oră mai târziu, cavalerii seniori şi tinerii de rang superior erau adunaţi cu toţii în vila lui Ulm de pe Terasa Palmetum, într-o cameră lungă, fără ferestre, cu lambriuri de mahon, folosită pentru întâlniri. Era Prezent şi Elei, şedea lângă tatăl său îmbrăcat într-o haină negru cu argintiu, cu pistoale nou-nouţe şi banduliere încrucişate. La paisprezece ani, băiatul avea o alură delicată pe care costumaţia fistichie nu făcea decât s-o accentueze.

Ulm începu prin a se uita încruntat de-a lungul mesei lăcuite la oamenii săi. Când vorbi, vocea sa fu destul de calmă:

— Domnii mei, noaptea trecută, nava noastră, *Auriul Flamingo,* a fost atacată, scoasă din funcţiune şi abordată de-o divizie vamală aflată sub conducerea unui anume Udo Nanid. A fost deschisă a doua cală, încărcătura a fost prin urmare confiscată şi echipajul arestat. La ora cinci în dimineaţa asta, prietenul nostru Superintendentul Vămii a fost arestat sub acuzaţia de corupţie. La ora şase, Nanid a fost învestit drept noul Superintendent. La ora şapte, mi-a fost adusă o înştiinţare, spunându-mi-se că domnul Nanid are intenţia ca prima sa acţiune să fie o analiză completă şi-o revizie contabilă a Societăţii Evantaiul de Corn. La şapte treizeci, am citit toate astea în ziare.

Ulm făcu o pauză, lăsând poate timp, îi trecu lui Gwynn prin minte, ca faptele să capete adevărata dimensiune în minţile îmbâcsite ale celor prezenţi. Sorbi dintr-un pahar aflat lângă cotul său, apoi continuă:

— Deoarece toate astea se află pe primele pagini, varianta de a-l ucide pe Nanid ne este din păcate refuzată, cel puţin ca direcţie imediată de acţiune. Şantajul este din nefericire un alt drum închis. Nemernicul pare să ducă o viaţă fără pată şi nu avem timp să organizăm nimic. Chiar dacă ar fi dispus la o soluţie onorabilă, lucru improbabil, a oferi una în acest moment de răscruce ne-ar face să părem slabi. Acesta e genul de lucru pe care am încercat întotdeauna să-l evit, domnilor.

Ulm îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet înfiorător.

— Am slăbit oare prea mult frâiele? V-am permis să vă luaţi simbria nefăcând aproape nimic, când ar fi trebuit să vă cer să fiţi necontenit cu ochii-n patru?

Nimeni nu se arătă foarte interesat să răspundă la această întrebare.

— În rândul vostru, potăi puturoase, e evident că se află un şobolan vigilent. Voi afla cine este acesta şi va muri. Cât despre voi, restul, nu veţi mai fi leneşi de-aici încolo. În aceste vremuri comode, nu ne oferim destule provocări. Asta-i greşeala cetăţeanului modern şi fără-ndoială că asta i se va dovedi a-i fi fatală. Trebuie să vină o vreme în viaţa fiecărui om în care să fie nevoit să păşească în foc şi fie să se transforme în cenuşă, fie să se călească, devenind un om mai puternic. M-am hotărât să fac acum acest pas; şi, prin urmare, asta veţi face şi voi cu

toţii. Îmi voi pune speranţa în voi, iar voi vă veţi dovedi forţele în ochii mei, sau veţi muri încercând s-o faceţi.

— Şefule, ce tot vorbeşti?

Jasper fu cel care îndrăzni să vorbească.

— Spun că v-am întins braţul duşmăniei. Veţi fi cu toţii puşi la grele încercări. Mulţumesc cerurilor pentru ciudatele şi vechile tradiţii. Am trimis deja vorbă la Biroul Vamal despre intenţia noastră. Mă aştept curând la un răspuns afirmativ.

— Care sunt termenii? întrebă Biscay.

— Unul dintre noi contra trei de-ai lor, pe Podul Memorial. Sfidez destinul, ştiu. Nanid n-ar trebui să fie tentat să refuze. Domnii mei, vă veţi da măsura puterii cu o victorie atât de splendidă, încât perceptorii nu ne vor mai deranja niciodată, sau veţi ajunge-n mormânt străduindu-vă să faceţi asta. Şi, odată cu voi, asta-mi va fi soarta şi mie. Sunteţi ai mei; cum să nu-mi asum o parte din vina eşecurilor voastre?

Peste cavalerii Evantaiului de Corn se lăsă duhul nemişcării. Cu toţii ştiau de străvechiul obicei din oraş, datând dinaintea domniei curţilor legale. Din vreme în vreme, de-a lungul secolelor, Podul Memorial fusese pentru nobilii din Ashamoil ceea ce Livada fusese pentru bandele din Cartierul Lămâilor. Oricine avea ceva de împărţit şi dispunea de suficienţi bani pentru a achita considerabila taxă cerută de autorităţile municipale, avea dreptul să-şi provoace oponentul la o judecată prin luptă dreaptă pe arcul podului. Naşterea tradiţiei se pierdea în trecutul îndepărtat, alături de numele iniţial al podului, denumirea lui prezentă fiind o referire la imensele efigii ale eroilor străvechi ce fuseseră puse pe parapetele lui. Trecuseră cincizeci de ani încheiaţi de la ultima luptă, însă legile nescrise nu se schimbaseră. Dacă Nanid refuza provocarea, avea să fie obligat să renunţe la acuzaţia de contrabandă şi să întrerupă toate investigaţiile care decurgeau din ea.

— Bestia asta, Nanid, este îndrăzneţ. Mă-ndoiesc că va refuza, spuse Ulm. Poate că speră că voi urma această direcţie. N-are decât să-şi vadă speranţa spulberată, atunci. Vom merge la război. Pregătiţi-vă. Sunteţi liberi.

Se ridicară cu toţii de la masă şi ieşiră din sală în tăcere. Pe când Gwynn se plimba pe coridoarele de marmură ale vilei

alături de tovarăşii săi, le studie chipurile. Văzu unele expresii stoice şi câteva fericite. Niciunul nu părea nemulţumit ori temător. Numai în sinea sa putea discerne sentimentele pe care le căuta la ceilalţi.

Îl cercetă cu deosebire pe Pieptene. Pe toată durata discursului lui Ulm, tânărul cu păr ţepos afişase un zâmbet vag şi încă-l mai afişa şi acum. Gwynn nu se putea dezbăra de senzaţia că era ceva bizar şi se hotărî să acţioneze sub imperiul instinctului.

Când ieşiră în grădină, rămase în urmă cu Marriott, Jasper şi Coate. Toţi trei – chiar şi Marriott – păreau vigilenţi şi le licărea o lumină în ochi. Gwynn îşi aminti că, demult, lui Marriott îi plăcuse să fie soldat într-o armată adevărată, mai mult chiar decât îi plăcuse lui însuşi.

Bărbaţii plecară călare de la vilă în grup. Imediat, Gwynn îi părăsi pe ceilalţi, urmându-l discret pe Pieptene, care călărea puţin mai în faţă. Pieptene adoptă un traseu care cobora de-a dreptul dealul, în oraşul de jos. Cartierele aglomerate îl forţară pe Gwynn să micşoreze distanţa, altfel şi-ar fi pierdut prada prin labirintul de străzi. Trecu pe lângă Corinthian, aşa că sări de pe cal şi legă frâiele de bara din faţa băii publice, apoi continuă pe jos, la adăpostul aglomeraţiei de dimineaţă.

Pieptene intră în cele din urmă călare pe o stradă dintr-o zonă părăginită din apropierea Podului Închisorii, nu foarte departe de bistroul lui Feni, unde intră într-o clădire de cărămidă afumată care anunţa că are camere de închiriat. Intrând o jumătate de minut mai târziu, Gwynn se trezi într-un antreu care mirosea a şoareci. În spatele biroului portarului, o femeie pitică stătea cocoţată pe-un scaun de lemn cu spătar, pentru copii.

— Unde s-a dus bărbatul care tocmai a intrat?

Gwynn aşeză câteva monede pe tăviţa scaunului.

— Al doilea etaj, camera doisprezece, spuse pitica.

— Cheia.

— A luat-o pe cea de rezervă.

Arătă cu degetul spre o uşă din spatele lui Gwynn.

— Scările sunt pe acolo. Nu lăsa *dezordine* sau *cadavre.* Îngrijitorul *urăşte* cadavrele.

Gwynn urcă la etajul al doilea şi coti la stânga pe-un coridor placat cu lemn. Auzind sunete specifice unei înfruntări violente, se grăbi. Zgomotul ieşea din camera doisprezece.

Găsi uşa descuiată şi o deschise brusc. Pe podeaua unei încăperi dezordonate, Pieptene şi Whelt se luptau. Pieptene avea în mână un pistol pe care Whelt încerca să-l împingă departe de faţa sa. Când se trânti uşa, aceştia se descleştară; Pieptene trase, glonţul intrând în podea. În clipa următoare, Gwynn trase şi-i azvârli pistolul din mână.

Pieptene încremeni şi se uită ţintă la Gwynn în cadrul uşii, îngrozit. Whelt începu să chicotească isteric.

Apoi răsunară paşi iuţi pe coridor. Gwynn se strecură pe-o parte în cameră, ţinând arma îndreptată spre Pieptene şi-şi întoarse privirea pentru a vedea cine venea.

Erau Jasper cel Precis şi Coate. Aceştia se opriră în pragul uşii. Şi ei îşi scoseseră armele. Coate o flutură pe-a sa în direcţia lui Gwynn.

— Ce dracu', făcu Gwynn, faceţi voi doi?

— Ni s-a părut că arăţi ciudat, Gwynn, aşa că te-am urmărit, spuse Jasper.

Gwynn ridică încet dintr-o sprânceană.

— Aşa că ce dracu' faci *tu*? zise Coate.

— Îi urmăresc pe el, răspunse Gwynn, înclinând din cap spre Pieptene, fiindcă arăta ciudat.

Zâmbi.

— Şi-am crezut că ziua de azi nu va avea niciun haz.

Coate lăsă arma jos. Se frecă la nas.

— Scuze, zise el.

— Las-o baltă.

— Ce făcea el?

— Încerca să-l omoare pe Whelt.

Pieptene dădu să vorbească.

— Taci! lătră Coate.

— Cine a vorbit în numele lui? vru să ştie Jasper.

Coate răspunse cu un mârâit.

— Ah. Păi, n-ar trebui să te ocupi de asta, atunci?

— O cunosc pe mama lui, zise Coate. I-am promis că-i voi purta de grijă. Nu-mi pot călca promisiunea.

— La dracu' cu ea, făcu Jasper.

— Nu face nimic.

Gwynn se duse la Pieptene şi Whelt şi le comandă să îngenuncheze cu capetele plecate. Supunându-se, Whelt, care se oprise din râs, începu să strige. Gwynn îl lovi tare în spatele craniului cu tocul pistolului, făcându-i să leşine şi reducându-l la tăcere, iar o clipă mai târziu făcu acelaşi lucru şi cu Pieptene.

— Să spunem că asta-i fapta mea bună pe ziua de azi, zise el, trecând pe lângă Coate.

— Eşti un om cumsecade, Gwynn, zise Coate.

— La dracu’ cu asta, făcu Gwynn.

Elicele bărcii cu motor amestecau apa stătătoare din braţul mort al râului. Gwynn făcu barca să se oprească. Aplecându-se peste cârmă, fumă o ţigară şi urmări soarele după-amiezii strălucind pe apă. Peste murmurul motorului şi opera de ciripituri din bolta luxuriantă de frunze, clipocitul prorei îi ajunse vag la urechi. Imediat, Ulm apăru pe lângă cabina de comandă.

— Du-ne acasă, comandă el.

Gwynn întoarse barca, lăsând braţul mort al râului să se întoarcă la liniştea sa pastorală, mlăştinoasă.

Mărturia lui Whelt era aceasta: când el şi Pieptene ieşiseră să se folosească de rigolă în timpul partidei de cărţi de la Capul Cămătarului, îl întrebase pe Pieptene cum de reuşea Ulm să treacă atât de mulţi sclavi pe sub nasul autorităţilor vamale, iar Pieptene îi spusese despre a doua cală de pe *Flamingo,* lucru de care Whelt, fiind nou, nu fusese informat. Whelt jură că nu-i dăduse informaţia lui Nanid, insistând că trebuie să-i fi auzit un al treilea. Recunoscu faptul că Pieptene, neavând încredere în el că-şi va ţine gura cu privire la acest amănunt dacă ar fi fost interogat, încercase să-l reducă la tăcere, când apăruse Gwynn. Pieptene, când fu interogat separat, îşi susţinu desigur nevinovăţia, spunând că lupta cu Whelt era ceva între ei, din cauza unei femei. Femeia fu găsită şi spuse că da, se întâlnise cu ambii bărbaţi, cu Whelt fără ştirea lui Pieptene; dar asta nu însemna mare lucru, căci, chiar dacă povestea ei era adevărată, nu dovedea că Pieptene spunea adevărul. Aşa că rămânea

întrebarea cum de ştia Whelt despre a doua cală dacă nu-i spusese Pieptene.

Jasper cel Precis fu cel care propuse să fie consultată o ghicitoare, iar Gwynn fu cel care garantă puterile hoaştei de la piaţa de noapte.

Ulm fu de acord şi hoaşca fu adusă pe furiş la vilă.

Pieptene şi Whelt îi fură prezentaţi. Ea îi examina uitându-se ţintă în ochii lor, adulmecându-le palmele şi lingându-le buricele degetelor. După ce îndeplini aceste proceduri, anunţă că ambii bărbaţi erau vinovaţi de prostie şi de desfrâu verbal. Dar îl declară pe Whelt un idiot sincer şi pe Pieptene un mincinos. Fusese într-adevăr un al treilea care se aflase destul de aproape să-i audă vorbind şi care-i dăduse informaţia lui Nanid.

Ulm o întrebă cine era acest al treilea om.

— Nu eşti soarta însăşi să ştii asta, domnul meu, spuse ea.

Apoi se opuse tuturor încercărilor lui Ulm de a scoate de la ea informaţia aceasta. În cele din urmă, Ulm îşi pierdu cumpătul şi-i tăie gâtul cu mâna lui.

Le dădu oamenilor săi ordine să-l găsească pe al treilea bărbat, după ce vor fi făcut drumul pe râu în sus pentru a scăpa de Pieptene şi Whelt, a cărui sinceritate nu-l emoţionase pe Ulm cel dezgustat atât cât să-l cruţe.

O jumătate de oră mai târziu, barca cu motor părăsi braţul mort al râului, Ulm se întoarse la uşa cabinei de comandă. Atitudinea sa era detaşată, aproape afabilă, însă cuvintele îi erau ciudate.

— Gwynn, noaptea trecută, înainte de toate astea, am avut o viziune cu un crocodil albinos. Bestia mi-a vorbit şi mi-a spus că nu poate exista glorie fără sacrificiu. Tu ce crezi?

Gwynn recunoscu vorbele reverendului şi încercă o senzaţie de vertij. Deschise gura pentru a se arăta de acord, ceea ce i se părea cel mai înţelept lucru de făcut, dar, înainte să vorbească, Ulm interveni, scuturând din cap:

— Nu pe tine trebuie să te întreb asta. Unii luptători sunt ca florile cu viaţă scurtă, alţii sunt ca buruienile pe care nimeni nu le poate smulge din rădăcini. Tu eşti unul dintre cei din urmă. Tu nu crezi în sacrificiu, nu-i aşa?

— Nu-i decât o opinie personală, spuse Gwynn cu precauţie, dar cred că formaţia mentală care cere sacrificiu este în esenţă tragică în genul ei de nobilitate. Tragedia găseşte gloria în faptul de a pierde în mod curajos, însă rezultatul este tot un eşec. Comedia găseşte gloria într-o victorie fericită. Eu prefer comedia.

Ulm râse.

— Când o spui în felul ăsta, asta prefer şi eu, cât se poate de categoric.

Verificându-şi ceasul, ieşi din cabina de comandă lăsându-l pe Gwynn măcinat de întrebări.

□ ■ □

Răspunsul Biroului Vamal sosi. Era o acceptare. Întrecerea de pe Podul Memorial urma să aibă loc în răstimp de trei zile, în ziua numită Sorn.

Reacţia la aceasta fu un entuziasm pentru care Gwynn nu reuşi să găsească motiv. Cel mai grotesc în ochii săi era Coate. Fiindcă vorbise în numele lui Pieptene, acesta îşi pierduse onoarea. Acum jura să şi-o recâştige în luptă.

Gwynn se întrebă dacă nu cumva Beth crease totuşi un efect de lungă durată asupra colegilor săi. Să fi fost oare dispoziţia lor ciudată pentru eroism ceva ce zăcuse latent încă de la petrecere? Dar Marriott, îşi aminti el, fusese nefericit la petrecere, iar Marriott era acum într-o stare mentală mai bună decât îl văzuse Gwynn în ultima vreme.

Într-un târziu, îl întrebă pe Jasper:

— De ce sunt fericit?

Jasper îşi lăsă capul pe spate, părând uluit.

— Vom merge să omorâm perceptorii, iar tu *nu* eşti fericit?

— Aş fi mai fericit dacă şansele ar fi ceva mai mult în favoarea noastră, zise Gwynn.

Jasper îl împunse uşor în umăr, chicotind.

— Ar fi bine să-ţi scoţi boaşele de la păstrare, îl sfătui el.

Veni vorba că Biroul Vamal avea să primească ajutor de la aliaţii lor pentru a-şi spori numărul până la cel de trebuinţă. Gwynn se întrebă dacă Compania Comercială Isteţul ori Societatea Pătratul Auriu nu-i vor trăda pe Evantaiul de Corn, sau dacă Familia Celor Cinci Vânturi nu se va ridica din mormânt. Dar, aparent, Biroului Vamal li se alăturară diverse

grupuri antisclavagiste. Era o alianţă bizară, dat fiind că oraşul scotea bani mulţi din taxele asupra sclavilor şi-n niciun caz autorităţile nu doreau ca acest fel de comerţ să înceteze; însă războiul deseori aducea la un loc asociaţi ciudaţi.

□ ■ □

Seara venise, rău prevestitoare, învăluită în nori de alamă. Raule mânca o masă din orez în biroul ei, când una dintre tinerele novice veni la uşa ei să-i spună:

— E un om afară, doamnă, care cere să vă vadă. Spune că vă cunoaşteţi.

Fata arbora o privire nesigură.

— Poartă straie de cioclu…

Raule nu făcuse decât să schimbe odată salutări cu Gwynn din noaptea când Scarletino Quai îl ucisese pe Beilor Vargey. Îl evitase, iar el nu venise niciodată s-o caute. Fiindcă citise în ziare despre viitoarea bătălie dintre Evantaiul de Corn şi Biroul Vamal, Raule bănuia că vizita avea legătură cu acest fapt. Fu tentată să-i spună novicei să-l expedieze. Totuşi, era puţin probabil ca bărbatul să accepte o concediere fără apel; şi, pe lângă asta, dacă bărbatul era sincer, Raule trebuia să-şi recunoască o fărâmă de curiozitate.

— Se va comporta cuviincios. Lasă-l să intre.

— Da, doamnă.

Fata era prea bine şcolită să vorbească altfel decât respectuos, însă privirea ei spunea clar că-l considera pe vizitator un om pe care doctoriţa nu avea de ce să-l cunoască. Îndreptându-şi spatele, fata ieşi din birou. La scurtă vreme, Gwynn se prezentă la uşa lui Raule.

— Doctore, o salută el cu o uşoară plecăciune formală.

— Negustorule de sclavi, îi răspunse ea la salutare.

El suspină.

— Chiar e nevoie?

— Nu, dar mie-mi place. Stai jos.

Îi arătă un scaun lângă fereastră, iar ea se aşeză în spatele mesei de scris.

— Să ghicesc, zise ea, că vizita are de-a face cu victimele la care te aştepţi de ziua lui Sorn?

— Are.

Se aşeză, îşi încrucişă picioarele şi aprinse o ţigară.

— Nu e nevoie să-ţi spun că majoritatea doctorilor din oraş habar nu au de chirurgia de război.

— Insultându-mi duşmanii nu mă vei atrage de partea ta. Munceşti pentru o cauză murdară, Gwynn.

Bărbatul îşi deschise larg braţele.

— Cu siguranţă, nu sugerez să ne iei partea, întreb doar dacă vei fi de acord să-i tratezi pe răniţi aici. Podul Memorial e destul de aproape, încât să poată fi transportaţi cu uşurinţă.

— Fără-ndoială. Dar spitalul acesta e pentru enoriaşii din Cartierul Lămâilor. Am un exemplar al registrului parohiei. Dacă vreunul dintre oamenii tăi se află în el, va fi mai mult decât binevenit să ocupe un pat.

— Că tot ai adus vorba de paturi, venind încoace n-am putut să nu observ secţiile. Locul ăsta pare a avea mare nevoie de-o perfuzie cu bani.

— O perfuzie cât de mare?

— Zece mii de florini sau aşa ceva, aş spune.

Lui Raule i se păru că e pe punctul de a râde.

— Aproape că mă emoţionează că şefului tău îi pasă atât de mult de bătăuşii săi.

Gwynn adoptă o expresie curtenitoare.

— E greu să dai peste oameni de nădejde. I-am spus că, dacă e nevoie să salvăm vieţi, tu eşti cea mai potrivită persoană pentru munca asta. Este dispus să facă o donaţie spitalului ăstuia în schimbul garanţiei că ne vei ajuta. Mi-am luat libertatea să spun că, probabil, nu vei accepta o mită personală.

Ea luă un stilou şi lovi cu capătul lui în masă. Apoi scutură din cap.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, când mă gândesc la voi aliniaţi şi atacându-vă reciproc pe-un pod, mă-ntreb dacă rezultatul previzibil n-ar fi mai degrabă bun pentru oraşul ăsta.

— Ai dreptul la părerile tale, spuse el cu blândeţe. Poţi sau nu să crezi, chiar dacă ţi-ai pierdut tot respectul şi afecţiunea faţă de mine, eu n-am pierdut niciun pic din respectul pentru tine. Cu toate astea, ţine minte că-ţi ofer bani pe care i-ai putea folosi să ajuţi oamenii din locul ăsta dărăpănat.

— Ştiu că nu e atât de simplu.

— Tu complici lucrurile.

Observă o broşură pe masa ei. O ridică.

— Doctorul Solitar, citi el cu voce tare, prezintă o revoluţie în medicină: separarea lobului frontal. Criminalii şi nebunii devin ascultători şi docili după această intervenţie rapidă şi ieftină.

Ridică privirea.

— Ce-i asta?

— Un domn care-ţi vâră un piolet în orbită şi-ţi taie creierul în două.

— Şi cel care este supus operaţiei supravieţuieşte?

— Atâta vreme cât pioletul e curat, astfel încât să nu apară vreo infecţie. Poate c-ar trebui să-i spui şefului tău despre asta. Doctorul Solitar le cere pacienţilor să lucreze în locul sclavilor.

— Interesant.

Gwynn puse broşura la locul ei.

— Se-ntâmplă să nu fiu de aceeaşi părere.

Raule ridică uşor din umeri şi spuse brusc:

— Să-ţi arăt ce mi se pare mie interesant?

— Fără doar şi poate.

Femeia se ridică din scaun.

— Pe aici.

O urmă de-a lungul coridorului spre micul laborator. Raule deschise uşa. Observând colecţia de embrioni deformaţi, fu uimit.

— Sunt dovezi, spuse ea. Îţi plac?

Gwynn se apropie de un raft şi studie îndeaproape borcanele de pe el. Găsind fetusul cu două capete, îl ridică şi îl roti, examinându-l din toate unghiurile.

— Dovezi pentru ce? spuse el într-un târziu, punând borcanul la loc.

— Că nu totul merge bine. Că lucrurile nu sunt cum trebuie. Nu-i nici pe departe o idee revoluţionară, ştiu. Dar apoi am găsit asta. Prinde.

Prinse borcanul pe care i-l aruncă. Conţinea copilul crocodil. Se uită la el cu mare atenţie.

— E un puiuţ fermecător. Ar trebui să-mi stârnească sentimentele paterne?

— N-ar trebui să facă nimic. Sau, mai degrabă, a avut într-adevăr un scop, dar n-a reuşit să-l îndeplinească. N-a putut nici să trăiască.

El se uită de-aproape la arătarea din borcan.

— Vrei să spui că e real, nu un fals?
— E real, din păcate. A ieşit din una dintre femeile voastre ikoi. Ca răspuns la o rugăciune, mi s-a spus. Copilul acesta trebuia să fie salvatorul oamenilor ei, dar capul şi trupul lui au fost poziţionate greşit şi a murit.
— Crezi asta?
— Nu sunt sigură. Dar nu am o explicaţie mai credibilă de oferit. Ştiu însă ce este arătarea aia.
Gwynn se uită la ea în aşteptare.
— Tu eşti, Gwynn. Tu şi Ulm şi toţi cei ca voi care aţi greşit cu mult timp în urmă şi nu v-aţi putut îndrepta. Nu ştiu ce vă lipseşte. Mi-ar plăcea să ştiu.
Cu un râset moale, îi aruncă borcanul înapoi.
— Bine, zise el, cred că înţeleg ideea ta subtil exprimată. Nu-ţi voi mai răpi din timp.
Se întoarse cu spatele şi dădu să plece.
— Stai.
El se opri în pragul uşii.
— Douăzeci de mii. De dragul oamenilor de aici, din Cartierul Lămâilor. Şi vreau jumătate din plată înainte, doar ca să fiu de acord cu învoiala.
— Pe jumătate vraci, pe jumătate lipitoare.
Gwynn râse din nou.
— A fost simplu totuşi, nu-i aşa? Vei primi douăzeci de mii.
Lui Raule aproape că-i venea să-şi tragă o palmă fiindcă nu ceruse mai mult. Netrădând nimic, spuse:
— Suntem înţeleşi. Acum, te rog frumos să ieşi.
— Desigur, doamnă.
Înclină din cap, după care porni de-a lungul coridorului. Raule aşteptă până ce nu-i mai auzi paşii. Apoi ridică borcanul şi îi vorbi ocupantului său:
— Se pare că am dat de bani, zeu mic. Poate că mi-ai adus noroc.

Majoritatea cavalerilor Evantaiului de Corn petrecură dimineaţa dinaintea luptei antrenându-şi caii la Clubul Sportiv Mimosa Tier. După aceea, Gwynn se duse cu Marriott la baia publică, spre care apăsarea căldurii şi umiditatea îndemnaseră o mulţime de oameni.

— Calul tău a sărit bine azi, observă Marriott când îşi găsiră loc în piscină, îngrijiţi de fete în haine de pânză.

— M-am gândit că e bine să-l pregătesc să sară peste mormanele de cadavre, zise Gwynn, lăsându-se să tresalte în apă, în vreme ce o silfidă zâmbitoare îi freca părul cu un şampon mirosind a violete, iar alta îi masa umerii.

— Aha, aşa se vorbeşte. A trecut prea mult timp de când n-am mai avut o luptă bună. Abia aştept.

Marriott vorbea cât se poate de serios.

— Atunci, poţi aştepta şi din partea mea, cât eu îmi voi păzi spatele.

— Ah, să nu spui că nu-i simţi lipsa. E-n sângele tău cum e şi-n al meu. Războiul, prietene. Ulm avea dreptate. Omul trebuie să calce prin foc.

— Pari în toane bune, îndrăzni Gwynn.

— Simt că trăiesc, Gwynn. A trecut ceva vreme. Sunt iarăşi aprig. Sper doar ca asta să fie de-ajuns.

Animat de-o senzaţie rău prevestitoare, Gwynn întrebă:

— Pentru ce să fie de-ajuns?

— Pentru a muri cu demnitate. Îmi tremură mâinile. Ţi-am spus, nu-i aşa? Asta-i cea mai bună cale de ieșire, Gwynn. Calea onoarei. N-am avut o viaţă rea, una peste alta. Dar nu voi merge mai departe. Nu mă deranjează că se termină acum.

Gwynn simţi un fel de istovire.

— Bine, Marriott. Dacă mori, îmi dai mie nasturii de smarald?

— Sigur. Ţi-i dau pe toţi.

— Eşti prea generos.

— Nici poveste.

Gwynn îşi vârî capul sub apă şi rămase aşa atât cât îşi putu ţine respiraţia. Îşi imagină că pluteşte în derivă pe un ocean, purtat de ape ca mesajul în sticlă al unui naufragiat.

Mă distrez bine. Stelele sunt calde, nisipurile nopţii strălucesc ca mătasea. Îmi doresc să fi aici.

□ ■ □

Gwynn îşi turnă o porţie mică de coniac, umplu restul paharului cu sifon şi-l luă cu el pe balcon. Se uită în jos la terasa din faţă de la Corozo, gândindu-se să fugă noaptea din Ashamoil. Dacă rămânea, la fel de bine se putea duce la Podul

Memorial, să-şi spulbere singur creierii şi să nu mai piardă vremea aşteptând să fie împuşcat de altcineva.

Dar dacă pleca, nu-i putea cere lui Beth să-şi abandoneze munca şi să vină cu el. Ar fi fost un lucru iraţional, ridicol; şi era sigur că ea l-ar fi refuzat.

Nu putea pleca nici singur, lăsând-o în oraş. Nu era vorba doar că o punea într-o poziţie periculoasă. Introducând cu forţa sinceritatea în dialogul său lăuntric, recunoscu că *nu* se va duce singur. Adevărul era că nu era pregătit să se despartă de ea. Iar acum, se întrebă dacă va fi vreodată.

Simţământul de încântare era încă înăuntrul său. După ce-l asemuise cu o floare când îl simţise prima oară, gândurile sale erau acum înclinate să-l asemene cu o sămânţă: un nucleu, adânc îngropat, dezvăluindu-şi primele secrete în întunericul intim din preajma lui, pe când necuprinsa parte a potenţialului său era încă un vis latent. Când îi contemplă despletirea, simţi un zvâcnet luminos în inimă. Şi era oare comic, se întrebă el, că era posibil să moară atât de repede după ce-l descoperise, înainte să aibă şansa de a mai face ceva în afară de a-i admira doar existenţa?

Îşi răspunse la întrebare cu un zâmbet artificial.

Se gândi să meargă la ea, dar, în cele din urmă, se hotărî să n-o facă. Era stânjenit de idioţenia la care urma să ia parte la ivirea zorilor; şi se temea că sentimentele îl vor părăsi şi că se va afla în faţa ei complet deschis. Nu se simţea mai pregătit să facă asta decât se simţea s-o părăsească.

Cerb cel puternic stătea întins în pat lângă soţia lui adormită, în singura cameră în care locuiau. Era miezul nopţii, dar curând ea avea să se trezească pentru a merge la serviciu la fabrica de textile unde trudea şaisprezece ore pe zi, zi de zi. Faţa ei familiară, epuizată, dragă lui Cerb, părea mai netedă şi mai tânără în lumina difuză. Ridicând capul ca să se uite peste vârfurile picioarelor sale, o văzu pe copila lor, dormind adânc în leagănul de la capătul patului.

— Am auzit ceva, iubiţel, îi spuse Cerb soţiei sale, încet, să n-o trezească. La Capul Cămătarului. Răspundeam chemării naturii în spatele localului. Mă ascunsesem puţin în susul rigolei să-mi golesc intestinele. Unii nu stau pe gânduri s-o facă

în văzul tuturor, dar ştii că eu sunt sensibil. Găsisem un loc întunecat, numai bun. Cât am stat acolo, din local au ieşit doi nătărăi cum scrie la carte. I-am auzit cum se pişau pe-un zid. Cât şi-au golit vezicile, au discutat. Nu vorbeau deloc încet; numai o legumă surdă nu i-ar fi auzit. Unul i-a spus celuilalt ceva cât se poate de interesant, ceva ce unii oameni de la Vamă ar fi interesaţi să audă, mi-a trecut mie prin gând. Ştii că sunt un om supus, un bun cetăţean. Am făcut un raport. Şi-am aflat cât ar plăti unii oameni pentru nişte zvonuri. Te face să te întrebi dacă ei ştiu măcar ce valoare au banii.

Soţia lui Cerb se mişcă în somn. Începu să sforăie încet. Îi dădu un ghiont. Ea mormăi, apoi reîncepu să respire uşor.

— Fetiţa noastră, continuă Cerb, ce putem spera pentru ea dacă va creşte în sărăcie? Ştiu că vrei pentru ea mai mult decât îi putem da. Mă îmbolnăvesc până-n măduva oaselor gândindu-mă la ea, muncind ca un câine toată ziua, aşa cum munceşti tu, sărmană femeie. Nu. Vreau ca fiica noastră să aibă o viaţă bună. Aşa că ăsta-i un început.

Cerb îşi luă portmoneul din locul în care se afla pe noptieră şi scoase câteva bancnote împăturite.

— Cinci sute de florini, zise el, frecându-i între degetele sale mari. Îi voi pune la bancă mâine la prima oră. Şi vor mai fi şi alţii, dacă cineva are de câştigat din ceea ce le-am spus. Vor fi mult mai mulţi. Ți-aş spune, iubiţel, dar ştiu că nu ţi-ar plăcea. Ai prea multe griji. Lasă-mă pe mine s-o port pe asta. Forţa unui bărbat trebuie să fie bună la ceva, nu-i aşa?

Cerb împături bancnotele la loc şi puse portmoneul înapoi pe noptieră. Se întinse lângă soţia lui, încercând să uite că acum exista acest secret între ei.

14

Peste Podul Memorial, aerul era îngreunat de mirosul de bălegar pârguindu-se în căldura apăsătoare a dimineţii. Cicade invizibile ciripeau pe deasupra fabricilor huruitoare de pe malul râului. Cele două tabere războinice stăteau faţă în faţă, fiecare la câte un capăt al podului. Pe malul sudic, Evantaiul de Corn avea patruzeci de oameni călare şi în jur de două sute de

pedeştri, Ulm adunând acolo toţi bătăuşii şi ţăranii de pe statul său de plată neoficial. Pe malul nordic, era adunată forţa mai mare a poliţiei vamale şi-a aliaţilor ei. Între aceştia, statuile priveau de sus câmpul de luptă. Concepute să fie văzute de la distanţă, fiecare avea o înălţime de peste şase metri şi era urcată pe-un soclu de un metru optzeci, în interiorul parapetului cu balustradă.

Cavalerii Evantaiului de Corn transpirau cu toţii în hainele lor de paradă. Grăjdarii lucraseră la caii lor încă de la primele ore ale dimineţii şi toate animalele aveau coame împodobite şi pleduri ce străluceau ca satinul. Ulm, călare pe-o iapă albă, stătea în faţă ţinând un discurs despre sacrificiu şi glorie. În fruntea călăreţilor, stând pe calul său cu ochelari de protecţie între Marriott şi Coate, Gwynn se uita la chipurile celor din jur. Fumând ţigări pe ultima sută de metri şi înghiţind mic-dejunuri lichide din ploşti şi sticle, mult prea mulţi rânjeau ca nebunii. Coate arăta sever şi nobil – Gwynn nu ştia cum de izbutea asta, dar cumva izbutea – în vreme ce Marriott părea prea liniştit. Elei era undeva în rândurile din spate, aşa cum voise Ulm să stea în timpul luptei, spunând: „Lasă-l să dea pinteni”. Din rândul seniorilor, doar Biscay fusese învoit de la luptă. Venise într-un palanchin să urmărească desfăşurarea de forţe. Şi Tareda urmărea spectacolul dintr-o trăsură cu geamuri fumurii.

În vreme ce taberele beligerante aşteptau ca nişte piese de şah înaintea jocului, în jurul lor se înregistra o forfotă de oameni. Se adunase o gloată de suflete curioase, aliniindu-se sus pe terasele de lângă şi de deasupra podului, înghesuindu-se la ferestre şi pe acoperişuri. Copiii din bandele de mahala ieşeau în evidenţă în costumele lor sclipitoare, alergând de colo-colo ca nişte libelule; negustorii ambulanţi se bucurau de vânzări bune, oferind cârnăciori de mic-dejun şi plăcinte; mai mulţi jurnalişti de la ziarele din oraş îşi ocupaseră poziţiile în apropierea podului, cu carneţelele în mâini. Jos, în mijlocul râului, o ambarcaţiune de agrement îşi coborâse ancora şi pe puntea ei stătea o ceată de oameni fugiţi de la slujbă, lungindu-şi gâturile, câţiva folosindu-se de lornioane pentru a observa cele ce se petreceau.

Va fi un măcel, îşi spuse Gwynn cu hotărâre, trăgând din al optsprezecelea autodafé din dimineaţa aceea Ulm nu avea o

strategie. Nu dăduse niciun ordin decât că trebuiau să atace duşmanul şi să fie bravi. Gwynn îşi făcea griji pentru cai. Armăsarii Societăţii Evantaiul de Corn erau antrenaţi să-şi păstreze calmul în timpul luptei şi erau obişnuiţi cu focul de armă, însă nu erau obişnuiţi cu o acţiune de-o asemenea amploare şi bănuia că, atunci când aveau să se avânte în luptă, aceştia urmau să încerce imediat să fugă îndărăt.

Neaşteptându-se să supravieţuiască în cazul unei înfrângeri, îşi pariase mare parte din bani pe victorie. Agentul îi dăduse şanse de opt la unu împotriva Evantaiului de Corn, spunând voios: „Vor mătura podul cu voi. Dar jucătorilor profesionişti le plac estimările mele. Din punctul meu de vedere, azi e o zi numai bună pentru tine să mori”.

În vreme ce Ulm vorbea, Gwynn îşi verifică armele. Avea la el cele două revolvere plus alte două înăuntrul hainei, tambure de rezervă pentru reîncărcare şi Speerul – nu găsise puşcă mai bună în Ashamoil – atârnat peste umăr.

Ulm îşi încheie discursul. Urându-le oamenilor săi noroc, se retrase în spatele câmpului de luptă. Nou descoperita sa îndrăzneală nu era destul de mare cât să-l facă să conducă personal atacul. Sarcina aceasta avea să cadă în seama lui Marriott, care fusese primul ce se oferise voluntar. Acum, Marriott se întoarse spre Gwynn.

— Eh, ce bine e! Simt că am o haită de lupi în sânge! mârâi el şi izbucni într-un râs ostentativ sălbatic.

— Mă bucur pentru tine, zise Gwynn.

El şi Marriott îşi păziseră mereu spatele unul celuilalt. Nu se aştepta acum la un asemenea lucru din partea compatriotului său. Pregătindu-se, îşi înfăşură frâiele pe coama şeii şi-şi luă puşca.

Marriott pufni, apoi râse din nou şi-l lovi peste braţ.

— Astă-seară vom bea din craniile perceptorilor, prietene, fie că suntem vii, fie că petrecem în saloanele morţilor curajoşi!

După care Marriott îşi scoase arma, un mare ciocan de război pe care-l luase de la un mort din nord cu ani în urmă, urlă comanda de atac.

Gwynn atinse cu pintenii coastele calului şi acesta porni în galop alături de ceilalţi. Aerul se umplu de zăngănitul

potcoavelor pe pietre. În faţă, cavaleria inamică era o masă tălăzuitoare de uniforme de-un albastru-închis.

La stânga lui Gwynn, Jasper cel Precis se ridică în scările şeii, urlând, dezgolindu-şi colţii împodobiţi. La dreapta lui, Striveşte-i-Sam roti o puşcă elefant. Îndrumându-şi calul cu picioarele, Gwynn se uită de-a lungul puştii, îşi alese un călăreţ şi trase.

Când apăsă pe trăgaci, de jur-împrejurul lui erupse un bubuit asurzitor de foc de armă. Un călăreţ din tabăra cealaltă căzu de pe cal şi fu strivit sub copitele cailor camarazilor lui. Gwynn nu putea să vadă dacă era rănit cineva dintre ai săi. Cerându-şi scuze în gând rasei cabaline, ţinti spre cai şi fu răsplătit cu priveliştea a două bestii aflate în galop căzând la pământ şi multe altele împiedicându-se în ele, aruncându-şi călăreţii din şei.

Marriott înaintă de unul singur, orbeşte, în avangarda duşmanului, lovind cu ciocanul în stânga şi în dreapta. Calul îi căzu la pământ, dar, în cădere, Marriott se agăţă de-un om, trăgându-l jos din şa. Pe când încerca să urce la loc pe armăsar, un altul îndreptă spre el un pistol, dar fu împuşcat de Gwynn.

Gwynn nu intenţiona să ajungă la mijlocul podului. Îndreptându-se spre marginea din dreapta, luă frâiele şi încercă să-şi oprească armăsarul lângă o statuie; însă instinctul de turmă îi preluase controlul minţii şi refuză să încetinească. Gwynn ochi următoarea statuie, un monument al unei amazoane. Soclul îi ajungea cam până la brâu. Neavând timp să se gândească dacă era o idee chiar atât de bună, îşi împinse puşca spre spate, ridică picioarele, în aşa fel încât să stea pe vine în şa pentru o clipă, apoi sări.

Ateriză pe soclu în siguranţă, chiar dacă dureros, lovindu-se de genunchiul statuii. După ce-şi restabili echilibrul şi se întoarse, văzu că armăsarul îi dispăruse în îmbulzeală. Scena de pe pod era acum un haos îngrămădit. Aşa cum bănuise el, mulţi cai încercau să scape cu fuga – chiar dacă toţi pe care-i observă purtau cioltarele albastru cu negru ale Biroului Vamal – iar animalele căzute la pământ erau obstacole pentru toţi călăreţii. Deşi unii rămăseseră în şa, majoritatea ajunseseră să lupte corp la corp. Mulţi îşi abandonaseră armele de foc în favoarea baionetelor şi-a săbiilor.

Adăpostindu-se jos, în spatele picioarelor robuste ale amazoanei, Gwynn îşi căută ţinte. Altcineva – părea a fi Coate, cu toate că era greu să vezi prin fumul negru de puşcă ce îmbâcsise deja aerul – făcuse ca el şi trăgea la ţintă din spatele unei statui de pe cealaltă parte.

Şansele unor lovituri precise erau reduse. Gwynn se mulţumi să ţină puşca într-un singur loc şi să tragă atunci când îi trecea un duşman prin faţă. Când i se goli arma, omorâse deja şase oameni. Se gândi în treacăt s-o schimbe cu pistoalele, dar preferă precizia puştii şi începu s-o reîncarce.

Era în toiul acestei operaţiuni, când un glonţ îl lovi în braţul drept. Impactul îl dădu pe spate şi se prăbuşi de pe soclu cu un strigăt ce se pierdu în zarva dimprejur. Ar fi căzut cu totul de pe pod dacă n-ar fi fost bucata de balustradă din spatele statuii. Reuşi să se prindă de ea cu mâna stângă – în acelaşi timp lovindu-se violent cu dinţii de ea – şi se ţinu cu disperare.

Braţul drept îi era străpuns de-o ţepuşă încinsă, însă membrul îi dădu ascultare când îl îndemnă să se mişte. Îndurând durerea, se opinti şi puse un genunchi pe zid. Spunându-şi să se aşeze lângă statuie şi să rămână jos, se târî pe burtă, respirând sacadat, incomodat de Speer, care se strecurase sub el.

De-ndată ce trecu de soclu, se rostogoli jos şi ateriza pe vine la pământ. Imediat, ceva ieşi de după statuie şi-i şuieră spre cap.

Ridică iute Speerul. Ţeava pară un paloş şi focul îi brăzdă braţul. Acum îl putea vedea pe mânuitorul sabiei: un tip cu bărbiţă vopsită în galben-şofran, care-i aminti lui Gwynn de-o perucă pubiană.

Gwynn sări în picioare, împingând în acelaşi timp arma în direcţia opusă acelor de ceasornic. Această răsucire înlătură sabia, creând o deschidere în garda purtătorului de barbă asemănătoare cu o perucă pubiană, de care Gwynn profită, aplicând o lovitură cu piciorul în rotula bărbatului.

Gwynn auzi şi simţi osul rupându-se. Barbă-Pubiană strigă, se împletici şi scăpă paloşul din mână. Gwynn aruncă puşca, scoase pistolul din partea stângă şi trase trei gloanţe în pieptul acestuia, mai jos de smocul de culoarea şofran.

Când duşmanul său învins se prăbuşi la pământ, se prăbuşi şi Gwynn. Aruncă în treacăt o privire la braţul rănit. În mânecă avea două găuri de un centimetru fiecare, una sus şi una jos unde glonţul îi pătrunsese în muşchi. Ca distracţia să fie completă, îl dureau toţi dinţii din faţă şi se simţea slăbit.

Un bărbat îl atacă cu o baionetă. Gwynn nu-l nimeri cu prima împuşcătură, reuşind să-l atingă cu a doua tocmai la timp. Se feri când bărbatul căzu spre el şi îi mai trase un glonţ în cap.

Luptele se întinseseră pe toată lungimea podului; însă încleştarea principală era în partea nordică, ceea ce însemna că Evantaiul de Corn probabil ieşea câştigătoare. Lui Gwynn nu-i venea să-şi creadă ochilor. Apoi trebui într-adevăr să clipească, fiindcă, din fumul muşcător, plumburiu, apăru o siluetă neagră, solidă. Era calul său, mergând uşor la trap, de parcă s-ar fi aflat undeva pe un câmp liniştit.

— Unde ai fost, să vizitezi oraşul? suspină Gwynn.

Cum calul nu-i răspunse, Gwynn se căţără în şa, crispându-se puternic în sinea sa şi porni călare în susul podului. Mai împuşcă trei oameni şi-şi dădu seama că-i împuşcase pe ultimii doi în spate. Forţele Biroului Vamal băteau în retragere. De undeva din faţă, de departe, auzi o voce răcnind în anvallică:

— *Laiho! Geyro laiho!*

Victorie.

— Ai avut noroc… din nou, zise Raule, făcând ultima cusătură la rana lui Gwynn.

Legă firul şi-l tăie.

— E o gaură curată şi precisă. Ar trebui să se vindece bine, deşi-ţi va crea un mic şi binemeritat disconfort pentru o vreme.

— Cu toţii am avut noroc, spuse Gwynn.

Mai mult decât noroc, adăugă el în gând. *Ceva a făcut ca regulile să se schimbe.* Nu murise niciunul dintre cavalerii Evantaiului de Corn şi nici nu fusese rănit grav. Câţiva îşi pierduseră caii, majoritatea din cauza picioarelor rupte; şi asta a fost tot. Nu era de mirare că Raule părea într-o dispoziţie bună, avusese puţin de lucru în schimbul a douăzeci de mii de florini.

Voia să meargă la Beth, dar Ulm comandase o sărbătorire imediată la Diamantene. El plecase deja, plecase împreună cu

Elei. Fiul lui Ulm omorâse un om şi scăpase şi el neatins. Cel mai curajos şi norocos erou al zilei fusese Marriott, fără îndoială. Îl ucisese pe Nanid, zdrobind craniul bărbatului cu ciocanul său de război.

După ce una dintre novice îi bandajase braţul, Gwynn îl căută pe Marriott. Trecu pe lângă Coate care purta pe chip expresia senină a unuia care s-a răzbunat şi-l găsi pe Marriott primind îngrijiri pentru o tăietură la maxilar din partea unei alte călugăriţe tinere. Departe de a părea fericit că este în viaţă, expresia sa era îndurerată.

Gura i se crispă într-un zâmbet amar.

— Ei bine, la asta nu mă aşteptam, Gwynn.

Gwynn se strădui:

— Să fim serioşi, nu poate fi aşa de rău să fi în viaţă.

— Dar când ţi-ai făcut alte planuri, prietene, când ţi-ai făcut alte planuri…

Gwynn ieşi din cameră şi se duse să caute o toaletă.

Se simţea mai degrabă un observator al petrecerii de la Diamantene decât un participant la ea. În vreme ce colegii lui se împerecheau pe canapele şi pe podelele murdare – pentru acea ocazie, Ulm adusese la club un grup de târfe alese pe sprânceană – Gwynn stătu cu Marriott şi se îmbătă.

Ar fi trebuit să aibă dreptate. Bătălia trebuia să fie un dezastru. Habar nu avea cum de nesăbuita încredere a celorlalţi triumfase în faţa realităţii, dar fără doar şi poate asta se întâmplase. Deşi nu voia să caute calul de dar la dinţi, nu putea decât să se întrebe ce implicaţii aveau întâmplările din ziua aceea.

Băieţii agenţilor de pariuri sosiră aducând plicuri. Fiecare om, se părea, pariase din greu. Gwynn şi-l luă pe al său şi-l vârî cu grijă în buzunar. Însă pentru Marriott nu era niciunul.

— Eram atât de sigur că voi muri, spuse el.

Tot ce putu face Gwynn fu să-i mai cumpere ceva de băut.

La un moment dat, în timpul petrecerii, sosi un mesager cu un mesaj pentru Ulm. După ce-l ascultă, Ulm veni la Gwynn.

— Am prins martorul ascuns, spuse el. Vreau să te ocupi tu de el. Are o soţie şi-un copil. Rezolvarea standard. Eşti destul de treaz să-ţi aminteşti o adresă?

Gwynn aprobă din cap.

— Camera şaptesprezece din vechea Breaslă a Urdarilor pe Strada Cato.

— Deci cine…?

— Dacă-ţi vine să crezi, forţosul de la afurisitul ăla de bâlci.

Gwynn îşi amintea că Cerb fusese la Capul Cămătarului. Nu-l cunoştea personal însă fu totuşi surprins. Luându-se după aparenţe, îl crezuse întotdeauna pe Cerb o persoană tăcută şi dreaptă, nu un om înclinat spre bârfe sau capabil să intervină în treburile altora.

— E sigur?

— Mai sigur nu se poate. Ce, ţi-e prieten?

— Nu. Doar că nu mi se pare genul ăsta de om.

— Cineva care aude un lucru ce nu trebuie să-i ajungă la urechi, devine lacom, îi vin idei.

Ulm ridică din umeri.

— Apoi este omorât.

— Când, atunci?

— Fă-o de ziua lui Hiver. Îl vei lua cu tine şi pe Elei. Astăzi totul a mers bine, dar are nevoie să înveţe dedesubturile îndeletnicirii.

— Se face.

Ulm plecă. Gwynn se uită în jur până ce-l găsi din priviri pe Elei. Băiatul stătea pe-o canapea, abia vizibil sub două frumuseţi goale. Ulm nu-şi desemnase făţiş moştenitorul, însă era evident încântat de copilul său cel mic. Dacă Elei supravieţuia până la o vârstă potrivită, era posibil ca tatăl lui să-i acorde conducerea Evantaiului de Corn neţinând cont de ceilalţi fraţi ai lui, care-l ajutau acum pe Ulm îngrijindu-se de interesele sale în alte oraşe. Dacă se întâmpla asta, cugetă Gwynn, vremurile puteau deveni într-adevăr foarte interesante.

Nu merse cu gândul mai departe în viitor. Când avea să se termine cu Beth – încă era de părere că nu putea dura – nu era sigur că şi-ar dori să rămână în Ashamoil. Clătinându-se puţin, se ridică în picioare.

— E timpul s-o iau din loc, cred, îi spuse lui Marriott.

— Înainte să pleci, zise acesta, uită-te la mâinile mele.

Gwynn se uită. Degetele lui Marriott tremurau.

— Pe pod, erau din nou sigure. Dar uită-te la ele acum, sunt ca nişte virgine în noaptea nunţii!

Marriott începu să plângă. Gwynn se lăsă înapoi pe scaun şi-şi îmbrăţişă prietenul cu braţul teafăr, incapabil să se gândească măcar la un cuvânt pe care să i-l spună. Rămase acolo, trăgând de ultimul pahar cu băutură, în vreme ce Marriott înghiţi fără oprire duşcă după duşcă, până ce leşină.

Gwynn se târî foarte obosit pe scări în sus. Se opri în vârf, clipind din pricina luminii. Ducându-se pe alee să-şi ia calul, îşi ţinu privirea în pământ, conştient că se clătina puţin şi că era încă îmbrăcat cu hainele cu care participase la luptă, pline de pete sângerii şi alte urme. Nu voia să întâlnească privirea nimănui. Urcă în şa cu mare atenţie, strânse frâiele şi se duse în sfârşit la Beth.

Se aştepta ca ea să fie furioasă sau cel puţin supărată pe el fiindcă nu-i spusese de bătălie, însă nu era. Îi spuse flegmatic că citise despre ea în ziare. Asta păru să-i fie de ajuns.

— Arăţi ca vai de lume, observă ea.

— Tu arăţi bine, spuse el.

Îl conduse către pat şi-l lăsă acolo.

Toată după-amiaza, căzu şi se trezi dintr-un somn întunecat. Prima dată când se trezi, descoperi că era dezbrăcat. În celelalte interludii de trezie, Beth era uneori prezentă, alteori nu. Odată, îi simţi mâinile plimbându-se în susul şi-n josul corpului său, uşoare ca o șoaptă, descriind cercuri lente. Mai târziu, îi observă atenţia zăbovind asupra braţului său bandajat şi a nenumăratelor vânătăi, de parcă ar fi interesat-o aceste afecţiuni. Dacă era aşa, putea înţelege. Nu avea nicio obiecţie deosebită.

Când se trezi din nou şi o văzu uitându-se ţintă la el, se strădui să-i ofere un zâmbet sardonic.

— Ar fi trebuit să-mi rup nasul sau să pierd un ochi?

— Nu, asta n-ar fi ajutat deloc.

— Aproape că mi-am scos câţiva dinţi…

— Nu te-aş mai fi primit în casă.

— Eşti mai crudă decât mine, doamnă.

— Mă tem, spuse ea, că te defineşte vanitatea. Fără a avea de ce să fi vanitos, ai fi un om diferit.

Se trezi şi mai mult.

— Nu mă crezi în stare de destulă imaginaţie, draga mea. M-aş adapta împrejurărilor. Mi-aş face dinţi falşi din coral roşu şi aur şi-un ochi de sticlă, nu, mai mulţi ochi de sticlă; aş face colecţie. Aş avea ochi din tot soiul de sticle rubinii, argintii, mate, gravate, lucioase…

— Ei bine, spuse ea, bănuiesc că nu m-ar deranja asta. Recunosc, am crezut că ai o părere mai convenţională asupra frumuseţii.

— Poate că aşa este, admise el, dar îndrăznesc să spun că mi-aş putea schimba gusturile.

Ea zâmbi.

— Majoritatea oamenilor ar încerca să-şi ascundă astfel de răni, însă tu le-ai înlocui cu podoabe. Chiar te gândeşti la trupul tău doar ca la un fel de podoabă cu adevărat interschimbabilă ca mărgeanul sau sticla vitrată?

— Dacă discutăm doar despre aparenţe, bănuiesc că asta-i adevărat până la un punct. Totul e materie.

— Scheletul poartă muşchi, muşchii poartă piele, pielea poartă haine?

— Exact. Faţa e o mască făcută din piele; ochiul este o bucată de marmură conectată la creier.

Întinse mâna şi trasă o linie de la colţul ochiului ei până la rădăcina părului. Ea îl sărută pe frunte, apoi se ridică şi plecă. Închise uşa şi, curând, o auzi cum lucra în atelier.

Gândurile îi alunecară în derivă. Nu doar el, ci chiar natura lumii părea să se fi schimbat. Miraculoasa victorie a Evantaiului de Corn, copilul-crocodil, omul-lotus, dacă nu era un fals; aceste lucruri îi dădeau motiv de nedumerire. Dacă teoria lumilor multiple a lui Beth era adevărată, cugetă el, şi lumea lui se amestecase cu o alta, acea altă lume avea legi pe care el nu le înţelegea.

O asemenea altă lume putea fi ca o plantă care, când este transferată într-un sol străin, creşte fără control; ori chiar ca o boală infecţioasă. Dar dacă exista o lume care putea modifica tot ce atingea şi să facă totul de nerecunoscut? Beth s-ar fi proclamat proprietara ei, cel mai probabil; însă ea putea fi cu uşurinţă doar una dintre creaturile ei, hibrizii ei, simptomele ei.

□ ■ □

— Discreţia este întotdeauna esenţială.

Gwynn îi vorbea pe un ton scăzut lui Elei, care călărea în rând cu el de-a lungul unei alei pavate cu cărămidă între zidul unei terase şi partea din spate a unei fabrici de conserve. Păcănitul egal al copitelor cailor lor le acoperea conversaţia.

— Dacă vor apărea întrebări – şi uneori chiar apar; nu toţi oficialii din oraşul ăsta sunt prieteni cu tatăl tău – ne va trebui un alibi ca să spunem că am fost altundeva în seara asta.

— Atunci, mergem în vizită la martorul nostru?

— Întocmai.

Pe alee umbrele erau prea adânci pentru ca Gwynn să-i vadă chipul schimbător; totuşi, simţi plăcerea timidă a băiatului, dată de faptul că avusese dreptate.

Aceasta era prima dată când Gwynn avea de-a face cu Elei, care fusese la un internat din Phaience înaintea anului petrecut în Musenda. Până atunci, în noaptea aceea, fiul lui Ulm se dovedise a fi agreabil, calm şi afabil. Atitudinea sa nu trăda nicio urmă de lăcomie ori o fire nemiloasă. Gwynn se întrebă dacă aceste calităţi nu erau prezente şi bine ascunse din vreme, ori lipseau de fapt cu desăvârşire.

Aleea îi aduse în Piaţa Dangătului Melodios. Gwynn îşi opri calul în faţa arcadei dintr-un zid, pe unde se intra în curtea unei case cu o fereastră roşie la etajul al doilea, prin care ieşea lumină. Îşi priponiră caii în curte, scoaseră câteva pachete din desagi şi urcară nişte scări puţin înalte spre o verandă pavată cu dale de piatră. În spate, într-o arhitravă adâncă, se afla o uşă veche din lemn de santal cioplit, cu un ciocănel de alamă sub forma a două figuri îngemănate. Gwynn ridică ciocănelul şi bătu. Într-o clipă, se auzi apropierea unor paşi târşâiţi. La uşă răspunse o femeie frumoasă în rochie de mătase de acelaşi roşu-intens ca al ferestrei, cu decolteu adânc ce scotea la vedere o pereche de sâni tari. Zâmbi şi întinse mâna, iar Gwynn îi umplu palma cu bancnote.

Femeia le făcu semn lui Gwynn şi Elei să intre în casă. Înăuntrul, totul era o întunecime cu tentă rozalie, cu mobilă drapată în satin şi-n aer pluteau parfumuri intense. Deschise drumul spre dormitor şi-i lăsă pe amândoi acolo. Se schimbară în hainele pe care le aduseseră în pachete: cizme cu talpă de cauciuc, jachete negre cu glugi şi eşarfe negre. Când ieşiră,

femeia îi conduse la o uşă din spate. Aceasta dădea într-o alee de drenaj udă şi mirosind a acru, puţin mai largă decât umerii lui Gwynn. El o luă înainte, Elei venind în urma sa.

— Va spune că am fost cu ea? întrebă Elei fără să ridice vocea.

— Da. O abatere sărbătorească pentru tine.

— Şi va fi crezută?

— Dacă n-o va contrazice nimeni.

— De ce avem încredere în ea?

— E o femeie de onoare; cel puţin, onorează banii cu care e plătită. Şi, da, cineva i-ar putea oferi mai mult, dar atunci va trebui să pună în balanţă asta cu preţul de a se pune împotriva tatălui tău.

Elei nu mai puse alte întrebări. Gwynn îl conduse cam un kilometru de-a lungul unor cărări întunecate care-i aduseră într-un sfârşit la o stradă slab luminată, mărginită de clădiri ce fuseseră cândva măreţe. Multe dintre ele purtau vechile nume gravate ale birourilor municipale, ale băncilor, ale sălilor breslelor şi ale altor locuri la fel de importante. Majoritatea fuseseră transformate în adăposturi ieftine cu cel puţin un secol în urmă şi nu mai văzuseră de atunci ciocanul unui muncitor sau peria unui curăţător. Cerul galben şi lumina felinarelor aflate la mare distanţă unul de celălalt puneau în evidenţă, deasupra porticurilor, marile fantezii aglomerate ale zidăriilor de piatră baroce şi grilajele căzute ale balcoanelor de fier.

Gwynn se opri la o clădire cu coloane de marmură cenuşie şi două vaci cioplite în piatră care-i flancau intrarea din faţă şi se afundă în umbrele porţii de sub fronton. Elei se strecură între doi pilaştri de cealaltă parte a uşii. Îşi traseră eşarfele astfel încât să-şi acopere feţele. Gwynn scoase un set de pioleţi din oţel şi începu să lucreze asupra încuietorii. Era una surprinzător de bună pentru o construcţie atât de dărăpănată şi forţarea ei îi luă mai mult decât i-ar fi fost pe plac. Dar, într-un sfârşit, o făcu să se deschidă şi împinse uşa în lături.

În antreu se auzea sunetul bătrâneţii care sforăie. Gwynn îşi aprinse bricheta. Un portar sau îngrijitor sfrijit stătea întins pe-un prici, lângă un perete pictat cu o frescă pastorală, aproape ştearsă de ravagiile timpului şi ale vandalilor. Gwynn îi dădu

bricheta lui Elei şi scoase o sticlă mică şi-un burete dintr-un buzunar interior al jachetei sale. Vărsă din conţinutul sticlei peste burete, eliberând în aer aburii dulcegi ai cloroformului şi ţinu buretele peste gura bătrânului până când somnul i se adânci în inconştienţă. Apoi puse piciorul pe scări şi urcă, tălpile sale de cauciuc nescoţând niciun sunet. Înclină aprobator din cap spre Elei, care păşea atent ca să nu facă niciun zgomot.

Numărul şaptesprezece era la etajul al cincilea şi, de data aceasta, încuietoarea nu opuse nicio rezistenţă. Uşa se deschise spre o singură încăpere sărac mobilată, împărţită în două de-un panou de lemn. Nu avea perdea sau draperie la fereastră şi strălucirea nopţii colora totul în cameră într-o revărsare chihlimbarie.

Îndemnându-l pe Elei să vină după el, Gwynn se duse la panou şi se uită peste el. De cealaltă parte se afla un pat vechi de alamă, în care dormea singură o femeie. În leagănul de la picioarele patului dormea un copil. Gwynn observă chipul foarte simplu al femeii, mirosul ei acru, forma ciudată a corpului sub aşternut şi aşternutul însuşi, care era imprimat cu un model mohorât de flori de-un verde palid.

Trase încet aer în piept. Braţul rănit şi cloroformul îi dăduseră o durere în mijlocul craniului. Adunându-şi forţele, scoase iarăşi sticla şi buretele şi intră în spaţiul de dormit. Când se aplecă deasupra femeii, aceasta dădu să se trezească. Îi acoperi iute faţa cu buretele, ţinându-l acolo până când substanţa îşi făcu efectul. Căutând în alt buzunar, scoase un cuţit cu lamă îngustă şi un cleşte.

I le dădu lui Elei.

— Eu trebuie s-o fac? şopti acesta.

— Dacă vrei.

Elei luă încet uneltele. Se uită nesigur la cleşte.

— Ce trebuie să fac?

— Ţi s-a spus despre ce-i vorba aici?

Elei scutură din cap.

— Greşeala soţului ei a fost că nu şi-a ţinut gura. Prin urmare, pedeapsa va fi aplicată asupra gurii, asupra limbii. Asta e metoda preferată a tatălui tău de-a rezolva situaţii de felul aceasta. E foarte elocventă.

Elei clătină din cap.

Gwynn ajunse la concluzia că băiatul putea face totul singur. Nu avea chef să se afle în locul acesta infect, să facă munca aceasta infectă. Se sprijini de perete şi-şi aprinse un autodafé.

— Dă-ţi jos haina şi ridică-ţi mânecile. Nu-ţi doreşti să ieşi de aici plin de sânge, îl sfătui el.

Elei se supuse.

— Acum, ridic-o în şezut şi lasă-i capul pe spate.

După ce Elei făcu asta, Gwynn îl instrui:

— Deschide-i gura, prinde limba cu cleştele şi trage-o în sus. Unde se uneşte cu partea de jos a gurii, taie cât poţi tu mai spre spatele gurii.

Elei urmă paşii aşa cum îi descrisese Gwynn.

— Nu văd ce fac. E mult sânge, şopti el după câteva secunde.

— Lucrează pe pipăite.

Elei împunse şi tăie ascultător cu cuţitul. În cele din urmă, reteză limba. Ţinând-o în cleşte, întrebă:

— Unde s-o pun?

— Oriunde. E bine şi pe raft. Spală-te şi să mergem.

Elei puse limba pe raftul indicat de Gwynn. La dreapta patului se afla un lavoar, iar apa era într-o carafă. Elei clăti cuţitul şi cleştele, le şterse de aşternutul de Pat şi i le dădu înapoi lui Gwynn. Se spălă pe mâini, întorcând capul pentru a se uita la femeie, pe chip citindu-i-se o slabă curiozitate.

Din gâtul ei se auzeau zgomote puternice, jilave. Imediat, din nas şi din gură îi ieşiră bule de sânge.

— Acum moare? şopti Elei.

— Da.

Termină cu spălatul. Gwynn verifică pulsul femeii. Era moartă. Dădu să deschidă drumul de întoarcere. Elei îi atinse mâneca şi se opri.

— Ce e?

— Cum rămâne cu…?

Elei înclină din cap spre leagăn.

— Nicicum. Lasă-l.

— Din milă?

— Ca asigurare. O persoană căreia nu-i pasă dacă moare poate să te ucidă cu uşurinţă. Dacă-ţi faci un duşman şi-l laşi în viaţă, asigură-te bine că are pentru ce să trăiască. Eu prefer să-

mi omor duşmanii, însă tatăl tău e un om mai sofisticat decât mine.

Elei aprobă din cap.

Gwynn îl conduse afară şi înapoi pe drumul pe care veniseră. Coborau pe nişte scări înguste, când un zgomot din spatele său îl făcu să se dea în lături cu iuţeală. Făcu asta chiar la timp. Voma lui Elei împroşcă scările în jos.

— Îmi pare rău, icni Elei când termină. Îmi pare cu adevărat rău…

Chiar şi-n lumina slabă, chinul prin care trecea era perfect vizibil.

— Elei, îţi dau o idee de comportare frumoasă. Dacă ai impresia că se va întâmpla asta, avertizarea persoanei din faţă e considerată o dovadă de bune maniere. Doar dacă n-ai vrut să-mi pui la încercare reflexele?

Trebuia să fie o glumă, pentru a arunca în derizoriu incidentul, însă Elei o luă în serios, ca un copil mai mic, cu o privire de mândrie profund rănită.

— Elei, te sâcâi, atâta tot.

— Oh.

— Te simţi bine?

— Aşa cred. Trebuie să-i spui tatei de asta?

— Doar dacă mă întreabă.

— Nu are cum să întrebe de aşa ceva, nu?

— Probabil că nu.

— Bun, zise Elei.

Îşi îndreptă umerii.

— Nu mi se va mai face niciodată rău când voi omorî pe cineva.

Cu Gwynn în faţă, se întoarseră la casa cu fereastră roşie fără vreun alt incident. Se schimbară înapoi în hainele lor de rând şi-şi luară rămas bun de la stăpâna casei. Când se aflau afară în curte, Elei întrebă dacă n-ar putea să meargă la Diamantene să bea un pahar. Simţea un gust putred în gură, spuse el. Gwynn se arătă de acord, aşa că merseră călare spre Strada Lumen.

Din întâmplare, câţiva dintre ceilalţi se aflau deja la club. Tareda era pe scenă şi Marriott, Jasper cel Precis, Coate şi doi tineri pe nume Porlock şi Spindrel ocupau o masă în faţă.

Cărăbuşii cu ochi roşii plecaseră, dar câţiva pitoni rămăseseră, graşi şi indolenţi, răsfăţaţi de clienţii care-i tratau acum ca pe nişte câini de companie şi-i hrăneau până peste poate cu resturi de la masă şi dulciuri. Gwynn observă că Marriott depunea efort să-şi ţină privirea departe de Tareda, însă pe faţă i se citea o iubire tragică. Între timp, Jasper şi Coate îl întâmpinară pe Elei cu o bonomie de cămătari. Desigur, voiau să afle cum se descurcase. Gwynn îşi făcu o palmă căuş în cealaltă, semnul unei misiuni duse la capăt, la care ei îl felicitară exuberant pe Elei. Coate îl bătu pe spate și-i spuse că el va fi şeful într-o bună zi. Elei le acceptă complimentele cu modestie.

Jasper îi cumpără lui Elei un cocteil puternic. Unul dintre tineri dădu să treacă din mână-n mână spre el un talisman chinezesc, pe care Gwynn îl opri la el. Ulm nu s-ar fi supărat ca Elei să se îmbete împreună cu ceilalţi, însă ar fi fost mai puţin mulţumit dacă băiatului i se permitea să se facă criţă.

Toţi bărbaţii îi cumpărară lui Elei de băut şi noaptea înaintă târâş. Discuţiile se întoarseră la pescuit. Coate voia să facă o excursie pe râu în sus ca să prindă păstrăvi. Gwynn continuă să fie atent la cât bea şi încercă nu-şi arate lipsa de veselie pe care o simţea.

În următoarea pauză, Tareda veni la masa lor. Încurajat de unchii lui falşi, un Elei rumen în obraji o întrebă pe Tareda dacă i-ar face onoarea să stea lângă el. Zâmbindu-i ca o soră mai mare, aceasta îi spuse că era fiul tatălui său. Se aşeză într-un scaun pe care el i-l trase cu neîndemânare şi-i puse întrebări despre familia sa din Musenda şi despre şcoala pe care o urmase acolo. Marriott se uita în gol.

Gwynn îşi termină băutura şi se duse la bar să mai ia una. Tocmai o plătea când auzi o singură împuşcătură.

Alergă iute înapoi, împingând oamenii în lături. În mijlocul tăcerii care se lăsase în club, auzi vocea lui Jasper cel Precis ridicându-se, strigând cele mai murdare blasfemii. Ajunse la masă şi-l văzu pe Elei la podea, ghemuit. Tareda, Jasper cel Precis şi Coate stăteau cu toţii aplecaţi deasupra lui. Marriott lipsea.

— Spuneţi-mi, exală Gwynn.

Tareda ridică privirea.

— S-a lăsat purtat de val şi m-a atins pe ţâţă. L-am împins deoparte, apoi Marriott l-a împuşcat, spuse ea fără intonaţie.

Faţa lui Elei era contorsionată de durere. Cu fiecare expiraţie, scotea câte un strigăt firav.

— L-a lovit în stomac, spuse Jasper. Poate c-ar fi bine să-l ducem la prietena aia a ta care e doctor. Doar dacă nu vrei să dai bir cu fugiţii chiar acum.

— Ar trebui să fugim cu toţii, spuse Coate, un muşchi din obraz zvâcnindu-i.

Gwynn se simţi distant, de parcă ar fi fost o altă persoană, altundeva, urmărind scena printr-un telescop. Îngenunche şi încercă să vadă dezastrul. Rana de intrare se afla pe partea stângă a bustului băiatului, cu câţiva centimetri mai jos de coaste. Se aşteptase să vadă o gaură produsă de-un glonţ de mare calibru, dar nu părea mai mare decât a unuia de douăzeci şi doi. Sângele care se scurgea din ea era închis la culoare.

Ridică privirea şi apoi o coborî înapoi spre Elei. Nu vedea o rană de ieşire.

Fără să aibă habar unde se dusese glonţul înăuntrul băiatului, nu avea cum să-şi dea seama cât de gravă era situaţia.

— Îl duc la spital, se auzi el oferindu-se voluntar. A fost în responsabilitatea mea. Voi doi, le comandă lui Spindrel şi Porlock, luaţi-l pe sus. Cineva să ducă vorbă la Ulm.

Amândoi tinerii arătau de parcă s-ar fi aşteptat ca Ulm să sară dintre umbre în orice clipă. Mişcându-se prudent, îl ridicară pe Elei, care scoase atunci un scâncet prelung, mieunat.

— Eşti sigur?

Jasper îi aruncă lui Gwynn o privire ciudată.

Gwynn aprobă din cap. Continua să se simtă foarte departe. Apoi spuse:

— Marriott a plecat?

— A dispărut în noapte.

— Luaţi caleaşca mea, se oferi Tareda.

— Mulţumesc, asta aveam de gând să fac, zise Gwynn. Te va duce cineva acasă.

Gesticulă tăios spre cei doi tineri care-l ţineau pe Elei pe braţe şi trecură cu toţii printre clienţii care stăteau într-o

tăcere perfectă, de gheaţă, uitându-se oriunde altundeva, numai la neputincioasa ceată a cavalerilor Evantaiului de Corn, nu.

PARTEA A TREIA

15

Pe jumătate trează, Raule se întoarse pe-o parte şi căută din nou somnul. Dar ciocănitul de la uşă continuă şi o auzi pe soră strigându-i numele.

Se trezi pe dată.

— Ce este?

Dibui după haine pe întuneric.

— Rană prin împuşcare, se auzi vocea surorii medicale. Un băiat. E-un bărbat cu el, unul dintre cavalerii aceia. Sunt în sala de operaţie acum.

Raule coborî în grabă după soră în mica sală de operaţie a spitalului. Rănitul era întins pe masă, cu pieptul dezgolit. Era conştient şi mormăia. Raule nu fu surprinsă să vadă cine era celălalt bărbat.

Gwynn avea pe chip expresia unui înger al morţii ce suferă rău de nervi. Apăsa peste rană cu ceea ce părea a fi un şerveţel de restaurant. Se dădu în spate ca să-i facă loc.

— De ce n-am scăpat de tine? se încruntă Raule. Nu încerca să răspunzi. Cine-i băiatul?

— Elei. Fiul lui Ulm.

Gwynn vorbi repede.

— A fost împuşcat acum zece minute. Fi pe pace, te voi…

— Plăti pentru deranj? Da, o vei face.

Raule îşi săpuni mâinile.

— Tu l-ai împuşcat?

— Nu.

Raule se uită la rana de intrare.

— E încă-n el, îi spuse sora medicală, pregătind o injecţie cu morfină.

Elei ridică fruntea.

— O să mor? icni el.

— Poate că nu, zise Raule.

Pe când sora îi înfipse lui Elei acul în şold, uşa se deschise şi în sala de operaţie intrară alte călugăriţe, aducând pânze, vase cu apă şi ligheane. Curând, Elei dispăru în spatele unui zid de robe şi broboade.

Gwynn ieşi cu spatele din sală. Pe coridor, după ce uşa se închisese în urma lui, se sprijini de perete şi-şi apăsă ochii cu mâna.

Era singur, după ce-i trimisese pe Porlock şi Spindrel înapoi în caleaşca. Se uită la ceasul de la mână. Era trei fără zece.

Se duse la biroul lui Raule, îl găsi încuiat, îşi aminti de cheile care atârnau la intrarea în spital şi se duse după ele. Una dintre ele descuie uşa. Găsind înăuntru un stilou şi hârtie, îi scrise lui Beth, spunându-i că a fost implicat în nişte probleme şi că ar fi înţelept din partea ei să nu stea acasă câteva zile. Semnă scrisoarea şi-o închise într-un plic. Strecurându-se afară, alergă spre cea mai apropiată stradă principală şi se uită în susul şi-n josul ei în căutarea unui posibil mesager, fiindcă el îşi lăsase calul la Diamantene. Puţini oameni erau acolo. Doi tineri stăteau îmbrăţişaţi în poarta unei case, absorbiţi unul de celălalt. Cineva stătea întins pe caldarâm, înfăşurat într-o pătură.

Apoi Gwynn găsi ceea ce căuta. Pe-o alee lăturalnică, un grup de tineri şedeau fără să facă nimic în jurul unui foc aprins într-o canistră de ulei. O vestă cu paiete, scânteind în lumina focului, îi reţinu atenţia.

Se apropie de grup; membrii lui ridicară capetele la auzul paşilor săi. I se adresă celui cu paiete.

— Tu, vrei să câştigi nişte bani?

Pe faţa băiatului apăru în treacăt o expresie de încântare, după care afişă o mimă nonşalantă.

— Poate. Ce trebuie să fac?

Gwynn îi întinse scrisoarea.

— Livrează asta.

Îi dădu adresa casei de pe strada Crane şi scoase din buzunar cincizeci de florini.

— Când? spuse băiatul.

— Chiar acum, zise Gwynn.

— Hei, o fac eu pentru douăzeci! spuse un băiat mai scund.

Cel cu care vorbea Gwynn se întoarse şi-l lovi peste ureche.

— Scuze, îi spuse lui Gwynn.

— Porneşte la drum, îi zise el.

Băiatul ridică binevoitor din umeri şi porni săltând în josul străzii.

— Mişcă-ţi fundul! strigă Gwynn.

Băiatul grăbi pasul.

Gwynn se întoarse la spital, unde luă loc pe-o bancă de lemn la intrarea în sala de operaţie şi-şi aprinse o ţigară. Rana îi pulsa crunt şi avea iarăşi o durere puternică de cap. Trebuia să fie pe undeva laudanum; dar rezistă pornirii de-a merge să caute. Nu avea nevoie acum de-o minte înceţoşată.

Dacă Marriott chiar voise să-l omoare pe Elei sau intenţionase să tragă un foc de avertizare şi fusese trădat de mâinile-i tremurânde, nu conta. Marriott era acum un om mort, doar dacă nu părăsise oraşul şi ajunsese deja departe, iar Gwynn se îndoia de asta. Marriott s-ar fi ascuns, dar n-ar fi plecat din oraşul în care se afla Tareda Mereu.

Gwynn zâmbi amarnic în sinea sa. Nu se aşteptase să înţeleagă vreodată atât de bine obsesia lui Marriott.

Moartea lui Elei ar fi fost mandatul propriei sale morţi. Dacă Elei trăia, erau şanse bune ca Ulm să vrea totuşi să-l pedepsească fiindcă nu reuşise să-l ferească pe băiat de necaz. Dacă n-ar fi trebuit să se gândească decât la el, ar fi fugit sau ar fi luptat. În cel mai rău caz ar fi fost împuşcat mortal, ceea ce ar fi fost un lucru mai bun decât o excursie pe râu în jos încălţat cu cizme de ciment.

Totuşi, trebuia să se gândească la Beth. Nu avea habar dacă ciudata ei putere asupra inimilor bărbaţilor ar salva-o de temperamentul răzbunător al lui Ulm, dacă lucrurile aveau să meargă înspre rău. Dar dacă rămânea în oraş, dacă se preda, putea spera ca orice pedeapsă la care s-ar fi hotărât Ulm ar fi căzut direct asupra lui, iar Beth ar fi fost în siguranţă. Se părea că era totuşi capabil de sacrificiu.

Fumă toate autodaféurile pe care le avea la el. Înconjurat de chiştoacele stropşite, se uită fără ţintă în jur. Nu era nicio lumină aprinsă pe coridoare, dar uşa sălii de operaţie avea panouri de sticlă şi prin ele răzbătea destulă lumină, încât el să poată citi afişele de pe-un panou atârnat pe perete. Purtau peceţile Bisericii şi-ale diverselor societăţi pentru tot soiul de lucruri de ordin public ori moral şi erau imprimate cu îngrozitoare descrieri ale bolilor venerice şi cu diatribe împotriva „viciilor nenaturale”.

Unul blama tutunul, „Viciul Murdar şi Periculos al Fumatului, care Jigneşte Nasul, Amorţeşte Cerul Gurii, Provoacă Îmbătrânirea Pielii şi Duce la Slăbirea Progresivă a Întregului Corp”. Gwynn citi pe diagonală până ajunse la ultimul rând: „Tutunul vă va Omorî Încet şi Sigur”.

La fel face şi timpul, gândi el. *Dar dacă vreţi să isprăviţi repede treaba, profesioniştii vă recomandă gloanţele.*

— Gwynn.

Tresări, trezindu-se.

Stătea întins pe bancă; nu-şi amintea să fi adormit. Raule era în faţa lui.

Întindea spre el o tăviţă în care se afla o bucată mică şi teşită de plumb.

— Poţi mulţumi cerului pentru gloanţele mici, spuse ea. A intrat în stomac şi a rămas acolo. Trebuie să-l fi încetinit marea cantitate de alcool ingerată. Dacă nu face o infecţie, se va putea duce acasă peste două săptămâni. Într-o lună va fi ca nou.

— Nu-i un vis ăsta, nu-i aşa?

— De unde să ştiu eu? spuse Raule.

Gwynn se uită la glonţ. Îşi aminti că-şi spusese că rana e mică. Marriott trebuia să se fi hotărât să folosească un pistol uşor ca mijloc de apărare în schimbul mâinilor sale nesigure.

— Eşti regina doctorilor, îi spuse lui Raule.

Se ridică în picioare.

— Cât îţi datorez?

Raule flutură nepăsătoare din mână. Preţ de-o clipă, îl ţintui cu o privire greu de dibuit. Apoi se întoarse şi intră înapoi în sala de operaţie şi închise uşa.

Gwynn se duse afară şi porni înapoi spre Diamantene să-şi ia calul. Era acum şase dimineaţa. Se opri la un chioşc să-şi mai cumpere ţigări şi un ziar. Incidentul era pe prima pagină. Gwynn nu citi articolul. Aruncă ziarul într-un coş de gunoi şi îşi adună forţele pentru a da ochii cu Ulm.

□ ■ □

Tack şi Pocnitoare îl opriră în grădina din faţa vilei.

— Ştii ce trebuie să faci, zise Tack.

Gwynn îi dădu arma şi depărtă braţele. Pocnitoare îl pipăi cu atenţie peste tot. Se crispă când mâna acestuia se strânse peste rană.

— Scuze, spuse Pocnitoare.

După ce-i luă cuţitul din cizma dreaptă, Pocnitoare își îndreptă spatele, clătinând aprobator din cap.

— Bine. Şeful e în piscină.

Gwynn intră în vilă însoţit de gemeni. Apartamentul privat al lui Ulm se afla la ultimul etaj, după ce treceai de trei paliere.

— Dacă va trebui să te omorâm – începu Tack, pe când urcau – vrem să-ţi spunem că ne-a făcut plăcere să te cunoaştem, Gwynn, termină Pocnitoare.

— Asemenea, domnilor, zise cordial Gwynn.

Dacă Ulm se hotăra să fie răzbunător, Tack şi Pocnitoare aveau să fie cei care să-i zdrobească mâinile şi să-i toarne ciment în jurul picioarelor şi să-l împingă în râul Skamander. Până atunci, puteau foarte bine să se comporte civilizat.

La ultimul etaj, străbătură un coridor lambrisat cu panouri din lemn de nuc şi podit cu un covor sculptat. La capătul lui, între două busturi întruchipându-l pe Ulm, se afla uşa din sticlă mată a camerei de baie. Pocnitoare trase de şnurul unui clopoţel instalat pe zidul alăturat pentru a-şi anunţa prezenţa, apoi fraţii îl duseră pe Gwynn înăuntru.

Încăperea era plină de aburi, luminată slab de lămpile cu kerosen din nişe. Unde aburul era subţire, se puteau discerne noi statui aurite: nimfe goale, sirene şi îngeri, toate lipite de pereţii din marmură cu lanţuri fine, poleite. O sobă pentru încălzire funcţiona în camera alăturată, sunetul cavernos produs de focul ce ardea în ea abia auzindu-se.

Prima piscină era plină cu apă, dar era neocupată. Un paravan cu frunze de aur ascundea o a doua piscină. Gwynn

rămase nemişcat. Tack şi Pocnitoare îşi scoaseră pistoalele. Minutele trecură şi apa clipoci de cealaltă parte a paravanului.

În cele din urmă, vocea lui Ulm se auzi din adâncurile încăperii.

— Aşadar, ai venit. Fiul meu probabil că e încă în viaţă.

Cuvintele fură urmate de noi clipoceli. Gwynn încercă să ghicească intenţia lui Ulm din tonul şi inflexiunea vocii, însă glasul său era un cifru.

— Da, zise el simplu.

— Spune-mi care e starea lui, spuse vocea lui Ulm.

— Doctorul se aşteaptă să-şi revină complet, dacă nu apar alte complicaţii.

Apa se mişcă.

— Mi s-a spus, zise Ulm, că l-a împuşcat Marriott.

— Da.

Urmă o altă pauză lungă. Gwynn simţi cum îi şiroieşte transpiraţia pe spate.

În cele din urmă, Ulm puse capăt tăcerii.

— Gwynn, trebuie să hotărăsc ce să fac cu tine. Elei a făcut un lucru prostesc şi ceilalţi trebuiau să aibă grijă de el când nu erai tu de faţă; totuşi, trebuie să aleg pe cineva pe care să-l pedepsesc.

Gwynn îşi aţinti privirea pe chipul unei statui.

— Pentru moment, spuse vocea lui Ulm, voi presupune că prognoza doctorului e corectă. Prin urmare – pentru moment – aceasta e judecata mea, asupra lui Marriott şi asupra ta. Asta se poate numi greşeală a inimii sau greşeală a mădularului; dar eu o numesc greşeală a mâinilor. Îmi vei aduce mâinile lui Marriott. O vei face mâine înainte de miezul nopţii. Asta e judecata mea şi milostenia mea, asupra voastră, a amândurora. Am încredere că înţelegi generozitatea milosteniei mele.

Preţ de-o clipă, Gwynn simţi un val de uriaşă şi laşă uşurare. În urma lui veni un val de împotrivire: îşi imagină că zdrobeşte capul lui Ulm de-un perete, iar și iar, până ce acesta se despica precum o rodie. După aceea, îl pătrunse şi rămase stăpânit de-un sentiment rânced şi uscat.

Ulm continuă de parcă n-ar fi spus decât un lucru cu urmări normale:

— Jasper a pus nişte oameni să-l caute pe Marriott. Se vor afla la Arcada Violei. Du-te acum şi tu la ei.

Astfel concediat, Gwynn se întoarse pe călcâie pentru a pleca. În chip iraţional, aproape că aştepta să simtă muşcătura gloanţelor în spate. Nu veni niciunul. Tack şi Pocnitoare îl urmară afară din cameră şi-i dădură înapoi armele. Erau tăcuţi şi aşa era şi el. Îşi prinse pistolul la brâu şi porni cu paşi mari de-a lungul coridorului. Gemenii nu-l urmară.

Pe scări, surprinse un vuiet din afara vilei. Când ieşi în grădină, descoperi că ploaia cădea din cer cu găleata, de parcă s-ar fi rupt fundul vreunui ocean celest. Cât stătuse în casă, sosise musonul.

O voce puternică a apei în cădere, lovind acoperişuri şi caldarâmuri şi avântându-se în Skamander, reverbera între zidurile văii. Mare parte din Ashamoil dispăruse din vedere, ascunsă în spatele unei cortine gri-alburie, solide. Gwynn fu ud leoarcă în câteva secunde.

Îndreptându-se prin grădină către grajduri, văzu silueta unei alte persoane apropiindu-se de el.

Era Tareda. Era la fel de udă ca el şi nu avea papuci în picioare. Veni până lângă el.

— Am vorbit cu el, zise ea. Am făcut tot ce-am putut.

— Atunci, s-ar putea să-mi fi salvat viaţa, spuse el.

Femeia îşi luă ochii de la el.

— Ce se va întâmpla?

Gwynn îi spuse.

— Îmi pare nespus de rău, şopti ea.

Clipiră unul spre celălalt prin ploaie, forţele clipei silindu-i pe amândoi să stea acolo, aşteptând să se gândească la un cuvânt potrivit sau un gest sigur, de parcă printr-un asemenea triumf mărunt al politeţii se putea schimba totul.

Ea spuse într-un târziu:

— Trebuie să merg înapoi înăuntru.

Trecu pe lângă el. Continuându-şi drumul, el se simţi imaterial, precum o fantomă.

Într-o oră, se afla la arcadă. Magazinele erau încă închise în spatele grilajelor lor de fier. Nu aşteptă mult, când doi oameni jerpeliţi îl abordară. Se prezentară ca fiind Cuie şi Suliţă.

— L-am găsit, spuse cel pe nume Cuie. Este la Sangréal. Nu pare grăbit să plece.

Gwynn cunoştea Sangréal-ul. Era una dintre cele mai jalnice pivniţe de lângă apă.

— Îl supraveghează cineva acum? întrebă.

Cuie mormăi o afirmaţie.

— Vom lăsa vorbă la Diamantene dacă se mişcă, zise el.

Gwynn scutură din cap şi spuse:

— Nu.

Nu voia să se afle la clubul lui Ulm mai mult decât era nevoie.

— Până şi şerpii de acolo pot trage cu urechea şi vorbi, spuse el în loc de scuză.

Se gândi la un loc de întâlnire potrivit.

— Veniţi la Prostia Omenească. Ne vom vedea acolo mâine noapte.

— La ce oră?

— La opt.

— S-a făcut, zise Cuie.

Cei doi bărbaţi plecară. Gwynn urcă în şa şi călări prin ploaie pe Scara Cocorului în sus.

Beth veni la uşă doar în cămaşă. În mansarda ei era o căldură înăbuşitoare.

— Ţi-am primit biletul, spuse ea. Nu plec nicăieri. N-am de ce mă teme de şeful tău. Îţi faci prea multe griji, Gwynn.

Îi luă mâna.

— Vino să vezi la ce am lucrat.

Gwynn deschise gura, apoi o închise la loc. Nu-i spusese niciun amănunt în scrisoare şi, evident, ea nu era interesată să le audă.

În clipa aceea îşi dădu seama că nu exista pentru ea în acelaşi fel în care exista el în propria sa percepţie. Ea deţinea o versiune copiată, o interpretare a sa, filtrată prin matricea priorităţilor şi dorinţelor ei.

Prin urmare, desigur, şi el deţinea doar o copie a ei.

O urmă în atelier.

— Astea sunt primele încercări, zise ea, arătând spre o duzină de gravuri întinse pe un suport pentru uscare. Ce crezi?

Gravurile semănau în multe feluri cu scenele ei înfăţişând o arhitectură opresivă şi scene insesizabile de viaţă care-l intrigaseră atât de mult. Noile imagini păstrau tonul întunecat al cernelii şi stilul monumental al clădirilor; înfăţişau în mod evident acelaşi loc imaginar. Totuşi, viaţa locuitorilor lui, care până atunci fusese doar aluzivă, era acum pe de-a întregul expusă. Uşile şi obloanele erau deschise şi scoteau la iveală lumea de dincolo de ziduri.

Gwynn descoperi că-i era imposibil să-şi transpună părerea în cuvinte.

Zugrăvind lumea ascunsă, geniul părea s-o fi părăsit pe Beth.

Locuitorii ei semănau cu himerele de carnaval din lucrările ei de început. Totuşi, depăşiseră graniţa de la paradigma ciudăţeniilor schimbătoare la una a umanităţii corupte: un om avea un al treilea picior porcin; o femeie avea, în loc de sâni, un uger mare de vacă; braţele unei alte femei erau doi şerpi, iar bărbatul care stătea îngenuncheat între picioarele ei depărtate avea mai multe perechi de lame între maxilare în locul dinţilor şi-al limbii; şi aşa mai departe. Ca înainte, aceştia erau surprinşi în desfăşurarea actelor sexuale, dar de data aceasta plăcerea lipsea. Chipurile lor, care erau toate omeneşti, purtau expresii dispreţuitoare, idioate şi scârbite.

Gwynn se întrebă dacă nu-i juca feste privirea; dacă, în clipa aceea, din cauza întâmplărilor recente din viaţa sa, nu era incapabil să vadă frumuseţea sau să simtă plăcerea. Dar, cu cât se uita mai mult la imagini, cu atât era mai sigur de judecata sa.

Nu era nimic, între priveliştile din faţa sa, pe care un nebun nu ar fi putut să le extragă din cotloanele canceroase ale minţii sale. Era şi mai neliniştit să se vadă pe sine pretutindeni în ele, ori mai degrabă fragmente din el însuşi, de parcă ar fi fost dezmembrat şi împrăştiat prin toate acele scene. Atât printre figurile care produceau durere şi ofense, cât şi printre cele care sufereau, se numărau multe care, într-un fel anume, i se asemănau lui.

Ezitând să-şi dea glas făţiş neliniştii, spuse:

— Mă tem că, într-un fel, nu reuşesc să înţeleg. Ce înfăţişează mai exact gravurile astea?

— Dobândirea de cicatrice, spuse Beth.

Ca răspuns la încruntarea sa perplexă, ea îl instrui:

— Rămâi nemişcat.

Se supuse iar şi ea a început să-i desfacă hainele. Se simţea ca un manechin de magazin. Cât ai clipi, rămase gol până la brâu. Ea îi mângâie pielea cu penelul moale al degetelor sale. Apoi îşi puse mâna în jurul braţului rănit şi-l strânse tare prin bandaj.

Cuprins de durere, el se uită fix la ea.

— Asta e real, spuse ea. Carnea este reală. Ţine-n ea memoria noastră cu mai multă precizie decât o face mintea.

— Doamnă, ce Dumnezeu… – izbucni el; apoi vocea îi muri, căci faţa ei se apropie de a sa şi îi simţi mirosul respiraţiei.

Gura ei era o cădelniţă din care se revărsa o odoare dublă: aerul salubru al unei grădini de trandafiri pângărit de duhoarea unui hoit proaspăt.

Rămase locului, aruncat de şoc în pasivitate, în vreme ce mâinile ei îi urmară linia vechilor cicatrice şi ea spuse:

— Am fost invidioasă pe tine, fiindcă tu porţi cu tine un trecut al înfruntării morţii. Toată lumea poate purta frumuseţea, dar mult prea adesea forţa nu are cum să se facă văzută şi să fie admirată. Când privesc acidul muşcând din metal, îmi imaginez că metalul este pielea mea. Mă înţelegi?

Gwynn scutură din cap.

— Beth…

Se uită în ochii ei şi descoperi că, în sfârşit, bariera de fier dispăruse. În întunecimea orbitoare din spatele ei, văzu ceva ce cunoştea demult.

Dintre toate lucrurile pe care sperase uneori să le găsească, ceva ce era posibil ca el însuşi să fi creat cu siguranţă nu se număra printre ele.

Se strădui cu frenezie să gândească. Odoarea din respiraţia ei provenea din viziunea pe care o avusese el la unchiul Vanbutchell. Era oare posibil ca viziunea să fi fost un adevărat moment de preştiinţă, un avertisment? Dacă era aşa, mirosul putea fi simptomul unei boli, ori o toxină; poate o afecta negativ una dintre chimicalele cu care lucra.

— Ce este, Gwynn?

— Mă tem că nu eşti sănătoasă. Nu pari tu însăţi.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, îl asigură ea. Va începe să mi se pară obositor dacă vei continua să-ţi mai faci griji pentru mine. Sunt un individ din specia mea extrem de sănătos.

Îşi dovedi puterea fizică. Făcu dragoste într-un fel violent, iar el îi răspunse cu aceeaşi monedă. Odată, îl pălmui peste faţă; şi el se trezi că-şi foloseşte toată puterea ca s-o forţeze să stea pe burtă, dorind s-o ţintuiască aşa şi s-o posede aşa cum fac animalele. Nu putea spune dacă se răzgândise şi slăbise de bună-voie strânsoarea sau dacă îl biruise ea; se trezi că Beth stătea din nou cu faţa spre el; iar mâinile ei se ridicară şi se strânseră în jurul gâtului său. Nu era altceva decât o strânsoare din joacă; dar el simţi o violenţă mânioasă planând în spatele jocului. În vreme ce corpul său îşi continuă mişcarea aproape de unul singur, simţind plăcere, spiritul i se afundă şi mai mult, pe când promisiunea unor teritorii necunoscute se retrăgea dincolo de orizont.

Când terminară unul cu celălalt se întinseră pe spate şi el spuse:

— Mi-ai intrat sub piele, se pare. Am vrut asta, aşa că nu mă opun. Dar mă tem că şi eu ţi-am intrat ţie.

— Îţi doreşti să te schimbi, nu-i aşa? Ei bine, poate că şi eu îmi doresc asta.

Calmul îi revenise în gesturi. Stătea întinsă pe-o parte, zâmbind. Însă mirosul devenise puternic în respiraţia şi transpiraţia ei.

Vorbele ei îl surprinseră.

— Mi te-am imaginat ca pe un catalizator, modificând ceea ce atingi în vreme ce tu însăţi rămâi neschimbată, spuse el.

— Eşti romantic, dar greşeşti. Eu te-am căutat, îţi aminteşti? Ai fost ingredientul de care aveam nevoie.

— Nu-s sigur de asta.

— Aşteaptă şi ai să vezi, atunci.

Mi-ai devenit dragă, voia el să-i spună; dar descoperi că nu e capabil să spună decât că e obosit şi că nu mai putea rămâne şi că va fi ocupat cu munca în ziua următoare şi că nu o va putea vizita.

În după-amiaza aceea, zăcu pe canapea în sufrageria sa, încercând să se odihnească şi să-şi ordoneze gândurile. Dar nu

reuşi să-şi găsească pacea, căci gândurile la Beth şi Marriott i se învârteau în cap ca doi căluţi de carusel.

Dacă urma litera ordinelor lui Ulm, nu trebuia să-l ucidă pe Marriott. Un om putea supravieţui fără mâini. Trebuia poate să-i dea lui Marriott de ales. Dar, în cele din urmă, ajunse la hotărârea că, dacă tot voia Marriott să moară, asta ar fi fost mai bine să facă.

În puterea nopţii, Cerb cel puternic înfăşură cadavrul soţiei sale într-un cearşaf curat. Ridicând povara pe braţe, o duse la casa unui om pe care-l ştia ca făcător de minuni.

Vrăjitorul răspunse la ciocănitul lui Cerb, venind la uşă într-o robă neagră brodată în fir de aur cu simboluri misterioase. Văzând ce purta în braţe omul, ridurile de pe faţa lui bătrână se adânciră de o durere profundă.

— Stăpâne Vanbutchell.

Cerb rosti numele după care-l cunoştea pe vrăjitor, apoi fu incapabil să continue.

Vanbutchell, făcătorul de minuni, spuse:

— Sper că înţelegi că n-o pot aduce înapoi. Îţi pot da doar o armă. Și va fi un preţ şi încă un preţ.

— Accept, zise Cerb.

Lacrimile îi căzură din ochi, atât de pline de amărăciunea vinei, încât săpară două şanţuri însângerate în jos pe faţa sa.

— Prea bine.

Vanbutchell îl conduse prin casă spre o cameră goală, deschisă spre cer printr-o gaură rotundă din tavan şi deschisă spre pământ printr-o groapă asemănătoare în podea.

— Ne aflăm în athanor, spuse Vanbutchell. Acest loc este axa şi matricea. Aici, în anumite momente şi cu ajutorul materiei potrivite, se pot înfăptui alchimii nemaiauzite. Stai; nu veni mai aproape. Îţi voi spune preţul. Universului îi vei plăti cu viaţa.

— Asta nu contează pentru mine.

— Cer, de asemenea, o plată pentru mine. Ai o fiică. Mâine, adu-mi-o. Va avea grijă de mine în aceşti ani ai bătrâneţii şi, dacă are înclinaţie, voi face din ea o vrăjitoare.

— Mai bine s-o iei tu decât adăpostul săracilor. Ai cuvântul meu; va fi a ta.

— Atunci, lasă aici ce-ai adus, zise Vanbutchell, şi du-te reîntoarce-te mâine la ora asta, iar eu îţi voi da arma.

— De ce trebuie s-o las aici? Ar trebui îngropată cuviincios.

— Materia. Rămăşiţele ei pământeşti vor fi transformate în instrumentul răzbunării tale. Te opui?

Cerb îşi plecă fruntea.

— Asta aşa s-ar putea să fie, spuse el încet. Da. Aşa să fie.

Îngenunche şi lăsă la pământ legătura înfăşurată în cearşaf.

Vanbutchell aşeză o mână pe umărul masiv al bărbatului.

— Ţi-aş putea da ceva care să-ți aline chinurile.

— Nu.

Vanbutchell clătină din cap cu mare tristeţe.

Cerb plecă şi se întoarse acasă, unde-şi ţinu fiica în braţe şi-i spuse totul despre mama ei, neocolind felul în care murise ori partea sa din toate astea. Chiar dacă era prea mică să înţeleagă ceva, el simţi totuşi obligaţia de a-i spune adevărul. Apoi rămase treaz, uneori vărsând iarăşi lacrimi din acelea nefireşti, corozive, alteori pierzându-se pentru scurte perioade de timp într-o fantezie în care soţia sa stătea alături de el, doar la o mică distanţă.

Ploile musonice veniră a doua zi. El rămase în pat și ascultă revărsarea de apă, ţinându-şi fiica în braţe. Când veni din nou întunericul, în sfârşit, încercă să se joace cu ea, dar ea era agitată. O schimbă şi îi dădu de mâncare însă ea continuă să se zvârcolească şi să plângă. Începu şi el să plângă din nou, lacrimi obişnuite de data aceasta, care i se scurseră prin şanţurile descărnate din piele.

— Cerul plânge, tu plângi, eu plâng, murmură el.

Se plimbă de-a lungul şi de-a latul camerei cu ea.

Mişcarea păru s-o calmeze, aşa că el făcu asta până ce veni vremea să meargă din nou la Vanbutchell.

Făcătorul de minuni răspunse la uşă după mult timp. Părea mai bătrân. Îi spuse lui Cerb:

— N-a fost uşor; şi eu am plătit un preţ.

Continuă, murmurând pe jumătate, mai mult pentru sine parcă:

— Dar am făcut bine să permit această răfuială. Sunt prea puţine răfuieli pe lume; sunt permise prea multe rele. După

aceasta, poate că ne vom dovedi nişte persoane mai calculate şi mai sobre.

Apoi se uită la bărbat, aşteptând.

— Numele ei este Ada.

Cerb îşi sărută fiica o dată blând, pe frunte, după care o aşeză în braţele lui Vanbutchell.

Uitându-se ţintă la faţa ei mică, Vanbutchell clătină o dată din cap, cu măsură.

— S-ar putea să fie o vrăjitoare într-o zi. Va avea un nume nou.

— Asta nu mă priveşte pe mine, spuse Cerb absent.

— Rămâi acolo.

Vanbutchell se duse de-a lungul holului împreună cu fetiţa şi dispăru în partea din spate a casei. La scurtă vreme după aceea, se întoarse, mişcându-se încet, cu altceva în mâini.

Era o armă, o secure. Un mâner de fier negru de un metru douăzeci, la un capăt cu o lamă sub formă de evantai de şaizeci de centimetri. Vanbutchell i-o întinse lui Cerb.

Acesta o luă cu mare grijă. Îi simţi greutatea în mâini. Lama era sclipitoare, ascuţită ca un brici nou şi era gravată cu flori ce înfloreau în modele elaborate peste metal. O atinse cu blândeţe, plimbându-şi buricele degetelor pe suprafaţa împodobită.

— Da, a fost făurită din rămăşiţele pământeşti ale soţiei tale, fie ca sufletul să i se odihnească în curând, răspunse Vanbutchell la întrebarea nerostită de Cerb. Nu eu am ales forma sau am creat modelul pe care-l vezi pe lamă; e pur şi simplu ceea ce a devenit ea.

În toiul chinului sufletesc şi-al groazei, bărbatul cel puternic simţi un val de mândrie faţă de femeia care-i fusese soţie. O viaţă grea o îmbătrânise înainte de vreme. Acum, acolo, în mâinile sale, se afla dovada sufletului bun pe care lumea nu-l observase niciodată. Gândul acesta nu-i putea aduce nicio alinare, dar îi strânse la un loc toată revolta.

Nu era un luptător; în tinereţe, fusese pentru scurtă vreme soldat, dar trecuseră douăzeci de ani de când nu-şi mai folosise forţa pentru a face altceva în afară de a distra vizitatorii bâlciului. Totuşi, simţea că-i era cunoscută arma din mâinile lui la fel de bine cum cunoscuse corpul soţiei sale.

— Du-te cu bine, să te răzbuni şi să-ţi întâlneşti soarta. Îi voi spune fiicei tale că tatăl ei a fost un erou, zise Vanbutchell, nu fără ironie, dar, de asemenea, nu fără sinceritate. Am mai făcut un lucru pentru tine. Curând, duşmanii tăi vor crede că eşti mort. Nu te vor căuta.

Vrăjitorul se înclină, apoi se întoarse şi plecă târşâindu-şi picioarele de-a lungul holului.

Afară, biciuit de ploaie, Cerb ţinu securea lipită de piept. În mintea sa nu încăpea îndoială că Societatea Evantaiul de Corn se făcuse vinovată de mutilarea şi moartea soţiei sale. Nu exista altă explicaţie. Avea un duşman formidabil. Dar, dacă-i era scris să moară răzbunându-se, asta nu avea să fie decât o meritată pedeapsă pentru vinovăţia sa.

16

Cu toată forţa de care era capabil în acele împrejurări, Gwynn îşi petrecu ziua gândindu-se la uciderea lui Marriott.

Se trezi devreme şi ieşi afară, înfăşurat într-o pelerină de ploaie. Nu era aproape nimeni în căldura şi ploaia torenţială. Râul Skamander era învolburat; crocodilii pluteau în apa zbuciumată.

Nu se va folosi de râu. De asta era sigur.

Trei ore de călărit de-a lungul râului îl aduseră la marginea Ashamoilului şi la o nouă extensie a oraşului, care, în scurta ei existenţă, îşi dobândise numele de Micul Iad. Acolo se aflau măcelării în aer liber, tăbăcării, cumpărători de cai bătrâni şi fabrici de lipici, care fuseseră cu aproape optsprezece luni în urmă mutate din străvechile lor amplasări în acest loc nou, într-o încercare a administratorilor oraşului de-a îmbunătăţi zona de lângă mare. Gwynn se plimbase de multe ori cu barca motorizată pe lângă Micul Iad, dar nu-l vizitase niciodată.

Găsi o sălbăticie de barăci acoperite cu tablă galvanizată şi-o duhoare atât de puternică, încât îi înţepa ochii. Calul său clătină din cap şi pufni furios.

Din şa, observă activitatea din curtea unui abator. Se omorau porci. Un acoperiş din prelate adăpostea marele pătrat de pământ din calea ploii, dar sângele şi excrementele de animal

transformau curtea într-o mlaştină. Gwynn nu era singurul vizitator al curţii: doi haruspicii stăteau pe vine lângă carcasa spintecată a unui porc cu robele strânse în jurul genunchilor, înţepând viscerele cu baghete de bambus.

Gwynn se gândi la săbii, cuţite, pumnale. Se uită la oameni cum taie gâturile porcilor, observând forţa cu care înfigeau cuţitele în carnea animalelor.

Era adevărat că-n ultima vreme Marriott nu-i mai fusese cine ştie ce prieten. Gwynn nu se mai simţea la fel de apropiat de el cum se simţise în vremurile de demult.

Dar, dacă stai să te gândeşti, lamele erau de încredere. Până şi cea mai bună sabie era o rudă apropiată a unui cuţit de măcelar. Şi chiar nu voia să simtă mirosul sângelui vechiului său prieten, ori să simtă spintecarea cărnii şi frângerea oaselor sale.

Nu. Va alege o altă cale.

Plecând din Micul Iad, Gwynn merse călare înapoi spre centrul oraşului şi luă drumul pe Dealul Titan în sus, spre muzeul războiului. Acolo, petrecu două ore în sălile răcoroase şi uscate de piatră ale clădirii, unde el era singurul vizitator, uitându-se la arme liniştite. Deşi unele erau interesante din motive tehnice, estetice ori istorice, puţine se vădeau a fi practice, în afara armelor de foc. Dar, dacă o armă albă cu tăiş era prea intimă, o armă de foc era prea distantă şi prea comună, uşurinţa folosirii ei constituind un soi de impoliteţe pe care nu-şi dorea s-o comită.

Afară, un vânt puternic sculpta ploaia în cortine de apă şi le trimitea în zbor una în cealaltă, fiecare spărgându-se în următoarea. Gwynn coborî dealul pe cal Printre picăturile de apă. Trecuse acum de miezul zilei şi-i era foame. Se opri la o cantină şi comandă o farfurie de scrumbii afumate şi o omletă, pe care le consumă fără să le simtă gustul.

Mai departe pe stradă, din întâmplare, trecu pe lângă o piaţetă unde era spânzurat un om. Nefericitul se zvârcolea, sugrumându-se, deoarece călăul tăiase prea scurtă bucata de frânghie. Gwynn nu putu decât să scuture din cap la această dovadă de nepricepere.

Rămase locului şi se uită până când trupul în sfârşit atârnă flasc, chiar dacă nu nemişcat, căci vântul îl împingea dintr-o parte în alta ca un felinar într-o furtună.

O strangulare ar fi fost grotescă şi dificilă. Se gândi să folosească cloroform, urmat de-o metodă mai puţin violentă de sufocare, dar alungă ideea spunându-şi că era lipsită de stil.

Ceea ce-i mai lăsa la dispoziţie otrava.

Avea meritele ei. Dacă alegeai substanţa potrivită, puteai evita suferinţa fizică; se putea face de aproape şi totuşi cu un grad de distanţare; şi, în privinţa stilului, era discret şi avea un element al dramei tragice cu respect faţă de timp. Pentru protagonistul damnat, otrava era lovitura de zibelină ce aducea o moarte ciudată, stilată: o moarte cu timp pentru solilocviu, una în care corpul nu se prăbuşea ca o fantoşă stricată, ci se putea transforma încet într-o statuie pe scenă, devenind un monument ce păstra caracteristica persoanei.

În viaţa reală, se înţelegea de la sine, o astfel de întoarcere fără cusur a sorţii nu era niciodată o perspectivă probabilă. Cu toate astea, asocierea era prezentă, iar Gwynn îşi spuse că, dacă el trebuia să fie autorul morţii lui Marriott, voia ca moartea cu pricina să nu fie complet fără sens în relaţie cu viaţa care o precedase. Soţia bărbatului puternic îi veni în gând, ca exemplu al unei morţi absurde. Comedia era precedată de dezechilibru, dar numai până la un punct, evident subiectiv, dincolo de care se întindea teritoriul groazei. Teritoriul acela avea atracţia lui, desigur; dar numai când victima era un străin.

Ideea de a-i lua lui Marriott viaţa printr-o metodă groaznică îi veni în minte, chiar dacă numai ca o noţiune ipotetică. Cumpăni la ea din curiozitate, să afle care ar fi efectele asupra minţii sale. Repetând mental diverse scenarii, punând o fărâmă din el însuşi pe scena imaginaţiei sale celei mai sălbatice, văzându-se îndeplinind atrocităţi groteşti cu un zâmbet ipocrit, idiot, redeveni conştient de limitele sale. Fărâma aceea nu-l reprezenta; nici chiar latura sa cea mai nemiloasă nu era interesată să-l facă pe Marriott să sufere.

Îi trecu prin minte că, până atunci, nu-şi mai trădase niciodată un prieten. Era un lucru pe care reuşise întotdeauna să-l evite.

Asta nu mai era posibil. Gwynn se hotărî asupra otrăvii. Însă avea o experienţă relativ mică în privinţa asta; prin urmare, în ideea de a-şi spori cunoştinţele, călări peste Podul Fântânilor spre malul nordic, apoi străbătu aleile pietruite din piaţa universităţii, spre biblioteca boltită, loc de depozitare a cunoştinţelor dobândite de-a lungul unui mileniu.

Biblioteca se afla la jumătatea dealului, dominând râul. În ziua aceea însă priveliştea era doar un haos al ploii. Într-o oră, Gwynn găsi trei substanţe disponibile în localitate, care puteau servi scopurilor sale. Convins că Vanbutchell va avea măcar una dintre ele, Gwynn rămase în sala de lectură şi cercetă atent textele, căutând ceva în legătură cu starea lui Beth. Dar, în acele labirinturi de chimie, biologie şi istorie, nu găsi nimic.

Vorbise la figurat când spusese că-i intrase sub piele; dar putea o asemenea intruziune să fie altfel decât psihologică? Cât de ironic ar fi fost dacă, cu toate temerile sale dinainte cu privire la Evantaiul de Corn, singurul ei inamic ar fi fost el însuşi?

Când puse, în sfârşit, foile deoparte, soarele deja asfinţise.

Aerul rămânea încins, iar ploaia încă mai cădea furtunos. Pretutindeni, apa se revărsa din canale şi curgea pe străzi, mizeriile învârtejindu-se şi învolburându-se în puhoaie. Unde nu exista pavaj, noroiul era adânc. Peste noapte, Ashamoil se transformase în grota distrusă de inundaţii a unui ciclop.

Gwynn merse călare jos, la bâlciul de pe docuri, doar ca să meargă undeva.

Sub prelatele dungate roşu cu albastru, afacerile erau încă în desfăşurare. Majoritatea obişnuiţilor locului erau acolo, îmboldind o ceată foarte mică de oameni. Bărbatul puternic era, desigur, absent. Gwynn aranjase ca o altă turnătoare de-a lui Ulm, o femeie cunoscută sub numele de Şoarece de Zahăr, să-l ţină sub supraveghere. Făcând tumbe şi roata ţiganului, piticii purtau pe chipuri expresii sumbre.

Gwynn merse mai departe, nefiind atent cine ştie cât la cele din jurul său.

Aproape că dădu peste cineva care apăru de după un colţ. Se dovedi a fi reverendul. Nu purta nicio haină impermeabilă şi era ud până la piele. Alergă la Gwynn.

— Ştiu ce pui la cale! strigă reverendul.

Gwynn îl fixă cu privirea în tăcere.

— Ştiu, zise din nou reverendul, ce pui la cale. N-o face. Te rog să n-o faci.

— Părinte, vorbeşti fără tine.

Reverendul scutură violent din cap.

— Zvonurile circulă. Sărmanul tău prieten e binecunoscut. Au fost mulţi martori la nefericitul incident de la club. Se fac multe speculaţii cu privire la ce se va întâmpla cu el. M-am încumetat să bănuiesc că împrejurările vor cere implicarea ta, fiule, şi, prin urmare, ţi-am urmărit peregrinările de azi. Ploaia asta m-a ajutat să rămân nevăzut. Scopul tău n-a fost greu de ghicit pentru cineva care te cunoaşte. Ştiu că nu vrei s-o faci!

— Ştii foarte puţine; dar ar trebui să ştii că nu e bine să pleci urechea la zvonuri.

— Asta-ţi va aduce damnarea!

Reverendul se aruncă la pământ şi stătu prosternat în faţa lui Gwynn. Gwynn îşi îndemnă calul să meargă. Acesta păşi peste reverend, care se poticni să se ridice în picioare, alergă pe lângă Gwynn şi-l apucă de gleznă. Gwynn încercă să scape de strânsoarea reverendului şi descoperi că nu putea; strânsoarea preotului era neaşteptat de puternică.

— Ce ai să faci acum, ai să mă împuşti? îl provocă reverendul.

Puţinii oameni din apropiere nu se mai uitau la atracţiile bâlciului, ci priveau acum la această nouă atracţie. Gwynn se uită la reverend de parcă, brusc, nu l-ar fi cunoscut.

— Să le spun ce vrei să faci? şuieră reverendul. Pot s-o strig din toţi plămânii şi oamenii aceştia vor auzi. Le vor spune şi altora. Îi vei împuşca pe toţi?

— Nimănui nu-i va păsa ce strigi tu, zise Gwynn, şi cel mai puţin îmi va păsa mie.

— Prea bine, atunci, spuse reverendul. Prea bine. Dădu drumul piciorului lui Gwynn şi făcu câţiva paşi în spate. Trase aer în plămâni ca să strige; dar curajul îl părăsi în ultima clipă. Privitorii năuciţi îl văzură stând prosteşte cu maxilarele larg deschise, arătând fără niciun sunet spre interiorul gurii, parcă unui dentist.

— Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, se auzi o voce de undeva din spatele reverendului.

Era o voce placidă, ostenită şi-i aparţinea bărbatului din al cărui buric creştea o floare de lotus.

— N-am putut să nu aud.

Înclină din cap pentru a se uita la reverend şi la Gwynn.

— Nu-mi stă în obicei să intervin în treburile altora, dar, în cazul de faţă, mă simt îndemnat s-o fac. Părinte, de ce nu-i arăţi ce poate face sfinţenia? Ceea ce n-au putut face alţii, poţi face tu; eliberează-mă din această existenţă inertă. Fără lotusul ăsta în mine, mi-aş putea găsi un serviciu cumsecade, o soţie; aş putea avea copii.

— Nu pot, spuse reverendul.

— Asta-i o minciună, zise omul-lotus.

Reverendul părea stânjenit, iar Gwynn se uita fără pic de interes.

— Oare se va căi, îi vorbi reverendul omului-lotus, şi nu-şi va mai trăda sufletul, dacă te pot scăpa de lucrul acesta care te constrânge?

— Nu poţi decât să încerci.

— Domnule, cine eşti?

— Eu? spuse omul. Un nimeni, domnule. Doar un om al inerţiei.

Sub gluga pelerinei, ochii lui Gwynn se îngustară. Omul-lotus observă şi înclină din cap spre el.

— E-o zi proastă?

Zâmbi.

— Păi, poate că mâine va fi mai bine.

Apoi se întoarse spre reverend.

— Hai, fă-o; ce ai de pierdut?

— Habar nu ai, zise reverendul.

Dar se apropie de el. Se aplecă şi întinse mâna spre floarea cea rozalie şi mare.

— Un şiling, spuse gazda ei.

Reverendul îi dădu moneda şi omul o vârî sub saltea.

Cât Gwynn continuă să se uite, reverendul îngenunche, prinse lotusul de tulpină cu ambele mâini şi trase.

Lotusul ieşi. De el atârna o rădăcină lungă, de care stăteau prinse fuioare de viscere. Bărbatul scoase un strigăt ascuţit, apoi un geamăt scâncit. Sângele – strălucitor, arterial – ţâşni din gaura din mijlocul pântecelui său. Reverendul aruncă

lotusul şi se uită cu groază la jetul stacojiu. Bărbatul se uita drept în sus cu ochi întunecaţi, lichizi, plini de dezamăgire. Reverendul îşi plecă fruntea şi-şi afundă faţa în palme.

— Am o cerinţă, şopti muribundul. Plantează rădăcina aia în pământ fertil. E posibil să iasă ceva bun din ea.

Reverendul fie nu-i auzi vorbele, fie le ignoră, aşa încât Gwynn descălecă şi luă lotusul de jos.

Atunci fu momentul în care cineva spuse cu forţă:

— Ucigaşule!

Gwynn se uită să vadă cine vorbise. Dar nu lui i se adresase insulta. Un bandit soios avea un cuţit în mână şi era pe cale să-l arunce în spatele reverendului. Gwynn l-ar fi putut împinge pe reverend din calea lui, dar se trezi în schimb cu pistolul în mână, trăgând. Posibilul asasin se crispă, se clătină pe picioare şi căzu pe spate.

Gwynn îşi alungă cu mâna din faţa ochilor fumul armei.

— Mai vrea cineva? întrebă el.

Mulţimea se împrăştie cu iuţeală.

Gwynn aşteptă, dar reverendul nu ridică privirea şi nici nu se mişcă în vreun fel. Între timp, din fostul monstru de bâlci sângele continuă să se scurgă. Gwynn îl lăsă pe reverend şi porni călare spre râu. Se gândi la nămolul de pe fundul lui: putred, plin de cadavre. Atât cât se pricepea el la horticultură, îşi spuse că un asemenea sol probabil că ar fi fertil. Aruncă lotusul în apă.

Odată asta făcută, se duse la Prostia Omenească, unde-l aştepta Cuie.

Cuie îi raportă că Marriott se afla încă la Sangréal.

— Nu se clinteşte deloc. Se duce doar să se pişe, atâta tot.

— Bine. Continuă totuşi să-l supraveghezi.

— Cum doreşti.

Gwynn îi dădu lui Cuie nişte bani, apoi se duse la unchiul Vanbutchell. Alchimistul era acasă. De data aceasta veni la uşă purtând o robă neagră şi-o tichie tot neagră. Nu era nici urmă de pijamale, iar comportamentul său nu era nici angelic, nici vag. Îi putu vinde lui Gwynn exact ce-i trebuia. Scoase o cutie mică de porțelan, sigilată cu ceară neagră. Preţul pe care-l spuse îl făcu pe Gwynn să ridice o sprânceană.

— Unguentul ăsta e rar. Eşti norocos că am mai găsit ceva pe aici, îi spuse Vanbutchell. Totuşi, zise el, ridicând din umeri sub robă, dacă tot vei plăti pentru răul ce-l faci, poţi începe la fel de bine chiar acum.

Gwynn nu se simţea în stare să-l contrazică. Numără banii şi luă cutia de porţelan. Apoi se gândi la ceva. Îl întrebă pe Vanbutchell dacă nu ştia de-un drog sau otravă ce producea o aromă de carne crudă şi trandafiri în respiraţia celui care o foloseşte.

— Nu ştiu nimic, spuse Vanbutchell. Cu siguranţă eu nu vând aşa ceva.

— Ar putea exista o altă explicaţie, atunci; o boială, de pildă?

— Din câte ştiu eu, nu.

Gwynn nu încercă impresia că vrăjitorul i-ar fi ascuns ceva. Plecă, încercând să alunge din gând îngrijorările pentru starea lui Beth.

În Sangréal puţea ca o latrină. Corpuri pe jumătate goale se frecau unele de altele în căldura bolnăvicioasă şi întunericul de acolo, pe-o podea din lespezi murdare.

O mână se ridică din masa de carne şi se prinse de pulpana hainei sale. O lovi cu pintenul. Cineva ţipă o înjurătură urâtă şi mâna se retrase.

Gwynn îşi croi drum spre partea din spate a încăperii, căutându-l pe Suliţă. Văzându-l, stabili contactul vizual şi smuci din cap spre ieşire. Suliţă se uită la el pentru o clipă cu o curiozitate apatică, apoi veni târşâindu-şi picioarele.

Jumătatea din spate a încăperii era ocupată de priciuri mici, pe care stăteau întinşi drogaţi decrepiţi. Gwynn îl găsi pe Marriott sprijinit de peretele din spate. Priciul era prea scurt pentru el şi picioarele-i atârnau ciudat peste marginea lui. În mâini i se odihnea o pipă de alamă lungă, cu opiu. Îşi ţinea ochii închişi şi avea un chip îmbătrânit cu zece ani. Pielea lui era cenuşie, părul îi stătea lipit de frunte şi obraji în şuviţe transpirate. Lângă priciul său se afla unul neocupat. Gwynn se aşeză pe el.

— Marriott.

Marriott nu se mişcă.

Aş putea s-o facă chiar acum, îşi spuse Gwynn, aprinzându-şi o ţigară. Îşi lăsă ochii să se închidă, încercând să intre în dispoziţia mentală necesară. Văzând starea lui Marriott, ironia scopului său nu-l părăsise.

— Tu…

Auzind vocea aspră a lui Marriott, Gwynn deschise din nou ochii.

Marriott se uita la el.

— Tu… e ciudat… erau atât de mulţi oameni, dar tu nu erai acolo. M-am întrebat unde ai plecat.

Buzele sale conturară un zâmbet strâmb.

— Credeam că te-au aruncat în râu.

Tuşi, întoarse puţin capul şi scuipă în rumeguş. Se rostogoli înapoi.

— Ce mai faci, Gwynn?

— Bine.

— Ce mai face Tareda?

— Şi ea e bine.

— Vorbeşte-mi despre ea, te rog. Spune-mi totul. Ce cântece cântă acum?

— Aceleaşi cântece.

— Atunci, e încă fericită, şopti Marriott.

Trase din pipă.

— O mai iubesc oamenii?

— Da.

— Cântă la Diamantene astă-seară. Vrei să vii cu mine?

— Nu în seara asta. Poate data viitoare.

— Domniţa ta cu păr trandafiriu, nu? Nu mă pot preface că nu sunt gelos. Dar sunt şi bucuros pentru tine. Fă-o să fie a ta, prietene. N-o pierde.

Marriott icni, tuşi şi se ridică în coate. Se întoarse cu faţa spre Gwynn.

— Mă bucur că ai venit la mine. Te aşteptam. Credeam că vei veni mai curând. Am fost surprins când n-ai venit cu ceilalţi.

— Cu ceilalţi?

— O, nu ştiu. Am visat o mulţime de oameni.

— Ăsta nu-i un vis. Eşti treaz acum.

Marriott trase iarăşi din pipă.

— Mâinile au fost de vină. N-am vrut să-l împuşc pe puşti. Nici măcar n-am vrut să scot pistolul. Mi-au tremurat mâinile, Gwynn.

De parcă ar fi strâns mai bine un capac, Gwynn îşi înăbuşi gândurile şi sentimentele.

— Te deranjează dacă trag şi eu din aia? întrebă el, arătând spre pipă.

— Dă-i drumul.

Marriott i-o dădu. Gwynn îşi puse ţigara deoparte şi luă pipa cea grea cu ambele mâini. Îşi permise să tragă o gură din fumul acela dulce, nu prea mult. Înainte să-i dea pipa înapoi, şterse muştiucul cu degetele înmănuşate. Luând-o înapoi, Marriott înclină încet din cap, de parcă ştia ce făcea el. Următoarea gură de fum pe care o luă fu lungă şi adâncă. Gwynn îl privi cum se lăsă înapoi pe spate şi rămase aşa, respirând calm. Credea că asta era tot. Se ştia că otrava aducea un somn ce trecea în moarte la fel de uşor cum dispare fumul în aer. Totuşi, Marriott începu să vorbească din nou.

— E bine că omul poate dormi aşa de mult, cred. O treime din fiecare zi. Jumătate, dacă se străduieşte. Îmi amintesc că, în Brumaya, când te-am scos din închisoarea ducelui, dormeai buştean. Nu voiai să te trezeşti. Îţi aduci aminte?

Gwynn îşi recuperă ţigara.

— Mi-aduc aminte.

— Şi-ţi aminteşti de trenul ăla pe care l-am deturnat?

— Sigur că da. Nouăzeci şi şapte.

— M-ai făcut să pun cărbuni pe foc.

— Fiindcă nu ştiai să conduci locomotiva.

— Data viitoare conduc eu. Poţi să pui tu cărbuni pe foc.

— Bine, Marriott.

— Am fost ca o broască ce-şi pune speranţele în lună. Vocea lui Marriott devenea înfundată. Gwynn trebui să asculte atent ca să priceapă ce spunea.

— Credeam c-o pot înghiţi, aşa cum ai înghiţi o perlă. Ştiu ce ai făcut. Am vorbit în locul tău, pentru onoarea ta. Dar în felul ăsta vei putea să-ţi păstrezi doamna. La asta m-aş gândi, dacă aş fi în locul tău.

Gwynn aşteptă. Mişcarea pieptului lui Marriott încetini. Mai lăsă să se scurgă câteva minute, apoi îi verifică pulsul. Bătea

mai slab. Marriott nu mai spuse nimic şi, când îi verifică din nou pulsul, era mort.

Gwynn ieşi afară şi se întoarse cu Jasper cel Precis, cu care venise în trăsură. Împreună luară cadavrul pe sus şi-l purtară pe scările din spate. Nu-i opri nimeni. În localuri precum Sangréal era un lucru obişnuit să vezi cadavre ieşind pe uşă.

Gwynn şi Jasper urcară povara în trăsură. Ploaia torenţială şi vântul încetaseră, făcând loc unei nopţi de-un calm de seră. Jasper luă frâiele şi conduse pe o alee tăcută ce ducea spre râu. Se opriră la marginea apei şi coborâră cadavrul.

— Vrei s-o fac eu? întrebă Jasper.

— O fac eu, răspunse Gwynn.

Gwynn adusese greutăţi din plumb, pe care le legă de picioarele lui Marriott. Apoi îşi scoase sabia şi reteză ambele mâini ale cadavrului de la încheietura palmei. Clătină o dată din cap spre Jasper şi împreună rostogoliră cadavrul în râu. Acesta se scufundă repede, chipul lui Marriott fiind o pâclă, apoi dispărând. Gwynn se îndreptă de spate, respirând din greu. Mânuşile sale încă mai purtau urme de unguent transparent, unsuros. Şi le dădu jos, după care le aruncă şi pe ele în apă.

La vilă, Ulm acceptă geanta de piele pe care i-o dădu Gwynn. O deschise, verificând conţinutul. Rânjind, scuipă în ea. Fără niciun cuvânt, ridică privirea spre Gwynn şi aruncă geanta la podea. Apoi îşi împreună încet palmele.

Gwynn se duse înapoi la Sangréal în noaptea aceea, ocupă un prici şi fumă până când se afundă într-o toropeală abisală. Prăbuşindu-se, printre viziunile ce-i trecură prin minte se afla una a unui sâmbure mic, îngropat în pământ, negru, scos parcă din foc.

17

Când Ulm veni să-l viziteze pe Elei la spital, fu a doua oară când Raule îl văzu pe nobil de aproape. Prima dată, după lupta de pe pod, rămăsese cu impresia unui om căruia îi plăcea să facă pe regele. Îi mulţumise ostentativ pentru efortul depus, deşi făcuse puţine până la urmă, apoi scosese plata pentru

spital dintr-un cufăr de jad plin de bancnote proaspăt tipărite. Sperase să nu-l mai vadă niciodată.

Veni însoţit de cei doi asasini gemeni uriaşi, unul ţinând o umbrelă. Făcu în faţa ei o plecăciune curtenitoare. Asasinii se înclinară şi ei, la unison, ca o pereche de mimi comici.

— Doctore, Gwynn spune că eşti de părere că Elei îşi va reveni complet, zise Ulm.

— Cu răbdare şi odihnă, da.

— Aş vrea să-l văd.

— Desigur. Te va conduce sora.

— Mulţumesc.

Ulm se înclină din nou, apoi o urmă pe sora de serviciu, care umblă cu faţa îndreptată neabătut înainte, de parcă l-ar fi însoţit pe diavolul însuşi.

Raule se lăsă pe spate în scaun, simţindu-se posacă. Nu încăpea îndoială despre sentimentele sale faţă de Ulm. Ura să-l vadă punând piciorul în micul ei teritoriu.

Căută în sinea ei sentimente secundare de milă pentru victimele domeniului în care activa el. Nu era de găsit niciun astfel de sentiment. Conştiinţa sa încă era o fantomă. Putea simţi dezgust, însă nu şi compasiune. Aducându-şi aminte de doctorul Solitar, lobotomistul, Raule se gândi că era de parcă propriul ei creier fusese supus operaţiei şi o parte importantă din el fusese extirpată.

Îşi amintea prima ocazie cu care observase că-i lipsea conştiinţa. Fusese, într-un fel, în timpul unei operaţii chirurgicale.

Se întâmplase în Ţinutul de Aramă, într-un oraş tipic de oază, fortificat, un loc cu o sută sau aşa ceva de case din văioagă şi mai multe capre şi găini decât oameni. Nu era un paradis, dar era suficient ca bază de operaţiuni pentru soldaţii deveniţi bandiţi care-l rechiziţionaseră.

Locuitorilor speriaţi ai oraşului, care se predaseră fără luptă, Gwynn le ţinuse un discurs despre avantajele pe care le vor avea dacă le vor oferi adăpost membrilor bandei sale. Bandiţii aveau să plătească tot ce consumau, promisese el, şi cât timp urmau să se afle între zidurile oraşului aveau să se comporte ca nişte oaspeţi recunoscători. Când unul dintre oamenii săi fusese prins încercând să violeze o fată a locului, îşi întărise

vorbele: pusese ca localnicii şi nelegiuiţii să se adune şi, în faţa ochilor tuturor, îl decapitase pe făptaş.

Banda, numărând acum treizeci şi şase de oameni, plecase călări câteva nopţi mai târziu ca să prindă în ambuscadă o caravană. Raule aşteptase în sala de operaţie pe care şi-o înfiinţase într-una dintre case, cu trei soţii din oraş care să fiarbă apă şi să taie pânză pentru bandaje. Şi le amintea pe toate trei: femei nezâmbitoare ale căror ochi exprimau o permanentă eschivare din calea greutăţilor vieţii.

Dintre cei treizeci şi şase se întorseseră exact jumătate. Dintre aceştia, puţini scăpaseră nerăniţi. Doi muriseră înainte de venirea dimineţii. Alături de neguţători se aflau deghizaţi soldaţi din Armata Eroilor. Ambuscada fusese prinsă-n ambuscadă.

Nelegiuiţii rămaşi în viaţă reuşiseră să captureze doi soldaţi. De la aceştia, Gwynn – şchiopătând pe-un picior bandajat, scăpând din nou ca prin urechile acului de-o rană care să-l ologească pe viaţă şi mai mânios decât îl văzuse vreodată Raule – şi alţi doi dintre oamenii săi aflaseră că primiseră un pont de la cineva din oraş. Cum prizonierii nu ştiau ori nu voiau să spună cine, Gwynn comandase să li se taie gâturile.

În dimineaţa următoare, pusese ca toată populaţia să se adune la eşafodul din oraş. Bărbaţii şi femeile sale, călare pe cămile, flancaseră orăşenii şi îi forţaseră să îngenuncheze pe şiruri. Gwynn stătuse pe eşafod, sprijinindu-se de spânzurătoare şi-i ceruse vinovatului să facă un pas în faţă. Sus pe eşafod se afla, de asemenea, un pat de fier, adus dintr-o casă şi dezgolit de saltea.

Oamenii răspunseseră cu liniştea. Ei, care acceptaseră într-un suflet prezenţa intruşilor, deveniseră cu toţii, parcă dintr-un capriciu al vântului, sfidători.

— Gândiţi-vă la asta, se adresase el muţeniei lor. Dacă nu face nimeni un pas în faţă, vom trece la vechea şi plictisitoarea manevră. Unul dintre voi va muri la fiecare minut până când cel ce-a avut de-a face cu soldaţii aceia se dă-n vileag ori este dat în vileag de altcineva.

Un bărbat strigase:

— Nu cauţi adevărul! Vrei doar vărsare de sânge!

Gwynn înclinase uşor din cap spre Harni cel Roşu, care-l împuşcase mortal pe bărbat.

Sângele vărsat pe nisip nu spărsese liniştea din jurul spânzurătorii. Gwynn lăsase să treacă un minut, apoi clătinase iarăşi din cap spre Harni cel Roşu.

Brusc, un adolescent sărise şi strigase să se oprească, pentru că el era vinovatul. Apoi se ridicase o femeie, strigând că ea le spusese unor ofiţeri la piaţă despre nelegiuiţii din oraş. Urmase un ropot de mărturii, toţi oamenii, tineri şi bătrâni, ridicând vocile, fiecare strigând că el sau ea o făcuse.

Gwynn trăsese un foc. Sunetul făcuse zarva să înceteze brusc, orăşenii uitându-se în jur să vadă care dintre ei fusese ucis. Norocul făcuse ca el să fi tras doar în aer. Totuşi, avântul de protest fusese întrerupt. Curajul nebunesc al oamenilor se scursese. Încet, cu armele oaspeţilor lor de odinioară îndreptate spre ei, îngenuncheaseră cu toţii din nou.

Gwynn arătase spre băiatul care mărturisise primul şi pocnise din degete. Cel mai apropiat bandit descălecase, îl înşfăcase pe băiat şi-l târâse pe eşafod. De data aceasta, nimeni nu se mai oferise să-şi declare vinovăţia.

Cât îi prinseseră banditţii laţul la gât, băiatul avusese un zâmbet nepământean, foarte frumos, aproape idiot, de martir. Pe el îl spânzuraseră primul, nu atât să-i rupă gâtul, cât doar ca să-i provoace durere. Înainte să ajungă prea aproape de moarte, doi dintre ei îi tăiaseră Ştreangul, apoi îl legaseră de pat cu frânghii.

Raule, căreia Gwynn îi comandase să stea lângă pat în calitate de sfătuitor chirurgical, observase că odată băiatul îşi recăpătase suflul, zâmbetul nepământean îi reapăruse pe buze. Rămăsese acolo chiar şi-atunci când Gwynn scosese un cuţit lung, ameninţător.

Cu o tăietură, Gwynn desfăcuse cămaşa băiatului; a doua, făcuse sângele să curgă. La a treia tăietură, băiatul strigase abandonând complet zâmbetul şi continuase să strige, căci nu-i fusese pus căluş în gură. Raule descoperise că era de prisos, fiindcă Gwynn îşi văzuse singur de treabă cu o precizie abilă. Curând, ieşiseră la iveală granatul şi coralul şi carneolul, bogăţiile ascunse ale băiatului şi duhoarea sa lăuntrică se revărsase în aerul de dimineaţă. Gwynn împunsese, feliase,

retezase fără grabă. Din când în când, se oprise pentru a alunga languros muştele ce se adunau în jurul trupului desfăcut. Câinii din sat, atraşi de mirosul de sânge, se adunaseră în jurul eşafodului, alături de ei aflându-se şi ogarul său alb cu blană deasă, plin de cicatricele luptelor, dând din coadă şi lătrând surescitat la stăpânul său.

Uitându-se la acea lentă execuţie, Raule îşi adusese aminte o poveste veche cu un profet care, într-un moment al carierei sale se întâlnise cu un înger, care-l despicase de la gât până între picioare, apoi îi spălase inima cu apă sfinţită şi-o umpluse cu nestemate simbolizând cunoaştere şi credinţă. Îşi spusese, meditativ: *Nu ne-ar plăcea oare tuturor să ne imaginăm că aşa suntem pe dinăuntru, plini de lucruri valoroase, frumoase, indestructibile şi nu cu măruntaiele astea vulnerabile şi urât mirositoare?*

Ţipetele băiatului ar fi putut sfâşia cerul. Raule ştia că bărbatul împuşcat de Harni cel Roşu avusese dreptate. Problema nu era adevărul. Dacă avusese ori nu loc o trădare, cine era sau nu vinovat nu conta câtuşi de puţin. Supuşilor săi rămaşi în viaţă, Gwynn trebuia să le dea de undeva sânge, sau aceştia l-ar fi vrut pe al său; iar el, observase Raule, găsea în mod evident plăcere în exorcizarea frustrărilor sale.

Se plimbase în jurul patului şchiopătând, tăind şi înţepând. Când Raule îl avertizase că băiatul era pe moarte, acesta înfăşurase un colac de maţe pe cuţit şi-l aruncase peste marginea eşafodului la câini. Sărind să apuce îmbucătura ispititoare, câinii smulseseră şi mai multe viscere din băiat, fiecare membru al haitei asigurându-şi o porţie, până când, în cele din urmă, totul se împrăştiase.

Oamenii ce stăteau jos în genunchi păstraseră tăcerea pe tot parcursul execuţiei. Demnitatea lor era îngrozitoare, înspăimântătoare. Atunci fusese momentul în care îşi dăduse ea seama pentru prima dată că ceva nu era în ordine cu ea: când stătuse acolo fără să simtă groază ori ruşine, fără să simtă nimic în afară de acea teamă faţă de demnitatea celor blajini.

Amintirea se sfârşi când Ulm şi cele două umbre solide ale sale intrară înapoi în birou.

— Primeşte mulţumirile mele cele mai profunde pentru că ai salvat viaţa fiului meu, zise Ulm.

Scoase un teanc de bani prinşi cu o agrafă de aur şi începu să numere bancnotele.

Raule ridică o mână în semn de refuz.

— Nu e nevoie, spuse ea cu răceală.

Ulm ridică uşor din umeri şi puse banii deoparte.

— Am o cerinţă, spuse el. Sunt încrezător că fiul meu îţi poate fi încredinţat spre îngrijire, dar nu-mi doresc ca el să se mai afle în apropierea acestor oameni bolnavi. Trebuie să primească o încăpere separată.

— Desigur, rânji Raule. Voi pune să se pregătească rezerva regală.

Se uită cu înflăcărare în ochii lui Ulm.

— Nu mai există niciun centimetru cub liber în clădirea asta. Totul este la fel de public, domnule, ca unul dintre ţarcurile tale cu sclavi. Fiul tău se află într-o secţie de boli necontagioase. Dacă asta nu-ţi este de ajuns, îţi propun să încerci la alt spital.

Ulm scutură din cap.

— Poate că eşti tu un vraci venetic cu maniere de brută, dar te-ai dovedit a fi un doctor priceput. N-am mai văzut alţii ca tine în oraş. Fiul meu va rămâne aici.

Raule ridică din umeri.

— Atunci, va rămâne în patul acela. Ţine minte că nici n-ar trebui să se afle sub acest acoperiş. Spitalul nostru este destinat locuitorilor din Cartierul Lămâilor.

Ulm ridică o sprânceană. I se strâmbară buzele.

— Te crezi o salvatoare a săracilor, nu-i aşa?

— Nu. Sunt doar doctorul lor, răspunse Raule răspicat.

— Nu simţi că-ţi intră pe sub piele? întrebă el.

Ea nu-i răspunse. El insistă:

— Toată mizeria, toată suferinţa, nefericirea, nu simţi că nu vei reuşi niciodată să te cureţi de ele?

Ulm râdea.

Raule împinse bărbia în faţă şi se ridică în picioare.

— De ce nu te întrebi şi tu dacă nu-ţi intră pe sub piele lucrul cu care te ocupi? Te poţi gândi la asta pe drumul de întoarcere.

Îi arătă uşa cu mâna.

Zâmbetul îi rămase lui Ulm pe buze.

— Fie cum vrei tu, doctore. Dar ai grijă de fiul meu.

Făcu o pauză.

— Poate că te vei gândi la faptul că soarta ta este acum legată de a lui.

Se întoarse cu spatele şi părăsi încăperea, urmat îndeaproape de bătăuşii săi identici. După ce plecară, Raule scoase un suspin prelung, adânc.

În noaptea aceea, Jacope Vargey o surprinse cu o vizită. Cu el se afla fata pe care Raule o mai văzuse înainte. Amândoi păreau fericiţi. Aveau să plece din Ashamoil împreună, cu Emila, spuse Jacope.

— Vom găsi un loc mai bun, zise fata.

Raule le ură noroc. Poate că exista un loc mai bun. Cine era ea să le spună că nu exista?

Bunătatea din lume creştea ca muşchiul în crăpăturile copacilor, îşi spuse ea. Creştea, cumva, cu rădăcini ascunse, hrănită de ceva invizibil.

La trei nopţi după ce-l omorâse pe Marriott, Gwynn se duse călare la Prostia Omenească, unde era stabilită întâlnirea cu Şoarecele de Zahăr.

Şoarecele de Zahăr avea veşti despre puternicul Cerb.

— E mort, spuse tânăra femeie, aruncându-şi zulufii negri peste umeri. S-a spânzurat singur de smochinul cel mare din Piaţa Dangătului Melodios.

Gwynn întrebă dacă-i văzuse cadavrul; ea răspunse că nu-l văzuse, dar că auzise vestea de la şase oameni de încredere. Gwynn o plăti şi dădu să plece.

— Hei, zise Şoarecele de Zahăr.

— Ce e?

— Nu te-am mai văzut în ultima vreme cu zeiţa aia cu păr roşcat. Eşti iarăşi singur?

Era cam de vârsta Taredei; frumuşică fată. Când Gwynn scutură negativ din cap, ea spuse: „Păcat” şi zâmbi pe sub gene.

— Dar pariez că poţi fi necredincios.

Gwynn îi puse un deget sub bărbie şi-i înălţă capul.

— O, da. În feluri care mă-ndoiesc că ţi-au trecut vreodată prin minte.

Zâmbetul ei se şterse când i se uită drept în ochi. Îi alungă degetul.

— Eşti un om ciudat, să ştii.
— E o lume ciudată, spuse el încet.
Ea îşi compuse o faţă confuză şi păru pe cale să ofere o remarcă. Oricum, în momentul acela, în bar dădu buzna cineva şi alergă ţintă la Gwynn. Era Spindrel. Părea tulburat.
— La dracu’, te caut de patru afurisite de ore!
Gwynn înăbuşi suspinul care i se urca în piept. Oricare ar fi fost problema, nu voia să ştie nimic despre ea.
— S-a trimis după tine, îi spuse Spindrel.
Gwynn strânse din buze şi scrâşni fără sunet din dinţi.
Şoarecele de Zahăr zâmbi superior.
— O noapte plăcută, domnilor.
Plecă precum o boare.
Gwynn se uită în spatele privirii întrebătoare a lui Spindrel. Acesta ridică din umeri şi dădu să pornească spre ieşire. Gwynn aproape că-l urmă. Însă un gând îl făcu să-l prindă pe tânăr de braţ şi să-l întoarcă spre el. Făcu semn spre uşa din spate şi începu să-şi croiască drum prin mulţime. Spindrel înjură şi merse după el. Ajungând repede în faţă, Gwynn se strecură prin uşă şi-o lăsă să se închidă după el.
Spindrel, păşind afară o clipă mai târziu, se trezi că se uită în ochiul negru al ţevii unui pistol.
— Dacă ies prin faţă, şuieră Gwynn, voi găsi o ceată de oameni aşteptând să mă linşeze?
— *Poftim?*
— Dacă moare Elei, al meu e râul. Ştii asta. E mort?
— Nemernic nebun, nu-i vorba de blestematul ăla de puşti!
Spindrel gâfâi furios.
— E vorba de Coate. A murit Coate.

Ulm îşi plimbă privirea peste cavalerii adunaţi aşa cum pânza ruginită a unui fierăstrău s-ar mişca peste carnea crudă.
— N-aveţi nicio idee? Nimic? spuse el. Toate minţile voastre au luat-o pe arătură?
Nimeni nu trebuia să râdă la gluma aceea şi nimeni nu râse.
Adunarea nu era în sala de conferinţe, ci în încăperea frigorifică din subsolul vilei. O singură lampă lumina patruzeci de bărbaţi care-şi uneau sprâncenele, îşi potriveau hainele, se

arătau interesaţi de manichiură, se scărpinau în cap, făceau orice în afară de-a se uita direct la Ulm.

— Pentru ce, pe numele tuturor târfelor mele, zise Ulm obosit, pentru ce vă plătesc?

Nu pentru expertiză în paranormal, îi veni lui Gwynn să răspundă. În mijlocul camerei, pe blocuri de gheaţă pe-o masă de oţel, zăcea Coate. O lovitură cu un obiect ascuţit îi despicase capul de la tâmpla dreaptă până la buza de sus. Totuşi, nu acesta era cel mai tulburător. Ci florile. Rana era plină de flori de-un verde palid, mici, plate, cu cinci petale, şi încă mai multe erau vizibile sub pielea dimprejur.

Gwynn râmase complet nemişcat, încercând să-şi compună o mimă la fel de inexpresivă ca pereţii albi ai încăperii. Mai văzuse odată flori exact ca acelea şi încă destul de recent: în dormitorul omului puternic, pe cearşafuri.

Oricum ar fi privit lucrurile, se întorcea la acelaşi gând: starea post-mortem a lui Coate indica o întâlnire dintre lumea celor vii cu aceea a celor morţi. Şi o astfel de întâlnire aparţinea, se înţelegea de la sine, tărâmului extraordinarului, tărâmul în care intrase el, ori care intrase în el, încă din noaptea în care o găsise pe Beth.

Îl auzi pe Ulm spunând:

— De vină e Biroul Vamal, desigur. La fel sunt toţi cei care au avut motiv să-l elimine pe Coate. Întrebaţi în stânga şi-n dreapta. Mai mult chiar, doi dintre voi îmi vor păzi neîncetat fiul. Supraveghere nonstop, pe schimburi obişnuite. Şi păziţi-vă cu toţii dosurile.

Călărind prin burniţă înapoi în oraş, Gwynn îşi aduse aminte de discuţia în contradictoriu cu reverendul despre nebun şi pian. I se părea că acel nebun se afla acum în mintea sa, dar şi-n lumea exterioară, impunând lipsa de logică a viselor asupra gândului şi a materiei. Mintea sa, agăţându-se de raţiune, abordă logic implicaţiile morţii lui Coate. Dacă, într-adevăr, un spirit fie bărbatul puternic, fie soţia lui, acţionase de dincolo de mormânt, de ce-l omorâse pe Coate, când Elei şi el însuşi ar fi trebuit să fie ţintele imediate? Poate că fantoma nu avea preferinţe; ori poate că-şi croia drum de jos în sus. În orice caz, nu avea de ce să se teamă.

Mulţi dintre colegii săi făcuseră semne ca să se apere de deochi când văzuseră cadavrul, dar nimeni nu îndrăznise să vorbească despre supranatural cu voce tare. Fuseseră semne clare de uşurare când Ulm pomenise de Biroul Vamal.

Gwynn merse spre Scara Cocorului.

Era evident că lucrurile stăteau mai rău în privinţa lui Beth.

După volumul de lucrări terminate, era clar că lucrase fără a se odihni destul. Chipul său era vizibil slăbit şi ochi îi erau înconjuraţi de umbre. Miasma vagă din visul său plutea în jurul ei, precum mirosul de mosc al unui animal. Lui Gwynn i se părea că se uita la el cu privirea unui criminal şi, totodată, a unei victime, o armă şi-o rană: un astfel de lucru era posibil să fi creat el, să fi văzut la ultima lor întâlnire.

Spuse foarte puţine. Desene, sute de desene erau stivuite pe podeaua atelierului ei şi-n dormitor. Se aşeză într-un scaun şi închise ochii pe jumătate.

Gwynn luă un teanc de schiţe la întâmplare. Unele erau trasate în cerneală, altele în cărbune şi cretă. Toate îl înfăţişau pe el sau un om care-i semăna foarte mult. Privindu-le, Gwynn văzu acest om în ipostază după ipostază, niciuna bună: pe un pod deasupra unei mlaştini sumbre, o sperietoare de ciori solitară, în cărbune; ghemuit într-o intrare întunecată, rânjind la ceva nevăzut pe o alee ce se pierdea în obscuritate; pe o terasă lată, întunecată, urlând fără glas la un cer în fierbere; alături de morţi, de multe ori, stând deasupra lor ţinând în mână o sabie însângerată sau un pistol fumegând, furişându-se printre persoanele îndoliate din jurul unui mormânt, îmbrăţişând o femeie spânzurată, pe puntea unei bărci, pe un altar, înecat într-o pădure submarină de alge; putrezind în lanţuri într-o temniţă subterană; zăcând ciudat de abătut şi abandonat într-un salon; tolănit pe nişte scări coborând spre râu, gol, înconjurat de şerpi falici gata de atac.

Ridică plin de solicitudine un alt teanc şi se uită prin el. Ajunse la o imagine care-l înfăţişa pe el lângă un pat pe care stătea o familie emanciată compusă dintr-un bărbat, o femeie şi doi copii. Dublura sa se uita din imagine cu o expresie viclean ademenitoare, cu o mână întinsă, arătându-i privitorului familia sa, de parcă ar fi încercat să vândă momente de plăcere cu

trupurile chinuite, întinse pe pat. Următorul desen era aproape identic, dar propriul său corp, în aceeaşi stare precară, era cel care stătea întins în pat, iar rolul vânzătorului ambulant era jucat de doi băieţi cu feţe bine definite. Pe măsură ce trecu în revistă scenele următoare, chipul său îi deveni fără noimă, ca un cuvânt repetat de prea multe ori. Gwynn puse desenele la locul loc pe podea, îşi şterse de pe mănuşi urmele de cretă şi se întoarse spre Beth.

Ea îl studie şi clătină apatic din cap.

— Nu mă aşteptam să-ţi placă. Nu am de gând să le mai arăt cuiva.

— Mărturisesc că sunt bucuros, zise el. Doamnă, mă tem că nu ţi-am slujit bine de muză.

— O, nu, dimpotrivă, se arătă ea de altă părere cu o clătinare a capului, eşti ideal. Mai bine nu mă puteam descurca nici dacă te-aş fi creat eu însămi.

Gwynn se aşeză în scaunul din faţa ei.

— Nu am vin, spuse ea. N-am ieşit să cumpăr.

— Ai mâncat?

— Am mâncat carne ciudată.

Arătă cu mâna spre desenele stivuite.

— Şi-am dat rod ciudat. Nu mi-e rău deloc. Dar tu eşti nefericit.

— În acord cu dorinţele tale, se pare.

Beth clătină iar din cap.

— Totul e că un vasilisc nu se poate uita la sine în oglindă. Te-am reflectat pe tine şi vederea reflecţiei tale ţi-a provocat durere.

— Am venit să-ţi spun că, din noaptea în care ne-am întâlnit, viaţa mea a început să semene tot mai mult cu un vis. În noaptea aceea am vrut să mă schimb. Am invitat vrăjile. Nu-ţi puteam spune atunci ce fel de schimbare căutam. Am ştiut doar când am găsit-o. Dar am pierdut-o mult prea repede. Totuşi, visul continuă. Ai văzut un craniu spart din care florile cresc ca dintr-o jardinieră? Eu am văzut asta cu doar o oră-n urmă.

— Sărmanul meu diavol, murmură ea. Nu ai înţeles partea ta în asta. Ştii care e sensul artei?

— Instinctele îmi spun că sensul artei este să înfrumuseţeze viaţa, dar eu nu sunt artist.

— Eşti mai mult decât crezi. Arta este făurirea conştientă a numeroase fenomene. Multe obiecte sunt doar obiecte inerte, doar utilitare. Multe întâmplări sunt neimportante, prea banale să adauge ceva experienţei noastre de viaţă. Asta-i o nefericire, căci nu poţi creşte decât dacă spiritul îţi este puternic zdruncinat; iar spiritul nu poate fi puternic zdruncinat de lucruri lipsite de spirit. Mare parte din viaţa noastră e moartă. Pentru omul primitiv, lucrurile nu stăteau aşa. El îşi făcea propriile obiecte, le dădea formă şi le decora cu scopul de-a le face nu doar folositoare, ci şi puternice. Încerca să-şi insufle armele cu natura tigrului, oalele de gătit cu viaţa lucrurilor care cresc; şi reuşea. Aparenţa, materia, istoria, contextul, raritatea – poate că raritatea mai mult ca orice – se combină pentru a crea, magic, calitatea sufletului. Dar noi, demiurgii moderni, suntem copişti prolifici; dăm la prea puține lucruri suflet propriu. Locomotivele, cu apropiata lor asemănare cu bestiile, s-ar putea să fie marea excepţie; dar aproape în toate celelalte lucruri cu care sărmanii oameni de azi îşi umplu lumea, eu văd o reprimare a supranaturalului, o reducere la cenuşă a focului vieţii. Creăm o lume inertă; construim un cimitir. Iar pe morminte, ca să ne aducă aminte de viaţă, punem cunune de poezii şi buchete de picturi. Când ai spus că arta înfrumuseţează viaţa ai exprimat tocmai această condiţie. Nemaifiind integru, supranaturalul a devenit opţional, un lux, unul de care tu, prietenul meu drag, eşti foarte îndrăgostit, chiar dacă inconştient. Te împodobeşti mânat de aceleaşi instincte ca şi primitivul care-şi pune pe faţă o mască înspăimântătoare de lut şi pene pe cap şi te comporţi într-un mod neobişnuit de calculat, aşa cum fac şi eu. Facem astfel din noi înşine fenomene supranaturale. Nu-i niciun truc josnic să te transformi într-o raritate în această epocă a suprapopulării.

Ridică mâna de pe braţul scaunului şi execută cu ea o mişcare circulară.

— Am ajuns să cred că ne manevrăm sferele individuale ale fiinţei prin spectrul lumilor posibile prin alegerile pe care le luăm, acţiunile pe care le facem. Majoritatea oamenilor rămân la rute cunoscute şi astfel nu pot călători departe. Trăiesc prea modest şi, poate, prea particular. Numai fiind ciudaţi putem să avansăm, căci acţiunile ciudate ne fac să fim respinşi de

normalitatea pe care am jignit-o şi să fim împinşi spre o normalitate care să ne poată sluji mai bine. Există întotdeauna un risc al excentricităţii, dar eu am avut noroc – nu, am avut *grijă* –, m-am mişcat încet, cu paşi mărunţi, folosind uneltele simbolismului şi ale metaforei. Cei din vechime au adoptat o atitudine prevăzătoare faţă de artă. Vizionarea anumitor piese era Permisă doar unui număr mic de cărturari iniţiaţi, căci simpla vedere a anumitor artefacte îi poate face pe oamenii nepregătiţi să se transforme în piatră, sau copaci, sau fiare. Astăzi, nimănui nu-i pasă; pot trudi aici făcând obiecte ale puterii toată ziua, toate zilele şi niciun suflet nu mă va acuza de vrăjitorie.

Îi oferi un zâmbet slab.

— Am evocat un spirit malefic. L-am chemat şi acum toată această muncă este încercarea mea de a-l studia. Nu este un soldat bun, care să se lupte doar cu alţi soldaţi; este un criminal care dă buzna şi-şi impune paradigma asupra altora, azvârlindu-i în rolul victimei. Dar el merge îndărăt, se întoarce la o poziţie în mulţime, făcând ceea ce fac ei. S-ar putea să aibă cicatrice, dar în esenţă este marmorean. Te ademeneşte cu promisiunea unei schimbări mai complete, o întoarcere înspre moarte şi cu drama ce însoţeşte moartea, eliberarea şi redefinirea formelor şi umorilor… Eu n-am făcut decât să-mi imaginez poveştile pe care el nu mi le spune.

Beth suspină.

— Tu nu eşti şi totuşi eşti el. Te-am chemat la mine; acea gravură a fost un obiect cât se poate de supranatural. Fără-ndoială, mulţi ţi-ar fi putut juca rolul; dar tu eşti cel care stă acum aici.

— Spune-mi, atunci, ce rol am de jucat, zise Gwynn, fiindcă mă tem că joc rolul unui nebun; şi mă tem că ţi-am provocat rău.

Trase adânc aer în piept şi săpă după cuvinte.

— Când am venit în oraşul ăsta, aş fi fost de acord cu oricine spunea că a rămas puţin mister în lume. Dar în tine, doamnă, mai întâi în imaginea ta, apoi în sinele tău viu, am văzut farmecul a ceva la fel de îndepărtat şi de secret ca stelele. Căutând să ating acest necunoscut, am început să mă simt ca un om care a călătorit printr-un deşert vast, necunoscând

niciodată nimic în afară de nisipul din jurul său şi de drumul uscat de sub tălpile lui, apoi dă peste mirajul unei grădini şi-al unui oraş şi descoperă că mirajul este real şi că este mai mare ca deşertul; că deşertul a fost, după atâta mers, doar o mică parte a mirajului.

— Apoi ai simţit dragostea, care este starea în care simţi dorinţa şi împlinirea dorinţei în acelaşi timp, spuse ea.

— Poate că tu ai răspunsul corect. Dar, ca să-ţi folosesc vorbele, m-am întors la poziţia mea din mulţime. Dar asta nu e tot. Din perspectiva mea, legile naturii s-au schimbat. Au început să se schimbe încă din noaptea în care te-am întâlnit. Visam în noaptea aceea şi, ca să te găsesc, am urmat un fir roşu. Am visat că te învăluia un miros de trandafiri şi sânge; şi miasma rămăşiţelor.

Ea zâmbi.

— Sărurile transformării. Realitatea, nu visul. Cred că ai fost mereu pregătit să mă vezi ca o creatură a viselor tale; să-ţi imaginezi că tu eşti călătorul şi eu aventura prin intermediul căreia ai putea atinge o stare mai fericită. Ai văzut lucruri magice şi ai ales să crezi că ele aparţin sferei mele de existenţă; şi nu te-ai identificat tu oare cu un intrus periculos, poate singura fiinţă care mi-ar putea face rău?

Pe nepusă masă, Gwynn se simţi epuizat. Rana îi pulsa în ritm cu bătăile inimii, de parcă un ciocan i-ar fi bătut un cui în braţ.

— Îţi voi spune povestea noastră, zise Beth.

Ridicându-se din scaun, se duse în atelier. El o urmă, dar rămase aproape de intrare, în vreme ce ea străbătu încăperea spre fereastra trapezoidală.

— Odată ţi-am spus că am venit pe lumea asta făcând schimb de locuri cu un copil care voia s-o părăsească, îţi aduci aminte?

— Mi-aduc aminte că ai spus că ai visat sau ţi-ai imaginat asta.

— Am visat, spuse ea. Că mi-am scos o panglică de mătase din gură şi că am început s-o înfăşor în jurul capului. Era începutul unui cocon. Oul pe care i-l dăduse Gwynn se afla încă pe pervazul geamului. Ea îl ridică.

— Să aflăm ce este în el?

— Dacă asta vrei; e al tău.

Ea îndoi braţul, luând o poziţie ca pentru a azvârli cu oul în zid. Apoi scoase un râset scurt şi-l aşeză la loc pe pervaz. Se depărtă de fereastră, încrucişându-şi braţele la piept.

— Eşti de foarte departe, Gwynn. Dacă te-ai simţit vreodată singur aici, nu trebuie să cauţi un motiv.

Făcu o pauză, aşteptându-se poate ca el să nu fie de acord însă el aşteptă în linişte ca ea să continue.

— Păstrez amintirea că am fost foarte tânără şi că plângeam fără vreun motiv aparent, spuse ea. Una dintre mătuşile mele m-a întrebat care e problema; i-am spus că vreau să merg acasă. Desigur, ea mi-a spus că mă aflam deja acasă. Eu n-am spus nimic, dar eram sigură că-mi spunea o minciună. Întotdeauna m-am simţit ca un călător rătăcit, chiar dacă am trăit toată viaţa în oraşul ăsta. Am venit aici, în cartierul de lângă râu, unde totul vine şi pleacă mereu, iar viaţa nu seamănă deloc cu societatea disciplinată în care am crescut, aşa încât aş avea o scuză să mă simt ca un străin. Dar acum vreau să merg înapoi acasă. Înapoi de unde am venit, înainte să fac schimb de locuri cu copilul acela. Odată, m-am gândit la toate astea în termenii unei metafore; acum mă gândesc în termenii unei metamorfoze.

Cât vorbi, se plimbă, întorcându-se în dormitor, trecând pe lângă el în pragul uşii. Se aruncă pe pat şi depărtă braţele.

— Îmi construiesc un cocon, vorbi ea spre tavan. Când voi ieşi din el, voi putea să mă întorc acasă.

— Și dacă spun că mă tem că-ţi construieşti doar un labirint, o închisoare?

— Ăsta e un gând pe care l-am avut şi eu. Dar un labirint trebuie să aibă în inima sa viermănoasă ceva viu şi rar. O închisoare trebuie să ţină în ea un prizonier. Poate că acea creatură rară, prizonierul, nu va începe să existe decât când i se va construi închisoarea. Poate că trebuie să crească acolo înăuntru. A început să-ţi placă forma mea larvară, dar îţi va plăcea oare de mine ca insectă matură? Gwynn păşi înapoi în cameră.

— Vreme îndelungată, am crezut că stă-n firea umană să inventăm cele mai ciudate explicaţii pentru lucrurile care ne uimesc şi să credem în ceva ce ne depăşeşte cunoştinţele actuale, fiindcă nu ne putem mulţumi cu limitele şi sfârşiturile;

suntem nesătui şi ne dorim imposibilul. Eu mă mândream că nu am iluzii, dar, ca orice om, trebuie să mi le fi dorit. Coconul pe care l-am visat este ţesut din fir roşu, adăugă ea. Vei spune oare că mintea mea pur şi simplu a făurit visul din materia comună a corpului meu sau vei crede că trupul meu, culoarea mea, există în forma aceasta pentru a face posibil visul?

— La asta nu-ţi pot răspunde, zise el. Este corpul tău şi este visul tău.

— Visul nostru, spuse ea. Am visat conştient şi spiritul meu malefic a visat oricum numai inconştient nu, dar minţile noastre visătoare au aceeaşi putere. Visului nostru, eu i-am adus puterea organizatoare a sufletului, iar el a adus haosul materiei. El este mai mult decât ciudat, mai mult decât excentric, este catastrofal. El sfâşie cortina dintre viaţă şi moarte. Şi eu am observat o sfărâmare a legilor naturale, iar asta se întâmplă datorită puterii lui şi tu, simbolic, numinos, prin legile metaforei şi imaginii, eşti el. Ţi-am spus că ai fost ingredientul de care aveam nevoie. Eşti spărgătorul de reguli. *Eşti nenaturalul care poate modifica natura.*

— Sunt un om, zise Gwynn. Am fost născut, am îmbătrânit şi-ntr-o bună zi, cu siguranţă, voi muri.

— Poate că vei avea altă soartă, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Mi-ai spus odată că-mi doresc prea puţine de la lume. Dar puţinul pe care-l doresc pare să fie prea departe de mine.

— Uite cum vorbeşte partea amarnică din tine, spuse ea. Va trebui să te hotărăşti cât de departe eşti dispus să călătoreşti, vasiliscul meu nordic, dacă nu vrei să te tot întorci în acelaşi loc. Alchimia se petrece, procesul a început şi nu poţi ieşi din el. Dar ai putea alege starea în care să sfârşeşti. Dacă eşti în căutare de mistere, eu voi fi mereu cu un pas înaintea ta. Ai nevoie doar de tovarăşi.

Gwynn clătină încet din cap.

— Mă tem că morţii mă vor alături de ei. Aş putea crede tot ce spui, doamnă; poate că într-adevăr cred totul. Aş putea uita că sunt eu însumi şi să-mi închipui că sunt un element din tine. Poate că voi muri, iar tu vei rămâne cu spiritul tău malefic, neviciată de partea umană.

— Vei avea încredere în mine? întrebă ea. Vei aştepta cât timp procesul îşi va urma cursul?

— Trebuie să plec, îi spuse el.

— Te vei întoarce, zise ea.

Merse singur spre ieşire.

Pe când Gwynn îşi îndemna calul pe Scara Cocorului în jos, prin pasajul umbrelor de sub casele cu console, căzu într-o reverie contemplativă. Îşi spuse:

Sunt mereu alt om; o reinterpretare a omului care am fost ieri şi alaltăieri şi-n toate zilele pe care le-am trăit. Trecutul a dispărut, a fost întotdeauna invizibil; nu a existat decât în memorie şi ce este memoria dacă nu gând, o copie a percepţiei, nici mai goală, dar nici mai plină de adevăr decât orice moft trecător, închipuire ori alt freamăt al minţii. Şi dacă acţiunile, cuvintele, gândurile sunt cele care definesc un individ, acele definiţii se schimbă precum vremea, dacă tiparul şi continuitatea sunt deseori vizibile, la fel sunt haosul şi schimbarea bruscă.

Îşi dădu seama că gândea tot mai mult ca Beth. Asta nu-l surprinse. Şi – urmări el gândul în cerc – nu-l surprinse, deoarece gândea ca ea.

Când se duse în sfârşit la culcare, o făcu extrem de conştient de egalitatea aproape perfectă dintre somn şi moarte. Iar în singurătatea somnului, fu încarcerat de memorie. În vise, suferi o întrevedere cu Marriott înăuntrul unui labirint compus din pasaje de piatră pline până la glezne cu valuri de zăpadă murdară şi cioburi de sticlă. Începu cu Marriott retezându-şi singur mâinile, astfel încât să nu poată lupta, apoi picioarele, astfel încât să nu poată alerga şi-apoi totul se înrăutăţi şi petrecu ore întregi scufundat într-o durere din care nu se putu trezi. Îşi reveni în simţiri când sună alarma ceasului; era ud leoarcă de sudoare, inima îi palpita, muşchii îi erau încordaţi şi îl dureau.

Se simţea josnic şi ar fi rămas în pat, dar trebuia să meargă să-l supravegheze pe Elei. Era rândul lui.

18

Lui Raule nu-i plăcea că bandiţii lui Ulm stăteau tot timpul în spital şi-i aduse asta la cunoştinţă lui Gwynn în termeni foarte direcţi şi într-adevăr grosolani, când acesta veni să înceapă schimbul de dimineaţă alături de Jasper cel Precis. Când Gwynn încercă să dea glas unor scuze, ea îi făcu semn să iasă din birou şi să închidă uşa.

Elei avea o febră uşoară şi un somn sincopat. Gwynn și Jasper făcură ca timpul să treacă mai repede jucând cărţi, folosind patul drept masă. Reverendul acceptă invitaţia lui Gwynn de-a li se alătura.

Înainte de terminarea schimbului, Spindrel intră sprinten însoţit de un alt tânăr. Erau uzi şi cu răsuflarea tăiată şi păreau speriaţi.

— Biscay a fost eliminat, spuse sacadat Spindrel. La fel şi Porlock. Se pare că au fost ucişi amândoi azi-noapte. Sunt ca şi Coate, exact la fel.

Spindrel înghiţi.

— Are loc o altă întâlnire. Am venit să preluăm schimbul.

Gwynn şi Jasper îşi abandonară cărţile de joc şi ieşiră în grabă, lăsându-i miza reverendului. Cât ai clipi, îşi îndemnau caii printr-o furtună cu fulgere năprasnice în susul abruptului drum dintre Cartierul Lămâilor şi vila lui Ulm.

— Aşadar, Gwynn, ce-ai făcut azi-noapte? întrebă Jasper.

— Am dormit, răspunse Gwynn.

— La fel şi eu.

Jasper îşi linse dinţii ascuţiţi, aşa cum era înclinat să facă atunci când era agitat.

Până atunci, oamenii se feriseră din calea lor, dar în clipa aceea fură forţaţi să se retragă pe marginea străzii de o trăsură cu șase cai ce venea cu o viteză uimitoare din direcţia opusă. Vizitiul, o figură îndesată, îi salută din mers.

După ce trecu de ei, cei doi cavaleri se uitară unul la celălalt. Jasper îşi scutură apa din urechi. Amândoi recunoscuseră trăsura: îi aparţinea lui Ulm, vizitiul fiind fie Pocnitoare, fie Tack.

— Unde crezi că merge? întrebă Jasper.

Neavând habar, Gwynn scutură din cap.

— Până-n iad şi-napoi, poate?

— Începe să fie prea mult pentru mine, se plânse Jasper. Cred că vreau să mă retrag şi să merg într-un loc liniştit.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, zise Gwynn. Niciun loc nu-i mai liniştit ca un cimitir.

Jasper se uită la el cu pică.

Trupul masiv al lui Biscay şi cel costeliv al lui Porlock erau întinse în camera frigorifică cu craniile crăpate precum al lui Coate, Porlock fiind aproape tăiat în două pe la brâu, rănile fiindu-i la fel de înţesate de flori ca rigolele toamna târziu.

Striveşte-i-Sam era singura persoană de acolo atunci când ajunseră Gwynn şi Jasper.

— Sam, unde s-a dus şeful? întrebă Jasper. Tocmai i-am văzut trăsura îndreptându-se spre râu ca un tren de marfă.

Sam se trase de mustaţă cu un deget şi un ciot cât jumătate de deget.

— S-a prăbuşit, spuse el. Aici. A părut un infarct. Înainte să-şi piardă cunoştinţa, le-a spus lui Tack şi Pocnitoare să-l ducă la vraciul lui Gwynn.

Gwynn se întrebă cum avea să reacţioneze Raule.

— Eu am rămas la conducere, spuse Sam.

După Biscay, el era următorul în rang.

— Acum, habar n-am ce rahat se-ntâmplă, dar cineva ştie. Aşa că, mai întâi vom face o verificare a duşmanilor noştri cunoscuţi. E un registru în biroul lui Ulm, sus, în sala de întâlnire. Luaţi o pagină şi verificaţi numele. Lucraţi împreună, nimeni nu merge singur.

— Atunci, pagina aia-i pentru amândoi sau trebuie să luăm fiecare câte una, Sam? întrebă Jasper.

— Câte-o afurisită de pagină fiecare, Jasper. E o listă lungă.

Ploaia intrase într-una dintre rarele ei perioade de acalmie. Ieşind afară era de parcă ai păşi în gura caldă și cenuşie a unei fiare care-şi ţinea răsuflarea, adunând în pântece noi furtuni şi mai puternice. Copacii din grădină erau îngreunaţi de frunze aplecate de pe care picura apa şi de aerul rănit al amanţilor nesatisfăcuţi, după îndelunga biciuire cu apă la care fuseseră supuşi.

Gwynn îşi slăbi eşarfa. Îşi aprinse o ţigară; la fel făcu şi Jasper.

Jasper inhală adânc şi se uită spre cer.

— Ce crezi despre toate astea, Gwynn?

Gwynn ridică din umeri şi nu răspunse.

— Credeam că vei pleca, după…

Jasper îşi lăsă fraza neîncheiată. Tuşi.

— Nu-i treaba mea. E evident că ai motive să rămâi. Totuşi…

— Ştiu. Am văzut trei motive bune ca să plecăm.

— Unii ar profita de şansa asta pentru a fugi.

— Unii.

— Şi eu rămân. Ciudat, nu-i aşa, cum îţi descoperi principiile?

— Am face bine să ne stabilim un traseu.

Gwynn se simţea de parcă ar fi trăit simultan două vieţi.

Era mult de lucru, iar Gwynn şi Jasper cel Precis trebuiră să-şi impună un ritm susţinut pentru a ţine pasul cu planul. Sosiră veşti că Ulm îşi revenea, dar Sam încă mai conducea în prezent activităţile. Febra lui Elei apărea şi dispărea. Aşa cum prevăzuse Gwynn, Evantaiul de Corn pierdu din membri; în jur de douăzeci de oameni părăsiră corabia.

Spre sfârşitul celei de-a doua zile, Gwynn şi Jasper interogaseră deja treizeci de oameni. Dinţii omului negru, scrâşnind la distanţă de-o lungime de fir de păr de nasul, gura sau ochiul unui posibil suspect, smulse multe nume. Ştiind că era un exerciţiu zadarnic, Gwynn puse în scenă un spectacol al ameninţărilor şi speră ca Jasper să nu observe că mintea nu-i stătea de fapt la ceea ce făcea.

Târziu în cea de-a doua noapte a cercetărilor lor, se duseră să se relaxeze într-o ceainărie liniştită de pe partea sudică a Podului Ars ce nu avea mijloc, lângă care-i adusese ultima oprire din ziua aceea. Arcele şi traversele arse ale podului de lemn fuseseră ancorate de mal cu eşafoduri de oţel în urmă cu multe secole; eşafodurile, ruginind repede în clima umedă din Ashamoil, fuseseră reparate de multe ori, însă pilonii vechi nu fuseseră niciodată luaţi de acolo când se instalaseră alţii noi, iar podul fusese redus treptat de-a lungul timpului la dimensiunea unui mic element din cadrul unei mari reţele de rugină. Ploaia desprindea rugina cea veche şi-o arunca în ferestrele ceainăriei.

— Ar trebui să mergem în vizită la şef, zise Jasper.

Gwynn se simţi dator să fie de acord.

— Mâine. Ar trebui să terminăm cu vizitele astea la domiciliu până la vremea prânzului.

Îşi masă braţul. Activitatea ultimelor două zile nu ajuta la vindecarea rănii.

În ziua următoare, ploaia fu murdară şi vântul care suflă fu infect, de parcă norii putreziseră stând prea mult timp pe cer, aerul se îmbâcsise în burdihanul bestiei musonice. Fulgerele loviră toată ziua culmile dealurilor, doborând câţiva copaci înalţi în grădinile celor bogaţi, iar tunetul bubui în susul şi-n josul văii. Crocodilii încă domneau în Skamander. Gwynn văzu unul de aproape pe când călărea pe Esplanadă în drum spre locul de întâlnire cu Jasper cel Precis. Părea întruchiparea perfecţiunii puterii şi-a trândăviei; sute de milioane de ani i se citeau în ochi şi-n maxilarele zâmbitoare, bizare. Gwynn îşi spuse că e unul dintre cele mai bune accidente ale naturii că brutele acelea stupide cu creiere mici păreau mereu să contemple primejdioase secrete profunde sau să savureze mari şi complicate planuri nemiloase.

Şi-ar fi putut face timp s-o viziteze pe Beth, dar amână întâlnirea. Se duse la baia publică şi zăcu în apă o oră, singur cu excepţia tinerelor şi atractivelor frumuseţi care-i săpuneau părul şi-i aduceau de băut.

— Voi trăi, spuse Ulm, şi va trăi şi fiul meu. Casa noastră nu va cădea.

— Te descurci de minune, şefule, zise Pocnitoare.

— Jasper, a mai murit cineva? Aţi rezolvat misterul nostru?

Era pentru a treia oară când Ulm punea întrebările acelea.

— Nimeni şi nu, îşi repetă Jasper răspunsul. Ne ocupăm de asta. Toată lumea lucrează.

Ulm închise ochii.

— Lucraţi mai mult. Sunteţi nişte javre puturoase, asta sunteţi cu toţii.

Ulm stătea în patul de lângă cel al lui Elei. Tack şi Pocnitoare se mutaseră în secţia şefului lor. Cum toate celelalte paturi erau ocupate, Gwynn putea bănui doar că dormeau pe podea. Ulm şi fiul lui erau amândoi puternic sedaţi. Gwynn se întrebă

dacă era absolut necesară o medicaţie atât de puternică. Raule nu era prin preajmă; plecase să-i viziteze pe bolnavi acasă, după spusele surorii de serviciu. Era oare posibil ca Ulm să nu şi-o poată imagina pe doctoriţa cea pricepută, cu misiunea ei caritabilă şi duşmană inveterată a comportamentului imoral, capabilă de vreun fel de faptă rea? După ce se gândi la asta o vreme, Gwynn hotărî să-şi ţină gândurile pentru sine.

— Gwynn.

Gwynn păşi în faţă.

— Dacă fiul meu nu supravieţuieşte, am hotărât ce se va întâmpla cu tine. Râul e-al tău, Gwynn. Îmi eşti de folos, dar dacă moare Elei, nu voi mai vrea să-ţi văd vreodată faţa.

Ulm scoase încet şi prelung aerul din piept.

— Te poţi gândi şi te poţi teme de asta. Fără-ndoială că deja te temi. Şi totuşi rămâi, ca Marriott. M-am gândit că poate n-ar trebui să mă încred în tine. După ce te-am convins să-i faci lui Marriott ce i-ai făcut, cum să mai pot avea cu adevărat încredere în tine?

Gwynn afişă o mimă impasibilă.

— Cred că am dovedit cui îi sunt credincios.

— Cui? Chiar te referi la mine? Asta e ceea ce mă pune pe gânduri.

Apoi, dintr-odată, adormi.

În pivniţa inundată a unei case abandonate de pe una dintre străzile dărăpănate şi liniştite de lângă râu, Cerb şedea pe masa care-i servea de pat. Între masă şi zidul din faţă, unde scările urcau până-n stradă, cinci scaune cu şezutul deasupra apei formau o punte de trecere. Scaunele fuseseră aşezate acolo de bătrânul care locuise înainte în pivniţă. Bătrânul murise de frică atunci când îl văzuse pe Cerb, care coborâse scările doar în căutarea unui loc unde să se ascundă de ploaie. Acum, cadavrul lui era în apă, hrană pentru peşti. La lumina zilei, care intra prin ferestrele înguste din partea de sus a zidului dinspre stradă, Cerb putea să-i vadă vag, umbre mici şi precise ţâşnind în jurul umbrei mai mari.

Era zi acum. Cerb şedea cu picioarele încrucişate, cu securea aşezată pe genunchi.

— Perla, murmură el.

Începuse să-şi strige arma cu numele soţiei sale.

— Perla, iubirea mea…

Lăsă propoziţia neterminată, lipindu-şi lama de obrazul neras.

— Iubirea mea, şopti el, chiar vom face asta?

Neştiind care membru al Societăţii Evantaiul de Corn o ucisese, se hotărâse să-i omoare pe toţi. Dar nu lichidase decât trei; şi deja setea de sânge îi scădea, iar planurile sale de răzbunare începuseră să i se pară groteşti.

— Ştiu că tu eşti acum o ucigaşă, dar poate că eu nu sunt.

Mângâie lama.

— Îmi pare rău, iubiţel. Îmi pare rău.

Lama era rece şi frumoasă, iar muchia ei sclipitoare îi vorbea mai tare ca orice cuvânt: să fie iubirea sa aşa o lumânare slabă, zece ani de căsnicie să fie aşa uşor daţi uitării?

— Oh, iubirea mea, iubiţel…

Cerb murmură asta iar şi iar, simţind cum tristeţea îi năpădeşte tot corpul de parcă el ar fi zăcut pe jumătate mâncat în apă. Plânse şi lacrimile îi curseră pe făgaşele din obraji. Şezu acolo şi murmură şi plânse până ce rămase sterp. Însă ceva fojgăia în golul din el, ceva prea blând, prea pasiv, prea strâns legat în slujba noţiunilor de bine şi rău.

Acel lucru era, cu siguranţă, sufletul său; ce altceva putea fi? Îl ura fiindcă era meschin, incapabil de măreţie. Gândindu-se la cât de mic era sufletul său, se întrebă dacă acesta era motivul pentru care se străduise mereu să-şi construiască un corp mare şi puternic.

Aşeză arma pe masă, se târî peste scaune şi urcă scările în stradă.

Îl lovi în faţă o ploaie care puţea şi era galbenă, o ploaie ca urina tuturor câinilor din lume. Ploaia era plimbată de colo-colo de-un vânt mâlos, ieşit din latrine şi morminte.

Coborî înapoi scările. Nepăsându-i de scaune, înaintă prin apă. Luă securea şi o ţinu lângă obraz.

— Ajută-mă, şopti. Ajută-mă să găsesc calea, iubiţel.

O uşă păru să i se deschidă în spatele ochilor. Văzu o cameră şi-n camera aceea îl văzu pe Ulm comandându-i lui Gwynn să-i ucidă soţia. Apoi îşi văzu vechea locuinţă. Văzu crima. Se luptă

să pună capăt viziunii, dar fu forţat să vadă totul. Când în sfârşit se termină, Cerb urlă în pivniţă ca o fiară sălbatică.

19

Câtă vreme Ulm rămase mai departe la spitalul din Cartierul Lămâilor, Striveşte-i-Sam încercă să arate că-şi făcea datoria cu competenţă. Nu se găsise încă niciun criminal, dar se putea născoci unul, cu siguranţă. Un ţap ispăşitor fu găsit în persoana unui tânăr, un oponent acerb al comerţului cu sclavi, cunoscut ca făcând gesturi grandioase şi vag artistice – cu un an în urmă adunase în jur de cincizeci de mâini, braţe şi picioare pe care sclavii le pierduseră din cauza maşinăriilor din fabrici şi le atârnase pe fire în faţa unei pancarte ce le anunţa provenienţa, între doi piloni centrali ai Podului Fântânilor, cu faţa spre traficul de pe râu – şi care luptase în bătălia de pe Podul Memorial şi pierduse mai mulţi camarazi. Când fu interogat, se dovedi dornic să-şi asume răspunderea pentru moartea lui Coate, Biscay şi Porlock.

Sam, străduindu-se să atingă eleganţa, organiză o execuţie prin care idealistul fu dus în grădinile vilei, într-un crâng de lilieci de lângă casă, unde într-un pavilion mic, fusese instalat un braţ de spânzurătoare. Cadavrul fu încredinţat râului.

Ziua următoare fu ziua lui Croal. Gwynn îşi ţinu obişnuita întâlnire cu reverendul.

— Arăţi chiar ca dracu’, fiule, îşi informă adversarul reverendul. Ce-ai făcut?

— Am dat de belele, ca de obicei.

Gwynn scutură scrumul autodafé-ului şi ochi mâncarea de pe masă. Părea pregătită cu mai puţină grijă ca de obicei; erau mai multe cărnuri tocate şi îmbucătăţite, strălucind de aspic şi ulei, servite pe carapace de broaşte ţestoase întoarse cu susul în jos. Feni, stând prin preajmă, îi spuse că fusese nevoit să facă economie.

— Recomand, spuse el arătând spre un amestec rozaliu, ghiveciul de esofag, grăsimi şi cartilagii. E mult mai bun decât pare.

— Nu suntem pretenţioşi la mâncare, Feni, spuse Gwynn şi se servi.

— Mai eşti cu Beth? întrebă reverendul.

— Cred că trebuie să spun că da.

— Asta-i bine. Doar iubind o altă persoană nu-ţi salvezi sufletul, desigur, dar e un început.

Reverendul îşi umplu gura cu drob şi ceapă, apoi îşi execută trucul cu ţigara şi chibriturile.

— Cum reuşeşti să faci asta?

— Ei, ei; magicianul nu are voie să-şi dezvăluie secretele. Dar îţi voi spune. Ţin ţigările şi chibriturile în mânecă. Le scot şi le pun înapoi la loc. E un truc foarte simplu, de fapt.

— Nu prea cred. Până şi cel mai simplu magician de stradă are un mod neobişnuit de a-şi mişca mâinile, o anumită graţie ascunsă; şi, sincer, tu nu ai graţie.

— Unde baţi?

— Dă-mi voie mai întâi să nu fiu de acord şi să vorbesc despre anumite fenomene la care am fost recent martor. Primul a fost un fetus cu cap de om şi corp de crocodil era mort, din fericire.

— Îl ştiu, zise reverendul. Arătarea asta se află în camera cu orori a doctoriţei.

Feni veni cu ceainicul de argint şi bolul lustruit. Gwynn îşi execută obişnuitul ritual cu clondirul de agat şi sorbi.

— Al doilea fenomen priveşte trei bărbaţi, fiecare ucis de-o lamă grea mânuită cu mare forţă. La toate cele trei cadavre, rănile au fost umplute cu inexplicabile flori mici şi verzi, care se văd de asemenea sub pielea din jurul rănilor. Poate că n-ar fi imposibil să fie vârâte acolo, folosind substanţe chimice pentru a ridica pielea; dar pielea nu arăta semne că ar fi fost ridicată sau afectată în vreun altfel.

Pomeni apoi de aşternuturile de pat ale bărbatului puternic.

Când termină povestea, reverendul scoase un suspin trist.

— Fiul meu, fiul meu. Încep să disper.

— Nu e timp pentru asta, spuse Gwynn, făcând un gest de iritare cu furculiţa. Cred că tovarăşii mei au fost ucişi de o fantomă. A lovit la întâmplare şi n-a mai lovit de atunci, dar mă tem c-o va face.

Reverendul clătină din cap la aceasta şi mai scoase un suspin.

— Fantomele devin tot mai mult o pacoste comună. Totul se datorează felului nepăsător în care-i tratăm pe morţi. Dar dacă-mi ceri să fac o exorcizare, n-o voi face. Orice ţi s-ar întâmpla ca urmare a ultimelor tale păcate, o meriţi. Nu voi încerca să te salvez. Voi găsi pe altcineva şi-o voi lua de la capăt.

Gwynn scutură viguros din cap.

— Nu voiam să-ţi cer ajutorul. Mai e şi altceva, dar ţi-am spus tot ce voiam să-ţi spun. E destul dacă spun că anumite reguli par să se fi schimbat. Încerc să înţeleg schimbările astea. Nu te-ai arătat deloc surprins de existenţa unui vlăstar dintre o femeie şi un crocodil; şi, evident, fantomele nu sunt ceva ieşit din comun pentru tine. Dar pentru mine, lucrurile astea nu sunt obişnuite.

— Fiul meu, sigur că nu sunt obişnuite. Dar explicaţia e cât se poate de simplă. Cum am spus înainte, fantomele sunt rezultatul neglijenţei oamenilor; sunt asemenea gunoaielor de pe străzi. Cât despre monştri și toate lucrurile ce încalcă legile naturii, sunt lucrarea Domnului. Prin minuni, duhul sfânt îşi manifestă puterea întru folosul celor orbi.

— Exact felul de bazaconii pe care mă aşteptam să le debitezi, spuse Gwynn cu un rânjet plictisit, dar dispreţul său nu era chiar atât de sincer.

Era uşor, comod, să discute cu reverendul, să acopere aceleaşi subiecte vechi.

— Cine vorbeşte bazaconii, fiul meu? Încep să cred că eşti malefic într-un fel incorigibil şi mă tem că mi-am pierdut timpul cu tine.

— Chiar aşa? Ciudat, când eu mă temeam că nu l-ai pierdut.

Reverendul încercă să ridice nepăsător din umeri, dar ochii îi trădară un val de speranţă.

— Am o bănuială, spuse Gwynn, că ceea ce faci tu cu ţigările alea este o altă încălcare a legilor naturii. Dacă te-aş căuta în haină, aş descoperi mânecile goale, nu-i aşa?

Gwynn avea de gând să adune toate informaţiile posibile. Îşi spuse în sinea sa, cu umor negru, că într-o lume unde totul se putea întâmpla, un zeu putea exista – iar asta nu făcea decât să-i sporească problemele.

Reverendul îi aruncă o privire lungă.

— Era cât pe ce să te abandonez, spuse el într-un sfârşit. Poate că nu sunt sortit pentru asta. Prea bine. Ai riscat să pari nebun; ăsta poate fi un semn al progresului.

Se ridică din scaun.

— Vino afară.

Gwynn îl urmă pe reverend afară din Bistroul lui Feni, în aleea din spate.

Ploaia intrase într-un alt moment de acalmie. În locul ei venise o căldură jilavă solidă. Aleea era udă, rigolele pline cu apă băltită, în vreme ce pe cer, norii musonici transpirau şi atârnau în mase galbene, plutind deasupra etajelor superioare ale clădirilor de pe alee ca nişte pliuri de piele grasă. Când Gwynn şi reverendul păşiră afară, un fulger purpuriu spintecă norii.

Pentru o clipă, aerul fu răcit de-o briză după care căldura o absorbi la fel repede cum un uriaş bea un degetar de apă.

Un alt trident de fulgere scăpără, urmat de bubuitura de mortieră a tunetului. Uitându-se în sus la norii supurânzi, Gwynn fu lovit de un dor după cerul negru, stele, planete, lună.

— Prea bine, spuse reverendul, eşti atent?

Faţa lui lăsată semăna cu a unui buldog sperând să i se dea un os.

— Ca privind prin gaură de cheie, părinte. Reverendul scoase din aer o ţigară. Scoase şi un chibrit.

— Ai văzut de unde au venit?

— Nu.

— Prea bine.

Reverendul îşi dădu jos jacheta. Îi arătă lui Gwynn că nu avea nimic în mâneci. Îi dădu jacheta lui Gwynn s-o cerceteze. Gwynn făcu asta, nu găsi nimic, i-o dădu înapoi. Reverendul îşi sumese mânecile şi îşi arătă braţele goale.

— Să mă dezbrac până la piele? se oferi el.

Gwynn ridică din umeri.

— E un oraş liber, părinte.

Reverendul îşi aprinse ţigara. Suflă inele de fum. Inel după inel, fumul formă faţa unei femei care se păstră preţ de câteva momente, până ce vaporii din aer îl absorbiră încet. Reverendul suflă iar, făcând o navă din fum călătorind pe o mare de fum,

un tâlhar la drumul mare de fum atârnând de-un copac de fum, un băiat de fum prinzând un peşte de fum.

Urmă o tăcere foarte lungă. În cele din urmă, Gwynn spuse:

— Bine, văd.

— Dar nu vezi lumina, nu?

Gwynn scoase un oftat profund.

— Asta ai putut face dintotdeauna sau e un talent dobândit de curând?

— Unele lucruri, spuse reverendul, sunt intime. Se află între om şi Dumnezeu.

Îşi îmbrăcă jacheta.

— Nu ţi-ai schimbat punctul de vedere; e evident lucrul ăsta.

— Aş prefera să cred că ai făcut-o prin forţe proprii, spuse Gwynn.

— Ei bine, deoarece nimic natural şi nenatural nu te-a convins de existenţa lui Dumnezeu, nu aveam de ce să mă aştept ca scurtul meu spectacol de amuzament s-o facă. Vrei să-ţi râzi de mine aici afară sau vrei să mergem înăuntru?

Gwynn scutură din cap.

— Întrucât găsesc că lumea devine din ce în ce mai ridicolă, par să-mi pierd capacitatea de a o privi cu un ochi ridiculizant.

— Ni se răceşte cina, spuse reverendul.

Gwynn se întrebă ce pierduse de fapt reverendul.

Făcu un pas în spate şi se uită în depărtare pe alee.

— Nu există un răspuns, nu-i aşa? Până acum, poate că într-adevăr ai executat trucuri; iar acum ai – cum să le spun? – puteri oculte. Dar, chiar dacă mi-ai explica totul, nu te-aş putea crede, căci ştiu că suferi de boala închipuirii.

Scutură din nou din cap şi spuse:

— Sunt prea obosit. Voi merge acasă.

Se îndepărtă, cizmele sale călcând în bălţile de pe jos.

Când silueta lui Gwynn dispăru din vedere, reverendul ridică privirea spre cer.

— Îmi pare rău, dar ştii că asta e tot ce pot face-n ultima vreme, spuse cu voce tare. Îi lipseşte sensibilitatea; nu voi risca să spun dacă acelora dintre noi care suferă le lipseşte recunoştinţa. Presupun că ştii răspunsul.

Reverendul, faţă în faţă cu norii, nu simţi niciun pic din aversiunea lui Gwynn faţă de ei. Putea simţi cel mult ceva

dincolo de ei, împiedicat doar de materie. Ar fi fost mai rău să se uite la un cer senin şi să nu vadă nimic.

Doar noaptea următoare îşi găsi Gwynn curajul să meargă la casa de pe Scara Cocorului.

În faţa uşii lui Beth se simţea un miros puternic; nu mirosul sălbatic, viu, de trandafiri şi sânge, ci duhoarea obişnuită de crematoriu. Plăcuţa cu numele de lângă uşă anunţa acum: „BETHIZE CONSTANZIN, TEURG”.

Din cealaltă parte a uşii se auzeau zgomote şi vocile înfundate ale mai multor oameni. Cu mâna dreaptă pe armă, Gwynn ciocăni.

I se răspunse repede la uşă; Beth fu cea care răspunse.

Sfârşeala îi dispăruse din trăsături şi îşi recăpătase fosta forţă fermecătoare. Era costumată în rochia lungă, verde cu auriu, curgătoare, care era cea mai bună rochie de seară a ei. Avea părul complicat coafat, cu piepteni împodobiţi şi cu agrafe scânteind în buclele-i roşcate.

— Domnul meu întunecat, spuse ea cu un zâmbet leneş şi îl îmbrăţişă.

De aproape, parfumul ei domina izul de stârv.

Gwynn o strânse tare.

— Beth.

Ea păşi în spate.

— Şi vrei să fi, zise ea, moartea sau diavolul?

El spuse:

— Răspunsul meu nu s-a schimbat.

Ea îşi petrecu braţul prin spatele lui şi-l conduse înăuntru.

— Vino vârcolacul meu de cimitir şi aruncă o privire, șopti ea.

În atelier – căldura din încăpere era groasă ca ceara de lumânare, duhoarea amintind de Micul Iad – se aflau monştri, stând ghemuiţi şi aşezaţi pe spate. Aceştia erau sursa îmbâcsirii, căci erau cu toţii alcătuiţi din părţi de leşuri, garnisiţi cu elemente de materie vegetală şi neorganică – orhidee, rodii, piese de maşină, cioburi de sticlă.

Aveau multe capete – de maimuţe, de porci, de cai, chiar al unui tigru – şi multe membre. În jurul lor se învârteau siluete îmbrăcate în zdrenţe, cosând şi legând şi lipind. Gwynn îi

recunoscu pe aceşti muncitori ca fiind cerşetori de seama celor care, cu luni în urmă, se grăbiseră să culeagă rămăşiţele nenorocosului codoş şi-ale Fantomelor sale Însângerate.

Încăperea părea să-şi fi mărit dimensiunile pentru a-i încăpea pe toţi. Şi timpul, îşi spuse Gwynn, suferise o modificare; părea imposibil ca Beth să fi putut aduna toate materialele, darămite să confecţioneze statuile, chiar şi cu ajutorul acelor asistenţi siniştri, de când o văzuse el ultima oară.

Dacă acestea erau himerele imaginaţiei lui Beth, luate de pe hârtie şi desfăşurate în trei dimensiuni, nu emanau nici bucuria zgomotoasă a primei generaţii, nici cruzimea celei de-a doua; nu erau animaţi de absolut niciun sentiment. Totuşi, chiar dacă erau neterminate şi îngrămădite laolaltă în atelier ca vitele într-un ţarc, figurile aveau o prezenţă pe care Gwynn n-o putea nega o prezenţă ce depăşea agresiunea vizuală şi olfactivă. Era ca şi când, îşi spuse el, trupurile titanilor primordiali ar fi fost excavate din pământ sau târâte afară din ocean, cu tot cu fragmentele epocilor din urmă pe care gravitaţia şi pământul mişcător le vârâseră în ei. Chiar dacă erau atât de noi şi chiar dacă materia din care erau compuşi le garanta vieţi scurte, fiecare brută bizară era, prin cine ştie ce truc, încărcată cu puterea vechimii înseşi.

Gwynn se simţi micşorat, depăşit, un epigon, învins.

— Putem forţa un lucru să existe inventându-i reflecţia, spuse Beth. Acum, uite o ghicitoare pentru tine: dacă o oglindă reflectă materia, ce reflectă materia?

— Ce importanţă are? încercă Gwynn să glumească.

Stând în spatele lui, Beth îl prinse de umeri.

— Toată substanţa e străveche. Tu şi eu, formele noastre corporale, aceste cadavre, toate au început odată cu universul. Cel mai îndepărtat trecut sălăşluieşte, chiar dacă amestecat şi reformat, în prezent. Substanţa vie, carnea – acest muşchi barbar, osul şi părul –, este mijlocul nostru de transformare cel mai accesibil şi puternic. Am învăţat asta de la tine, sluga mea de negustor de sclavi, asasinul meu.

— Astea nu-s lucruri inteligente, murmură el. Impuritatea lor mă atrage; prostia lor, nu.

— Ei sunt Stăpânii Dezordinii, spuse ea lipindu-se de el, vocea ei fremătând lângă gâtul său precum aripile unei viespi,

şi adăugă: aceştia, ceilalţi, sunt experţi, cunoscători, care au spus că ştiu de lucrarea mea şi şi-au oferit serviciile. Au tradiţii îndelungate.

Gwynn o auzi nedesluşit. După ce-şi rostise părerea, simţea acum toţi ochii aceia morţi din toate acele cranii de bestie holbându-se înnebuniţi la el. Transpiraţia îi şiroi pe faţă, iar gura i se uscă. Încercă să spună că somnul raţiunii naşte monştri, însă vocea sa rosti în schimb:

— Patul meu e-un cuib de urechelniţe.

Totul în faţa sa pâlpâia în căldură. Formele se topeau, se solidificau, se topeau din nou.

Cel mai apropiat monstru, o ampshisbaenă[1] cu capete de babuin şi asin, cusute de un corp de bizon femelă, păru să-şi mişte gurile:

— Nu tânjeşti după duhoarea realităţii? spuse babuinul. În adâncul bănuitor şi rece al fiinţei tale? zise asinul.

Dintr-odată, Gwynn se simţi electrizat de însuşi faptul modernităţii sale. El era singurul care nu părea să se distreze; iar asta, simţi el, nu era deloc bine. Adunându-şi forţele, îndepărtă mâinile lui Beth şi zâmbi cu cruzime.

— Îţi arăt eu duhoarea realităţii, spuse el şi scoase sabia Gol'achab din teacă.

Cu o mişcare iute, reteză capul babuinului.

Căpăţâna asinului începu să plângă.

Unul dintre cerşetori se apropie şchiopătând şi luă de jos capul retezat. Luând un ac de os de undeva din zdrenţele sale, aşeză căpăţâna la locul ei şi începu să coasă pielea.

Beth îl apucă pe Gwynn de braţ.

— De ce ai făcut asta? ceru ea să ştie.

— M-a provocat, doamnă, răspunse el cu nepăsare.

— Sunt doar nişte *copii,* spuse ea.

Gwynn îşi lăsă capul pe spate şi râse. O veselie extremă îi alungă dispoziţia ursuză, era fermecat, toate neplăcerile îl părăsiră. Continuă să râdă, iar cerşetorii îşi târşâiră picioarele spre el, îl dezarmară, apoi, cu degete nesigure dar blânde, îl dezbrăcară de haine. Era fericit să fie gol în căldura aceea; dar unul dintre cerşetori ridică un sac de pe podea şi-l deschise şi

[1] În mitologia greacă, şarpe cu cap la ambele părţi ale corpului (n. tr.).

scoase un şorţ de măcelar din piele neagră tare şi-o bucată lungă de pânză neagră. Creatura îi legă şorţul în jurul gâtului şi-al brâului, în vreme ce o alta îi prinse pânza la ochi. Veni un al treilea şi-i aşeză pe umeri o mantie din găitan negru ce mirosea a bere şi a usturoi. Reuşi să-şi potolească râsul şi să-şi recapete cât de cât suflarea, iar ei îl conduseră în dormitor.

Mirosul de mosc al sfinxului îi inundă nările, iar picioarele goale îi înotară printre hârtii; era ca într-unul dintre acele insultătoare portrete ale sale.

Luptându-se iritat cu legăturile, reuşi să scape din acel costum împovărător. Clipi, căci încăperea era puternic luminată: douăzeci sau mai multe lămpi atârnau din tavan. Beth şedea pe marginea patului, goală cu excepţia podoabelor din păr, cu picioarele cochet ridicate.

Îşi întoarse capul într-o parte, expunând suprafaţa frumoasă şi musculoasă a gâtului.

El îngenunche pe pat, se lăsă pe spate şi-i trase corpul peste el. Se întrebă cum era posibil să-l fi deranjat vreodată odoarea ei; îi inspiră respiraţia, umplându-şi plămânii cu parfumul ei.

Cerşetorii rămaseră în cameră, lipiţi de pereţii dimprejur. Cu voci fine ca uleiul, începură să psalmodieze. Ascultând, el desluşi cuvintele:

Craniul e-o distilerie a crimei
Gâtul e-un jgheab de alamă
Inima e-o pasăre ce doarme pe-o aripă
Şira spinării e scara unui sabotor
Mâna dreaptă e-o umbră
Mâna stângă e-o rădăcină
Ochiul e-o eclipsă
Pântecele e-un cimitir
Fundul e-un sicriu drapat cu mătase
Pielea e-o zdreanţă ce-acoperă oasele

— Ce cântă acolo? chicoti Gwynn.

— Un cântec de dragoste, răspunse Beth.

— Ei, atunci, vulva-i un cazinou, spuse Gwynn indistinct, sărutând-o în acelaşi timp lacom acolo, a ta-i cu adevărat generoasă…

— Aşa-mi placi, spuse entuziasmată Beth, întinzând picioarele.

Cerşetorii psalmodiau:

Vine-un vas la nisipurile nopţii,
Vine îngemănarea haosului cu timpul,

psalmodiau cerşetorii. Pe Gwynn nu-l deranjau privirile lor. Cu această ocazie, înţelese el, căutarea distracţiei carnale era doar o parte dintr-un spectacol mai mare, mai complex, unul ce nu se putea încadra în spectrul pasiunilor umane. O muşcă, apoi o linse: trupul ei era cel mai desăvârşit şi mai delicios din lume; şi-n stăpânirea lui – înţelese el într-un mult aşteptat moment de iluminare – propriul său trup i se părea nevătămat, teafăr, sănătos; deveni o creatură fără niciun fel de trecut. Cercetând cu limba gura lui Beth, Gwynn sorbi, ca un animal ce bea apă de ploaie din muşchii unui copac, dorind să îndure orice consecinţe ar fi avut acest lucru.

Patru voci vorbiră deodată:

Pe voi, toate manechinele nobile, pe voi, bărbaţi şi femei cu trăsături aspre, ochi uluitori şi dinţi ca nişte cuţite, vă îmbrăţişez pe toţi. Iubiţi luna ceţoasă de toamnă, arborii templu vara, profilul unei elegante persoane iubite, zborul de seară al cocorilor, ploaia care cade în mare şi chiar pe unele dintre tovarăşele voastre fiinţe umane. Bravo vouă!

Mi s-a spus că voi fi dus la centrifugă şi la presă, căci doctorii sunt neobosiţi optimişti şi cred că prin măsuri eroice vor găsi ceva de valoare înăuntrul meu. O dată pe săptămână, agenţi nemiloşi îmi vor aduna lacrimile.

N-am dispreţuit niciodată casa memoriei, unde aşteaptă surprize precum un şir de ferestre ţuguiate ce reflectă marea, un pumn de piatră plin de licheni ce serveşte de consolă, o bătrână lată-n spate vârând mâna într-un coş de nuiele plin cu mere galbene, sunetul unui clopot zgomotos, cu glas gros.

Faima a fost câştigată în rigolele dimineţii, iar la prânz, dragostea s-a transformat într-un tigru.

Undeva există grădini în care păunii cântă ca privighetorile, undeva există caravane de iubiţi despărţiţi plecaţi la drum să se-ntâlnească; există focuri rubinii pe munţi îndepărtaţi şi comete albastre ce apar primăvara ca safirele pe cerul negru. Dacă nu aşa stau lucrurile, vino să ne întâlnim în curtea infamă şi vom planta un copac de spânzurătoare şi ne vom legăna ca nişte pendule triste, neatingându-ne niciodată.

Văzu o lumină în întunericul din faţa sa. Ilumina secretele cărnii ce se aflau înăuntrul lui Beth: hieroglife desenate pe pielea ei ca nişte tatuaje şi, încrustate printre aceste semne, fosilele unor creaturi mici, dispuse şi ele sub formă de hieroglife, sori, luni, stele încovoiate, spirale compartimentate.

Îl luase în gură şi adânca plăcere fierbea, fermenta, era la fel de ciudat ca tot restul lucrurilor. El simţea peste tot o presiune acaparatoare, de parcă s-ar fi aflat în gura unui uriaş ce scoate umori din adâncul fiinţei sale, rostogolindu-l uşor prin mierea porilor lui.

Apoi fosforul îi inflamă fiecare nerv şi-un fior orb cu roţi de foc îi străbătu tot corpul. Se aprinse, deveni fum; un nor de cenuşă încercă să acopere soarele; soarele se împotrivi şi-l arse din nou, rarefiindu-l într-o substanţă şi mai fină.

Când ajunse împreună cu iubita sa la un apogeu al extazului la fel de puternic şi de irezistibil ca moartea, îşi reveni. Când valurile de beatitudine se retraseră în sfârşit, căzu înapoi pe perne, încălzit la maximum, aproape insensibil, amorţit ca un lepros.

Cerşetorii ieşiră în coloană, retrăgându-se în atelier, murmurând între ei.

La fel ca în noaptea primei lor întâlniri, Beth spuse:

— Rămâi aici. Dormi.

Gwynn nu-şi putu împiedica ochii să nu se închidă.

Caiacul pluti pe canal în jos intrând în junglă.

Mintea ei visătoare atârnă un lanţ de luni pe cerul negru de deasupra colonadelor copacilor, împrejmuind barca cu o flotă de escortă de şerpi de apă ale căror capete străluceau ca nişte cărbuni aprinşi.

Era înfăşurată într-un veşmânt de mătase roşie ce-i stătea pe corp strâns ca o mănuşă, iar pe faţă purta o mască din sticlă rubinie. Însoţitorul ei, care stătea la vâsle, se pierdea în întunericul dimprejur, doar pliurile unui costum negru de bal mascat şi borurile largi ale unei pălării negre ieşind în evidenţă.

În vreme ce el vâslea, ea vorbea.

— Fetiţa asta, când era mică, avea o minge galbenă de fetru cu care să se joace la grădiniţă când musonul o ţinea înăuntru. Când era foarte mică, îi plăcea mult mingea fiindcă era sclipitoare şi săltăreaţă, caldă şi uşoară. Dar a venit o zi în care i-a plăcut de ea fiindcă o putea transforma într-un soare. Purtând-o cu ea prin cameră, cu înflăcărare, făcea orele zilei să treacă şi punând-o la odihnă într-un loc ascuns, într-un cufăr, făcea să vină noaptea. Zilele şi nopţile pe care le făcea în felul ăsta erau mai reale decât zilele şi nopţile de afară, unde-i era interzis să meargă. În ziua aceea, când mingea a devenit soarele, ea şi-a început călătoria. Astă-noapte, se apropie de destinul ei. Roza Jerpelita se va duce la Gala Misterelor; va pune capăt trecerii prin vis şi va ajunge la locul deschis unde toate visele sunt reale, universul pe care şi l-a construit cu mult timp în urmă.

Vâslaşul ei nu spuse nimic, ci continuă să facă barca să înainteze pe ape.

Ajunseră la o răspântie, unde un alt canal se intersecta cu al lor.

— La stânga, spuse ea.

— A ta sau a mea, doamnă? întrebă el.

— A ta, îl lămuri ea.

El vâsli şi barca dădu colţul. Intersecţia era începutul unui labirint de rute navale zigzagate, prin care ea îi ghidă, pe lângă ochii bestiilor mari, pe lângă torţe pâlpâitoare, pe lângă ziduri de piatră şi cărămidă năruite care pătrundeau în apă, pe lângă o sumedenie de orhidee şi nori şi polen.

Încet, cerul se lumină. Lunile rămaseră, dar îşi cedară luminiscenţa, în vreme ce jungla făcu loc unei păduri mai puţin dese de ferigi şi palmieri zvelţi.

Pe măsură ce lumea se lumină, însoţitorul ei deveni oarecum mai întunecat.

În cele din urmă, trase barca spre mal şi lăsă vâslele jos, căci ajunseră la marginea unei faleze. Se ridică şi rămase în picioare cât ea coborî pe pământ. Faleza era destul de înaltă încât ea să poată vedea doar cerul dincolo de marginea ei, dar auzi murmur de ape întinse şi astfel ştiu că jos se afla oceanul.

— Vrei să vii cu mine sus şi să priveşti răsăritul? spuse ea.

El păşi afară din barcă şi veni lângă ea.

Trecură pe lângă ultimii palmieri şi ajunseră pe muchia falezei. Oceanul se întindea cât vedeai cu ochii. Nesfârşit, distrugător şi dătător de viaţă, ieşind din noapte, respingând teroarea, adâncul chemându-se pe sine însuşi. Lumina se aduna la orizont.

— Nu pot rămâne decât un moment, spuse el.

Ea nu se uită la el, ştiind că nu va vedea nimic.

Ea spuse:

— Suntem foarte aproape acum.

Iar vocea oceanului şopti:

— Acum, şi acum, şi acum, şi acum…

Îl auzi pe cel de lângă ea spunând pe-o voce blândă şi goală:

— Am iubit tot ce am găsit în tine şi mi-am dorit tot ce n-am putut găsi.

Apoi ea auzi un suspin şi soarele răsări şi umbra de lângă ea căzu la pământ unde se întinse în spatele ei, un semn negru, lung, singur.

Gwynn se trezi târziu în noapte, cu gâtul uscat ca iasca. Beth dormea adânc. Toate lămpile se stinseseră, draperiile erau trase şi Gwynn nu-i putea vedea faţa. Se ridică în linişte din pat şi se duse în atelier.

Cerşetorii picoteau toţi pe podea. Gwynn studie himerele la lumina galbenă, nocturnă. Încercă să vadă doar idoli urât mirositori, lucruri burleşti create de nebunie, dar ochii refuzară s-o facă. De parcă i-ar fi fost afectată percepţia – fie îmbunătăţită, fie slăbită, nu avea cum să-şi dea seama – văzu

teofanii descoperite, forme inteligente neconstrânse de moarte şi infinit superioare omului.

Încercă să-şi imagineze zborul creaţiei care-i adusese la viaţă, dar nu putu. Aşteptă ca arătarea asin-babuin – acum reparată – sau ca oricare dintre ei să vorbească. Dar n-o făcură. Şi nici n-o puteau face, îi trecu prin gând, cât timp creatoarea lor dormea.

Îşi aminti povestea lui Beth despre demonul din cutie şi se întrebă dacă ar fi fost să-i accepte fără rezerve invitaţia – dacă ar mai fi rămas, dacă ar mai fi dormit – în ce fel de lume s-ar trezi. Ar fi venit, se întrebă, o zi în care propria sa conştiinţă va depinde de a ei?

Se duse la fereastra de formă trapezoidală şi rămase acolo pentru multă vreme, gândindu-se la cei morţi şi întrebându-se unde se aflau.

În cele din urmă, neavând cum să-şi stăvilească dorinţele, cedă naturii sale.

20

Norii se împrăştiară, lăsând să cadă cele mai grele ploi din anotimp. Clădirile de pe malul râului ce nu aveau fundaţii înălţate fură inundate şi-un număr dintre cele mai precare căzură în râu şi fură purtate de apă.

Dar nimic nu putu opri înaintarea lucrurilor. Gwynn trebuia să meargă să se întâlnească cu Jasper cel Precis pentru a duce nişte arme la Colonel. Se trezi târziu şi zăbovi cu bună ştiinţă la micul-dejun într-un birt din Parada Vârtejului. Avea o foame de lup, aşa că se tratā cu ouă prăjite, plăcintă de ţipar şi clătite cu mango şi frişcă. Cât mâncă, citi *Corul Zorilor* de la un capăt la altul. Nu se pomenea niciunde de Ulm sau de Evantaiul de Corn, lucru neobişnuit. Articolul principal era despre un crocodil care-şi găsise culcuş în camera de baie din vila de pe deal a unei familii din înalta societate. Paginile de modă anunţau o invenţie, o mătase chimică, cu numele melodios de *cuprammonium xephron.* Împrumutând un creion de la o chelnăriţă, Gwynn încercă să rezolve rebusul criptic de la

pagina cu jocuri şi-l completă pe jumătate. Se descurcase bine pentru un străin, îşi spuse el.

După acea masă prelungită, merse călare la debarcader unde erau acostate bărcile cu motor ale Societăţii Evantaiul de Corn. Jasper şi Spindrel îl aşteptau. Gwynn îi purtă sub un soare ce era un vârtej palid printre norii de ploaie, care umpleau tot văzduhul, acoperind oraşul şi râul cu o ceată albă deasă. Celelalte bărci erau vizibile doar datorită felinarelor şi vălătucilor de fum negru ce le ieşeau pe coş, iar navigarea ar fi fost imposibilă dacă traficul n-ar fi fost mult redus de vremea rea.

În barcă, căldura era atât de apăsătoare, încât cei trei bărbaţi se dezbrăcară la bustul gol, iar Tarfid, în infernul camerei motoarelor, lucra în pantaloni scurţi. Gwynn îşi aprinse o ţigară, din obişnuinţă, dar era prea cald să fumeze şi-o lăsă să ardă singură.

Îşi simţea mintea aiurea, alături de sentimentul că este oaspete la o petrecere de la care pleacă tot mai mulţi oameni. Pierdut în gânduri care se bifurcau şi se intersectau ca urmele unor exploratori orbi, aproape că rată debarcaderul de la Majestic. Lămpile de ceaţă de-o parte şi de cealaltă a lui nu erau aprinse. Gwynn înjură, opri motorul şi acţiona sirena, care scoase un sunet prelung şi mânios. Râul era umflat aproape până la nivelul pontonului. Spindrel îi legă la mal, în vreme ce Gwynn şi Jasper îşi îmbrăcară înapoi hainele pe care le dăduseră jos. Lăsându-i lui Spindrel instrucţiuni să sune sirena dacă ar fi apărut vreo problemă, păşiră pe debarcader şi porniră pe drumul ce străbătea peluza.

Pe când se apropiau de hotel, Jasper îşi plimbă limba peste dinţii săi baroci.

— Aerul ăsta… – murmură el.

Gwynn pufni şi-l simţi: izul nu tocmai necunoscut a ceva mort plutea în ceaţă.

Se întrebă ce avea să fie de data aceasta.

La hotel, era o acalmie stranie. Cu toate că se vedeau lumini la parter şi la unele dintre ferestrele de la etaj, nu era nici urmă de portar sau paznici sub verandă, nu se auzea nicio notă muzicală dinăuntru.

Gwynn şi Jasper păşiră pe verandă şi se duseră la uşă. Gwynn îşi apropie un ochi de unul dintre panourile de sticlă din lateral şi, uitându-se înăuntru, îşi scoase pistolul. Putea distinge silueta întunecată a biroului de recepţie din holul principal, dar nu se vedea obişnuita agitaţie a personalului şi vizitatorilor. Scutură din cap spre Jasper, care se înarmase şi el. Împreună se duseră în spatele hotelului. Acolo era la fel de linişte ca şi-n faţă.

Gwynn stătea mai aproape de uşă.

— După tine, spuse Jasper.

— Mulţumesc, dragul meu, murmură Gwynn.

Împinse uşa în lături şi se furişă în spate lângă zid, pregătit să tragă şi să fugă. Nu se întâmplă nimic. Când se păru că nu avea să vină niciun atac, se mişcă încet pe după uşă şi se uită pe coridorul din spate.

Motivul tăcerii, al duhorii şi al absenţei personalului se holba de pe podea cu ochi nemişcaţi. Candelabrul arunca lumină peste cadavrele a doisprezece paznici, îngrijitori şi bărbaţi în uniformele organizaţiei colonelului Strălucire. Majoritatea fuseseră împuşcaţi, doi spintecaţi şi omorâţi în bătaie.

Gwynn şi Jasper se uitară unul la celălalt. În linişte, făcură un tur şi cercetară încăperile de la parter. În salon şi în sala de mese se aflau alte cadavre deposedate de obiectele de valoare şi de arme. Unora le lipsea parţial sau în întregime îmbrăcămintea. Unii oaspeţi civili zăceau printre oamenii morţi ai colonelului, dar nu foarte mulţi. Puţini oameni călătoreau în timpul musonului, bărcile de agrement nici nu porneau pe ape, iar Gwynn recunoscu în mare parte dintre civili rezidenţii permanenţi ai hotelului.

O cercetare a bucătăriei scoase la iveală douăzeci sau mai mulţi membri ai personalului de îngrijire morţi şi un cadavru ciudat: un bărbat aproape gol, mort ca şi ceilalţi, cu un satâr înfipt în faţă. Braţele lui purtau cicatricele geometrice ritualice ale unui soldat ikoi.

Gwynn împunse cu cizma ikoiul mort.

— Uite cum apar viermii…

— Un vierme, dar unde-s ceilalţi? murmură Jasper. Dacă el e singurul care a avut noroc, e greu de crezut că ceilalţi ar fi lăsat aici cadavrul.

— O scăpare din neglijenţă?
— Sau ar putea fi o capcană. Membrii tribului Siba ar fi putut face asta.
Jasper trase aer printre dinţi.
Coborâră apoi şi cercetară pivniţa. Uşa scărilor era deschisă şi-acolo jos se aflau alte cadavre, dar niciunul dintre ele nu mai era lusan.
Jasper îşi şterse fruntea.
— Mai avem de văzut barul, spuse el. Ai chef de-un pahar sau mai multe?
— Fără doar şi poate, spuse Gwynn, hai să facem o haltă.
Urcară înapoi scările, îndreptându-se spre salonul de la parter. Barul de acolo avea uşi duble din lemn negru cu panouri din sticlă verde mată, promiţând un rai al bărbaţilor departe de albul şi cristalul din restul hotelului.
Jasper cel Precis dădu uşile în lături.
Făcu un pas în spate.
— Dumnezeule… – spuse el dintr-o suflare.
Gwynn rămase nemişcat în prag.
— Cuiva, o să-i apară.
Oricine ar fi făcut masacrul, Gwynn recunoscu fără reţineri că depusese un efort considerabil. Cei patruzeci sau cincizeci de morţi, în mare parte oamenii colonelului, alături de două chelnăriţe, câţiva paznici şi nişte muzicanţi, erau aşezaţi pe podea formând un desen asimetric, dar cât se poate de evident voit, linear, de acelaşi fel ca şi tatuajele ikoiului mort. Mesele din bar fuseseră date toate în lături şi stivuite frumos lângă pereţi pentru a face loc mulţimii de cadavre.
În mijlocul desenului, trei lămpi înalte stăteau ceremonios, alcătuind vârfurile unui triunghi. Abajururile le fuseseră luate şi-n locul lor erau îndesate capetele colonelului Strălucire, caporalului Lipeală şi al unui alt bărbat pe care Gwynn îl mai văzuse de vreo doua ori şi-l recunoscu ca fiind neguţătorul care condusese cealaltă jumătate a revoltei Evantaiului de Corn. Oricare ar fi fost stadiul la care ajunsese acum războiul lusanilor, spărgătorii de porţi nu mai erau în mod clar bine primiţi.
Jasper se duse lângă capul colonelului şi-l scoase din ţeapă. Îi aruncă o privire dezgustată, apoi îl aruncă în cealaltă parte a

încăperii. Acesta ricoşă în perete şi se rostogoli până lângă bar, unde se opri.

Jasper rămase în mijlocul încăperii şi se uită la Gwynn.

— Se pare că s-a terminat, spuse el.

Gwynn trebui să fie de acord cu el. Dacă şi când avea să-şi revină, Ulm putea repune pe picioare afacerea Evantaiului de Corn, dar urma să-i ia timp şi nu avea să mai poată plăti salariile oamenilor ca ei.

Jasper se duse la bar și-și turnă de băut. Gwynn făcu la fel.

— Pentru prietenii absenţi, zise el.

— Prietenii absenţi, repetă Jasper, atingând paharul său de a-l lui Gwynn.

După o jumătate de sticlă de coniac, se aventurară sus la primul etaj. Pe scări şi în camere găsiră alţi morţi dar niciun alt aranjament artistic şi niciun alt lusan. Părerea lui Gwynn era mai departe că-şi luaseră morţii cu ei, dar recunoştea că orice era posibil – şi, în orice caz, nu-i păsa prea mult.

Găsiră apartamentul colonelului Strălucire răvăşit cum scrie la carte, fără ca aproape nimic din el să fi rămas intact. Tabloul cu cavalerul şi femeia zăcea la Podea, făcut fâşii. În peretele din spatele lui se afla o gaură pătrată, unde era evident că se aflase un seif. Pe masa de scris a colonelului mai erau câteva hârtii. Nu părea a avea vreo importanţă deosebită, dar Jasper le strânse. O verificare a celorlalte camere de la etaj şi a celei de deasupra nu scoase nimic altceva la iveală în afară de soldaţi şi oaspeţi măcelăriţi.

Plecară din Majestic pe uşa principală şi se întoarseră la barcă. Jasper îi dădu lui Spindrel veştile, iar Gwynn îndreptă ambarcaţiunea înapoi spre Ashamoil. La jumătatea drumului, ploaia se opri, dar Gwynn nu mări viteza. Ceilalţi doi nu se plânseră. Acum, nu aveau motiv să ajungă repede înapoi.

Asfinţitul arunca rugină în Skamander, crocodilii de seară adunându-se la cheiuri, când ei ajunseră în sfârşit la destinaţie. Striveşte-i-Sam nu primi veştile căzut pe gânduri. Când termină de ţipat, se afundă într-un scaun şi se văicări că nu ştia cum să-i spună de toate astea lui Ulm.

Gwynn se oferi s-o facă el. Ceilalţi trei se uitară la el pieziş.

— Oricum trebuie să merg acolo, spuse el, şi să mă asigur că buna noastră doctoriţă nu ne-a aruncat şeful în stradă.

Jasper cel Precis părea că e pe cale să spună ceva, dar n-o făcu.

Sam ridică din umeri.

— Mie-mi convine.

Când se întoarse să plece, Gwynn auzi vocea isterică a lui Spindrel:

— *Ce-o să ne facem?*

Surprinse şi răspunsul lui Jasper:

— O să ne luăm tălpăşiţa.

Raule roti gânditoare micul instrument pe degetele mâinii drepte, observându-i forma miniaturală, ridicol de elegantă. Apoi îşi concentră privirea la omul inconştient întins pe masa de operaţie.

— Îmi pare chiar foarte rău pentru fiul tău, spuse ea încet, aplecându-se aproape de faţa lui. N-am putut face nimic. Boala lui n-a avut nicio legătură cu rana. A fost un parazit, Viermele lui Margoyl; autopsia a confirmat lucrul ăsta. Ouăle se află de obicei în salivă unde stau într-o inactivitate sigură; dar dacă intră în sânge, scot pui, se-nmulţesc ca şobolanii şi atacă organele vitale. Este aproape întotdeauna fatală. Un simptom este că urina devine negricioasă, iar scaunul galben. Când mi-au fost anunţate aceste lucruri în cazul fiului tău, i-am spus ce i se întâmplase. Când şi-a dat seama că nu are şanse de supravieţuire, mi-a descris o faptă anume pe care o îndeplinea la ordinele tale. S-a tăiat la deget făcând lucrul acesta, a spus, dar tăietura era superficială şi abia dacă a băgat-o în seamă. Dar chiar şi o tăietură mică ar fi fost o mare cale de acces pentru vierme. Anticipat, trebuie, de asemenea, să-mi exprim regretul cu privire la banditii tăi. Ştiu că nu-şi făceau decât datoria, dar şi eu mi-o fac pe a mea. Chirurgie, aşa se cheamă; ocupaţia de-a elimina ţesuturi bolnave, maligne şi necrozate dintr-un organism. În cazul ăsta, tu eşti ţesutul.

Când îşi dăduse seama că Elei era pe moarte, fusese un lucru simplu să pregătească două seringi şi, cu ajutorul călugăriţei de serviciu, să le administreze repede celor două gărzi de corp. Doza de morfină din fiecare fusese suficient de puternică să doboare un cal. Avuseseră efectul scontat asupra lui Tack şi Pocnitoare. Ulm nu observase când adormiseră gemenii peste

cărţile de joc. Era prea ocupat să urmărească trecerea viselor colorate.

Din câte îşi putuse ea da seama, dragostea lui Ulm pentru fiul său fusese reală. Dar numai acest lucru cu greu ar fi putut s-o emoţioneze.

— Şi animalele încearcă să-şi protejeze plozii, nu-i așa? Atâta tot, rosti ea cu voce tare. Cât poate cântări dragostea unui părinte pentru copil în balanţa virtuţii? Doar dragostea faţă de cei străini nouă este cea care are o adevărată valoare, cu siguranţă.

Nu era nicio siguranţă, desigur. Știa bine că o conştiinţă adevărată nu putea fi înlocuită de conştiinţa lui fantomă. Dar, pe de altă parte, poate că avea importanţa ei şi capacitatea de a emite judecăţi morale fără intervenţia unei conştiinţe bazate pe terenul instabil al sentimentelor.

— Răul înfloreşte fiindcă oamenii buni nu sunt destul de buni, murmură ea. Şi, uneori, cei buni au zile rele.

— Mi s-a părut cam naiv să aibă încredere în tine.

Raule ridică privirea şi-l văzu pe Gwynn, care intrase în cameră pe tăcute. Nu-i spuse nimic.

— Am venit să mă asigur că eşti bine, zise el, întâlnindu-i privirea.

Îşi încrucişă braţele pe piept, îndepărtându-şi mâinile de arme.

— Dar e clar că încă-ţi mai poţi purta sigură de grijă.

Aruncă o privire spre Tack şi Pocnitoare, ale căror trupuri zăceau la podea.

— Mai sunt în viaţă?

— Pentru moment, zise ea. El, pe de altă parte…

Făcu un gest spre Ulm.

— E un om ignorant şi grobian, Gwynn. Nu e un stăpân demn.

— Ştiu cum este, spuse Gwynn. Cu toţii putem fi ignoranţi şi grobieni uneori. Oricum, s-a zis cu Evantaiul de Corn, dacă vrei să ştii. Dar, fără-ndoială, dispreţul tău e justificat. Fă ce pofteşti cu el.

— Mulţumesc pentru permisiune, spuse ea sarcastic.

El ridică din umeri.

— Poate c-ai vrea, de asemenea să ştii, spuse el, că nu mă vei mai vedea niciodată. Am pierdut din afecţiunea noastră în acest oraş. Chiar şi aşa, sper să ne despărţim în termeni buni.

Raule se gândi la asta şi se surprinse clătinând afirmativ din cap.

— Dacă nu mai suntem adversari, zise ea cu precauţie.

Întinse mâna – cea în care nu ţinea instrumentul. Îşi strânseră scurt mâinile. Ea nu zâmbi, ci doar spuse:

— Încearcă să nu dai de belele, pistolarule.

— La fel şi tu, doctore; după noaptea asta, cel puţin. Şi se despărţiră.

Când Raule rămase din nou singură, începu să lucreze. Nu-i luă mult. Odată ce termină, se spălă pe mâini, apoi se duse în birou, unde se aşeză şi scrise o scrisoare de demisie, alegându-şi cu grijă cuvintele. Sigilă scrisoarea într-un plic şi-o lăsă pe masa ei de scris. Apoi se duse în laborator şi aruncă o ultimă privire la colecţia ei de monştri. Se uită cu deosebită atenţie la copilul-crocodil. Fu cât pe ce să-l ia cu ea. Dar se hotărî că aparţinea Ashamoilului şi-l lăsă unde se afla.

Vreme de trei zile, Gwynn fu văzut în locuri familiare din oraş, nedumerind oamenii în săli de bal din suburbii şi bodegi din mansarde. Fu observat uitându-se frecvent peste umăr, de parcă s-ar fi temut că este urmărit. Petrecu mult timp curăţându-şi armele şi nu dormi.

Dar, într-un sfârşit, Gwynn îşi părăsi purgatoriul autoimpus şi se întoarse în mansarda lui Beth. Se temea că dăduse dovadă de nemernicie fugind; îşi imagină că nu-şi va putea găsi voinţa să plece fiindcă ea rămăsese, aşa că spera s-o găsească acolo şi s-o găsească schimbată: înapoi, îndrăznea el să viseze, la femeia alături de care petrecuse atât de multe nopţi şi zile fericite. Ploaia încă plana în aşteptare, iar aerul era o supă cenuşie, aproape irespirabilă, prin care calul negru al lui Gwynn galopa cu greu, cu gâtul îndoit şi cu aburi ieşindu-i din piele, ca o bestie ce trage o povară monumentală.

Ferestrele mansardei erau întunecate. În curte, Gwynn ridică privirea şi văzu că uşa din capul scărilor era puţin întredeschisă. Aruncă frâiele peste o cracă a mărului sălbatic şi

urcă scările câte două odată. Din spatele uşii nu se auzea niciun sunet. O împinse în lături.

Atelierul era gol.

Dispăruseră cerşetorii, dispăruseră toate obiectele de artă de pe pereţi, dispăruseră presele şi tuburile de metal şi celelalte dichisuri de rând. Dispăruseră şi himerele. Aerul mirosea doar a umezeală şi praf.

Dormitorul era la fel de gol, cu excepţia şemineului, care dădea pe dinafară de hârtie arsă. Gwynn ridică o bucată ce nu era complet înnegrită, pe care rămăsese puţin dintr-o imagine: patru vârfuri de degete, o creangă aplatizată, o linie de coastă. Moloz.

Fără niciun sunet, buzele lui formară numele ei.

Pe pat se afla o scrisoare. O citi şi o reciti:

Nemişcarea ta era nemişcarea unui moment de nesiguranţă întins peste ani. Tu erai doliul pentru lucrurile pierdute şi absente şi teama pierderii ce-avea să vie; ai întruchipat uneori o cruzime şi o istovire fascinante. Privirea ta avea puterea să mă transforme-n piatră; dar a mea avea puterea unei oglinzi. Ne despărţim, eu spre cer, tu spre suprafaţă.

Dedesubt era o schiţă executată în peniţă a sfinxului întins pe-un divan de piatră şi iederă. Faţa monstruoasei creaturi era întoarsă pe trei sferturi, cu privirea îndreptată spre ceva din afara imaginii. Expresia ei era fermecată, de parcă ar fi văzut ceva mai fascinant ca ea însăşi. Urmau alte cuvinte:

Îmi rămâne doar să-mi usuc aripile astea în noul aer şi să-i urez prietenului meu şarpele rămas bun, înainte să uit forma de vorbire pe care o înţelege el. Un vânt luminat de soare şuieră pe râu în sus. Sunt emoţionată ca o fată, eu, care n-am fost niciodată tânără şi-ntr-o clipă voi urca pe trapezul meu şi voi zbura spre cer şi spre ocean şi spre lumea largă de dincolo de ziduri. Îi voi lăsa însă o ghicitoare, la care să răspundă de va putea: unde a fost coconul meu?

Gwynn dădu fuga înapoi în atelier. Sticla fusese scoasă din fereastra trapezoidală. Vopseaua de pe pervaz era zgâriată,

aproape scrijelită, într-un fel ce era posibil să se fi datorat unor gheare.

Se aplecă până aproape de pervaz şi adulmecă, încercând să-i prindă urma mirosului, dar nu reuşi. Îşi blestemă în gând umanitatea, dorindu-şi simţurile unei fiare. Cu capul înclinat, se aplecă afară în aerul murdar.

Ceva era agăţat în reţeaua de plante târâtoare de pe zid. Era oul, cel pe care i-l dăduse el cu mult timp în urmă. Lumina soarelui îi albise vopseaua. Întinse mâna şi-l luă. Era ud, rece şi întrucâtva înmuiat.

Se gândi să-l spargă să vadă ce fel de creatură se afla înăuntru. Posibilităţile erau nelimitate, dar numai dacă nu spărgea coaja şi nu afla adevărul. Aşeză oul pe pervazul geamului.

— Doamnă, nu m-am înecat eu oare în tine până aproape de moarte? murmură el. Ţi-ai luat altă muză, vreo apariţie mai adaptabilă, mai schimbătoare? Să nu fiu eu decât un reziduu?

Căci mintea sa întreţinea o întruchipare ameţitoare: Beth luase o parte din el, poate cel mai bun lucru din el, lăsând în urmă acest sine mai puţin vrednic să se clatine între atacurile plictiselii şi-ale dorinţei şi inevitabil, să se dezintegreze.

Se prăbuşi peste pervaz, lacrimile izbucnindu-i din ochi. Şi-apoi…

Era jos, intrându-i cu forţa în privirea înceţoşată, plutind, vălurind într-un brusc zefir:

Un păr roşcat lung.

Capetele lui erau încâlcite în cârceii iederii cu puţin mai jos, vântul ameninţând să-l desprindă şi să-l poarte pe aripile lui.

Gwynn ieşi pe fereastră şi se aplecă periculos de departe, întinzând braţele. Dar nu reuşi să ajungă la păr; iar vântul îl cerea pentru el.

Vântul îl şi ridică, iar degetele lui Gwynn, în mănuşile lor împodobite, îl apucară şi-l aduseră înăuntru.

Părul atârna, legănându-se în respiraţia lui, o spirală evanescentă, o aspiraţie arzătoare, armonia tăcută a unui meteorit, un cifru fără rezolvare, un dansator impetuos.

Ce trebuia să facă oare cu el? Să-l strângă într-o şuviţă şi să-l scoată din când în când pentru a-l privi, aşa cum făcuse cu gravura?

Apoi – nu se putu abţine – îşi imagină că părul era îmbibat cu putere; că în firul flexibil zăcea însăşi esenţa lui Beth. Aşa că-l duse la gură, îl rostogoli între limbă şi dinţi şi-l înghiţi.

Măcar atât luă din ea cu el, scrisoarea, ca dovadă dacă avea să ajungă să se îndoiască vreodată că-i cunoscuse autorul.

Unchiul Vanbutchell era acasă şi răspunse la uşă cu o promptitudine neobişnuită. Avea pe el pijamaua şi jacheta de seară. La întrebarea lui Gwynn dacă mai avea nişte Mări ale Lunii, răspunse că pusese câteva deoparte şi plecă şi se întoarse cu un flacon pe care i-l dădu spunându-i că trei picături ar fi o doză potrivită.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, spuse el cu blândeţe.

Când Gwynn nu-l mai putea auzi, alchimistul adăugă:

— Ei bine, a fost cel puţin profitabil.

21

Reverendul plecă din Casa Galbenă. Savurând cu vinovăţie amintirea unei fete pe nume Onycha, care avea mijlocul prins într-un corset fin de alamă şi gâtul alungit cu cercuri de alamă, îşi croi drum spre Bistroul lui Feni. Mergea încet, cu haina şi vesta descheiate, însă tot pufăia şi gâfâia şi îşi simţea inima luptându-se să pună sângele în mişcare. Ajunse la Feni cu mare uşurare şi aproape că plonjă prin perdeaua portocalie de mărgele.

Înăuntru, reverendul îi aruncă o privire foarte surprinsă adversarului său. Gwynn ocupa o masă într-un colţ. Era aplecat în faţa unui ceainic, cu părul căzut peste chip. Nu păru să observe sosirea reverendului. Din câte-şi amintea reverendul, nu-l văzuse niciodată pe Gwynn la Feni altcândva decât atunci când aveau ei întâlnire de Croal.

Reverendul îi ceru lui Feni obişnuitul său Sac Negru.

— Adu toată sticla, zise el, aruncând ocheade spre Gwynn.

Feni ridică din umeri şi se conformă. După ce desfăcu sticla şi i-o dădu reverendului, clătină din cap în direcţia lui Gwynn.

— Prietenul tău e aici de-o bună bucată de vreme. E cam afumat.

— Păi, îi cam plac drogurile.

— Poate că ar fi bine să-l convingi să meargă acasă, reverendule, sugeră Feni. Dar la fel de bine aţi putea rămâne aici şi să beţi şi să vedeţi care dintre voi moare primul. Personal, pariez pe el, dar nu se ştie niciodată.

— Scuză-mă… moare?

— Ştii tu, trece în lumea drepţilor. Dă ortul popii. O sfecleşte, oferi Feni mai multe variante.

— De ce să moară vreunul dintre noi? întrebă reverendul cu interes.

Feni clătină din cap spre sora lui şi prietenele acesteia de la masa cea gălăgioasă.

— Cărţile surorii mele, care nu mint niciodată, arată că cineva îşi va trage ultima suflare în localul meu astă-noapte. Mă gândeam că acesta va fi prietenul tău, dar dacă tot ai venit, ai putea fi tu. Poate că te va chema Domnul la ceruri în noaptea asta, eh?

— Domnul mi-a uitat numele, Feni. Poate că tu vei fi cel care va muri, te-ai gândit la asta?

Reverendul lăsă banii pe bar, auzind pufnetul puternic al lui Feni când se întoarse cu spatele la el şi se duse cu sticla la masa unde stătea tolănit Gwynn. Acesta ridică încet capul, dezvăluind o neobişnuită stare de neîngrijire. Avea barba nerasă, părul nepieptănat, ochii speriaţi: albul lor căpătase un ton de fucsia, pupilele erau mult micşorate, lăsând irişii pali să plutească aproape goi, ca două meduze, în acea închisoare impură.

Zâmbi înfiorător.

— Stai jos, părinte, îl invită pe reverend, arătând placid spre scaunul din faţa sa. Stai.

— Ce s-a întâmplat, fiule? întrebă reverendul luând loc.

— Cerul. Luna. Preţul vieţii.

Gwynn tuşi.

— Scuză-mă că sunt atât de nespălat. E-o ocazie specială.

— Ce ocazie?

Gwynn luă un flacon de pe masă şi-l scutură generos peste ceai. Bău lacom din bol.

— Îmi reîncep viaţa de burlac. Beth a plecat. Sunt sortit nereuşitei.

Reverendul ridică sticla la nivelul bărbiei, apoi se trezi c-o lasă la loc jos. De data aceasta voia să rămână treaz. Simţi o anume compasiune pentru Gwynn; dar ceea ce simţea cel mai puternic era bucuria de a-şi vedea adversarul într-o stare atât de vulnerabilă. Reverendul socoti că avea acum de departe cele mai mari şanse – cele mai mari pe care le-ar putea avea vreodată – să-l atragă pe Gwynn pe calea credinţei. Imediat, cu o surescitare copleşitoare, începu să se roage:

O, Dumnezeu Suprem, năruie ce-a mai rămas din raţiunea acestui om.

Tu, a cărui dulceaţă este extaz, a cărui răsuflare este parfum şi tunet, intră acolo unde este durere, arată-te ca singurul sfârşit cuvenit al tuturor dorinţelor. Vino la acest suflet ce zace-n cortul său de legături sterpe, neştiind nimic despre tine. Apoi fi tu înflăcărat şi şovăielnic să nu loveşti cu a ta gură slobodă; loveşte iute să faci glorioasa şi blânda ta rană a binecuvântării; şi nu-l lăsa pe cel lovit să-şi recapete simţurile care l-au împins pe calea greşelilor!

Adresându-se astfel zeităţii sale absente, reverendul îşi aţinti ochii asupra lui Gwynn, încercând să desluşească dacă încercările sale aveau vreun efect.

Gwynn lăsă bolul cu ceai jos şi se îndreptă puţin în scaun. Apoi, foarte încet, îşi lăsă capul pe spate până ce ochii i se ridicară spre cer. Văzând acest semn, inima reverendului bubui violent. Neputând să se stăpânească, strigă:

— Ce vezi?

Gwynn se încruntă, străduindu-se parcă să vadă ceva mai clar. Reverendul aşteptă fără să răsufle.

În cele din urmă, Gwynn îşi aţinti ochii roşii înapoi la reverend.

— Nimic, declară el.

Faţa i se ridă într-o expresie de dezgust extrem şi lovi flaconul cu buricul unui deget.

— Credeam că treaba asta, spuse el, induce un delir mai intens. Dar în noaptea asta văd doar zidurile publice ale lumii, oricât de mult aş bea din ea. Încep să mă întreb dacă bătrânul

ăla afurisit nu mi-a vândut licoarea greşită. Din câte îmi pot da seama, ăsta-i pişat de maimuţă.

Dezamăgit profund, reverendul se afundă în scaun. Totuşi, nu avea de gând să renunţe. Cât Gwynn stătu apatic, el se concentra puternic asupra unui nou atac. Când fu pregătit, spuse:

— Prea bine, uită-te iar în sus.

— Ce rost are?

— Dacă nu încerci, nu vei şti niciodată.

Cu un aer de toleranţă aspră, Gwynn ridică iarăşi ochii.

De data aceasta, în aer, pentru vederea ochilor săi, plutea un chip de o frumuseţe răpitoare şi de o inteligenţă inumană. Acel chip era deopotrivă feminin şi masculin, matur şi tânăr, serios şi amuzat, întunecat de mister şi radiind un interes pasional, din care se putea simţi cumva că nimic nu era exclus. Buzele înţelepte şi mândre zâmbiră şi-n jos plană o aromă de tămâie şi cuişoare. În spaţiul de lângă chip apăru o mână, cu o piele dintr-o mie de bijuterii scăpărătoare, strângând un sceptru de aur. Mâna ridică sceptrul, apoi dădu să-l avânte în jos într-un arc graţios.

Gwynn se feri şi scoase un pistol.

— Hei! strigă Feni de la bar. Ce naiba faci?

Nu vedea spre ce ţintea Gwynn, căci reverendul făcuse apariţia vizibilă doar pentru ochii lui Gwynn.

Faţa, mâna şi sceptrul tremurară toate în aer şi dispărură.

— Scuze, murmură Gwynn, punând arma înapoi în toc.

— Da, păi, orice vei distruge, vei plăti, îl avertiză Feni.

Gwynn se aşeză la loc şi, preţ de câteva momente, se uită la reverend cu o circumspecţie ceţoasă. Acestuia i se tăiase răsuflarea.

— Nu ţi-ar fi făcut nimic, fiul meu!

— Acela, spuse Gwynn, a fost Dumnezeul tău, să-nţeleg?

Reverendul fu modest:

— O imitaţie cât se poate de nepotrivită a Singurei Frumuseţi, a Inaccesibilului.

— Mi-ar plăcea să am halucinaţiile tale. Totuşi, dacă aş vrea să urmăresc un spectacol cu păpuşi, m-aş duce la bâlci. Te rog cu bunătate să nu mai faci asta.

— Fiul meu…

— Las-o aşa, părinte, zise Gwynn obosit. Măcar în noaptea asta renunţă la încercările de-a mă distruge. Tu ar trebui să fi cel înţelegător.

— Motiv pentru care nu te voi abandona. Am greşit vrând înainte să fac asta. Am investit prea mult.

— Ei bine, îţi vei pierde investiţia, mă tem. Voi pleca din oraşul ăsta înainte de ora ce veghează răsăritul soarelui.

Gwynn ridică flaconul şi-l plimbă între degete.

— Am crezut că asta-mi va arăta unde ne-am dus. Dar visele, se pare, fac din noi nebuni şi oameni slabi şi ne coboară sub toţi escrocii. Ea e dincolo de toate orizonturile, iar eu sunt obligat să urmăresc spectacolul tău de bâlci. Fără ea, nu există farmec adevărat, ci doar o sâcâitoare curgere de fantome. Bănuiesc că trupul şi sufletul ei au fost unul şi acelaşi; eu îţi semăn mai mult ţie, din nefericire. Recunosc că-mi va fi dor de discuţiile noastre în contradictoriu, părinte. Majoritatea celor cu care un om ca mine are ocazia să-şi petreacă timpul pe drum nu sunt parteneri prea buni de discuţie.

— Atunci, voi veni cu tine, spuse reverendul cu fermitate.

— Nu.

— Te voi urma. Nu mă poţi opri.

— Dacă mă urmezi, te voi omorî cu prima ocazie.

— Nu te cred.

Când Gwynn îl măsură cu o privire imposibil de aspră, reverendul suspină.

— Fiindcă nu eşti în apele tale, îţi voi ierta lipsa de politeţe.

Reverendul transpira. Ar fi fost prea nedrept dacă Gwynn s-ar fi ridicat şi ar fi plecat, tocmai când era într-o stare ce l-ar fi putut face receptiv la graţia divină. În intimitatea minţii sale, compuse rugăciuni şi mai puternice. Între timp, cu voce tare continuă să ridice potul.

— Vin cu tine. Nu mă tem de tine. Voi fi tovarăşul tău de drum.

— Ce gând neplăcut!

— Voi fi prietenul tău.

— Oh, pe toţi sfinţii…

Reverendul arboră o privire rănită. Lăsă impresia c-ar fi îmbufnat, cu braţele împreunate pe piept, în vreme ce-n sinea sa îşi continuă rugăciunile.

După ce trecu o tăcere prelungă, Gwynn vorbi încet.

— Ştii, judecata convenţională pretinde acum că lumina dă naştere la umbre. Dar lucrurile stau altfel. Întunericul a fost primul şi este infinit mai bătrân şi mai durabil ca lumina. Lumina împrumută puţin spaţiu; apoi moare sau trece mai departe, iar întunericul există din nou de parcă n-ar fi fost deranjat niciodată. Dacă mergi pe Skamander în jos, departe de oraş, poţi vedea toate stelele; şi-n nopţile fără lună nu poţi vedea aproape nimic altceva, atât de goală devine lumea. Stelele par curajoase să continue să ardă în mijlocul unei indiferenţe atât de mari; dar şi ele sunt şmechere. Îşi atrag privirea de la ceea ce se află între ele – golurile, care sunt absolute. Absenţa este mai adevărată decât prezenţa, dacă adevărul este cel ce rezistă şi nu-şi schimbă niciodată natura. Probabil că stelele urăsc oraşul ăsta. Cât ne va mai lua până să găsim un mijloc prin care să citim horoscoapele cu ajutorul lămpilor cu gaz?

Gwynn îşi termină discursul pe un ton vehement. Apoi ochii i se încrucişară şi căzu pe-o parte de pe scaun.

Reverendul o văzu pe sora lui Feni schimbând priviri ştiutoare cu prietenele ei. Le aruncă o privire încruntată, apoi se aplecă la podea.

— Fiule?

Gwynn se ridica deja anevoie în picioare. Îşi găsi echilibrul şi merse clătinat spre uşa din spate, dar o ratǎ la câţiva metri şi încercă să deschidă o porţiune din zid. Grăbindu-se spre el, reverendul îl conduse la uşă şi roti clanţa. Gwynn trecu legănat prin ea, apoi se prăbuşi din nou. Rămase gâfâind în rigolă, un loc nu tocmai incomod, căci într-o clipă i se făcu rău la stomac. Vomită rămăşiţele focului: cenuşă udă şi praf de cărbune, apoi, în puseuri, sare, păcură, smoală şi-n cele din urmă scuipă o gură plină de argint viu. Doar atunci, în sfârşit, încetară spasmele stomacale; şi se târî de lângă mizerie şi se lungi pe jos cu capul sprijinit de zid şi cu picioarele întinse pe alee, poziţie în care rămase, dând impresie totală de neputinţă fizică şi psihică.

Reverendul urmări acest spectacol cu consternare.

— Rezistă, îţi aduc un pahar cu apă, spuse el şi dădu fuga înapoi în Bistroul lui Feni.

□ ■ □

Printr-un amestec de stele negre, marchize, coteţe de găini şi frânghii pentru rufe străluceau pete din cerul de noapte. Totul se legăna ca velatura unei corăbii ce urcă şi coboară pe valuri furioase. Gwynn închise ochii scârbit. În mintea sa se auzeau focuri de arme ce păreau să aibă o provizie nesfârşită de muniţie.

— Determină valoarea sublimului într-o lume al cărei cotidian nu mai poate fi izbăvit – băiete, mă asculţi?

Îi vorbea unul dintre vechii săi colegi de şcoală, vorbea dintr-un coteţ de găini, în care era îngrămădit ca un contorsionist, cu faţa lipită de plasa de sârmă.

— Mă simt puţin indispus, domnule, îşi auzi Gwynn vocea protestând. De ce nu-l întrebi pe preot?

— Te întreb pe tine, băiete.

— Nu ştiu. Spune-mi tu, domnule. Sau o să-ţi dau foc, o să-ţi regulez lumea prin ambele părţi, o să-ţi distrug tot ce preţuieşti…

Halucinaţia nu putu răspunde şi dispăru.

Gwynn se convinse să se ridice atât cât era în stare, adică în genunchi. Se întrebă iritat când se va întoarce reverendul cu apa.

Apoi auzi într-adevăr pe cineva venind. Nu din Bistroul lui Feni, ci de pe alee. Se uită cu ochii îngustaţi în direcţia sunetului.

Persoana care se apropia era la distanţă de aproximativ o sută de metri. Era un trecător înalt şi lat în umeri, înfăşurat într-un parpalac lung. Când se apropie, silueta îşi aruncă parpalacul, scoţând la iveală un om uriaş, gol cu excepţia unei bucăţi de piele de tigru în jurul şoldurilor. Ducea în mâini ceva luminos care reţinea lumina cerului. Ochii lui Gwynn desluşiră forma securii.

Teama insuflă în Gwynn o doză de sobrietate şi putere. Stând într-un genunchi, îşi sprijini spatele de perete şi scoase pistolul din dreapta. Îl ţinu cu ambele mâini şi-i trase cocoşul.

— Ah, tu, în sfârşit! strigă el. Hai să vedem ce fel de duşman eşti – o fantomă din minte sau din afara ei? Metafizic vorbind, e-o întrebare foarte importantă.

Apariţia lui Cerb era tăcută.

Gwynn aşteptă până ce silueta lui Cerb se afla la distanţă de patruzeci şi cinci de metri de el şi trase de două ori. Dacă o fantomă putea omorî oameni în viaţă, poate că un om în viaţă putea omorî şi el o fantomă.

Bărbatul puternic făcu o mişcare rapidă şi continuă să meargă.

Gwynn trase a treia oară, cu un rezultat identic.

Cerb era deja destul de aproape încât Gwynn să-i poată vedea şanţurile de pe faţă, dar nu avu timp să se gândească la cauza lor. Ţinti spre mijlocul pieptului lat şi eliberă cele trei gloanţe rămase în încărcător.

Mişcare rapidă – mişcare rapidă – mişcare rapidă.

Securea devie gloanţele.

Adrenalina îl făcu pe Gwynn să se ridice în picioare. Se împletici în spate câţiva paşi, împingându-se pe lângă perete.

— E bună, nu-i aşa?

Apariţia vorbi pe-o voce a cărei normalitate îl surprinse pe Gwynn.

— Cine? spuse Gwynn, oprindu-se, luând un nou încărcător de la curea.

Coborî maneta de încărcare a pistolului, trase acul cilindrului, introduse noul cilindru, vârî acul înapoi şi închise maneta, procedură ce i-ar fi luat de obicei în jur de trei secunde, dar degetele sale păreau să-şi fi pierdut memoria şi se mişcară cu viteza năucită a somnambulilor într-o mlaştină cu mangrove.

— Soţia mea. Numele ei era Perla.

Cerb continuă să se apropie, iar Gwynn păşi iarăşi în spate.

— Mi-a spus cine a omorât-o. Am să-l omor pe băiat şi pe tatăl lui, dar mai întâi am să te omor pe tine.

Gwynn scutură din cap.

— Băiatul e mort. La fel va fi şi tatăl curând. Soţia ta e moartă şi mort eşti şi tu. Du-te înapoi în mormânt.

— Soţia mea nu e moartă, micuţule. O ţin în mâini chiar acum.

Cerb râse.

— Şi nici eu nu sunt mort. Ai fost păcălit. Tu eşti singurul mort de aici.

— Dacă spui că trăieşti, eu spun să mori, mârâi Gwynn cu mai multă bravadă decât simţea.

Sperând că securea nu putea abate două gloanţe odată, îşi scoase şi celălalt pistol şi trase cu amândouă acelaşi timp, atât de repede cât fu în stare, până ce se goliră.

Bărbatul puternic păru să stea locului, însă lama strălucitoare se mişcă precum aripa unui colibri. Niciun glonţ nu-şi atinse ţinta.

Bărbatul puternic înaintă din profil şi-şi coborî securea la nivelul şoldurilor, paralel cu pământul, cu lama în spatele lui.

Gwynn aruncă pistoalele, acum inutile, şi alergă cu spatele, părându-i-se că picioarele i se mişcă printr-o mare agitată: un val îl împinse şi aproape căzu; apoi un altul îl prinse şi-l împinse iarăşi în picioare.

Mintea sa făcea tumbe ameţitoare… Viteza armei era imposibilă: prin urmare, persista tărâmul minunilor? Dacă, după ce căutase mister şi schimbare, avea să primească aceste lucruri sub forma unei morţi comune, ar fi fost prea ironic. O alternativă, cel puţin, era disponibilă: nu doar că securea era imposibil de iute, ci el era imposibil de lent, ratând toate loviturile şi încercând să-şi găsească, halucinat, o explicaţie pentru stânjenitoarea lipsă a reuşitei.

Scoase sabia Gol'achab şi trase aer în piept.

— Ăsta-i un truc de petrecere dat naibii, gâfâi el. Cum de-o poate face?

— Iubirea e puternică, spuse Cerb. Iar moartea e şi ea puternică.

Şi avântă securea.

Lui Gwynn nu-i conveneau şansele pe care le avea s-o pareze, dar nu prea avea ce altceva să încerce. Aşteptându-se să fie tăiat în două, ţinu de Gol'achab cu ambele mâini şi o năpusti în jos ca pe un bici.

Făcu totuşi contact.

În clipa în care oţelul cântă, Gwynn se trase în spate, răsucind iute de mânerul sabiei, folosind lama curbată pentru a trage securea ca şi cu un cârlig. Manevra funcţionă, oferindu-i un interval pentru atac.

Se avântă înainte ridicând-o pe Gol'achab cu vârful în sus; un tertip ce păru să dea roade, căci coada securii se ridică s-o

blocheze, lăsând pieptul bărbatului puternic nepăzit. Dar când, în ultima clipă, Gwynn îşi coborî ţinta şi lovi drept, securea era acolo şi blocă lovitura cu o aşa forţă, încât Gol'achab aproape că-i fu smulsă din mână lui Gwynn şi Gwynn însuşi fu aruncat în lături, dezechilibrat. Când se dădu în spate, clătinându-se, instinctul îl făcu să se ferească, iar securea îi şuieră chiar pe deasupra capului.

— Îi e rău, îi spuse reverendul lui Feni. Dă-mi să-i duc nişte apă.

— Va trebui s-o fierb, zise Feni.

Luă un ceainic de fier dintr-un cui şi-l vârî sub un robinet din perete. Deschise robinetul şi din el ieşi un şuvoi kaki.

Reverendul se strâmbă.

— După atâţia ani de când mănânc la tine, nu-mi spune că-ţi iei apa din râu, Feni.

Feni scutură din cap.

— E un rezervor cu apă de ploaie. Dar de unde crezi că vine ploaia?

Aprinse un ochi al aragazului şi puse ceainicul pe el. Cât aşteptau să se fiarbă apa, reverendul şi Feni auziră împuşcăturile din spatele localului.

— Se pare că prietenul tău îşi înfruntă destinul, comentă Feni.

— E absurd.

Reverendul aruncă o privire spre uşa din spate.

— Trage în monstruleţii pe care-i născoceşte creierul lui confuz.

Feni ridică din umeri.

— Poate. Dar aud două voci acolo afară.

— Ţi-e plin capul de superstiţiile soră-ti, îl sfidă reverendul.

Chiar şi aşa, se ridică şi se duse la uşă. Într-o clipă, auzi zăngănit de metal pe metal şi icnete de sforţare.

Chiar părea să fie vorba de o luptă. Îşi aminti vorbele lui Gwynn despre crime. Dar oare se lupta Gwynn să-şi apere viaţa sau nu făcea decât să lovească înnebunit cu sabia într-un jgheab? Reverendul puse mâna pe clanţă, apoi şovăi.

Securea se mişca atât de repede sau Gwynn atât de încet, încât el se afla aproape tot timpul în defensivă. Se putea feri, retrage, prinde lama cea grea când se năpustea de sus sau din lateral şi s-o înlăture; dar nimic altceva. Ori de câte ori încerca să spargă garda bărbatului puternic, securea îl oprea şi-l respingea. Tacticile sale nu lucrau mai eficient decât ar fi făcut-o împotriva unui val de reflux ori a unei avalanşe. De multe ori nu reuşi să evite complet muchia securii şi începu să adune noi tăieturi. Se împleticea şi gâfâia, în vreme ce bărbatul puternic era neobosit şi inexpresiv, în semiîntuneric, ochii lui erau nişte găuri goale într-o mască. O peliculă de umezeală pe faţa lată a acestuia îi susţinea singura bănuială că trăia; însă era posibil ca el să fi fost arma inertă, iar securea mânuitorul.

Gwynn se temea că lama suplă a iataganului s-ar putea rupe sub loviturile acelea grele – dacă nu se rupeau mai întâi încheieturile mâinilor sale.

Blocă o lovitură cosită care i-ar fi retezat piciorul drept. Folosindu-şi toată forţa, reuşi să ridice securea. Cu aceeaşi mişcare, o roti pe Gol'achab pentru o lovitură peste cap, pe care trebui s-o transforme într-o parare, căci Cerb făcu un pas mare în spate şi roti securea cu o singură mână, imitând mişcarea lui Gwynn, dar ajungând mai repede la punctul crucial. Gwynn respinse iarăşi securea şi păşi repede în spate, încercând sa dobândească un spaţiu în care să-şi recapete suflul. Securea îl urmări. Păşi la stânga, o roti pe Gol'achab într-un arc deasupra capului, o trecu la mijlocul mişcării în mâna stângă, fandă şi ţinti o lovitură spre tâmpla de pe partea dreaptă, neapărată, a bărbatului puternic.

În acelaşi timp, securea se întoarse, despicând aerul pe orizontală. Gwynn s-ar fi aflat înăuntrul cercului descris de ea, dar Cerb îşi scurtase priza pe coada ei şi lama îl lovi, trecând prin muşchii costali ca un cuţit încins prin unt.

Gwynn căzu la pământ, din el ieşind un strigăt scurt, aspru. Încercă să se ridice imediat, blocând larma durerii, dar pintenii cei lungi i se încâlciră sub picioare şi căzu în patru labe şi se clătină fără nicio fărâmă de graţie. Se aşteptă să moară chiar atunci. Dar lovitura ucigaşă nu veni şi, când ridică privirea, îl văzu pe Cerb stând, aşteptând fără nicio grabă.

Gwynn reuşi în cele din urmă să-şi convingă picioarele să-l ridice. Nu era o rană chiar atât de gravă, îşi dădu el seama. Nu era destul de adâncă să-i fie fatală. Dar asta nu însemna nimic. Următoarea tăietură avea să-l omoare, sau tăietura de după ea. Cu o certitudine absolută, înţelese că pur şi simplu nu va supravieţui acelei lupte, orice ar fi făcut. Nu putea decât să aleagă modul în care să piardă.

Trase o gură de aer.

Şi, uitându-se în ochii bărbatului puternic, văzu o singură cale sigură.

Scoţând aerul din plămân, o lăsă pe Gol'achab să-i cadă din mână şi rămase cu mâinile goale, depărtate în semn de predare.

Securea pe nume Perla nu ezită.

Reverendul, care ascultase zăngănitul, îl auzi încetând. Ascultă şi după alte sunete – după strigăte sau paşi în alergare. Dar nu auzi decât găini cotcodăcind.

Reverendul îşi recăpătă stăpânirea de sine. Amintindu-şi că intenţionase să meargă afară, îşi îndemnă mâna să deschidă uşa şi picioarele să-l poarte dincolo de ea.

Totul era foarte liniştit. În afară de orătăniile agitate, nimic nu se mişca, nimic nu scotea vreun sunet. La o oarecare distanţă, două siluete zăceau întinse la pământ. Reverendul strigă numele lui Gwynn. Nicio siluetă nu se mişcă.

Reverendul alergă de-a lungul aleii. Ajunse la o uriaşă baltă de sânge şi, nepăsător, călcă direct în ea. Ajungând la cel mai apropiat corp întins pe spate, se opri.

Era Gwynn şi era mort. Ceva tăios îi intrase prin umărul stâng până la partea de sus a sternului. Ochii i se uitau ţintă în sus, încremeniţi larg deschişi.

Celălalt, întins aproape, era în viaţă. Reverendul îl recunoscu pe bărbatul puternic de la bâlciul de pe docuri. După arma cea mare, ciudată, acoperită de sânge, din mâinile lui, nu mai trebui să se întrebe cum îşi găsise Gwynn sfârşitul.

Bărbatul puternic se uită-n sus la reverend.

— Mă aşteaptă, şopti el. Nu mă va lăsa să stau aici singur. Mă iartă, Perla mea, şi-acum pot merge la ea.

Zâmbi slab, apoi păru să adoarmă. Reverendul nu putu vedea nicio rană la el. Simţi sufletul mişcându-se, ieşind din corp precum un dinte scos din maxilar, nelăsând nimic în urmă.

Reverendul se întoarse spre Gwynn şi se lăsă pe vine lângă el. Închise ochii adversarului său cu o mână nesigură, apoi îşi trecu degetele prin aer, făcând să apară o lumină. Aceasta străluci pe sânge, pe osul rupt şi pe numeroasele flori mici ce se aflau înăuntrul rănii.

Reverendul începu să plângă.

— Sunt îndurerat, fiule, se destăinui el printre suspine, şi nu doar fiindcă am pierdut şansa de a ne salva sufletele.

Apoi îl trase pe Gwynn aproape în şezut de reverele hainei şi-l scutură tare.

— Nu-i corect! Începuseşi să te schimbi, da începuseşi! Făceam progrese. Aş fi câştigat! Mă auzi? Aş fi câştigat!

Reverendul încetă să mai scuture trupul lui Gwynn când observă că acesta i se dezmembra de-a dreptul în mâini.

— O, la dracu', la dracu'! repetă reverendul, părăsindu-l elocinţa rugăciunilor sale. La dracu' cu tine! La dracu' cu tine!

Vântul arctic sufla furios peste un ocean de zăpadă alb, fără valuri, care se spărgea, de jur-împrejurul conturului său perfect, de domul negru şi încărcat de stele al cerului. Sus înspre nord atârna perla muşcată de vărsat a unei luni pline.

Era marginea lumii celor vii şi o sanie trasă de câini călătorea dincolo de punctul terminus al căii ferate celei mai nordice. Acolo îl adusese una dintre sibilele mai tinere. Avea opt sau nouă ani. Asculta vocea femeii, înfundată de blănurile de focă.

— Mai departe de-atât nu mergem. Mai încolo sălăşluiesc morţii în teritoriul lor. Iar când soarele viu se stinge şi luna vie se-ntunecă şi toate lucrurile ce au viaţă au venit şi-au plecat, lumea aceea va fi singura lume şi aşa va fi pentru totdeauna. Tot timpul nu e decât carapace care pluteşte singură pe-un ocean încremenit; iar carapacea ţine în ea universul; iar carapacea are o zi a naşterii şi o zi a morţii, când se va scufunda în ocean şi tot ce-a ţinut în ea se va pierde, mai puţin ceea ce se păstrează în amintirile morţilor.

El îi urmări privirea peste tundră spre capătul ei îndepărtat, unde pământul alb se-ntâlnea cu stelele ca nişte fulgi de nea. Vântul îl înţepa prin blănuri, înfigându-şi gheara în organele sale vitale. Mâinile şi picioarele sale, ochii, oasele feţei, toate îl dureau. Fiecare gură de aer pe care o lua era ca şi când ar fi înghiţit gheaţă. Nu-şi putea opri dinţii să nu clănţănească, aşa că rânji, ca să-i arate sibilei că-l făcea să tremure doar frigul şi nu predicţia ei tristă. Sibila zâmbi ca pentru a-şi râde de el; totuşi, mâna ei înmănuşată ieşi afară şi-l trase aproape de ea, între pliurile mantiei sale de blană. Apoi vocea ei se înălţă iarăşi încet, spunându-i poveşti în care încetase să mai creadă, dar pe care nu se săturase încă să le asculte: poveşti despre renumiţii săi strămoşi, despre faptele lor onorabile şi infame, despre întrecerile, crimele şi pasiunile lor. Auzi ceva în vocea ei pe care, peste ani, avea s-o identifice cu nostalgia după lucrurile pe care nu le cunoscuse niciodată şi pe care nu avea să le cunoască vreodată.

Locomotiva în care se întoarseră părea un urmaş al bestiilor din poveştile sibilei. Călătorind în căldura de funingine a cabinei de comandă, ascultă cu un interes avid explicaţia conductorului despre cum funcţiona maşinăria aceea şi reţinu tot ce-i spuse omul despre ţevi, presiune, valve, combustibil şi tot restul, părându-i-se totul minunat. Când se află în sfârşit în patul său iarăşi între zidurile citadelei şi-n pragul somnului, gândurile lui se-ntorceau toate la splendida locomotivă şi la cum i-ar putea convinge pe cei răspunzători de educaţia lui să-i dea voie să conducă aşa ceva. Când visul începu, acesta nu avu nimic de-a face cu acea dorinţă copilărească. În loc de locomotive ori chiar de monştri şi eroi, visă la turnuri construite din oţel, ameţitoare şi goale pe dinăuntru, fără camere şi, intersectându-se cu turnurile, galerii goale prin care suflau vânturi tânguitoare. Înăuntrul acestor puţuri şi pasaje zburau cu frenezie corbi albi, lovindu-se de pereţi orbi într-o căutare zadarnică a unei ieşiri.

În vis, rătăcise prin acea structură ca o fantomă, trecând cum poftea prin pereţii ce-i ţineau prizonieri pe corbi. Acum, ca om în toată firea şi ca prizonier, se întoarse din nou la turnuri.

Zăcea pe fundul unui puţ ai cărui pereţi erau argintii, aproape ca nişte oglinzi. În partea lui superioară se roteau corbi albi şi reflecţiile lor. El stătea întins pe spate, ţintuit locului de-o forţă invizibilă. Simţi ceva ascuţit în gură şi-şi dădu seama că limba sa avea spini. Singura senzaţie fizică pe care o mai avea era o răceală extremă, un frig atât de mare c-ar fi omorât un om cu suflu-n el, dar care era abia incomod pentru unul mort.

Nu era singur. În jurul lui erau strânşi oameni. Marriott era în faţă, la fel Cerb şi soţia lui. În apropiere era generalul Anforth, iar lângă el colonelul Strălucire, care-şi ţinea căpăţâna la subsuoară. Coate şi Biscay erau şi ei de faţă, iar în ceata din spate mai erau şi alţii. Toţi îl cercetau cu o mare batjocură.

Colonelul Strălucire se întoarse spre generalul Anforth şi-i spuse:

— Cred c-am pus mâna pe el, domnule.

— E mai bine să-i spulberăm creierii, zise Anforth, doar ca să fim siguri. Cine are o armă?

— Nu e nevoie de asta, domnilor, spuse Marriott. Cel care o va face, cu eleganţă însă, e pe drum.

Anforth se uită la ceasul de la mână.

— Dacă nu vine curând, trebuie să organizăm o linşare, spuse el cu autoritate.

Reverendul ridică mâna dreaptă a lui Gwynn. Spre deosebire de bărbatul puternic, Gwynn nu se grăbea să părăsească lumea aceasta: reverendul simţi fărâme reziduale de viaţă, spiritul care se agăţa de corp.

— Ei, ce dezastru, murmură el. Şi eu… ţi-ar veni să crezi că tocmai m-am gândit la un punct de cotitură? Îndrăznesc să cred că nu te va deranja dacă mă explic. Gândeşte-te: în pofida atitudinii tale execrabile faţă de celelalte fiinţe umane, a uimitoarei tale lipse de interes faţă de ei, bestiile şi lumea naturală ţi-au stârnit interesul. Şi-aş putea crede – da, aş crede-o, ca să-ţi uşurez inima – că interesul tău pentru lucruri atât de diferite de tine, cel puţin sub aspectul fizic, a fost o dovadă că şi tu ai tânjit ca divinul să recunoască divinul din toate lucrurile. Cu timpul, dacă ai fi supravieţuit, ai fi ajuns la dreapta judecată. Voi crede asta, prietene.

Reverendul se şterse la ochi.

— Dacă mă agăţ de-un fir de pai, n-ar fi nici pe departe prima dată. Nu asta trebuie să facă toţi credincioşii? Şi tu ţi-ai dorit lucrul nenumit ce s-a pierdut şi este plâns în sufletele oamenilor. Acum îmi dau seama că am greşit în gândire: nu simţim absenţa lui Dumnezeu. Simţim absenţa a tot ceea ce s-a pierdut datorită lui Dumnezeu, ceea ce s-a distanţat şi a refuzat să se întoarcă, crezându-se a fi în exil.

Dându-şi seama că vorbea fără noimă, reverendul se opri şi, o vreme, ţinu în tăcere mâna lui Gwynn. Simţi sufletul agăţându-se viguros de lume – temându-se să plece şi să înfrunte crunta soartă ce-l aştepta, fără-ndoială.

— Ştiu că mai eşti încă aici, vorbi reverendul din nou, într-un târziu. Ştii că, dacă nu pleci, va trebui să te izgonesc eu? Orice ar rămâne din tine în lumea asta fără doar şi poate că ar provoca probleme. Dar nu e nevoie să ne grăbim. Nu încă.

Trebui să se şteargă iarăşi la ochi. Făcu să-i apară o ţigară aprinsă în gură şi trase adânc din ea.

— Ce dezastru, eh? Mă-ntreb dacă mă poţi auzi. Fiindcă ar trebui să asculţi o poveste. Ar fi trebuit, poate, să ţi-o fi spus mai de mult. Am crezut că vei fi cinic atunci şi încă mai cred că ai fi şi acum dacă ai fi în viaţă. Dar s-ar putea ca acum să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Fiule, trebuie să încerc o ultimă dată să te conving să te căieşti, să crezi şi să te resemnezi; ai o şansă, chiar şi acum, să eviţi căderea într-un zbucium al celor fără de stăpân.

Reverendul făcu o pauză pentru a scutura scrumul.

— Mi-ai văzut micile trucuri de magie şi poate-n chip justificat te-ai îndoit de importanţa lor ca dovezi ale măreţiei divine. Dar când am fost tânăr, am avut talente mai puţin frivole. Când Domnul se apropie de noi, suntem puşi să facem lucruri ciudate; iar Domnul a fost foarte aproape de mine. În zilele noastre, Biserica găseşte subiectul ăsta cât se poate de ruşinos. Birocraţilor şi simplilor îngrijitori de biserici nu le place cu adevărat ca Domnul să se apropie prea tare, vezi tu. Puterea supremă poate fi doar periculoasă pentru morala publică. Poate c-ar fi trebuit să folosesc abordarea asta cu tine – poate că ai fi fost înţelegător. Dar mă abat de la subiect şi nu avem timp pentru asta, nu-i aşa? Domnul mi-a spus că trăiesc

printre leproşi, instruindu-mă să-i ating şi să iau asupra mea bolile lor. Şi-ţi poţi imagina ce-a început să se întâmple apoi? Miracole, fiul meu. Miracole!

Reverendul descoperi că, brusc, avea gâtul uscat. Ajunse la concluzia că timpul nu era atât de scurt, încât să nu poată face repede un drum înapoi în Bistroul lui Feni pentru un pahar de tărie.

— Nu pleca nicăieri, fiule, îl rugă. Dau doar o fugă înapoi să-mi ud gâtlejul.

Gwynn se uită-n sus la oamenii care se uitau în jos la el. Vorbeau între ei o limbă pe care el n-o înţelegea. Când şi când, unul dintre ei arăta cu degetul spre el şi-n rândul mulţimii se isca un murmur de furie ori de batjocură.

Reverendul nu era acolo, dar Gwynn îi putea auzi vocea.

Speriat de ceea ce urma să i se întâmple, mai speriat decât fusese vreodată de ceva, Gwynn şovăi. Mândria îl părăsi brusc.

— Nu te duce. Nu mă lăsa aici, imploră el inteligibil cu limba-i plină de spini.

22

Întorcându-se din local cu o sticlă în mână, reverendul se lăsă înapoi pe vine lângă trupul lui Gwynn.

— Tocmai mă gândeam, îi spuse el adversarului său, că, de câte ori am stat de vorbă, nu ne-am îmbătat niciodată împreună. Mi se pare un păcat.

Luă o duşcă şi-şi înghiţi lacrimile.

— Dar ce spuneam? Am scos durerea din oameni, da. Din bolnavi, din infirmi, din nebuni. Domnul a lucrat prin mine pentru a-i vindeca. Trebuie să recunosc, sărmanul meu prieten, că e liniştitor să nu fiu nevoit să mă cert cu tine despre asta până la epuizare. Cât despre mine, mă vindecam în câteva zile, întotdeauna. Nu m-am întrebat niciodată de ce e nevoie să îndur toate suferinţele pentru a le putea curăţa. De fapt, recunosc c-am primit suferinţa cu braţele deschise, crezând că mă rafina şi mă rarefia. Eram sigur că mă făcea demn de bunăvoinţa Domnului. Dacă n-ai fi într-o situaţie atât de

nefericită, ai râde cu toată fiinţa de asta, nu? Şi ştii, nu m-am întrebat nici de ce m-a ales pe mine Domnul. Mi s-a părut cel mai normal lucru să fiu investit cu prezenţa divină şi chemat să îndeplinesc o misiune divină. Nu-ţi poţi imagina cum e să fi ameţit de puterea infinitului. Aroganţa mea o întrecea pe-a ta de zece ori! În zilele acelea, zilele mândriei mele, călătoream din sat în sat. Într-un sat am găsit o fetiţă. Era infirmă, desfigurată, era înceată şi deranjată la minte. Oamenii din sat o găsiseră vinovată de adulter. Era o crimă gravă pe-atunci, aşa c-o lapidaseră, dar nu chiar până la moarte. Au adus-o afară şi mi-au arătat-o, crezând că le voi aplauda fapta. În furia mea, am chemat focul din cer. Ei bine, asta chiar că i-a surprins! M-am surprins şi pe mine, fiindcă nu mă gândisem niciodată să fac un astfel de lucru; dar s-a dovedit destul de uşor. Focul i-a ars pe toţi locuitorii satului. N-ai simţit niciodată o asemenea căldură! Bărbaţi, femei, copii, poate două sute, arzând toţi ca nişte torţe. Toţi în afară de fată şi de mine au fost mistuiţi. Când s-a stins în sfârşit focul, noi doi eram acoperiţi cu cenuşa consătenilor ei. Nu mi-a spus nimic; n-a trădat nicio reacţie. M-am pregătit s-o vindec. I-am preluat afecţiunile şi, vreme de trei zile, am fost bolnav cum fusese ea, iar ea şi-a recăpătat sănătatea şi frumuseţea şi inteligenţa. În cursul acelor trei zile, ea m-a ispitit, nerostind în tot acel timp nicio vorbă. În a patra zi, când începeau să-mi revină puterile, m-a întrebat de ce-am făcut ceea ce făcusem. De ce n-o vindecasem pur şi simplu şi nu mă mulţumisem cu atât? M-a întrebat ce diavol slujesc. I-am spus că nu slujesc niciun diavol, ci Transcendenţa, Zeitate Incontestabilă. Mi-a spus că greşesc. Apoi s-a urcat pe-un catâr şi a plecat călare din sat. Am privit-o cum pleca. Când am pierdut-o din priviri a fost momentul în care am simţit prezenţa slăvită părăsindu-mă. Cum s-o pot descrie? A fost ca şi când mi-aş fi pierdut toate membrele, toate simţurile, toată bucuria şi speranţa, totul deodată. Am înnebunit şi-am rămas nebun vreme foarte îndelungată. Mi-am sfâşiat hainele şi m-am rostogolit în cenuşa sătenilor.

În nebunia mea, am aflat noile dimensiuni ale puterilor mele miraculoase. Am invocat furtuni cu foc şi-am ars stânci şi nisip. Am aflat cum să dau naştere la insecte din palme şi la scorpioni din picioare. Am învăţat mica bufonerie pe care ai văzut-o deja.

Puteam face orice, mai puţin să-l simt pe Dumnezeu. Se înţelege de la sine că am urlat spre ceruri. Am cerut iertare şi răspunsuri. Veniseră oare de la Dumnezeu bruştele mele talente de incendiere şi trucurile ieftine? Dacă nu, atunci de la cine? Fusese oare fata o fată de rând? Sau un înger trimis să mă pună la încercare şi, dacă aşa era, care era încercarea? De ce fusesem ridicat atât de sus? Doar ca să cad? Știuse Dumnezeu că voi cădea?

Vocea reverendului se înălţase într-un strigăt. Luă aminte. Scăzând volumul până la un ton blând, dar urgent, continuă:

— Nebunia mea a fost ea însăşi o furtună de foc. În cele din urmă s-a stins. Stăteam singur, gol într-o noapte şi mi-am dat seama că sunt iarăşi sănătos la minte. Dumnezeu era încă absent, dar îmi recăpătasem minţile. Am ales să cred că încercarea pe care n-o trecusem ţinea de capacitatea mea de a-mi iubi semenii aşa cum îl iubeam pe Dumnezeu. Oamenii tăi nu sunt nechibzuiţi, totuşi: iubirea unei Zeităţi perfecte ne-ar putea împiedica să iubim oameni imperfecţi! Dar voia Domnului este să dea înapoi ce s-a pierdut; iar asta nu se poate face fără să-i iubeşti. Prin urmare, m-am hotărât – şi trebuie să-ţi închipui abjecta-mi umilinţă – să mă întorc la calea vindecătorului, să fac voia Domnului şi să aştept iertarea şi-o înapoiere a luminii. N-am bănuit ce mă aştepta, dar poate că tu bănuieşti: puterile mele de vindecare dispăruseră. Nu mai puteam vindeca nici măcar o migrenă sau o băşică! De-atunci încoace, am putut să fac doar miracole cu totul nefolositoare. Nu pot face nici măcar băutură!

Reverendul rânji mustrător în sinea sa; lacrimile porniră din nou să-i curgă pe faţă.

— Ce n-a mers bine? Tu, cel puţin, pari damnat în chip natural, fiul meu. N-a trebuit să suferi agonia unei căderi în dizgraţie. N-ai cum să ştii!

Plânsul şi vaierul reverendului ajunseră la Gwynn pe fundul puţului. O iritare extremă pentru discursul sentimental al reverendului îl făcu să-şi strângă în jur fărâmele de mândrie şi demnitate. Limba-i înţepenise ca o ramură de salcâm şi spinii îi străpunseră bolta gurii aşa încât nu mai putea vorbi deloc şi reuşi doar să îndrepte un gând spre reverend:

Părinte, tremur la gândul tabloului pe care tu şi rămăşiţele mele pământeşti trebuie că-l oferiţi. Ţi-ar fi oare cu totul imposibil să rosteşti vorbe de alinare şi confort puţin mai demne, chiar dacă zadarnice, ori să faci vreo glumă care să înveselească atmosfera; or, dacă orice efort e sortit să te epuizeze, vrei măcar să îmbrăţişezi virtutea tăcerii?

Dar, deşi Gwynn îl putea auzi pe reverend, reverendul era insensibil la încercările de comunicare ale lui Gwynn. Cel mult, se opri din plâns. Se şterse cu mâneca la nas, îşi drese vocea şi i se adresă iarăşi lui Gwynn:

— Ce-am să mă fac? Cine se va mai certa acum cu mine, eh? Nemernic nebun. O femeie! Ai fi putut trăi fără ea. Celălalt sărman om, puternicul, probabil c-a fost un om bun. Ar trebui să stau cu el, să mă rog pentru pacea sufletului lui. Dar pe el nu-l cunosc. Te cunosc pe tine, prin asta vrând să spun că tu eşti cel mai nedrept, cel mai jalnic, cel mai nevrednic om din câţi am întâlnit. Dar în zilele lui Croal, cu tine, am fost un om care discuta cu un prieten în faţa bucatelor. Fără tine, voi fi doar un vagabond într-un bar. Ar trebui să mă rog pentru sufletul tău; dar, dacă ai fi în viaţă, cred că n-ai fi de acord şi nu prea contează, fiindcă Dumnezeu oricum nu mă ascultă.

Bună alegere, preotule. Prefer să nu încasez pe lângă răni şi insulte, îşi spuse Gwynn. Încercă să închidă ochii, să nu mai vadă ceaţa ce-l înconjura, dar pleoapele îi erau la fel de imobile ca limba.

— Dă-mi voie doar să-ţi vorbesc, spuse reverendul. Cu cine altcineva voi mai putea vorbi vreodată? Ascultă: Dumnezeu caută oameni capabili de iubire. Dumnezeu nu este supus. Dumnezeu este barza dansatoare din Pajiştea de apă şi tigrul din noapte. Singurătatea, dorinţa după cei pierduţi, care-i face pe câini să latre la nimic şi toate speciile de crocodili să nu facă nimic altceva decât să ucidă şi să doarmă vreme de-o sută de milioane de ani: trebuie să fi ştiut asta când ţi-ai pierdut femeia. Ai avut un fel de curaj şi ai iubit frumuseţea. Ai iubit lumea lui Dumnezeu. Ai fost, ai…

Reverendul nu se mai putu abţine.

— La naiba cu totul, ai fost tocmai antiteza virtuţii. Te-ai bălăcit într-o ignoranţă voită la fel de fericit ca un porc în rahat. Mulţi ar spune că-i drept şi corect şi-un lucru al naibii de bun că ai murit de tânăr şi-un semn al marii mile a lui Dumnezeu că ai murit repede. Cei drepţi şi înţelepţi ar susţine că lumea asta va fi un loc mai bun fără tine în ea. Că eu, egoist, n-aş fi de acord, n-are niciun dram de importanţă. Am încercat să joc rolul ispititorului, să te seduc din partea lui Dumnezeu; în schimb, eu sunt cel care a ajuns să simtă dragoste pentru tine. Aşadar, dacă tu ai eşuat astă-noapte şi eu am eşuat: am eşuat încă o dată să iubesc toată omenirea. Cel puţin tu ai suferit; asta e ceva. S-ar putea să existe vreo expiere. Şi dacă va fi pentru tine, atunci poate că va fi şi pentru mine. Doar că-mi doresc înapoi acea veche iubire divină.

După aceasta, reverendul nu mai putu vorbi o bucată de vreme. Habar nu avea, oricum, ce altceva ar mai fi putut spune.

Se uită la chipul lui Gwynn, care era acoperit de sânge şi materie bituminoasă. Reverendul îşi scoase batista, o înmuie în Sacul Negru şi se apucă de lucru. Sacul Negru se dovedi un solvent eficient şi reverendul reuşi să-i cureţe bine faţa lui Gwynn, vărsându-i lichid chiar şi în gură şi ştergându-i dinţii.

— Uite-aşa, murmură el răguşit, strângând batista în mână şi aruncând-o după ce termină. Nu-i tocmai un cadavru arătos, fiule, dar e mai bine ca înainte.

Apoi, în chinul lui, o idee îl vizită cu fâlfâit de aripi.

Era o idee îngrozitoare, dar frumoasă în acelaşi timp. Era ceva foarte corect în privinţa ei. Doar că…

— Mi-aş dori să mă fac pulbere cum scrie la carte, murmură el. Să mă pierd departe, departe…

După ce dădu glas acestui gând, reverendul se ridică brusc în picioare. Acţionând în grabă pentru a nu avea timp să se răzgândească, dădu încă o dată fuga în Bistroul lui Feni. Când ieşi iarăşi, avea în mână bolul cu ceai şi flaconul lui Gwynn.

Se întoarse lângă Gwynn. Bravând, goli în bol ce mai rămăsese în flacon. Apoi aşeză o mână pe fruntea lui Gwynn, ca pentru a-i da binecuvântarea şi cu cealaltă mână ridică bolul într-un toast.

— Pentru tine, sărman diavol! Am ştiut întotdeauna că vei fi cheia salvării mele.

Reverendul vorbi cu bonomie pentru a se încuraja. Nu-şi putea permite să zăbovească şi să gândească, or, se temea el, nu mai îndrăznea să încerce planul care i se înfăţişase.

— Dacă un om şi-ar da viaţa pentru a ta – dacă ar muri cum ai murit tu – te vei întoarce de la căile tale păcătoase? Îşi va aminti trupul tău durerea îndurată şi se va feri să-i mai facă pe ceilalţi să sufere? E un lucru la care se poate spera; totuşi, mai probabil, ai rămâne un ticălos degenerat până la capătul zilelor tale. Dar fie că te îndrepţi, fie că nu, că reuşesc ori că eşuez în a-i duce lui Dumnezeu sufletul tău, nu contează acum. N-are importanţă nici cât negru sub unghie, fiindcă se va face o ofertă de-o valoare egală.

Încheind acestea, reverendul ridică bolul şi îşi turnă tot ceaiul pe gât în jos.

Ceaiul era nămolos şi avea un gust sălciu ce-ţi rămânea pe limbă şi care s-ar fi putut datora gustului drogului. În câteva secunde, reverendul se simţi ameţit. În alte câteva, se prăbuşi în balta de sânge. Un braţ căzu peste cadavrul lui Gwynn; apoi îşi pierdu forţa de a-şi mişca braţele.

— Aşadar, mă voi sacrifica pe mine pentru a mă salva pe mine, murmură el confuz. Vezi, lume fără credinţă, asta-i marea mea întoarcere! Doar pentru o singură noapte!

Nici măcar în floarea vârstei, când fusese faimosul făcător de minuni din sălbăticie, reverendul nu încercase vreodată să învie morţii. I se păruse mereu un lucru blasfemiator. Dacă o putuse sau nu face măcar acum, ştia că nu avea cum să afle, în starea sa prezentă de dizgraţie. Cu toate astea, simţind cum forţele chimice îl absorb într-un marasm tăcut, stins, nu se temea de eşec.

Păru să zacă în acea densă vacuitate o perioadă îndelungată, dar în cele din urmă se evaporă şi-l vizitară viziuni. Văzu paradisul şi nimfe captivante la început, apoi lucruri pe care nu le ştia numi, lucruri înspăimântătoare şi-n acelaşi timp neasemuit de îmbietoare.

Auzea muzică sau ceva ca o muzică.

Ceva respiră. Respiraţia suflă muzica peste faţa lumii, peste toate lumile. Ceva zbura neîncetat, singur şi veşnic printr-o noapte profundă.

Reverendul simţi o durere abisală, o teamă răsunătoare. Voia să moară; voia să-l omoare cineva.

Încercă să se arunce în abis. În loc de asta, abisul se aruncă în el.

Se materializă mult deasupra lui Gwynn, sus în bătaia săgeţii, unde încă se mai învârteau corbii albi. Se înclină şi începu a coborî în planare: un şarpe din vapori albi, nebuloşi, forma lui spiralată fiind la fel de elegantă ca o ecuaţie, cu o coroană de diamante fantomatice pe capu-i lung. Şiruri ordonate de dinţi din oţel îi erau înfipte în fălcile subţiri şi sub două încreţituri de pe craniu se aflau ochi ca nişte stele îngheţate. Gwynn îl identifică drept Coldrake. Când se apropie, privitorii îngrămădiţi unul în altul se traseră în spate şi cu toţii se plecară adânc parcă înaintea unui cap încoronat venit în vizită. Coldrake făcu şi el o plecăciune. Acela fu ultimul moment de comedie.

Se ondulă în faţa lor. Mişcându-se produse sunete asemănătoare cu duduitul şi şuieratul maşinăriilor cu aburi şi scoase un singur strigăt, ţipătul unui fierăstrău muşcând din metal. Se învârti în jurul lui, apoi îi căzu peste faţă ca o scufie.

Îşi făcu trupul colac şi strânse, trăgându-se în el până ce nu-l mai putu vedea, cu toate că-i putea simţi prezenţa după propria-i micşorare acolo unde-l apăsa. Spirală, căutând puncte de susţinere, pătrunzând în tot ce întâlnea cu uşurinţa unei ceţe ce se revarsă printre crengile desfrunzite ale copacilor iarna.

Cunoştea drumul. Se ducea acasă.

Reverendul bolborosi în somn:

— Îţi vâră ete’nitatea-n suflet şi ţie. Făr’ excepţii. Ete’nitatea. Sete neostoită de’nfinit. Ca şi câ’nii şi tigrii paria î’noapte. Cre’ că-s destul de sus acu’, fiu’ meu. Trag după mine bulgări de g’orie. Nu te duce nică’eri, stai numa’ acolo. Bine, asta-i, uite cum sare preotu’. Un’ te-ai dus, las’ să-ţi intru-n carn…

Dacă s-ar fi uitat cineva de la o fereastră sau de pe scările din alee, ar fi văzut, când reverendul isprăvi de vorbit, o forţă inexplicabilă începând să acţioneze asupra trupului celui care zăcea sub braţul căzut la întâmplare al preotului. Din înfiorătoarea rană ţâşniră aşchii de os ca seminţele de pepene verde din gura unui băiat. Scoase fură şi florile, într-o explozie de confetti făcute cocoloş. Braţul stâng, care atârnase într-un unghi grotesc, se mişcă într-o poziţie normală, iar cutia toracică despicată putu fi observată cum se întregeşte, iar muşchiul şi apoi pielea cum se suturează la loc. Celelalte răni se închiseră mai puţin spectaculos; şi-apoi, când totul fu îndreptat, pieptul vindecat începu să se ridice şi să coboare încet.

După ce avu loc aceasta, urechile observatorului imaginar ar fi fost agresate de-un îngrozitor strigăt ieşit din gâtul preotului, când propriu-i trup se despică de la umăr până la stern şi inima îi crăpă în două.

23

Gwynn simţea miros de sânge.

Sunt în viaţă, fu primul lui gând.

Imposibil, al doilea.

Mai bine să aflu, al treilea.

Deschise ochii. Văzu cerul negru, coteţele de găini şi restul. Minute întregi rămase nemişcat, doar respirând, prea uluit să facă şi altceva.

Voinţa i se întoarse încet.

Fusese conştient de-un braţ aşezat pe pieptul său şi presupusese că este al lui. Văzu acum că nu era. Mâneca de flanelă cenuşie identifica proprietarul său de drept.

Gwynn întoarse capul, uşurat să afle că se putea mişca din nou. Cu o jumătate de răsuflare mai târziu descoperi cât de repede, căci sări instinctiv în picioare pentru a scăpa de lângă tovarăşul său de pat plin de sânge.

Se uită în jos la cadavrul reverendului şi continuă să se uite la ochii holbaţi ai acestuia şi la rana lui. În cele din urmă, îşi pipăi propriul umăr, unde ar fi trebuit să fie rana. Îşi pipăi

coastele. Hainele îi erau îmbibate de sânge şi ferfeniţite; dar asta era tot. Îşi dădu jos mănuşile şi-şi atinse pielea cu buricele degetelor, dar nu putu găsi nici măcar o tăietură de hârtie în vreunul dintre locurile unde-l lovise securea. Mai era prezentă doar rana pe jumătate vindecată de la braţ şi nu-i mai pulsa deloc. Avea într-adevăr mai multe dureri slabe şi, pe de-a-ntregul, se simţea epuizat şi suferind. Dar corpul său era, în linii mari, intact.

Era mai greu să-şi estimeze starea minţii.

Încercă să priceapă mica scenă din jurul lui. Îl văzu pe bărbatul puternic stând nemişcat şi-o văzu pe Gol'achab la pământ. Văzu bolul de ceai şi flaconul gol şi-şi aminti cât luase el din Mările Lunii. Îşi aminti, de asemenea, vorbele rostite de reverend, sau păruse să le spună, cât el…

Cât am fost mort?

Gwynn ridică sabia Gol'achab. Tăişul avea câteva adâncituri noi. Cu ea în mână, îl cercetă pe Cerb de semne de viaţă. Nu era niciunul. Nu erau nici semne care să-i vestească modul în care murise. Un lucru era sigur despre cadavru însă: era din carne şi oase.

O vârî pe Gol'achab în teacă şi-şi întoarse atenţia asupra securii. Delicat, aproape aşteptându-se ca aceasta să se ridice singură şi să-l atace, o desfăcu din mâinile bărbatului puternic mort. Rotind-o în lumina difuză, studie lama cu florile ei gravate, modelul fiind acum deteriorat de numeroase crestături şi adâncituri.

O aşeză jos, lângă cadavrul uriaşului.

Îi veniră amintiri, plutindu-i prin cap în dezordine, vremurile de demult amestecându-se cu săptămâna trecută. Iritat, îşi forţă memoria să se orânduiască.

Avusese o copilărie într-o fortăreaţă dintr-o ţară îngheţată cu restricţii la un internat din străinătate; ani petrecuţi într-o armată de mercenari, apoi ani ca aventurier într-un deşert, apoi o nouă slujbă de om de încredere al unui grande pe nume Ulm, pe care-l abandonase unui sfârşit ceţos. Îşi aminti o relaţie cu o artistă roşcată pe nume Beth Constanzin; o găsise, o urmase – până-n pragul unei lumi unde materia era la fel de maleabilă ca şi gândul.

Se căută prin buzunare până ce îi găsi scrisoarea şi o scoase la lumină. Hârtia era de-un sângeriu intens, scrisul şi imaginea erau obliterate. Îşi putea aminti doar esenţa ei şi frânturi de cuvinte: *nemişcarea ta… emoţionată ca o fată… lumea largă de dincolo de ziduri…* şi ghicitoarea din final. Cât stătuse în Bistroul lui Feni se gândise la multe răspunsuri posibile.

Scrisoarea era alunecoasă. Gwynn o lăsă să-i alunece dintre degete.

Îşi amintea că-şi lăsase sabia să cadă în acelaşi fel: asta şi lovitura care urmase, pe acestea cu siguranţă nu le putea uita. Moartea sa nu fusese un truc al delirului. Oasele sale-şi aminteau că se rupseseră, nervii lui îşi aminteau şocanta viitură a agoniei – cu prea multă exactitate.

În momentul acela nebunesc, îşi amintise vorbele lui Beth: *Numai fiind ciudaţi putem să avansăm… El este mai mult decât ciudat, mai mult decât excentric, este catastrofal. El sfâşie cortina dintre viaţă şi moarte.*

Şi, astfel, făcuse cel mai ciudat lucru.

Consimţind să-şi oprească maşinăria mortală, sperase nebuneşte să-şi transcende existenţa muritoare şi s-o urmeze. Nu c-ar fi avut de ales; însă claritatea scopului fusese totuşi prezentă. Date fiind împrejurările, făcuse tot ce putuse. Nu sperase să supravieţuiască în carne şi oase. Totuşi, era acolo, materie animată, un om.

Dar cărui lucru îşi putea atribui cu adevărat supravieţuirea? Acelei abjecte arte a predării, părului pe care-l devorase, până şi zeului reverendului? Vreunui alt factor, necunoscut lui? Ajunsese oare în pragul nemuririi, doar ca să fie târât înapoi de-acolo de către reverend? Ori fusese salvat de la anihilare?

Unde, când, cum şi cine era el?

Nu existau răspunsuri imediate la întrebările acestea.

Se duse să-şi caute armele. Când şi le recupera, picături grase de ploaie începură să cadă din nori. În câteva secunde, ploua des. În alte câteva, turna cu găleata. Înghiţi apă de ploaie şi făcu gargară, căci simţea în gură un gust cumplit.

În clipa aceea îşi aminti că fusese bolnav şi se uită în jur după cenuşă şi toate celelalte – dar şi după florile acelea mici şi verzi. Dar era prea târziu. Tot soiul de mizerii, scoase din rigole de apa furioasă, se roteau şi tresăltau în josul aleii, indistincte.

Nesiguranţa domnea supremă, iar Gwynn, aidoma unuia care caută adăpost, o reîmbrăţişă.

Îşi dădu părul pe spate şi se scărpină în barbă, făcând o grimasă când simţi ţepii tari de pe piele. Dându-şi seama că stătea aplecat, îşi îndreptă poziţia. Şi-atunci, încet, se duse înapoi la cadavre.

— Ai spus că te poţi vindeca singur, nu-i aşa? se adresă el reverendului.

Acesta se holba în ploaie.

Gwynn rămase locului şi aşteptă o vreme, dar starea reverendului părea cât se poate de permanentă.

Întorcându-se, Gwynn îşi aruncă ochii la bărbatul cel puternic şi simţi o ciudată pornire. Nu vedea de ce să nu-i dea curs. Puse mâna pe mânerul sabiei Gol'achab; dar atunci ochii îi căzură pe secure. S-o folosească ar fi fost, simţi el cu certitudine, un gest lipsit de gust, nepotrivit, o mare încălcare a proprietăţii; şi din pricina asta, o ridică. Ignorând protestele braţului său rănit din pricina greutăţii, lovi. Lama intră uşor prin gâtul masiv. Gwynn lăsă securea înapoi jos, simţindu-se mai bine în gând.

Cu încă o sforţare dureroasă, aruncă trupul reverendului peste umăr şi-l duse înapoi pe alee la Bistroul lui Feni. Intră cu el pe uşă şi-l aşeză pe un scaun.

Feni se uită cu ochi mari. Sora sa şi prietenele ei se uitară cu ochi mari. Jurnaliştii de scandal se rotiră pe scaunele de la bar şi se uitară cu ochi mari. Ignorându-i, Gwynn se adresă pentru ultima dată oponentului său mort.

— Dacă tu m-ai salvat, nu-s sigur dacă ar trebui să-ţi mulţumesc, părinte. Tu însuţi ai spus că fără sacrificiu nu poate exista glorie. Am ajuns să cred ceva asemănător – dar cum să ştiu eu acum? Momentul în care aş fi putut afla a trecut şi poate că nu va mai fi niciodată un altul. Astă-noapte, nu ştiu cine a câştigat şi cine a pierdut. Nu pot spune că sper să fi câştigat tu. Totuşi, sper că ai găsit ce căutai.

Lăsându-l pe reverend în scaun, se duse la bar şi-şi deschise portmoneul. Pielea lui protejase bancnotele dinăuntru. Numără o sumă mică, apoi una mult mai mare.

— Asta-i pentru ceai, îi zise Gwynn unui Feni care clipea încet. Iar asta de-aici e pentru înmormântarea bunului părinte.

Ieşi afară prin perdeaua de mărgele.

Feni se uită cu ochi mari la reverend, apoi la bani, de parcă s-ar fi aşteptat să dispară sau să se transforme în frunze uscate ori bucăţi din pielea celor morţi, aşa cum se spunea că se întâmplă cu banii din tărâmul fantomelor.

Când Gwynn urcă scările din Corozo, zgomotele de noapte ale locuitorilor clădirii îi ajunseră la urechi. Mirosul de palux şi pâine arsă era prezent, neschimbat.

Imediat ce intră în camerele sale, se duse direct la lavoar şi se curăţă cu trei sferturi de apă de salvie, se bărbieri şi-şi săpuni părul până ce nu mai rămase nici urmă de sânge. Îşi alese veşminte potrivite pentru o călătorie: pantaloni negri din piele de căprioară, o cămaşă albă ca varul, o jachetă rezistentă din postav, o eşarfă crem de olandă pe care şi-o legă slab şi cizme comode, solide. Îşi pieptănă părul şi-l legă cu un şiret negru. Astfel gătit, îşi strânse toate armele la un loc pe masa de scris şi le curăţă şi le unse pe toate.

Îşi puse obiectele personale în doi desagi. Toate hainele ciudate pe care le purtase în Ashamoil le lăsă pe umeraşe, inclusiv haina pestriţă. După o clipă de ezitare, lăsă în urmă şi plosca de mătrăgună şi se limită să-şi ia autodafé-urile şi nişte coniac pentru nopţile de pe drum. Odată ce termină, se întoarse în dormitor şi se apropie de oglindă.

Nu era nimic pe faţa sa ce nu se aflase acolo de ani întregi.

Ca încercare, se tăie uşor cu cuţitul în palmă. Sângeră ca de obicei, fără a urma vreo vindecare miraculoasă.

Încercă să creadă în zeul reverendului. Spre uşurarea sa, nu reuşi.

— De fapt, îşi spuse el cu voce tare, dacă un zeu ar fi într-adevăr răspunzător de faptul că mi-a redat viaţa, sunt curios care este motivaţia unui astfel de zeu de-a lăsa un individ ca mine înapoi pe străzile lumii. Nu prea pare un act de indulgenţă lipsit de ambiguitate.

Se întoarse cu spatele la reflecţia sa dispreţuitoare şi stinse lămpile din cameră. Se duse înapoi la masa de scris şi deschise sertarul în care se afla ambalat *Dialogul Sfinxului cu Vasiliscul.* Ezită, surprins de strania idee că imaginea s-ar fi putut schimba. Se lăsă purtat de imaginaţie, văzându-se curtat de un

nou mister, o nouă pistă de urmat, ce avea să-l ducă înapoi la Beth, oriunde s-ar fi dus ea.

Aşa cum lăsase oul nespart, aproape că lăsă gravura nedesfăcută; dar în cele din urmă simţi o rară nevoie de certitudine.

Înlătură hârtia.

Se uită la imagine până când ochii îi fură siguri: nu se schimbase nici în cel mai mic detaliu. O reambală şi închise sertarul.

Musonul încă mai bătea darabana pe acoperiş. Îşi legă pelerina în jurul umerilor şi-şi aşeză pe cap pălăria cu boruri largi.

Aproape că sosise timpul să-şi facă ieşirea din scenă.

Trebui să stea în faţa spitalului din Cartierul Lămâilor şi să bată la uşă mai multe minute înainte să-i deschisă în sfârşit o măicuţă tânără. Era evident că plânsese.

— Doamna doctor nu e aici, spuse ea tăios şi dădu să-i închidă uşa în faţă.

Gwynn puse piciorul în prag şi intră cu umărul înainte, rostind o scuză lapidară. O informă pe măicuţă că nu va sta mult. Lăsând-o în urmă să protesteze, merse pe coridor şi intră în secţia unde se aflase Ulm. Patul era ocupat de-un alt om. Gwynn se uită prin celelalte secţii. Ulm nu era niciunde.

Trecu pe lângă aceeaşi măicuţă pe un coridor.

— În laborator, spuse ea încet, fără să-i întâlnească ochii.

Gwynn se duse acolo. Încăperea era întunecată. Auzea o respiraţie înceată şi grea. Pe un raft erau nişte lumânări. Luă una şi o aprinse.

Ulm stătea într-un scaun, şezând cumva ciudat, flasc.

Gwynn se apropie. Gura grandelui atârna inertă şi saliva îi strălucea pe bărbie. Ochiul lui stâng era acoperit cu un petic de bumbac. Ochiul lui drept clipea încet.

— Ulm?

Gwynn păşi mai aproape.

Ochiul se întoarse şi se uită la el. Era ochiul unui animal în chinuri. Sau, poate, nu chiar al unui animal. Era posibil să se găsească acolo, blocată, o urmă de inteligenţă umană. În lumina difuză, Gwynn nu-şi putea da seama bine.

Scaunul în care stătea Ulm se afla în faţa mesei de disecţie. Pe masă se aflau două obiecte: o carte şi o unealtă mică, asemănătoare cu un piolet. Cartea avea o foaie de hârtie pusă ca semn. Gwynn lăsă lumânarea jos şi o deschise la pagina însemnată.

Bucata de hârtie se dovedi a fi pliantul doctorului Solitar, cu o propoziţie încercuită: *Criminalii şi nebunii devin ascultători şi docili după această intervenţie rapidă şi ieftină.*

Cartea era jurnalul lui Raule. În partea de sus a paginii scrisese că Elei era mort şi că ea îşi dăduse demisia din funcţie. Urma o însemnare referitoare la Tack şi Pocnitoare: *Cei doi domni masivi au fost, mi s-a spus, victimele unei nefericite neînţelegeri implicând agenţi ai Breslelor Cumpărătorilor de Cai Bătrâni şi-a Rentierilor. Respectul pentru sensibilităţile cititorului mă împiedică să transcriu amănuntele acestui accident; întrebările ar trebui adresate săpunăriilor de vizavi.* Restul însemnării era un discurs cam dezlânat asupra funcţiilor conştiinţei. Ultima propoziţie spunea: *Răul înfloreşte fiindcă oamenii buni nu sunt destul de buni.*

Gwynn se uită înapoi la Ulm şi căzu pe gânduri.

Cumpănind, rupse pagina din jurnal şi, la flacăra lumânării, o arse împreună cu pliantul în chiuveta laboratorului. Puse micul piolet într-un sertar. Simţindu-se mai bine acum că dovezile fuseseră şterse – nu că s-ar fi gândit că cei rămaşi din Evantaiul de Corn ar fi putut reprezenta vreun pericol pentru Raule – merse s-o caute din nou pe măicuţă.

O găsi într-o secţie. Aceasta plecă de lângă pacientul la căpătâiul căruia se ruga şi-i vorbi în pragul uşii.

— Eu sunt singurul martor. Nimeni altcineva n-a văzut-o, spuse ea.

Era calmă.

— Vrei să mă omori?

El scutură din cap.

— Am să te eliberez de această... povară, îi spuse el. În privinţa tuturor celor care s-au petrecut, sper să nu-ţi facă nimeni probleme, fiindcă, din păcate, nu-ţi pot garanta că n-o vor face.

O pauză.

— Mulţumesc, spuse ea într-un târziu.

— Pentru nimic.

Gwynn se duse înapoi în laborator. Se aşeză pe bancă în faţa lui Ulm.

— Ei bine, zise el, se pare că mergem fiecare pe drumurile noastre.

Ochiul lui Ulm clipi.

— Îmi pare rău pentru Elei, zise Gwynn. Nu era un puşti rău. Şi mai trebuie să ne gândim la Tareda, nu-i aşa? Dar îndrăznesc să spun că va avea singură grijă de ea.

Făcu o pauză, încercând să-şi dea seama dacă Ulm înţelegea ceva din discursul lui. Era imposibil de spus.

— Sunt surprins de doctoriţă, dar poate că n-ar trebui să fiu. Şi nu pot nega că sunt destul de mulţumit.

Un zâmbet vag îi străbătu trăsăturile. Înclină din cap, studiind încă ochiul din faţa lui.

— Mă întreb dacă eşti capabil să-ţi doreşti răzbunarea. Nu cred, dar poate c-ai vrea să mori. Asta e o dorinţă pe care n-o pot îndeplini întotdeauna, dar am putea merge să privim mai întâi luminile de pe râu, apoi te-aş putea lichida. Ce spui?

Lui Gwynn i se păru că Ulm se mişcă puţin.

— Gândeşte-te la asta o clipă, îi spuse el.

Îşi aruncă privirea peste rafturile cu monştri. Coborî de pe bancă şi se duse să stea în faţa borcanelor.

În lumina difuză, arătările acelea jalnice aveau un aspect ameninţător. Gwynn găsi copilul-crocodil. Îl aduse la lumina lumânării şi-l cercetă îndeaproape. Încă părea perfect real, nu un fals, ci o anomalie veritabilă.

— Şi tu eşti un reziduu? îi murmură Gwynn.

Apoi îl duse la Ulm şi-l ţinu în faţa ochiului acestuia.

— Într-un fel, zise el, el e ultimul tău fiu.

Capul lui Ulm se înclină; salivă. Gwynn desfăcu capacul borcanului, îi scoase ocupantul afară şi îndesă arătarea într-unul dintre buzunarele lui Ulm.

— Vino, zise el, trebuie să plecăm.

Îl apucă de subsuori şi-l ridică. Odată în picioare, Ulm se dovedi capabil să umble cu un pas împleticit. Era complet neinteresat şi placid. Gwynn îl conduse afară din spital. Îl duse în spate să-i ia calul, apoi, îndemnând calul cu o mână şi pe Ulm cu cealaltă, străbătu la pas scurta distanţă până la râu.

Odată ajuns acolo, Gwynn se opri în umbra neagră a unui depozit din apropierea apei. Făcu câţiva paşi în spate faţă de Ulm, care, acum că nu mai era împins de la spate, stătea nemişcat în ploaie, ochiul său deschizându-se şi închizându-se cu regularitate de mecanism.

Gwynn scoase sabia Gol'achab şi o vârî în pântecele lui Ulm.

Acesta se prăbuşi, zvârcolindu-se şi înecându-se. Gwynn îl lovi de câteva ori cu piciorul, apoi îi tăie gâtul. Şterse sabia de mâneca lui, după care se aplecă şi împinse cadavrul în apă.

Foarte încet, Gwynn spuse:

— N-am nicio scuză, Marriott.

Apoi urcă pe cal şi merse înapoi pe străzile înguste şi slab luminate.

Pe drumul de ieşire din Cartierul Lămâilor, trecu pe lângă Livadă. Lanterne roşii şi verzi pâlpâiau sub marchizele din foaie de cort de pe marginea pieţei, iar în centru, într-un loc deschis sub cerul ploios, doi băieţi nedesluşiţi mergeau ţanţoşi în cerc.

Stăpânindu-se, Gwynn îşi reprimă pornirea de-a merge la Scara Cocorului. Abordând un traseu diferit în susul dealului, se îndreptă spre gară.

EPILOG

Pe indicator scria: „BAIA BOULUI MOrt”. Cel care-o scrisese rămăsese fără spaţiu pe scândură pentru majuscule.

Era un indicator căruia îi lipsea oraşul. Dincolo de el se afla doar o zonă vastă presărată cu moloz. O furtună de nisip de-o forţă înspăimântătoare părea să fi trecut şi să fi măturat de pe faţa pământului localitatea.

Raule îşi îndemnă cămila de-a lungul a ceea ce mai rămăsese din strada principală. Oameni şi animale zăceau peste tot. Verifică fiecare trup. Erau cu toţii morţi de aproximativ o zi şi-o noapte.

Îi trebuiseră şase luni de drum înainte să se hotărască în sfârşit să plece spre casă. Aflase că generalul Anforth era mort şi numele şi faţa ei fuseseră de mult uitate, dar altfel nimic în legătură cu Ţinutul de Aramă nu se schimbase în mod deosebit. Călătorise spre Baia Boului Mort să ocupe postul de doctor al oraşului. Dacă ar fi sosit cu o zi mai devreme, ar fi împărţit soarta locuitorilor lui.

Spre capătul străzii, jumătatea din spate a unei singure case de cărămidă mai stătea încă în picioare. Raule se opri în faţa ei. Un bătrân stătea înăuntru, moţăind într-un scaun. Când umbra ei trecu peste faţa lui, bărbatul deschise ochii.

Vorbi imediat şi fără sarcasm.

— Tu tre' să fi doctorul. Bine c-ai ajuns în sfârşit.

— Mai sunt şi alţi supravieţuitori?

— Muştele. Poate şi câteva şopârle, doctore.

Nevoind să renunţe la speranţe, Raule merse înapoi printre ruine şi cercetă mai cu atenţie. Fu un efort inutil. Se întoarse la jumătatea de casă, unde bătrânul gătea acum ceva de mâncare pe-o tavă.

— O furtună a făcut asta? îl întrebă ea.

— Crezi c-am văzut ceva? răspunse el, neuitându-se la ea. Eram aci-năuntru, trăgeam un pui de somn, cum îi şade bine unui bătrân.

Dar apoi continuă pe o voce scăzută:

— Nu, n-a fo' nicio faptă a naturii. Şi nu vreau să mint. Am văzut. O să-ţi zici că-s un bătrân prost, da' încă ştiu care-i faţa şi care spatele, mersi mult. Au fo' pietre, dar erau însufleţite. Au venit de colo-şa, dinspre sud-vest. A fo' un mister ăl de s-a-ntâmplat noaptea trecută. Acu-mi poţi zice că-s nebun şi să te duci să-ngrijeşti de şopârle sau să faci ce vrei.

Raule nu văzu ce rost avea să rămână. Merse mai departe spre afloriment, care ieşea din câmpie la aproximativ trei kilometri de oraş. După ce ajunse acolo şi trecu de el, se trezi că se apropie de-un şir de dealuri de nisip. În faţa lor se întindeau nişte formaţiuni fosile uriaşe, ciudate: aveau cranii, spinări şi membre, aidoma scheletelor de bestii, dar la fel de încolăcite în formele lor erau urme de vegetaţie pietrificată şi metal străvechi, muşcat de rugină. Era de imaginat că dunele, în mişcările lor milenare, reorganizaseră toate mizeriile ce

căzuseră în ele de-a lungul erelor în acel şablon aproape comun. Formaţiunile erau bine conservate, de parcă nisipurile le-ar fi ţinut ascunse multă vreme şi se mutaseră din loc doar de curând, ca o mare în reflux, pentru a le scoate la vedere. Poate că forţa care măturase Baia Boului Mort mişcase şi nisipul.

Raule îşi călări cămila de-a lungul acelui şir, minunându-se de acea curte fără regat. În locul unde dealurile îşi intrau în drepturi, urcă pe prima pantă şi continuă să meargă în linie dreaptă. Merse în felul acesta vreme de trei zile. Rezerva de apă i se împuţină, dar, rămânând credincioasă impulsului care-o făcuse să aleagă drumul acela, continuă să meargă. Dacă soarta nu o îndemnase spre casă pentru a fi vindecător, voia să ştie de ce se afla din nou în ţara aceea veche şi uscată, singură şi rătăcind iarăşi fără ţintă. Dacă fusese adusă acolo să moară, acceptă asta. Dar nu voia să accepte ruşinea şi dezamăgirea de a nu-şi găsi locul în lume.

Cu nepăsare, îşi lăsă rezerva de apă să se termine.

Când era pe punctul de a muri de sete, auzi clopote de cămilă şi voci omeneşti. O ceată de harutaimi venea dinspre vest. Reuşi să ajungă la ei şi aceştia nu se împotriviră ca ea să-i însoţească ziua aceea, sau următoarea; sau anul următor, sau anul de după acela. Învăţă mult de la vraci şi treptat deveni respectată printre ei ca vraci. Şi-n anii aceia îşi reclădi un miez care să-l înlocuiască pe cel pe care-l pierduse, fir cu fir şi într-o formă foarte diferită.

În ţinutul nomazilor, care era un ţinut de linii, multe linii, un ţinut ce atrăgea călători ocazionali, un concept negativ, Raule se întrebă din când în când dacă scăpase cu adevărat dintr-o lume blestemată, dacă scăpase de niciunde, undeva. De multe ori se întrebă dacă era parte din ceva lăsat de-o lume ce se născuse singură într-o stare nouă, mai graţioasă, o stare dincolo de puterea de înţelegere a celor rămaşi, uscată, dreaptă ca un os, ca nervurile dintr-o frunză uscată.

Ambele gânduri îi veniră tot mai rar pe măsură ce anii trecură.

Vântul ce venea dinspre Margine îi smucea părul lung. Povârnişul ce cobora în Deşertul de Sare era lat de treizeci de metri şi se întindea de-a curmezişul unui ţinut al nimănui plin de tufişuri uscate şi iarbă ofilită.

În cealaltă direcţie se întindeau dealurile joase pe care era construită necropola. De cealaltă parte a oraşului morţilor era un oraş al viilor, în care crimele erau judecate nu în tribunale, ci în teatre. Noua clădire a teatrului din pustia de dincolo de necropolă era cel mai nou loc de judecată unde protipendada să se facă văzută în vreme ce se împărţea dreptatea.

O nouă minune zadarnică lumină scena în aer liber: turbinele eoliene din pustie transformau puterea aerului în mişcare în putere electrică. Sub globuri incandescente mult mai luminoase ca lămpile cu gaz, Gwynn îşi sprijinea mâna stângă pe mânerul sabiei sale, în vreme ce cu mâna dreaptă îşi potrivea jumătatea de mască de mătase pe care o purta. Masca era neagră, culoarea tradiţională a apărării; masca oponentului său era albă.

Mulţimea zgomotoasă tăcu când maestrul de ceremonii păşi în faţă pentru a citi modificările. O lumină pe care n-o putu vedea nimeni apăru în ochii lui Gwynn când trase în piept surescitarea oamenilor, pofta lor de sânge. Adorau să-l vadă cum omoară, iar dacă ar fi fost să moară el, ar fi adorat să vadă şi asta. Simţi dorinţa lor ambiguă ca pe o mângâiere ce-l atingea pe tot corpul şi ajungea la el prin aer.

În calitate de călău al legii, se bucura de popularitate la toate nivelurile societăţii. Avea camere la una dintre cele mai bune adrese din oraş, camerele aveau podele din marmură, oglinzi poleite şi un pian mare; gulerul îi era prins cu o bijuterie pe care i-o oferise fiica ministrului justiţiei, avea un valet, o secretară şi un bucătar. Figura sa se găsea pe tot soiul de suveniruri: pe figurine de porţelan şi celuloid, pe cărţi de joc, pe amulete, pe plasele de cuţit, pe hârtie pentru notiţe; faţa lui era imprimată chiar şi pe falsele lumânări votive.

Maestrul de ceremonii termină scurta lectură şi împături documentul. În aplauzele mulţimii, îşi depărtă braţele, strasurile de pe roba sa scânteind în noile lumini.

— Doamnelor şi domnilor, acum va începe procesul! strigă el. Vi-i prezint pe Campionii Dezbaterii!

Gwynn şi oponentul său păşiră pe scenă. Publicul elegant bătu din palme şi scandă sălbatic, strigă: „Ura! Ura!” şi flutură batiste şi sfârleze deasupra capetelor.

Adversarul cu mască albă al lui Gwynn era o femeie înaltă, musculoasă. O recunoscu drept Doamna L_C_, una dintre cele mai bune spadasine din oraş şi una care aproape întotdeauna juca rolul acuzatorului. Clientul lui era Moldo Ramses, binecunoscutul asasin năimit din familia Hrid. Acuzaţia era de crimă; prin urmare, lupta avea să fie până la moarte, teoretic, cu toate că un final atât de dramatic era puţin probabil în practică, când de obicei cineva ceda înainte.

Doi colegi de-ai lui Gwynn de la Templul Vamamarch Matador, care priveau dintr-o boxă particulară, fluturară discret din mâini. Cu toate că Vamamarch era una dintre acele societăţi de duelişti care se aşteaptă de la membrii săi să accepte cele mai profitabile cazuri care li se oferă şi să contribuie cu un procent anume la scopul comun, de unde se plăteau pensiile şi cheltuielile medicale şi din care se întreţineau rudele îndoliate, erau permise unele libertăţi pentru exprimarea gustului personal. Gusturile lui Gwynn îl făceau uneori să preia anumite cazuri pentru mai puţin decât onorariul său normal sau chiar pentru niciun onorariu. Prin urmare, îşi dobândise reputaţia că deţine un caracter nobil şi chiar că este un fel de erou – sau, cel puţin, conform declaraţiei unui comentator contemporan, unul dintre cei care sunt capabili să împlinească nevoia publică în cazul în care adevăraţii eroi lipsesc sau, din cine ştie ce motiv, sunt de nesuferit. Totuşi, oamenii asemenea celor din familia Hrid erau cei care-i aduceau suficienţi bani încât să-şi permită acele rare acte nobile.

Reuşea să-şi păstreze viaţa personală neatinsă de ochiul presei printr-o cantitate egală de discreţie şi mită. Existau zvonuri despre o tragică aventură amoroasă din trecut; totuşi, nimeni nu putea nega că lăsa impresia unui om fără poveri. Şi, de fapt, inima sa era de cele mai multe ori uşoară. Aprecia aspectul consensual al duelului; avea mult timp liber; finanţa artele şi ştiinţele; din agenda sa de întâlniri nu lipseau niciodată seratele şi petrecerile. Se ştia că este ateu şi că avea vederi contrare sclaviei şi, astfel stând lucrurile, era bine primit

în cercurile liberale şi progresiste. Dezbătea cu vigoare probleme de filosofie, estetică şi metafizică, dar nu putea fi atras în discuţii despre teologie, subiect despre care pretindea că-l oboseşte foarte tare.

N-o mai întâlnise niciodată pe Raule şi nici nu mai auzise veşti despre ea. Nu mai asistase la niciun fenomen imposibil de când plecase din Ashamoil. Memoria sa pentru vise nu se îmbunătăţise deloc; o uitare completă şi rapidă îi consuma majoritatea orelor sale de somn. Da, de mai multe ori de-a lungul anilor, se trezise cu amintirea unui vis în care apărea Beth, uneori ca femeie, uneori ca sfinx. Din când în când se gândea la ghicitoarea ei, răsucind răspunsurile în gând ca paletele unei mori de vânt. Coconul atârna într-un vis, în inima ei sau chiar în a lui, în orele goale ale somnului său sau în mijlocul trecutului, ori în abisul viitorului, mereu neştiutul tărâm de dincolo de marginea fiecărui moment, sau era ţesut pretutindeni prin lume, dar şi prin el. Sau se afla altundeva, într-un loc, într-o împrejurare a fiinţării spre care nu-şi putea îndrepta ochii mai mult decât îi putea îndrepta spre partea întunecată a lunii.

Doamna L_C_ îşi scoase sabia cu o mişcare complicată. Cu o îndemânare la fel de bună, Gwynn îşi scoase sabia cu nume comic şi zâmbi pentru public.

Fu o luptă grea, dar ieşi câştigător. Avea să câştige de multe ori, purtând dueluri în oraşul acela până când părul său lung şi negru avea să se transforme în cenuşiul fierului lustruit. Oricum, dincolo de acest punct povestea vieţii lui Gwynn devine o maimuţă cu multe cozi, situaţie de care protagonistul ei cu siguranţă n-ar fi fost nemulţumit. Sfârşiturile ei pot fi clasificate în mare în trei grupuri: cel monoton – sănătatea îl lasă, anii de viaţă grea arătându-şi efectul şi preţul mult depăşit; cel înspăimântător – unde, de pildă, miracolul reverendului se destramă şi-n timpul unei recepţii sau o altă festivitate publică asemănătoare Gwynn se despică pe acolo pe unde-l lovise securea bărbatului puternic; şi cel fabulos.

Din ultima categorie – care este cea mai cuprinzătoare –una dintre cele mai durabile versiuni populare istoriseşte cum, în acei ani din urmă când, chiar dacă încă celebru, Gwynn nu mai era protagonistul multor vise, ajunse în cele din urmă să piardă

o luptă într-un mod groaznic. Cât stătu întins acolo, murind încet pe scena teatrului redus la tăcere în semn de respect, o prezenţă fu simţită de mulţi dintre spectatori. „Cumplit de veche şi primitivă şi extrem de rece”, fură cuvintele unuia care o simţise.

În vreme ce prezenţa afectă publicul, altceva se prăbuşi prin acoperişul teatrului. Martorii se arătară de acord că păru a fi un fel de bestie mare, dar că tencuiala desprinsă o ascunse vederii, aşa încât nimeni n-o văzu limpede. Rămase pe scenă doar câteva clipe, apoi se ridică cu mare viteză şi ieşi prin deschizătura pe care o făcuse. Mai mulţi oameni din rândurile din faţă fură răniţi de bucăţile căzute din tavan.

Fură păreri asemănătoare şi cu privire la mirosul ei, pe care martorii îl descriseră ca fiind acela al unei crime într-un pat de trandafiri. În cele din urmă, oamenii care simţiseră prima prezenţă fură de acord că plecă la apariţia intrusului. Opinia generală fu aceea că, deşi aceasta din urmă nu proiectă o înfăţişare la fel de îngrozitoare ca şi prima, prezentă un pericol mai mare pentru spectatori. Incidentul deveni subiect de discuţie în oraş vreme de două săptămâni. Naturile distincte ale celor două entităţi născură multe speculaţii, aşa cum făcu şi întrebarea cu privire la soarta lui Gwynn, căci, când agitaţia se sfârşi, deveni limpede că Gwynn dispăruse. Tot ce rămase pe scenă fu o cantitate din sângele său – absorbit de podele, dar şi de o parte din praful de tencuială, pe care vânătorii de suveniruri îl strânseră cu repeziciune – şi hainele sale, în care fu găsit un mulaj subţire şi perfect de piele, uscat ca pielea moartă a unui şarpe. Hainele şi pielea şi faimoasa sabie Gol’achab, dispărură în colecţii particulare; publicul trebui să se mulţumească cu sângele. Este un fapt sigur că în regiunea estică a Ţărmului Teleute praful roşu se vinde încă drept talisman împotriva deochiului, însă teoriile referitoare la origina acestei superstiţii sunt fără îndoială la fel de numeroase ca acelea privind plecarea din viaţă a lui Gwynn.

Rămâne de amintit că în Ashamoil, în timpul regimului Generalilor Plutitori, în timpul sezonului uscat când viţa de corn pătată înfloreşte în oraş, ceva fără precedent înotă în Skamander. Sări pe-un chei: corpul unui crocodil uriaş cu cap de om. Se dădu îndărăt pe picioarele-i din spate, negre şi

scurte şi-şi arătă lotusul ce-i creştea din pântecele solzos şi anunţă că este un zeu. Nu mai spuse nimic altceva, căci un singur glonţ tras în frunte îl omorî pe loc. Ţintaşul nu fu găsit niciodată, iar când fu scos glonţul, se descoperi că e de un tip ce nu se mai fabricase de trei sute de ani.

Monstrul fu îmbălsămat şi pus în Muzeul de Istorie Naturală. La scurtă vreme după expunere, un vandal îi tăie capul.

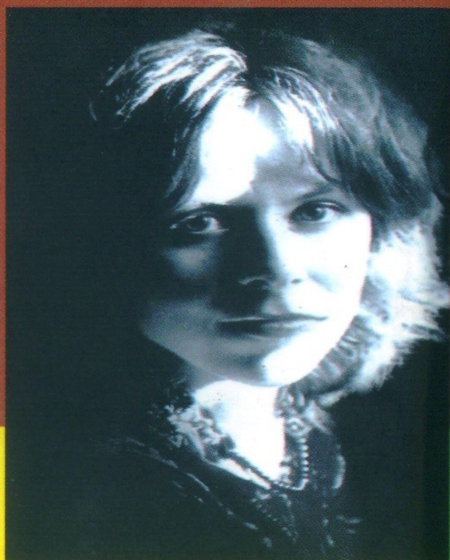
KJ BISHOP

The Etched City

ORAȘUL GRAVAT

Premiile

William L. Crawford 2004
Ditmar 2004

„Romanul de debut al lui KJ Bishop e desăvîrşit, îndrăzneț şi plin de tensiune. Cartea devine din ce în ce mai ciudată, de o frumusețe stranie pe măsură ce se dezvoltă, pînă cînd cititorul este complet subjugat.”

Jeff VanderMeer

„Intriga, povestirile în ramă ale romanului şi spectaculoasele descrieri fantastice duc cu gîndul la operele lui Italo Calvino şi Jorge Luis Borges.”

Locus

t...
TRITONIC
fiction.ro

ISBN 973-733-100-1
ISBN 978-973-733-100-7

